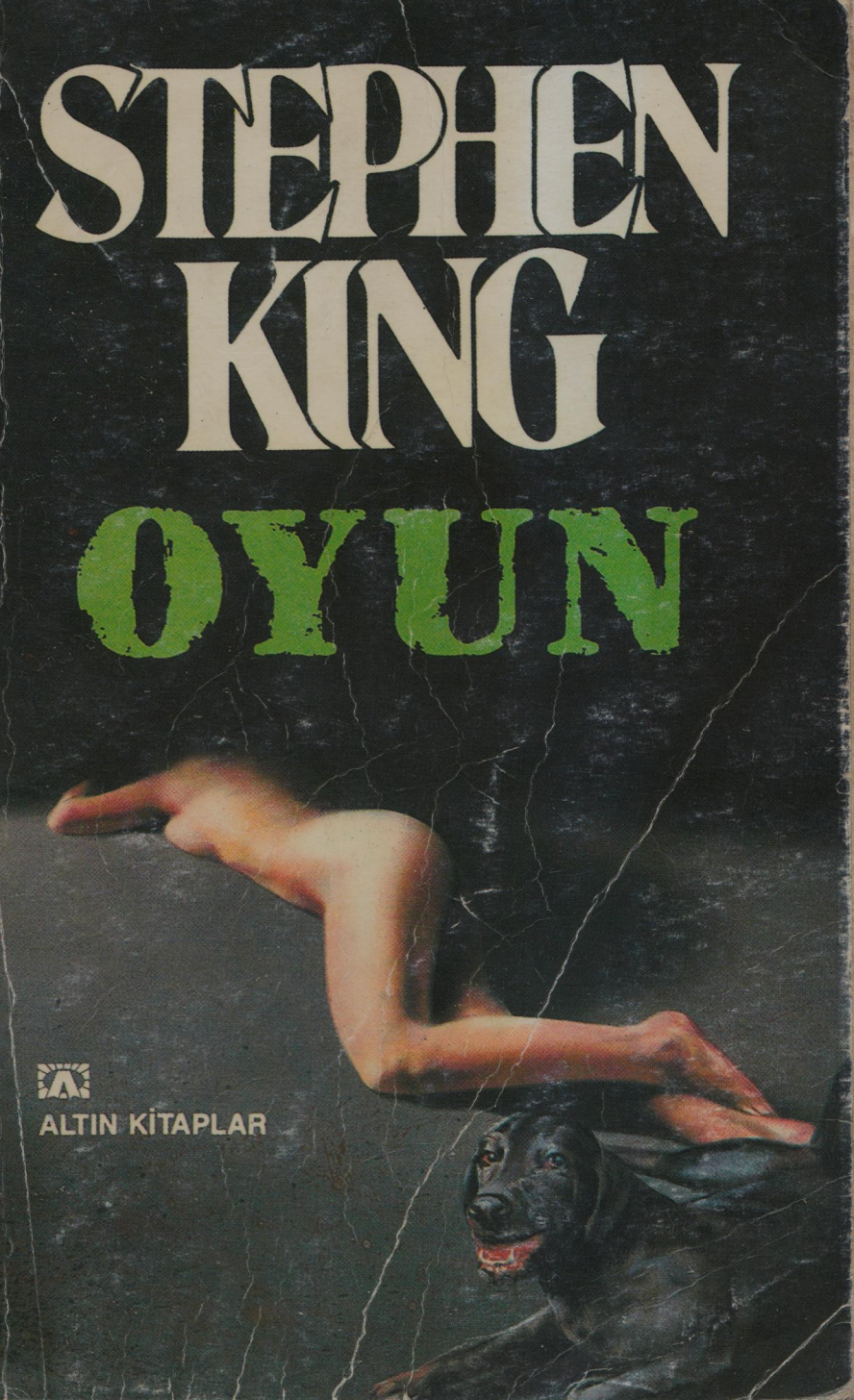
STEPHEN KING

OYUN

ALTIN KİTAPLAR

ISBN 975 - 405 - 429 - 0
93-34-y-0131-230

Kitabın Orijinal Adı	GERALD'S GAME
Yayın Hakları ©	STEPHEN KING
	KESİM AJANSI
	ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi	ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzeni	FATMA BOZKURT
Dizgi-Baskı	ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
	1. BASIM / KASIM 1993

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45 - 526 80 12
511 32 26 - 511 51 00
Faks: 526 80 11

STEPHEN KING

OYUN

TÜRKÇESİ:
Gönül Suveren

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
«O»
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
KARA KULE
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI

1

Jessie arka kapının, evin etrafında dolaşan ekim rüzgârında hafif ve düzensizce çarptığını duyuyordu. Çerçeve sonbaharda şiştiğinden kapıyı kapatmak için hızla çekmek gerekirdi. Bu kez çekmeyi unutmuşlardı. Gerald'a, birbirlerine fazla dalmadan gidip kapıyı kapatmasını söylemeyi düşündü Jessie. Yoksa bu çarpma onu çıldırtacaktı. Sonra aklına şu son durumda bunun ne kadar gülünç bir şey olacağı geldi. Bütün ruh hali mahvolacaktı.

Hangi ruh hali?

İyi bir soruydu bu. Gerald anahtarı kilitte çevirdiği ve Jessie o hafif şıkırtıyı duyduğu zaman, ruh halinin, hiç olmazsa kendi açısından, korumaya değmeyeceğini anladı. Tabii kapının doğru dürüst kapanmamış olduğunu da bu yüzden farketmişti. Jessie için, 'esircilik oyunları'nın yarattığı cinsel uyarı fazla sürmemişti.

Ama Gerald için aynı şey söylenemezdi. Ayağında şort biçimi külotu vardı. Jessie'nin erkeğin ilgisinin azalmadan sürdüğünü anlaması için yukarılara, yüzüne bakmasına gerek yoktu.

Budalaca bir şey, diye düşündü Jessie. Ama 'budalaca' sözcüğü tüm olayı açıklamıyordu. Bunu itiraf etmekten hoşlanmasa da gerçek böyleydi.

«Neden şu işe boşvermiyoruz?»

Gerald bir an durakladı. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. Sonra odada ilerleyerek banyo kapısının sol tarafında duran şifonyere gitti. O arada somurtması da geçmişti. Jessie yattığı yerden ona bakıyordu. Kollarını kaldırarak iki yana uzatmıştı. Bu haliyle dev maymun King Kong'u bekleyen zincirlerle bağlanmış Fay Wray'e benziyordu. Bileklerinden bir çift kelepçeyle karyolanın maundan yapılmış iki direğine bağlanmıştı.

Zincirler ellerini ancak on beş santim oynatmasına izin veriyordu.

Gerald anahtarları şifonyerin üzerine bırakırken hafif iki şıkırtı duyuldu. Jessie'nin kulakları o öğleden sonra saatleri için olağanüstü keskinleşmişti. Başlarının üstünde, yatak odasının yüksek beyaz tavanında göle vuran güneş ışınlarının yansımaları dans edip titreşiyordu.

«Ne dersin? Bu işin benim için pek çekiciliği kalmadı,» diyen Jessie, zaten fazla da hoşlandığım yoktu aslında, diye eklemedi.

Gerald sırıttı. Suratı etli, cildi pembeydi. Bir karganın kanadı kadar simsiyah olan saçları alnının ortasında dar bir üçgen oluşturuyordu. Bu sırıtışı Jessie'yi pek de hoşuna gitmeyen bir biçimde etkilerdi hep. Bunun ne olduğunu kesinlikle bilemiyordu ama...

Ah, pekâlâ bilebilirsin. Bu sırıtma Gerald'ın suratına aptalca bir ifade veriyor. Sırıtışının santim santim yayılmasıyla sanki zekâ derecesinin onar puan düştüğünü görebiliyorsun. Bu sırıtış en yaygın halini aldığı an, acımasız bir şirket avukatı olan kocam, yerel akıl hastanesinden çalışması için salıverilmiş bir yamağa benziyor.

Zalimce bir düşünceydi ama tümüyle yanlış da sayılmazdı. İnsan neredeyse yirmi yıllık kocasına her sırıtışında biraz geri zekâlıymış gibi gözüktüğünü nasıl söylerdi? Söyleyemezdi kuşkusuz. Oysa Gerald'ın gülümsemesi farklı, çok güzeldi. Başlangıçta Gerald'la çıkmasına bu sıcak ve neşeli gülümsemenin neden olduğunu sanıyordu. Babasının gülüşüne benziyordu... akşam yemeğinden önce cin-toniğini yudumlar ve aileye geçirdiği günle ilgili neşeli şeyler anlatırken böyle gülümserdi.

Ama Gerald'ınki şimdi gülümseme değil sırıtmaydı. Sanki böyle zamanlar için sakladığı bir ifade... Gerald böyle sırıtmakla bir kurda ya da korsana benzediğini düşünüyor olabilirdi. Ama ayağında bir bikini külotla, kollarını havaya kaldırmış yatan Jessie için bu sırıtma sadece budalacaydı. Hayır... geri zekâlı. Ne de olsa Gerald pervasız bir maceraperest değildi. Şişman bir çocukken yalnızlık içinde geçen ergenlik çağında sürekli o erkek dergilerini okuyup kendi kendini doyuma ulaştıran tiplerden biri. Fazla iri, pembe suratlı bir avukattı. Saçlarının alnında oluşturduğu üçgen giderek daralıyordu. Çok geçmeden tümüyle kabak kalacaktı. Dikleşen organı şortunun biçimini bozan bir avukattı sadece... aslında şortunun biçimi fazla bozulmuyordu.

Ancak ne penisin sertleşmesi, ne de ölçüsü önemliydi. Önemli olan o sırıtıştı. Hiç değişmemiş olması Jessie'nin sözlerini ciddiye alma-

dığını gösteriyordu. Tabii Jessle'nln karşı çıkması gerekiyordu. Ne de olsa oyun böyleydi.

«Gerald! Ben çok ciddiyim.»

Adamın yüzündeki sırıtış yayıldı. O küçük, zararsız avukat dişlerinden birkaçı daha gözüktü. Zekâ derecesi tekrar yirmi otuz puan düştü. Ama hâlâ karısını duymuyordu.

Bundan emin misin?

Jessie emindi. Gerald'ı bir kitap gibi okuyabiliyordu. Bu noktaya erişmek için on yedi yıl süren bir evlilikten çok daha fazla şeylere gerek olduğunu düşünmekteydi. Ama genellikle Gerald'ın kafasından geçenleri doğru tahmin edebildiğine inanıyordu. Bunu başaramaması bir şeyin ciddi bir biçimde raydan çıkmış olduğunu gösterirdi.

Madem gerçek bu, kızım, nasıl oluyor da kocan seni bir kitap gibi okuyamıyor? Niçin bunun o eski seks komedisinin yeni bir sahnesi olmadığını anlayamıyor?

Hafifçe kaş çatma sırası bu kez Jessie'deydi. Kafasının içinde bazı sesler duyardı hep. Başkalarının da duyduklarını sanıyordu. Ama insanlar genellikle bundan söz etmezlerdi. Bağırsaklarının çalışmasından da söz etmedikleri gibi. Bu seslerden çoğu eski dostlardı. Hepsi de terlikler kadar rahattılar. Ancak şimdiki bu ses yeniydi... ve bunun rahatlatıcı bir yanı da yoktu. Güçlü bir sesti. Genç ve canlı. Sabırsız. Şimdi yeniden konuşmaya başlamıştı. Kendi sorusunu yanıtlıyordu.

Mesele onun seni bir kitap gibi okuyamaması değil. Sadece bazen okumak istememesi, kızım.

«Gerald, gerçekten canım istemiyor. Anahtarları geri getir ve bu kelepçelerimi aç. Başka bir şey yaparız. İstersen ellerini başının altına sokup öylece yatarsın. Ben de üste çıkıp diğer yöntemi uygularım.»

O yeni ses, *bunu yapmak istediğinden emin misin,* diye sordu. *Bu adamla sevişmek istediğinden gerçekten emin misin?*

Jessie gözlerini yumdu. Böylece o sesi susturabllecekmiş gibi. Gözlerini açtığında Gerald karyolanın ayakucunda duruyordu. Şortunun önü bir geminin burnu gibi uzanıyordu. Şey... belki de bir çocuğun oyuncak teknesi gibi. Sırıtışı daha da yayılmış, iki yandaki son birkaç dişi daha ortaya çıkmıştı. Altın dolgulu olanları. Jessie bu aptalca sırıtmadan sadece hoşlanmamakla kalmadığını anladı. Onu aşağı görüyordu.

«Çok çok iyi davranırsan kalkmana izin veririm... Çok çok iyi davranabilir misin, Jessie?»

O yeni, saçmalıklara katlanmayan ses, *bayat numara,* dedi.

Gerald başparmaklarını gülünç bir gangster gibi külotunun beline soktu. Külot önemsenmeyecek aşk araçlarını aştıktan sonra oldukça hızlı aşağıya kaydı. Ve organ ortaya çıktı. Jessie'nin yeniyetmelik yıllarında *Fanny Hill* romanında okuduğu o tehlikeli aşk makinesi değildi bu. Uysal, pembe ve sünnetliydi. Öyle ahım şahım sayılmayacak on iki buçuk santim boyunda bir şey işte. Jessie iki ya da üç yıl önce arasıra Boston'a yaptığı yolculuklarından birinde sırasında «Bir Mimarın Karnı» adlı bir film görmüştü. Tamam, diye düşündü. Şimdi de bir avukatın penisine bakıyorum... Gülmemek için avurtlarını ısırmak zorunda kaldı. Bu anda gülmek hiç de diplomatça bir davranış olmazdı.

Aynı anda aklına bir şey gelince gülme arzusu söndü. Aklına gelen şuydu: Gerald onun ciddi olduğunu bilmiyordu. Çünkü adam için Maddy ve Will'in kardeşi, Tom ve Sally'nin kızları, Gerald'ın kansı, çoluksuz çocuksuz Jessie Mahout Burlingame aslında orada değildi. Anahtarlar kelepçelerin kilitlerinde hafif, çelik şıkırtıları çıkardıkları anda ortadan kaybolmuştu. Gerald'ın yeniyetme yıllardaki erkek dergilerinin yerini yazı masasının alt çekmecesinde duran bir yığın çıplak kadın dergisi almıştı. Bu dergilerde sadece inci gerdanlık takmış çırılçıplak kadınlar ayı postlarının üzerinde diz çökmüşlerdi. Seks aletleri Gerald'ınkini gölgede bırakan erkekler onlara arkadan sahip oluyorlardı. Bu dergilerin arkalarında «Benimle açık saçık konuş» ilanları ve 900'le başlayan telefon numaraları arasında şişirme kadınlarla ilgili reklamlar da vardı. Sözümona bu bebekler anatomi açısından kusursuzdular. Jessie'nin o zamana dek karşılaştığı seks oyunlarının en garibiydi bu. Şimdi de pembe derileri, çizgi romanlardaki gibi ayrıntılan belirsiz vücutları ve ifadesiz yüzleriyle bu hava dolu bebekcikleri düşünüyordu. Duyduğu dehşet değildi. Ama içinde parlak bir ışık yandı ve bunun ortaya çıkardığı sahne bu budalaca oyundan kesinlikle daha korkutucuydu. Ya da korkutucu olan bu oyunu bu kez gölün kıyısındaki yazlık evde oynamalarıydı. Oysa yaz kaçıp gitmişti ve bir yıl da gözükmeyecekti.

Ancak bunların hiçbiri Jessie'nin işitme duyusunu etkilememişti. Azıcık bile. Şimdi duyduğu bıçkı sesiydi. Oldukça uzaklarda, belki de yedi buçuk kilometre kadar ötedeki koruda homurdanıp duruyordu.

Daha yakında, Kashwakamak Gölünün ana kısmında güneye yaptığı yıllık uçuşa başlamakta gecikmiş olan bir gerdanlı dalgıç kuşu mavi ekim havasına doğru çığlık atıyordu. Daha da yakında, gölün kuzey kıyısında bir köpek havlıyordu. Bir dişli çarkınkini andıran bıçkı sesi nedense Jessie'nin içini garip bir biçimde rahatlatıyordu. Ekim ayında, haftanın ortasında olmalarına karşın buralarda birinin daha olduğunu açıklıyordu bu ses. Yoksa sadece kapının gürültüsü duyulacaktı. Çürümüş etin içindeki aşınmış bir diş kadar gevşek olan kanat şişmiş çerçeveye çarpıp duruyordu. Jessie bu gürültüyü uzun süre dinlemek zorunda kalırsa çıldıracağını düşünüyordu.

Sadece gözlüğü olan çırçıplak Gerald yatakta diz çöküp ona doğru sürünmeye başladı. Gözleri hâlâ ışıldıyordu.

Jessie ilk merakı tatmin olduktan sonra da oyunu sürdürmesine bu ışıltının neden olduğunu sanıyordu. Yıllardan beri Gerald ona bakarken gözlerinde böyle bir canlılık görmemişti. Jessie çirkin sayılmazdı; kilo almamayı başarmıştı, vücudu hâlâ biçimliydi. Ama Gerald'ın ona duyduğu ilgi yine de azalmıştı. Jessie'ye göre bunun bir nedeni içkiydi. Gerald evlendikleri ilk günlere göre çok fazla içiyordu. Ama Jessie bütün suçun içkide olmadığını biliyordu. Alışkanlığın horgörüye yol açtığıyla ilgili o klişeleşmiş söz de neyin nesiydi? Bunun birbirine âşık bir kadınla erkek için geçerli olmaması gerekirdi. Hiç olmazsa Jessie'nin İngiliz Edebiyatı derslerinde okuduğu Romantik şairlerin iddiaları buydu. Ancak Jessie üniversiteden sonraki yıllarda yaşamla ilgili, John Keats ya da Percy Shelley'nin hiç sözünü etmedikleri bazı gerçekler olduğunu keşfetmişti. Ama tabii iki şair de Jessie'yle Gerald'ın yaşına gelmeden ölmüşlerdi. Oldukça genç yaşta hem de.

Şu anda ve burada bütün bunların pek de önemi yoktu. Önemli olan, Jessie'nin oyunu aslında istediğinden daha uzun sürdürmesiydi. Çünkü Gerald'ın gözlerindeki o küçük, ateşli ışıltı hoşuna gitmişti. Kendini genç, güzel ve istenen biri gibi hissetmesine neden olmuştu. Ama...

... ama Gerald'ın gözlerindeki o ifadenin seninle ilgili olduğunu sandıysan çok yanıldın, kızım. Sen kendi kendini yanılttın. Belki de şimdi bu küçük düşürücü duruma katlanmayı sürdürmek niyetinde olup olmadığına karar vermen... gerçekten karar vermen gerekiyor. Çünkü

aslında kendini böyle hissetmiyor musun? Küçük düştüğünün farkında değil misin?

Jessie içini çekti. Evet. Gerçekten öyleydi.

«Gerald, ben çok *ciddiyim!*» Daha yüksek sesle konuşmuştu. Gerald'ın gözlerindeki o ışıltı ilk kez biraz titredi. İyi! Anlaşılan Jessie'nin söylediklerini hâlâ duyabiliyordu. Onun için her şey hâlâ yolundaydı belki de. Harika değil de yolunda. Hiçbir şey çoktan beri 'harika' diye tanımlanacak durumda değildi zaten. Sonra Gerald'ın gözlerinde tekrar o ışıltı belirdi ve bir dakika sonra da o budalaca sırıtış izledi.

«*Sana* öğreteceğim, benim azametli güzelim,» dedi. Bu sözleri gerçekten söyledi. 'Güzelim' sözcüğünü Victoria devrine özgü kötü bir melodramdaki bir evsahibi edasıyla söylemişti.

Bırak şu işi yapsın. Bırak şu işi yapsın da olsun bitsin.

Daha iyi tanıdığı bir sesti bu ve Jessie onun öğüdünü yerine getirmek niyetindeydi. Feminist Gloria Steinem'in bunu onaylayıp onaylamayacağını bilmiyordu. Aldırdığı da yoktu. Öneri çekiciydi, çünkü tümüyle pratikti. Bırak yapsın da olsun bitsin. Tamam.

Sonra Gerald elini... o kısa parmaklı, yumuşak, penisinin ucu kadar pembe elini uzatarak göğsünü kavradı. Jessie'nin içinde bir şey fazla gerilmiş bir kiriş gibi koptu sanki. Kalçalarıyla sırtını hızla yukarı kaldırarak adamın elini üstünden fırlattı.

«Yeter artık, Gerald. Bu budalaca kelepçeleri aç da kalkayım! Bu oyunun bütün tadı daha geçen martta kaçtı. Yerde hâlâ kar olduğu sıralarda. Kendimi seksi değil, gülünç hissediyorum!»

Gerald bu kez karısının sözlerini sonuna kadar duydu. Jessie bunu gözlerindeki ışıltının birdenbire sönüvermesinden anladı. Şiddetli rüzgârda sönen mum alevlerine benziyordu. Jessie kocasının sonunda iki sözcüğü kavradığını tahmin etti: 'budalaca' ve 'gülünç'. Gerald çocukken şişmandı, kalın camlı gözlük takmak zorundaydı. On sekiz yaşına kadar hiçbir kızla çıkmamıştı. Sıkı bir rejim yapmaya ve kendisini saran yağlar onu boğmadan hepsinin icabına bakmak için vücudunu çalıştırmaya başladıktan bir yıl sonra ilk kez bir kızla çıkmıştı. Üniversitenin ikinci sınıfına geçtiği sırada kendi deyişiyle yaşamında 'her şeyi kontrol altına almıştı.' Sanki yaşam... ya da hiç olmazsa Gerald'ın yaşamı... ona evcilleştirilmesi emredilmiş, durmadan şahlanan vahşi bir atmış gibi. Ama Jessie onun lise yıllarının bir dehşet gösterisi olduğunu bili-

yordu. O yıllardan Gerald'a iki şey miras kalmıştı: kendine karşı duyduğu horgörü ve başkalarına beslediği kuşku.

Gerald'ın bir şirket avukatı olarak kazandığı başarı güvenini ve kendine olan saygısını arttırmıştı. (Jessie'yle evlenmesi de. Jessie bunun da rolü olduğuna inanıyordu, hatta belki de hayati bir rolü vardı.) Ancak kocasının bazı kâbuslarının hiçbir zaman tümüyle sona ermemiş olduğunu düşünüyordu. Gerald'ın kafasının derinliklerinde bir yerde okul zorbaları hâlâ ona eziyet ediyorlardı. Gerald'ın beden eğitimi dersinde kızlar gibi şınav çekmek dışında başka bir şey başaramamasına hâlâ gülüyorlardı. Bazı sözcükler de sanki daha dün lise öğrencisiymiş gibi ona her şeyi anımsatıyordu. Örneğin 'budalaca' ve 'gülünç' sözcükleri... Ya da Jessie böyle olduğundan kuşkulanıyordu. Çoğu zaman psikologlar pek çok konuda inanılmayacak kadar budala davranırlardı. Hatta insan onların mahsus böyle davrandıklarını bile düşünecekti neredeyse. Ancak bu uzmanlar bazı anıları korkunç bir biçimde, ısrarla yaşatma konusundan çok ustaydılar. Bazı anılar, insanın kafasına habis sülükler gibi yapışıyordu. Ve bazı sözcükler de, örneğin 'budalaca' ve 'gülünç' gibi, bu sülüklerin hemen canlanıp heyecanla kıvrılıp bükülmelerine neden oluyordu.

Jessie böyle kalleşçe bir darbe indirdiği için ani bir utanç duymayı bekledi. Ama böyle bir şey olmayınca da sevindi. Ya da hissettiği rahatlıktı. Galiba artık rol yapmaktan yoruldum, diye düşündü ve bu fikir bir başkasını sürükledi peşinden. Kendi seks acendası olabilirdi. Eğer öyleyse programda bu kelepçeli oyun kesinlikle yoktu. Bütün bu oyun kendini alçalmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Ah, evet, ilk birkaç denemeye endişeli bir heyecan eşlik etmişti. Eşarplarla yaptıkları oyuna. Jessie birkaç kez de katmerli orgazm olmuştu. Oysa ender olarak doyuma ulaşırdı. Ama yine de bu denemelerin hoşuna gitmeyen yan etkileri vardı. Kendini her nasılsa alçalmış hissetmesi de bunlardan biriydi. Gerald'ın oyununun o ilk türlerinin her birinden sonra kâbuslar görmüştü. Uykudan inleyerek, ter içinde uyanmıştı. İyice sıkarak yumruk yaptığı elleri de bacaklarının arasındaydı. O kâbuslardan sadece birini hatırlıyordu. Ama o anı uzaklarda kalmış, bulanıklaşmıştı. Rüyasında kroket oynuyordu, çıplaktı. Sonra güneş birdenbire sönüveriyordu.

Bütün bunlara boşver şimdi, Jessie. Bunlar başka bir gün düşüne-

bileceğin şeyler. Şu anda önemli olan tek şey Gerald'ın seni serbest bırakması.

Evet. Çünkü *onların* oyunu değildi bu, tümüyle Gerald'ındı. Jessie oyunu sırf kocası istediği için sürdürmüştü. Ama bu neden artık yeterli değildi.

Gerdanlı dalgıç kuşunun yalnızlık dolu sesi yine gölde yankılandı. Gerald'ın suratındaki o beklentili aptalca sırıtışın yerini somurtkan bir hoşnutsuzluk almıştı. «Seni kaltak karı, oyuncağımı kırdın!» diyormuş gibi bir ifadesi vardı.

Jessie birdenbire bu ifadeyi son kez iyice incelediği anı hatırladı. Gerald ağustosta ona parlak kâğıda basılmış bir broşür getirmiş ve neyi istediğini işaret etmişti. «Evet, tabii bir Porsche alabilirsin,» demişti Jessie de. «İstediğin bir Porsche'yse, onu alabilece. durumdayız.» Ama onun Forest Caddesi Sağlık Kulübüne üye yazılmasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Gerald iki yıldan beri oraya üye olacağını söyleyip duruyordu. Jessie, «Şu ara sende Porsche'ye yakışacak bir vücut yok,» demişti. Pek de diplomatça davranmadığının farkındaydı. Ama ona öyle davranmanın zamanı değilmiş gibi geliyordu. Ayrıca Gerald tepesini ivice attırmıştı. O ara kocasının duygularına aldıracak durumda değildi. Son zamanlarda giderek daha sık böyle olmaya başlıyordu. Jessie üzülmesine üzülüyordu ama bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Gerald soğuk bir tavırla, «Bu da ne demek oluyor?» diye sormuştu. Jessie, Gerald'ın böyle sorular sorduğu zaman çoğunlukla cevap beklemediğini öğrendiğinden cevap verme zahmetine girmemişti. Önemli mesaj basit sözcüklerin altında gizliydi: Oyunu sportmence oynamıyorsun.

Ama o gün bu gizli mesaja aldırmayan Jessie soruyu yanıtlamıştı. Belki de farkına varmadan bugüne hazırlanmıştı. «Şu demek oluyor: Bir Porsche'n olsun olmasın bu kış yine de kırk altısına basacaksın, Gerald... Ve yine on beş kilo fazlalığın olacak.» Evet, zalimce sözlerdi bunlar. Ama Jessie keyfi davranabilir, parlak broşürün kapağındaki spor arabanın fotoğrafına bakarken gözlerinin önünde beliren hayali Gerald'a açıklayabilirdi. Bir an için, küçük gölcüğe getirdiği arabanın iç lastiğine sıkışıp kalan pembe suratlı, saçları alnında üçgen oluşturan küçük, tombul bir çocuğu görür gibi olmuştu.

Gerald broşürü kadının elinden kapıp başka bir şey söylemeden öfkeyle uzaklaşmıştı. O günden sonra Porsche konusu bir daha açılmamıştı... Ama Jessie çoğu zaman kocasının öfkeli, Krallçe Victorla tarzı «Biz Hiç Eğlenmiyoruz» diyen bakışlarından onun bu konuyu düşündüğünü anlamıştı.

Ve şimdi bu bakışın daha da öfkelisini görüyordu.

«Sen bunun *eğlenceli* bir şeye benzediğini söyledin. Sözlerini kelimesi kelimesine tekrarlıyorum: 'Eğlenceli bir şeye benziyor.'»

Jessie böyle söylemiş miydi? Herhalde söyledim, dedi kendi kendine. Ama bir hataydı. Sadece basit bir 'boş bulunma'. Muz kabuğuna basarak kayma gibi bir şey. Gelgelelim bunu huysuzlaşmaya hazırlanan Bebek Huey gibi alt dudağını sarkıtan kocana nasıl söylerdin?

Sorunun yanıtını veremediğinden bakışlarını aşağıya doğru kaydırdı... ve o zaman hiç hoşuna gitmeyen bir şeyi gördü. Gerald'ın Bay Mutlu kopyası azıcık bile yumuşamamıştı. Bay Mutlu'nun planda değişiklik olduğunu duymadığı anlaşılıyordu.

«Gerald, benim sadece...»

«Canın istemiyor, öyle mi? Mızıkçılık yapıyorsun ama, öyle değil mi? Bütün gün için izin aldım. Geceyi de burada geçirirsek yarın sabah da işe gidemeyeceğim.» Bir an sıkıntıyla bunu düşündükten sonra yineledi. «Bunun eğlenceli bir şeye benzediğini söylemiştin.»

Jessie yaşlı ve yorgun bir pokerci gibi mazeretlerini sıralamaya başladı. *(Evet ama şimdi başım ağrıyor. Evet ama âdet öncesi kramplar yüzünden kıvranıyorum. Evet ama ben bir kadınım, onun için de fikrimi değiştirmeye hakkım var. Evet ama şimdi gerçekten bu koskocaman ıssız yerdeyiz ve sen beni korkutuyorsun, seni iriyarı, yakışıklı, hayvan gibi erkek seni.)* Bu yalanlar Gerald'ın ya yanlış fikirlerini besliyorlardı ya da egosunu. Bu ikisi birbiriyle kolaylıkla yer değiştirebilirdi. Ama Jessie daha bir kart, herhangi bir kartı alamadan, o yeni ses konuşmaya başladı. İlk kez yüksek sesle konuşuyordu. Bunun dışarıda da kafasının içindeki gibi olması Jessie'yi çok ilgilendirdi. Güçlü, ifadesiz, kesin ve otoriter bir sesti bu.

İşin garibi tanıdıktı da.

«Haklısın... herhalde *öyle* söyledim. Ama aslında bana eğlenceli gibi gözüken, diğer A sınıfı tiplerle birlikte adın kapıya yazılmadan önce seninle yaptığımız gibi kaçacağımız, pervasızca davranacağımız düşün-

ceslydi. Seninle karyola yaylarını biraz zıplatabileceğimizi, sonra da verandada oturarak sessizliğin zevkini çıkaracağımızı sanıyordum. Belki güneş battıktan sonra kelime bulmacası oynayacaktık. Bu, dava edilebilecek bir suç mu, Gerald? Ne düşünüyorsun? Bana söyle, çünkü bunu bilmeyi gerçekten istiyorum.»

«Ama sen dedin ki...»

Kocasına son beş dakika türlü biçimde o lanet olasıca kelepçelerin çıkarılmasını istediğini söylemişti. Ama Gerald kelepçeleri hâlâ açmamıştı. Jessie'nin sabrı taşıp öfkeye dönüştü. «Tanrım, Gerald! Bunun keyfi hemen hemen biz başlar başlamaz kaçtı! Eğer kafan bir tuğla kadar kalın olmasaydı sen de bunu anlardın!»

«Şu dilin! Şu alaycı, ukala sözlerin. Bazen öyle bıkıyorum ki...»

«Gerald, bir şeye karar verdin mi, ne denirse densin seni etkileyemiyor bile. Bu kimin suçu?»

«Böyle davrandığın zaman senden hiç hoşlanmıyorum, Jessie.»

Durum kötüden daha kötüye ve nihayet korkunca doğru gidiyordu. İşin en korkunç yanı her şeyin çok çabuk gelişmesiydi. Jessie birdenbire kendini çok yorgun hissetti. *Bu çılgınca aşkın hiçbir şeyini istemiyorum.* Aferin, Paul Simon! Belki boyun kısa ama hiç de aptal değilsin.

«Hoşlanmadığını biliyorum. Hoşlanmamanın bir sakıncası da yok. Çünkü şu anda konu bu kelepçeler. Bir konuda fikrimi değiştirdiğim zaman benden ne kadar hoşlanıp hoşlanmadığın değil. Bu kelepçelerden *kurtulmak* istiyorum. Beni duyuyor musun?»

Birdenbire üzüntüyle kocasının onu duymadığını anladı. Gerald hâlâ bir adım gerideydi.

«Kahretsin! Çok tutarsızsın! Fazla alaycısın! Seni seviyorum, Jess, ama bu lanet olasıca *dilinden* nefret ediyorum.» Gerald sol avucunu sarkıttığı, gül goncasına benzeyen dudaklarına sürdü. Sonra kederle karısına baktı. Zavallı, eziyet edilen Gerald. Onu buraya, bu ilkel ormana getiren, sonra da cinsel sorumluluklarından kaçan bir kadın var başında. Zavallı, eziyet edilen Gerald, kelepçelerin banyo kapısının yanındaki şifonyerin üzerinde duran anahtarlarını almak için hiçbir hareket yapmıyordu.

Jessie'nin kaygısı farkına varmadan yerini, daha önce de hissettiği öfke ve korku karışımına bırakmıştı. On iki yaşlarındayken kardeşi Will

bir doğumgünü partisinde ona parmak atmıştı. Bütün arkadaşları bunu görmüş ve hepsi de gülmüşlerdi. «Hah hah ha, çook kooomik, senyora, öööyle saanırım...» Ama Jessie'ye hiç de komik gelmemişti.

Herkesin içinde en çok Will gülmüştü. Gülerken ellerini dizlerine dayayarak ikibüklüm olmuş, saçları yüzüne düşmüştü. Bu olay Beatles, Stones ve Searchers'la diğerlerinin ortaya çıkmalarından bir yıl sonra olmuştu. O yüzden Will'in saçları kolaylıkla suratına düşecek gibiydi. Anlaşılan saçlarından Jessie'yi göremiyordu, çünkü onun ne kadar öfkelendiğinin farkında değildi... Oysa normal durumlarda Jessie'nin ruh halinin ve öfkesinin hemen farkına varırdı. Will gülmeyi sürdürmüş, sonunda Jessie öfkesi giderek arttığından bir şeyler yapması gerektiğine karar vermişti. Yoksa patlaması işten bile değildi. İşte böylece küçük yumruğunu sıkmış ve çok sevdiği kardeşine, çocuk sonunda ona bakmak için başını kaldırınca şiddetle vurmuştu. Hem de ağzına. Bu darbe Will'i bovling kukası gibi devirmiş ve çocuk sarsıla sarsıla ağlamaya başlamıştı.

Jessie daha sonra kendini Will'in can acısından çok şaşkınlıktan ağladığına inandırmaya çalışmıştı. Ama on iki yaşında olmasına karşın gerçeğin öyle olmadığını pekâlâ biliyordu. Will'in canını yakmıştı. Kardeşinin alt dudağı bir yerinden, üst dudağı da iki yerinden yarılmıştı. Evet, Will'in canını kötü yakmıştı. Neden? Kardeşi budalaca bir şey yaptığı için mi? Ama aslında Will dokuz yaşındaydı. O gün basmıştı dokuzuna. O yaşta *bütün* çocuklar aptal olurlardı. Hayır, mesele Will'in aptallığı değildi. Olaya Jessie'nin korkusu neden olmuştu. Bir şey yapmazsa o köpük köpük yeşil öfke ve utancın onu patlatacağı korkusu.

(Güneş sönecekti.)

İlk kez o gün karşılaştığı gerçek şuydu: İçinde bir kuyu vardı. O kuyunun suyu zehirliydi. William ona parmak attığı zaman o kuyunun içine bir kova sarkıtmıştı. Kova yukarı çıktığında içi kıvıl kıvıl böcekler ve yosun doluydu. Jessie de bu yüzden kardeşine nefret duymuştu. Will'e aslında bu nefret yüzünden vurduğunu düşünüyordu. O derinliklerden çıkanlar Jessie'yi korkutmuştu. Şimdi, bunca yıl sonra onu hâlâ korkuttuğunu anlıyordu... Aynı zamanda öfkelendiriyordu da.

Güneşi söndüremeyeceksin, diye düşündü ama bunun ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Buna izin verirsem kahrolayım!

«Seninle bu ince noktaları tartışmak istemiyorum, Gerald. Sen sadece şu kahrolasıca şeylerin anahtarlarını getir ve onları bileklerimden çıkar.»

Bunun üzerine Gerald bir şey söyleyince Jessie öyle şaşırdı ki, önce ne demek istediğini kavrayamadı. «Ya kelepçeleri açmazsam?»

Jessie önce kocasının ses tonunun değişmiş olduğunu farketti. Gerald genellikle tok sözlü ve samimi bir adam tavırlarıyla dobra dobra konuşurdu. Ses tonu, «Burası benim kontrolumda,» derdi sanki. «Böyle olması hepimizin çok şanslı olduğunu göstermiyor mu?» diye ilan ederdi. Ama Gerald şimdi Jessie'nin hiç tanımadığı alçak, kedi mırıltısını andıran bir sesle konuşuyordu. Gözlerinde o ışık da tekrar belirmişti. Bir zamanlar Jessie'yi üzerine projektörler çevrilmiş gibi canlandıran o küçük, ateşli ışıltı. Gerald'ın gözleri altın çerçeveli gözlüğünün arkasında iyice kısılmış, etrafı şiş birer yarığa dönüşmüştü. Ama ışıltı vardı bu gözlerde. Evet vardı...

Sonra o garip Bay Mutlu olayı. Bay Mutlu azıcık olsun sarkmamıştı. Hatta Jessie'nin anımsadığından daha da dimdik duruyor gibiydi... Ama herhalde ona öyle geliyordu.

Sonunda kocasının söylediği son söze... o şaşılacak soruya dönmeden önce bütün bu bilgiyi inceledi. *«Ya kelepçeleri açmazsam?»* Jessie bu kez ses tonundan daha ileriye, sözlerinin anlamına geçti. Bu sözcüklerin anlamlarını iyice kavrarken korku ve öfkesinin bir derece daha arttığını hissetti. İçerde bir yerde o kova yine pis ve yapış yapış suya dalmak için kuyuya iniyordu. Kovaya içinde bataklık yılanı kadar zehirli mikropların kaynaştığı o yosunlu sudan dolacaktı.

Mutfak kapısı yine çerçevesine çarptı. Köpek de korudan havlamaya başladı yine. Sesi şimdi her zamankinden daha yakından geliyordu. Hırıltılı, çaresiz bir sesti. İnsan böyle bir şeyi uzun süre dinlerse herhalde migren olurdu.

Jessie o güçlü sesinin, «Beni dinle Gerald,» dediğini duydu. Sessizliği bozmak için daha uygun bir an seçebileceğinin farkındaydı. Ne de olsa, şu anda Kashwakamak Gölünün ıssız kuzey kıyısında, karyolanın direklerine kelepçelenmiş durumdaydı. Ayağında da naylondan ufacık bir bikini külot vardı. Ama yine de bu sese hayranlık duyduğunu farketti. «Beni dinliyor musun? Son günlerde konuştuğum zaman beni pek

dinlemediğini biliyorum. Ama bu kez beni işitmen gerçekten çok önemli. E... sonunda beni dinlemeye başladın mı?»

Gerald yatakta diz çökmüş Jessie'ye o zamana dek keşfedilmemiş bir böcek türüymüş gibi bakıyordu. Kıvıl kıvıl, iplik gibi incecik kılcal damarların oluşturduğu karmaşık ağlarla dolu yanakları kızarmış, neredeyse morlaşmıştı. (Jessie bu damarları, Gerald'ın içki markaları, diye düşünürdü.) Alnında da yine o kılcal damarlardan vardı. Bu ağın rengi o kadar koyu, biçimi de öyle belirgindi ki, daha çok doğuştan olan bir lekeye benziyordu. Gerald, «Evet,» dedi. O yeni, kedi mırıltısını andıran sesi yüzünden bu sözcük, «Eeeffettt...»e dönüştü. «Dinliyorum, Jessie. Kesinlikle dinliyorum.»

«İyi. Öyleyse şimdi şifonyere gidecek ve o anahtarları alacaksın. Bu kilidi açacaksın...» Sağ bileğindeki kelepçeyi karyolanın başlığına vurarak takırdattı. «Sonra bunun kilidini açacaksın.» Diğer kelepçeyi de aynı şekilde vurup şıkırdattı. «Dediğimi hemen yaparsan Portland'daki normal ve acı vermeyen yaşamımıza dönmeden önce biraz normal, acı vermeyen ve karşılıklı orgazmı sağlayan bir biçimde sevişiriz.»

Sonra, anlamsız, diye düşündü. Anlamsız sözcüğünü katmadın. Portland'daki normal, acı vermeyen ve anlamsız yaşamımıza... Belki gerçekten öyleydi, belki de durumu biraz fazla dramatize ediyordu. (Karyolaya kelepçelenmenin insanın melodrama kaçmasına neden olduğunu anlamaya başlıyordu.) Ama bu sözcüğü katmaması daha iyi olmuştu belki de. Bundan da yeni, kül yutmayan o sesin... ne de olsa Jessie'nin kendi sesiydi... pek de o kadar patavatsız olmadığı anlaşılıyordu. Sonra o ses bu fikri yalanlarmışcasına belirgin bir biçimde bir öfke temposuyla yükselmeye başladı.

«Ama işi savsaklamaya ve benim damarıma basmaya devam edersen, buradan doğruca kız kardeşimin evine giderim. Ondan boşanma davasına kimin baktığını öğrenir ve o avukatı ararım. Şaka etmiyorum. *Ben bu oyunu oynamak istemiyorum!*»

Şimdi gerçekten inanılmayacak bir şey oluyordu. Jessie'nin milyon yıl da yaşasa hiç aklına gelmeyecek bir şey. Kocası tekrar sırıtmaya başlıyordu. Bu tıpkı uzun ve tehlikeli bir yolculuktan sonra nihayet dost sulara erişen bir denizaltının yüzeye çıkmasına benziyordu. Ama asıl inanılmayacak şey bu değildi. Gerçekten inanılmayacak olan, sırıtma-

nın artık Gerald'ı geri zekâlı, zararsız birine benzetmemesiydi. Şimdi bu sırıtışla tehlikeli bir deliyi andırıyordu.

Gerald yine elini uzatıp karısının sol göğsünü okşadı. Sonra da canını acıtırcasına sıktı. Hiç de hoş olmayan bu hareketini göğüs ucunu çimdikleyerek sona erdirdi. O ana dek hiç böyle bir şey yapmamıştı.

«Ay, Gerald! Canım *yandı!*»

Kocası takdirle, ciddi ciddi başını salladı. Bu hali garip bir biçimde o korkunç sırıtışına uyuyordu. «İşte bu iyi, Jessie. Yani bütün her şey. Sen bir aktris olabilirmişsin. Ya da bir tele-kız. Şu gerçekten çok pahalı olanlardan.» Bir an durakladı, sonra da ekledi. «Bu bir iltifattı.»

«Tanrı aşkına, sen neden söz ediyorsun?» Ancak Jessie bu sorunun cevabını bildiğinden oldukça emindi. Artık gerçekten korkuyordu. Yatak odasında kötü bir şey ortaya çıkmıştı. Şimdi orada kapkara bir topaç gibi dönüp duruyordu.

Bir yandan da hâlâ öfkeliydi; Will'in ona parmak attığı günkü kadar öfkeli.

Gerald bir kahkaha attı. «Ben neden mi *söz* ediyorum? Bir an beni buna inandırdın. İşte *bundan* söz ediyorum.» Bir elini karısının sağ kalçasına koydu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi ciddi ve kesindi. «Şimdi... bacaklarını benim için açmak istiyor musun, yoksa bunu benim mi yapmam gerekiyor? Bu da oyunun bir parçası mı?»

«Bırak da kalkayım!»

«Evet... sonunda.» Gerald diğer elini hızla uzatıp sağ göğsünü çimdikledi. Hem de öyle şiddetle ki, Jessie'nin sinirleri sağ yanından kalçasına kadar küçük beyaz alevler çıkararak tutuştu sanki. «Şimdi, o biçimli bacakları benim için aç, azametli güzelim.»

Jessie kocasına dikkatle baktı ve o korkunç şeyi anladı. Gerald biliyordu. Jessie'nin bu oyunu sürdürmek istemediğini söylerken şaka etmediğini pekâlâ biliyordu. Biliyordu. Ama bildiğini *bilmemeyi* yeğliyordu. Bir insan bunu yapabilir miydi?

Kül yutmayan o ses, *tabii yapabilir,* dedi. *Baoton'un kuzeyi ve Montreal'in güneyindeki en büyük hukuk firmasının önemli avukatlarındansan bilmek istediğin her neyse onu bilebilirsin. Bilmek istemediğin neyse onu da bilmezsin. Burada başın büyük dertte sanırım, hayatım. Evlilikleri sona erdiren dertlerden bu. En iyisi gözlerini kısıp dişlerini sık. Çünkü korkarım müthiş bir aşı başlamak üzere.*

O sırıtış... o çirkin, zalimce sırıtış.

Farkında değilmiş gibi davranmak ve bunu ısrarla sürdürmek. Gerald ileride bu konuda yalan makinesi testinden bile başarıyla geçebilirdi. Sanki kırılmış gibi, gözlerini iri iri açarak, *«Ben bunun oyunun bir parçası olduğunu sanıyordum,»* derdi. *«Gerçekten de öyle.»* Jessie ısrar eder, öfkeyle ona saldırırsa, o da savunma yöntemlerinin en eskisinden yararlanırdı. İçine süzülüverirdi bunun. Kayadaki bir çatlağın içine süzülen bir kertenkele gibi. *«Sen bundan hoşlandın. Hoşlandığını biliyorum. Neden itiraf etmiyorsun?»*

Haberi yokmuş gibi davranmak. Bilmek ama yine de devam etmeyi planlamak. Gerald, Jessie'yi karyolanın direklerine kelepçelemişti. Bunu onun yardımıyla yapmıştı. Ve şimdi... ah, kahretsin! Yaldızlı sözlere ne gerek vardı? Gerald şimdi Jessie'ye saldırmak niyetindeydi. Kapı çarpar, köpek havlar, bıçkı homurdanır ve gerdanlı dalgıç gölde haykırırken onun ırzına geçecekti. Gerçekten buna karar vermişti. «Evet, çocuklar, keh keh keh keh! Altınızda kızgın ızgaraya konmuş tavuk gibi sıçrayan bir karı olmadıysa hiç yatmamış sayılırsınız.» Jessie bu gurur kırıcı eylem sona erdiği zaman Maddy'ye gerçekten *giderse* Gerald ona saldırmanın aklının köşesinden bile geçmediği konusunda ısrar edecekti.

Pembe ellerini karısının kalçalarına dayayarak bacaklarını ayırmaya başladı. Jessie fazla karşı koymadı. En azından o sırada olanlar yüzünden şaşırmış ve dehşete kapılmış olduğundan fazla karşı koyamamıştı.

İçindeki o daha tanıdık ses konuşmaya başladı. *En uygun tavır da bu. Sen sadece orada sessizce yat. Bırak püskürteceğini püskürtsün. Sonuçta o kadar önemli mi? Gerald bu işi daha önce en aşağı bin defa yaptı. Ve sen bir kez olsun sarsılmadın. Belki unutmuşsundur diye hatırlatıyorum: Senin hemen kızaran bir bakire olduğun günler yılların gerisinde kaldı.*

Jessie bu sesi dinlemez ve önerisine uymazsa ne olacaktı? Seçenek neydi?

Bu sorunun yanıtıymış gibi gözlerinin önünde korkunç bir sahne belirdi. Jessie kendini görüyordu. Boşanma davası sırasında mahkemede tanıklık ediyordu. O tutucu pembe Donna Karan tayyörü ve içindeki şeftali pembesi ipek bluzuyla tanık sandalyesindeydi. Dizlerini ve ayak bileklerini iffetli bir tavırla birleştirmişti. Sapsız küçük çantası, şu beyaz

olanı, kucağındaydı. Artık ölmüş olan Harry Reasor'a benzeyen bir yargıca olayı anlattığını görüyordu. «Evet, yazlık eve Gerald'la birlikte kendi isteğimle gittim. Evet, kocamın beni iki çift Kreig kelepçesiyle karyolanın direklerine bağlamasına izin verdim. Evet, yine kendi isteğimle. Evet, aslında daha önce de böyle oyunlar oynadık. Ama gölün kıyısındaki evde değil.»

«Evet, Sayın Yargıç, evet.»

«Evet, evet, evet.»

Gerald bacaklarını ayırmayı sürdürürken Jessie, Harry Reasor'a benzeyen yargıca bu işe nasıl ipek eşarplarla başladıklarını anlattığını duyuyordu. Oyunun ilerlemesine izin vermişti. Eşarpların yerini ipler, sonra da kelepçeler almıştı. Jessie bütün bunlardan çabucak bıkmış, bu oyun onu tiksindirmişti. Hem de öyle tiksindirmişti ki, Gerald'ın onu ekimde haftanın ortasında bir gün Portland'dan arabayla yüz yirmi iki kilometre ötedeki Kashwakamak Gölüne götürmesine izin vermişti. Öylesine iğrenmişti ki, kocasının onu bir köpek gibi zincirle bağlamasına razı olmuştu. Bütün bu oyunlar içini o kadar sıkmıştı ki, ayağında sadece naylon külotla kalmıştı. Kumaş, arkasından *New York Times*'ın ilanlar bölümü rahatlıkla okunacak kadar inceydi. Yargıç bütün bunlara inanacak ve Jessie'ye tüm kalbiyle hak verecekti. Tabii verecekti ya. Kim vermezdi ki? Jessie kendini tanık yerinde otururken görüyordu. «Ve ben oradaydım işte,» diyordu. «Karyolanın direklerine kelepçelenmiştim. Victoria's Secret'tan alınmış bir iç çamaşırı ve bir gülümseyişten başka hiçbir şeyim yoktu. Ama son anda fikrimi değiştirdim.

Jessie bu garip hayalden uyandığında Gerald külotunu çekiştiriyordu. Bacaklarının arasında diz çökmüştü. Suratında öyle ciddi bir ifade vardı ki, onu gören kendisini istemeyen karısıyla yatmaya değil, baro sınavına girmeye hazırlandığını sanırdı. Tombul alt dudağının ortasından beyaz bir tükürük akıyordu.

Bırak da şu işi yapsın, Jessie. Ne püskürtecekse püskürtsün. Onu çıldırtan testislerindeki o sıvı. Bunu sen de biliyorsun. Hepsini çıldırtır. O sıvıyı attığı zaman onunla yeniden konuşmayı başarırsın. Onunla barışa çıkabilirsin. Onun için şimdi mesele çıkarma. Orada öyle yat. Gerald bütün bunları içinden atıncaya kadar bekle.

İyi bir öneriydi. Galiba Jessie de öyle yapacaktı ama içindeki o yeni varlık olmasaydı. Yeni gelen bu isimsiz varlık, Jessie'nin yıllar

boyunca «İyi-Eş-Burlingame» diye düşündüğü naslhat kaynağının birinci sınıf bir budala olduğuna inanmaktaydı. Yine de her şeyi oluruna bırakabilirdi. Ama aynı anda iki şey birden oldu. Birincisi, bileklerinin karyolanın direklerine bağlı olmasına karşın, ayak ve bacaklarının serbest olduğunu kavramasıydı. Bunu kavradığında akan salya Gerald'ın çenesinden damladı. Bir an havada sallandı, uzadı, sonra da Jessie'nin karnına, göbek çukurunun hemen yukarısına damladı. Bu duygunun tanıdık bir yanı vardı. Jessie bir an korkunç denecek kadar yoğun bir *déjà vu* duygusuyla sarsıldı. Oda etrafında kararır gibi oldu. Pencerelere ve tepeye sanki buzlu camlar geçirilmişti.

Bütün neden onun cüreti, diye düşündü. Aslında öyle olmadığını pekâlâ biliyordu. Bütün neden onun o lanet olasıca cüreti.

Jessie karşılık verdi ama Gerald'dan çok, kafasının dibinden sel suları gibi yükselen o nefret dolu duyguya tepki gösterdi. Aslında hiç düşünmeden, sadece saçlarına takılarak çırpınan şeyin bir yarasa olduğunu anlayan bir kadının içgüdüsel, panikle karışık tiksintisiyle hareket etti.

Bacaklarını geri çekerek sağ dizini kaldırdı. Dizi az kalsın Gerald'ın çenesine gelecekti. Sonra çıplak ayaklarını pistonlar gibi kullandı. Sağ ayağının tabanıyla üst kısmını adamın çanağa benzeyen karnının derinliklerine kadar gömdü. Sol ayağının topuğu penisin sert köküne ve onun altında soluk renkli olgun meyvalar gibi sallanan testislere geldi.

Gerald geriye doğru sallandı ve kabaetleri tüysüz, tombul baldırlarına değdi. Başını tepe camına ve güneş ışınlarını yansıtan beyaz tavana doğru kaldırarak hırıltılı, tiz bir çığlık attı. Aynı anda göldeki gerdanlı dalgıç tekrar öterek cehenneme yakışacak bir kontrpuan oluşturdu. Jessie'ye bir erkek bir diğerini teselli ediyormuş gibi geldi.

Gerald'ın gözleri birer yarık gibi değildi artık. Işıldamıyordu da. Bugünkü kusursuz gökyüzü gibi masmavi gözleri irileşmişti. (Gerald bürodan telefon ederek, «Dava ertelendi,» demişti. «Hiç olmazsa günü birlik yazlık eve gitmek ister misin? Belki gece de orada kalırız.» Sonbaharın ıssızlaştırdığı gölün üzerindeki gökyüzünü görebilme düşüncesi Jessie'nin bu teklifi kabul etmesine neden olmuştu.) Şimdi Gerald'ın gözlerinde acı ve öfke vardı. Jessie onun gözlerine pek bakamıyordu. Boynunun iki yanında kirişler kabarmıştı. Jessie, onları o yağmurlu yaz-

dan beri görmemiştim, dedi kendi kendine. Gerald o yaz bahçeyle uğraşmaktan vazgeçip hobi olarak J.W. Dant'ı seçmişti.

Çığlıklar hafiflemeye başladı. Sanki elinde 'Uzaktan Gerald Kontrolu' aygıtı olan biri sesi kısıyordu. Tabii gerçek bu değildi. Olağandışı sayılacak kadar uzun bir süre bağırmıştı, şimdi soluğu kesilmeye başlıyordu. Jessie, *canını kötü yakmış olmalıyım,* diye düşündü. Şimdi yanağındaki kırmızı beneklerle alnındaki leke mora dönüşüyordu.

İyi-Eş üzüntülü bir sesle, *evet, gerçekten öyle yaptın,* diye bağırdı. *Gerçekten, gerçekten öyle yaptın!*

Yeni ses düşünceli düşünceli, *evet,* dedi. *İyi nişan almış, değil mi?*

İyi-Eş haykırdı. *Kocanın testislerine tekme attın! Tanrı aşkına! Sana bu hakkı kim verdi? Böyle bir şey yapma hakkını kim verdi? Sana bu konuda şaka yapma hakkını bile kim verdi?*

Jessie bu sorunun yanıtını biliyordu. Ya da bildiğini sanıyordu. Bunu yapmıştı, çünkü kocası onun ırzına geçmek niyetindeydi. Daha sonra bunu aslında uyumlu bir evliliği olan ve zararsız bir seks oyunu oynayan bir çiftin birbirlerini yanlış anlamalarının neden olduğu bir olay diye geçiştirecekti. Gerald omzunu silkerek, «Suç oyunda,» diyecekti. «Suç oyunun, benim değil. İstemiyorsan bu oyunu bir daha oynamayız, Jess.» Tabii ne söylerse söylesin hiçbir şeyin karısını, kollarını kelepçelenmek için bir daha uzatmaya ikna edemeyeceğini bildiği için böyle konuşacaktı. Hayır, bu bir 'son kez her şey ödenir' olayıydı. Gerald da bunu biliyordu ve oyunun iyice zevkini çıkarmaya niyetlenmişti.

Jessie'nin odada olduğunu hissettiği kara şey dönerek kontroldan çıktı. Tam da korktuğu gibi. Gerald hâlâ haykırıyormuş gibiydi ama acıyla büzdüğü ağzından hiç ses çıkmıyordu. (En azından Jessie bir şey duymuyordu.) Yüzüne kan öylesine hücum etmişti ki, suratı şimdi yer yer kapkara duruyordu. Jessie onun şahdamarını görebiliyordu. Damar boynunun dikkatle traş ettiği cildinin altında şiddetle atıyordu, neredeyse patlayacaktı. Kötü bir dehşet duygusu bir hançer gibi Jessie'nin kalbine saplandı.

«Gerald?» Sesi ince ve titrekti. Arkadaşının doğumgünü partisinde değerli bir şeyi kıran bir kızın sesi. «Gerald, iyi misin?»

Tabii budalaca bir soruydu. İnanılmayacak kadar budalaca. Ama bunu sormak, Jessie'nin kafasındaki soruları açıklamasından daha

kolaydı. *«Gerald, çok mu kötü yaralandın? Gerald, ölmeyeceksin değil mi?»*

İyi-Eş endişeyle, *tabii ki ölmeyecek,* dedi. *Canını yaktın. Gerçekten. Pişman olman gerekir. Ama o ölmeyecek... Burada kimsenin öleceği yok.*

Gerald'ın büzüp kırıştırdığı dudakları hâlâ sessizce titriyordu. Karısının sorusunu yanıtlamadı. Ellerinden birini karnına götürmüş, diğeriyle yaralanmış olan testislerini avuçlamıştı. Sonra iki elini de ağır ağır yukarı kaldırarak sol memesinin hemen üzerine götürdü. Artık daha fazla uçamayacak şişman, pembe kuşlar gibi orada kaldı elleri. Jessie çıplak bir ayağın ...kendi çıplak ayağının... izinin kocasının yuvarlak göbeğinde belirginleşmeye başladığını görebiliyordu. Pembe etin üzerinde suçlama dolu, parlak bir kırmızıydı bu iz.

Gerald soluk veriyor ya da vermeye çabalıyordu. Pis bir sise benzeyen soluğu çürümüş soğan gibi kokuyordu. Jessie, *'gelgit soluğu'*, diye düşündü. *Ciğerlerimizin alt bölümlerinin onda biri gelgit soluğu için ayrılmıştır. Lisede biyoloji dersinde bize böyle öğretmediler miydi? Evet, öyle sanırım. Gelgit soluğu. Suda ya da dışarda boğulan insanların ünlü son nefesi. Bu soluğu verdin mi ya bayılırsın ya da...*

Jessie sert bir sesle azarlar gibi, «Gerald!» diye bağırdı. «Gerald, soluk al!»

Adamın gözleri yuvalarından uğradı. Bir tek defa havayı hafifçe içine çekmeyi başardı. Bu havayı da karısına son bir söz söylemek için kullandı. «... kalp...»

Hepsi bu kadar.

«Gerald!» Jessie şimdi sadece azarlar gibi konuşmuyordu, sesinde şok da vardı. Erkek çocuklara külotundaki tavşancıkları göstermek için eteğini kaldırırken yakaladığı oynak bir öğrenciyi azarlayan evde kalmış yaşlı bir öğretmene benziyordu. *«Gerald, saçmalamayı bırakıp soluk al! Kahretsin!»*

Gerald soluk almadı. Onun yerine gözleri yuvalarında kaydı, sarımsı akları ortaya çıktı. Dili ağzından sanki fırladı ve o sırada yellenmeye benzer bir ses çıktı. Sönen penisinden turuncu, bulanık bir idrar fışkırarak havada kavis çizdi. Jessie'nin dizlerine ve kalçalarına sıcak damlalar düştü. Kadının sesi uzun, kulak tırmalayıcı bir çığlığa dönüştü. Kelepçeleri çekiştirdiğini, bu kez Gerald'dan mümkün olduğu kadar uzaklaş-

mak için onlardan yararlandığını farketmedi. O arada ayaklarını bükerek altına aldı.

«Dur artık, Geraldl Dur yoksa yataktan düş...»

Çok geç kalmıştı. Kocası onu duyuyorsa bile artık çok geçti. Ama Jessie'nin mantıklı kafası Gerald'ın kendisini duyduğundan emin değildi. Adamın kamburlaşmış sırtı iyice büküldü ve gövdesinin yukarı kısmı karyolanın kenarından sarktı. Ondan sonra işe yerçekimi karıştı. Jessie'nin bir zamanlar yatakta birlikte karamela yediği Gerald Burlingame arkaüstü yuvarlandı. Dizleri havada, başı aşağıdaydı. Yurt havuzunda 'Bedava Yüzme' saati sırasında arkadaşlarını etkilemeye çalışan beceriksiz bir çocuk gibi. Kafası sert tahtadan zemine çarparken çıkan ses Jessie'nin tekrar bir çığlık atmasına neden oldu. Sanki dev bir yumurtayı taştan bir kâsenin ağzına vurarak kırıyorlardı. Jessie bu sesi duymamış olmak için her şeyini verebilirdi.

Bir sessizlik oldu. Şimdi bunu uzaklardaki bıçkının gürültüsü bozuyordu. Jessie'nin irileşmiş gözlerinin önünde büyük, gri bir gül açıyordu. Çiçeğin yaprakları genişledi, genişledi. Sonra renksiz dev pervanelerin tozlu kanatları gibi yeniden çevresini sararak her şeyi bir süre için gözlerden sakladılar. Jessie'nin tek bilinçli duygusu minnet oldu.

2

Jessie sanki beyaz bir sisle dolu uzun ve soğuk bir koridordaydı. Koridor bir yana doğru iyice meyil yapıyordu. İnsanların «Elm Sokağı Kâbusu» gibi filmler ve «Alacakaranlık Kuşağı» türünden TV dizilerinde yürüdükleri yerlere benziyordu. Jessie çıplaktı ve soğuk onu gerçekten etkilemeye başlıyor, kaslarının sızlamasına neden oluyordu. Özellikle sırt, boyun ve omuz kaslarının. *Buradan çıkmalıyım,* diye düşündü. *Yoksa hasta olacağım. Sis ve rutubet yüzünden kramplar girmeye başladı zaten.*

(Aslında nedenin sis ve rutubet olmadığını biliyordu.)

Ayrıca Gerald'ın da bir derdi var. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Ama o hasta olabilir.

(Oysa 'hasta' sözcüğünün pek de uygun bir kelime olmadığını biliyordu.)

Öte yandan benliğinin bir kısmı o meyilli, sisli koridordan kaçmak istemiyordu. Garip olan da buydu. Benliğinin o kısmı Jessie'ye orada kalmasının çok daha iyi olacağını, koridordan çıkarsa pişman olacağını söylüyordu. Jessie de bu yüzden bir süre orada kaldı.

Sonunda canlanmasına havlayan bir köpek neden oldu. Hayvanın havlayışı önce kalınken sonra tizleşerek titriyordu. Her havlayışında boğazına dolmuş bir avuç sivri uçlu kıymığı kustuğunu sanıyordunuz. Jessie bu havlamayı daha önce de duymuştu. Ancak bunun ne zaman ve nerede olduğunu anımsamayaması daha iyi olabilirdi. Çok daha iyi hem de. Ya da köpek havladığı sırada neler olduğunu hatırlamaması.

Ama bu ses hiç olmazsa kımıldamasını sağladı. Sol ayak, sağ ayak, saman ayak, hasır ayak... Jessie birdenbire gözlerini açarsa siste ileriyi daha iyi görebileceğini düşündü. Ve öyle de yaptı. Şimdi gördüğü Alacakaranlık Kuşağındaki ürpertici bir koridor değil, Kashwakamak Gölünün kuzey ucundaki yazlık evlerinin büyük yatak odasıydı. Evin bulunduğu yer Notch Koyu diye biliniyordu. Jessie üşümesine üzerinde bikini külottan başka bir şey olmamasının yol açtığını tahmin etti. Boynu ve omuzları sızlıyordu, çünkü karyolanın direklerine kelepçelenmişti. Bayıldığı zaman kabaetleri yatakta kaymıştı. Burada meyilli bir koridor yoktu, sis ve rutubet de. Sadece köpek gerçekti. Aptal hayvan hâlâ havlayıp duruyordu. Köpeğin sesinden eve iyice yaklaşmış olduğu anlaşılıyordu. Gerald onu duyarsa...

Gerald düşüncesi kramp girmiş kaslarından helezonumsu, kıvılcım gibi sızıların tüm vücuduna yayılmasına neden oldu. Karıncalanmalar dirseklerinde kayboluyordu. Jessie uykudan yeni uyanan insanlar gibi sersem sersem, kollarının dirseklerine kadar olan kısımlarının uyuşmuş olduğunu anladı. Elleri donmuş patates püresi doldurulmuş eldivenlerden farksızdı.

Canım yanacak, diye aklından geçirirken birden her şeyi hatırladı... Karyolanın yanından tepeüstü düşen Gerald'ı görür gibi oldu. Kocası yerde yatıyordu. Ya ölmüş, ya da kendinden geçmişti. Kendisi de burada, yataktaydı. Kollarının dirseklerinden bileklerine kadar olan kısımlarıyla ellerinin uyuşmasının çok kötü olduğunu düşünüyordu. Bir insan bun-

dan daha bencil olabilir miydi? Böyle yalnızca kendini düşünebilir miydi?

Kül yutmayan o ses, *eğer öldüyse,* dedi. *Kabahat yine o kahrolasıcanın kendisinde.* Birkaç basit gerçeği daha eklemeye çalıştı ama Jessie bu sesi boğdu. Hâlâ tam bilinçli olmayan bu haliyle bellek bankalarının en derindeki arşivlerini daha iyi görebiliyordu. Ansızın bu sesin kime ait olduğunu anladı. Hafifçe hımhım, bazı heceleri yutarak, her an alayla gülecekmiş gibi konuşan sesin sahibi ünlversitedeki oda arkadaşı Ruth Neary'ydi. Jessie gerçeği öğrenmiş ve buna hiç de şaşmamıştı. Ruth her zaman fikirlerini açıklamak konusunda son derece cömert davranırdı. Onun önerileri Falmouth Foreside'dan gelmiş olan on dokuz yaşındaki safdil oda arkadaşını çoğu zaman şaşırtıp utandırırdı. Ruth Neary... Jessie'nin tanıdığı koltukaltlarını ve bacaklarını traş etmeye yanaşmayan ilk kadın. Sinir bozucu kat danışmanının yastık kılıfına çilek kokulu doğum kontrol köpüğü dolduran Ruth. Prensipleri yüzünden her öğrenci toplantısına giden ve her deneme oyununu seyreden Ruth. Öğrencilerin sahneye koydukları «Nuhun Papağanının Oğlu» oyunundan döndüğü zaman hem şaşıran, hem de ilgi duyan Jessie'ye, «Hiçbiri de olmazsa, herhalde yakışıklı bir genç giysilerini çıkarır, kızım,» demişti Ruth. «Yani... *her zaman* olmaz, ama *genellikle* olur. Bence öğrencilerin yazıp sahneye koydukları oyunlar bunun içindir. Kızlarla delikanlıların soyunup herkesin önünde sevişmeleri için.»

Jessie, Ruth'u yıllardan beri düşünmemişti. Oysa Ruth şimdi kafasının içindeydi ve eski günlerde olduğu gibi akıllıca küçük önerilerde bulunuyordu. Eh, neden olmasındı? Kafası karışmış ve duyguları sarsılmış kişilere önerilerde bulunmak konusunda Ruth Neary'den daha ehil olan biri var mıydı? New Hampshire Üniversitesinden mezun olduktan sonra üç defa evlenmiş, iki kez intihara kalkışmış, dört sefer de uyuşturucu ve alkolden kurtulmak için tedavi görmüştü. Sevgili Ruth? İşte o da Sevgi Kuşağının orta yaşa nasıl da rahatlıkla eriştiğini gösteren ışıltılı örneklerden biriydi.

Jessie, «Tanrım,» dedi. «Bir bu eksikti. Cehennemden Bir Dert Ortağı.» Sesinin boğukluğu ve peltek peltek konuşması onu elleriyle kollarının dirseklerine kadar olan kısmının uyuşukluğundan daha çok korkuttu.

Gerald'ın dalma gösterisinden hemen önce yaptığı gibi yarım otur-

maya çalışarak kollarını çekiştirdi. (O korkunç, yumurta kırılırken çıkan çatırtıya benzeyen ses gördüğü rüyanın bir parçası mıydı? Öyle olması için dua ediyordu.) Jessie hiç kımıldayamadığı için ansızın paniğe kapıldı ve Ruth'la ilgili düşünceleri o anda silindi. Helezonumsu karıncalanma duygusu yeniden kaslarına yayıldı ama bundan başka bir şey de olmadı. Kolları hâlâ yukarda, biraz gerideydi. Soba boyu kesilmiş isfendan kütükleri kadar duygusuzlardı ve kımıldamıyorlardı. Jessie'nin kafasındaki o bulanıklık geçti. Paniğin insanın kendine gelmesini sağlamakta amonyak ruhundan çok daha etkili olduğunu keşfetmeye başlıyordu. Kalbinin atışları da hızlandı. Ama hepsi o kadar. Uzun yıllar önce okuduğu bir tarih kitabından aklında kalan çok canlı bir görüntü bir an gözlerinin gerisinde titreşti: Başı ve elleri tomruğa vurulmuş genç bir kadının etrafında bir daire oluşturan, onu işaret ederek gülen insanlar. Kadın peri masalındaki cadı gibi öne doğru eğilmişti. Yüzüne düşen saçları bir tövbekârın kefenine benziyordu.

Onun adı İyi-Eş Burlingame, diye düşündü. Kocasının canını yaktığı için cezalandırılıyor. İyi-Eşi cezalandırıyorlar, çünkü adamın canını yakan asıl suçluyu bulamıyorlar... Sesi Üniversitedeki eski oda arkadaşımınkini andıran suçluyu.

Ama 'canını yakmak' doğru bir söz müydü? Şu anda yatak odasını bir ölüyle paylaştığı ihtimali yok muydu? Orada köpek olsun olmasın gölün Notch Koyu ucunun tümüyle bomboş olması olasılığı da? Çığlıklar atmaya başlarsa ona sadece gerdanlı dalgıç kuşu cevap vermeyecek miydi? Sadece... Hepsi o kadar değil miydi?

Daha çok bu düşünce, Poe'nun «Kuzgun»unun garip bir yankısı olan bu fikir, birdenbire orada neler olduğunu, başına nasıl bir felaket geldiğini kavramasını sağladı. Ansızın müthiş, bilinçsizce bir dehşete kapıldı. Bu duygunun pençesinde yirmi saniye kadar kaldı. (Ama eğer ona bu panik saldırısının ne kadar sürdüğünü sorsalardı herhalde, «En aşağı üç dakika,» derdi. «Belki de beş dakikaya yakın.») Jessie'nin benliğinin derinliklerinde bir damla mantıklı bir bilinç kırıntısı kalmıştı. Ama o da çaresiz, sadece üzgün bir seyirciydi. Yatakta debelenen, başını, «Olamaz,» der gibi sağa sola sallarken saçları uçuşan kadını seyreden ve onun korku dolu boğuk çığlıklarını dinleyen biri.

Bu duruma ense köküne, sol omzunun başladığı noktaya saplanan derin, şiddetli bir sancı son verdi. Adele krampıydı bu. İnleyerek

kafasının karyolanın baş kısmını oluşturan maun çubuklara dayanıp kalmasına izin verdi. Burktuğu kas şiddetle gerilip öylece kalmıştı ve bir kaya kadar da sertti. O korkunç sancının yanında, böyle çabaladığı için dirseklerinden itibaren kolları ve avuçlarının karıncalanmaya başlamış olmasının hiç önemi yoktu. Karyolanın başına yaslanırsa fazla gerilmiş olan kasını daha da zorlayacağını anladı.

İçgüdülerine uyarak, hiç düşünmeden ayaklarını yatak örtüsüne dayayıp kabaetlerini havaya kaldırdı. Ayaklarıyla itti. Dirsekleri bükülünce omuzlarıyla kollarının yukarısındaki baskı azaldı. Bir dakika sonra da kramp gevşemeye başladı. Uzun, hınıltılı, rahat bir soluk aldı.

Rüzgâr dışarıda esiyor, evle göl arasındaki yamaçta yetişen çamların etrafında iç çekişini andıran bir ses çıkararak dolaşıyordu. Artık meltem olmaktan çıkmıştı. Mutfakta (Jessie için orası başka bir evrendeydi) o ve Gerald'ın hızla çekmeyi ihmal ettikleri kapı şişmiş çerçeveye çarptı. Bir kere, iki kere, üç kere, dört... Duyulan sesler yalnızca bunlardı. Köpek susmuştu. Hiç olmazsa o ara. Bıçkı da homurdanmıyordu artık. Gerdanlı dalgıç bile galiba kahve molası vermişti.

Gerdanlı dalgıcın kahve molası vermesi, belki de soğuk su makinesinin deposunda yüzerek birkaç dişi kuşla gevezelik etmesi fikri, Jessie'nin gırtlağından ağzı toz içinde kalmış gibi boğuk bir sesin yükselmesine neden oldu. Karga sesini andırıyordu ama bu kadar kötü olmayan koşullarda hafif bir kahkaha diye tanımlanabilirdi. Bu, Jessie'nin kapıldığı paniğin son kalıntılarını da geçirdi. Hâlâ korkuyordu ama hiç olmazsa artık düşünce ve hareketlerine hakimdi yeniden. Ağzında kötü, madensi bir tat kalmıştı.

İşte bu adrenalin, kızım. Ya da ellerin pençeye dönüştüğü, duvarlara tırmanmaya başladığın zaman vücudundaki bezlerin salgıladığı neyse o. İlerde biri sana paniğin ne olduğunu sorarsa artık onu yanıtlayabilirsin: Duygularla ilgili bir kör nokta bu. İnsan sonunda kendini ağız dolusu bozuk parayı emmiş gibi hissediyor.

Kollarının dirseklere kadar olan kısımları iyice karıncalanıyordu. Sonunda bu duygu parmaklarına kadar yayılmıştı. Yumruklarını birkaç kez sıkıp açarken can acısıyla yüzünü buruşturdu. Karyolanın direklerine çarpan kelepçelerin hafif şıkırtısını duyuyordu. Bir an, Gerald'la ben çıldırmış mıydık, diye düşündü. Şimdi gerçekten öyle gibi gözüküyordu. Ama tabii bütün dünyada binlerce insanın her gün buna benzer

oyunlar oynadıklarından kuşkusu yoktu. Hatta seks konusunda çok özgür kişilerin kendilerini dolaplarının içine astıklarını, beyinlerine giden kan azalarak sonunda kesilirken ölüp gittiklerini okumuştu. Bu tür haberler erkeklerin penisleri olduğu için şanslı değil, lanetli olduklarına büsbütün inanmasına yol açıyordu.

Ama madem bu sadece bir oyundu (yalnızca bir oyundu, başka bir şey değildi) öyleyse Gerald neden gerçek kelepçeler alma gereğini duymuştu? İşte *bu* ilginç bir soru sayılırdı. Öyle değil mi?

Ruth Neary kafasının içinden, *belki*, dedi. *Ama bence şu anda en önemli soru bu değil. Sen de öyle düşünmüyor musun, Jessie?* İnsan beyninin aynı anda pek çok değişik rayın üzerinde ilerlemesi gerçekten şaşılacak bir şeydi. Kafası bu raylardan birinin üzerinde kayarken Ruth'a ne olduğunu düşündü. Onu en son on yıl önce görmüştü. Ruth'dan haber alalı da aradan en aşağı üç yıl geçmişti. Arkadaşı ona en son bir kartpostal yollamıştı. Üzerinde süslü kırmızı bir kadife elbise giymiş ve kırmalı bir yaka takmış genç bir adamın resmi vardı. Genç adamın ağzı açıktı ve uzun dilini anlamlı bir biçimde çıkarmıştı. Kartta, «İlerde bir gün Prensim bana dilini gösterecek,» yazılıydı, Jessie yeni çağ esprisi, diye düşündüğünü anımsıyordu. Victoria çağında yaşayanların Anthony Trollope'ları vardı, yitik kuşağın da H.L. Mencken'i. *Bizim başımızaysa pis tebrik kartlarını ve otomobil camlarına yapıştırılan, üzerlerinde, «Evet, aslında yolun sahibi benim,»* türünden şeyler yazılı etiketleri sardılar.

Kartta bulanık bir Arizona damgası vardı. Bir de Ruth'un bir lezbiyenler grubuna katıldığını açıklayan birkaç satır. Bu haber Jessie'yi fazla şaşırtmamıştı. Hatta, belki de insanın tepesini fena halde attıran ama aynı anda şaşılacak, içe dokunacak kadar tatlı bir insan halini alan arkadaşım, yaşam denen büyük oyun tahtasında onun garip biçimine uyacak şekilde açılmış yuvayı buldu, diye düşünmüştü.

Ruth'un kartını yazı masasının üst çekmecesine koymuştu. Orada belki de hiçbir zaman cevaplamayacağı birçok mektup duruyordu. Ve eski oda arkadaşını da en son o zaman düşünmüştü. Şimdiye dek aklına bile gelmemişti... Bir Harley Davidson motosikleti olması için deliren ama sıradan bir aracı, hatta Jessie'nin eski evcil Ford Pinto'sunu bile kullanamayan Ruth Neary. New Hampshire Üniversitesinde üç yıl okuduktan sonra bile kampüste sık sık kaybolan Ruth. Elektrik ocağında

bir şey pişirdiğini unutup yemeği yakan ve her zaman o yüzden ağlayan Ruth. Bu işi o kadar sık yapıyordu ki, odalarını, hatta bütün yatakhaneyi yakmamış olması bir mucize sayılırdı. Jessie'nin kafasının içindeki kül yutmayan, güvenli sesin Ruth'unki olması çok garipti.

Köpek tekrar havlamaya başladı. Daha yakına gelmemiş ama uzaklaşmamış da. Sahibi kuş avlamıyordu, bu kesindi. Hiçbir avcı öyle geveze bir köpeği istemezdi. Köpekle sahibi sadece öğleden sonra gezintiye çıkmış olsalardı havlamalar şu son beş dakika süresince hep aynı yerden gelir miydi?

Jessie'nin kafası, *daha önce yanılmamıştın,* diye fısıldadı. *Köpeğin sahibi yok.* Bu ne Ruth'un sesiydi, ne de İyi-Eş-Burlingame'in. Bunun Jessie'nin kendi sesi olarak düşündüğü şeyle de bir ilgisi yoktu. (O neyse...) Çok genç ve korkmuş birinin sesiydi bu. Ruth'un sesi gibi tanıdık geliyordu. *O sadece başıboş bir köpek. Burada yalnız. Sana yardım edemez, Jessie. Bize yardım edemez.»*

Ama belki de bu fazla kötümser bir değerlendirmeydi. Ne de olsa o köpeğin başıboş bir hayvan olduğunu kesinlikle *bilmiyordu,* öyle değil mi? Bundan emin olamazdı. Durumu kesinlikle öğreninceye kadar bu değerlendirmeyi kabul etmeyecekti. Alçak ve boğuk bir sesle, «Bundan hoşlanmıyorsan, beni dava et,» dedi.

O arada Gerald sorunu vardı. Kapıldığı panik ve onu izleyen can acısı arasında kocası aklından çıkmıştı.

«Gerald?» Sesi hâlâ ağzı toz doluymuş gibi çıkıyordu. Öksürerek boğazını temizledi ve tekrar denedi. «Gerald!»

Hiç. Sıfır. Cevap alamadı.

Ama bu Gerald'ın ölmüş olduğu anlamına gelmez. Onun için hemen telaşa kapılma, kadın... yine kriz geçirme.

Telaşa kapılmıyordu, çok sağolun! Tekrar kriz geçirmek niyetinde de değildi. Ama yine de benliğinin derinliklerinde bir yerden üzüntü fışkırıyordu. Bu korkunç bir vatan özlemine benzeyen bir duyguydu. Gerçi Gerald'ın cevap vermemesi onun ölmüş olduğunu göstermezdi, ama hiç olmazsa baygın olduğunu gösterirdi.

Ruth Neary ekledi. *Ve ölmüş olması ihtimali bulunduğunu da. Asabını bozmak istemiyorum, Jess ...gerçekten... ama onun soluk aldığını duymuyorsun, öyle değil mi? Yani insan genellikle baygın olanların*

nefes aldıklarını işitir. Havayı ciğerlerine horlarmış, ağlarmış gibi çekerler. Derin derin. Öyle değil mi?

Jessie, «Kahretsin!» dedi. «Ben nereden bileyim?» Ama budalaca bir laftı bu. Nasıl olduğunu biliyordu, çünkü lise yıllarının büyük bir bölümünde uyuşturucu kullanmıştı. İnsan çok geçmeden ölümün sesinin nasıl bir şey olduğunu öğreniyordu. Hiçbir şeye benzemiyordu bu. Ruth, Jessie'nin Portland Kent Hastanesinde yatmasıyla ilgili her şeyi biliyordu. Jessie'nin bazen «Yatak Lazımlığı Yılları» diye tanımladığı süreyle ilgili her şeyi. Bu ses gerçeği bilmeliydi. Ruth bilmese bile. Çünkü bu Ruth'un değil, Jessie'nin *sesiydi*. Bunu sık sık kendi kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu. Çünkü bu sesin garip bir biçimde kendi kişiliği vardı.

Daha önce de duyduğun sesler gibi. Karanlık günden sonra duyduğun sesler gibi.

Ama Jessie bunu düşünmek istemiyordu. Şimdi yeterince derdi yok muydu?

Ama Ruth'un sesi haklıydı. Baygın insanlar, özellikle kafalarını şiddetle vurdukları için kendilerinden geçenler genellikle horlarlardı. Bu da şu anlama geliyordu...

Jessie yine ağzı tozla doluymuş gibi, «Belki de öldü,» dedi. «Evet, tamam.»

Sola doğru eğildi. Ense köküne giren krampın canını yakacağını düşünerek çok dikkatli hareket ediyordu. Pembe, tombul bir kolla bir elin yansını, daha doğrusu dördüncü ve küçük parmakları gördüğü sırada sağ bileğini bağlayan zincir iyice gerilmemişti bile. Gerald'ın sağ eliydi bu. Çünkü dördüncü parmakta yüzük yoktu. Jessie kocasının tırnaklarındaki beyaz hilalleri de seçebiliyordu. Gerald her zaman elleri ve tırnaklarıyla pek gururlanırdı. Jessie onun ne kadar gururlandığını bu ana kadar iyice anlayamamıştı. İnsanın bazen pek az şeyi görmesi çok komikti. Hatta her şeyi gördüğünü sandıktan sonra bile.

Herhalde öyledir. Ama sana bir tek şey söyleyeceğim, tatlım. Şu anda bütün perdeleri indirebilirsin, çünkü ben artık hiçbir şeyi görmek istemiyorum. Ama görmeyi reddetmek bir tür lükstü ve Jessie hiç olmazsa şu ara bu zevke erişecek durumda değildi.

Boynuyla omzuna dikkat ederek zincirin izin verdiği kadar sola doğru kaydı. Ancak altı, yedi santim kadar ilerleyebilmişti. böylece

görüş açısı biraz daha genişledi. Gerald'ın kolunun üst kısmının ve sağ omzunun birazını gördü. Kafasının da küçük bir bölümünü. Pek emin değildi ama Gerald'ın seyrelmeye başlamış olan saçlarının çevresinde küçücük boncuk gibi kan damlacıkları vardı galiba. Bunun hayal ürünü olabileceğini düşünüyor, öyle olmasını umuyordu.

«Gerald,» diye fısıldadı. «Gerald, beni duyabiliyor musun? Lütfen beni duyabildiğini söyle.»

Cevap çıkmadı. Adam kımıldamadı da. Jessie yine vatan özlemine benzeyen o üzüntüyü duydu. Fışkırıyor, fışkırıyordu bu duygu. Dikilmemiş bir yaradan fışkıran kanlar gibi.

Tekrar fısıldadı. «Gerald?»

Neden fısıldıyorsun? Ölü o. Vaktiyle seni hafta sonunda Aruba'ya götürerek sürpriz yapan o adam... Aruba da nereden aklına gelmişti?.. Bir yılbaşı partisinde kulaklarına senin timsah derisi ayakkabılarını takan adam... İşte o adam öldü. Kahretsin! O halde neden fısıldıyorsun?

«Gerald!» Bu kez kocasının adını çığlık atarcasına söylemişti. *«Gerald, uyan!»*

Kendi çığlığı yüzünden az kalsın panliğe kapılarak bir süre ihtilaçlar geçirecekti. İşin en korkunç yanı, Gerald'ın hâlâ kımıldamaması ya da cevap vermemesi değildi. Panliğin hâlâ yakında, *hemen oracıkta* olduğunu ve bilinçli kafasının etrafında huzursuzca dolaştığını anlamaktı. Panik, farkına varmadan arkadaşlarından uzaklaşarak ormanın karanlık derinliklerine girmiş bir kadının sönmeye yüz tutmuş kamp ateşinin çevresinde dolaşan yırtıcı bir hayvan kadar sabırlıydı.

İyi-Eş-Burlingame, *sen kaybolmuş değilsin,* dedi. Ama Jessie bu sese güvenmiyordu. Kontrolu sahteye benziyordu, mantığı da yüzeyde kalıyormuş gibiydi. *Sen nerede olduğunu iyice biliyorsun.*

Evet, biliyordu. Buranın üç kilometre güneyinde koy yolundan ayrılarak kampa doğru giden dönemeçli, çukur çukur patikanın sonundaydı. Kamp yolu dökülmüş kızıl ve sarı yapraklardan oluşan bir halı gibiydi. Gerald'la Jessie arabayla üzerinden geçmişlerdi. Bu yapraklar, önce sarardıkları, sonra da döküldükleri o üç haftalık sürede Kashwakamak'ın Notch Koyu ucuna giden bu yolun çok az kullanıldığının dilsiz tanıklarıydı. Ya da hiç kullanılmadığının. Gölün bu ucunda daha çok yaz tatillerini geçirmeye gelenler otururlardı. Belki de 1 Eylüldeki işçi

bayramından beri kimse o buma gelmemişti. Hepsi hepsi yedi buçuk kilometre olan yol, önce burunda ilerliyor, sonra koy yoluyla birleşiyor ve 117 numaralı karayoluna ulaşıyordu. Orada ailelerin yıl boyunca oturdukları birkaç ev vardı.

Burada yapayalnızım. Kocam öldü ve yerde yatıyor. Ben kelepçelerle karyolaya bağlıyım. Yüzüm morarıncaya kadar bağırabilirim ama hiçbir yararı olmaz, sesimi kimse duymaz. Herhalde buraya en yakın olan o bıçkılı adam... o da en aşağı altı kilometre ötede, hatta belki de gölün karşı tarafında. Köpek sesimi duyar ama onun da başıboş bir hayvan olduğu hemen hemen kesin. Gerald öldü. Onu öldürmeyi hiçbir zaman istemedim. Tabii öldürdüysem... Hiç olmazsa oldukça çabuk can verdi sayılır. Ama benim ölümüm öyle çabucak olmayacak. Portland'da kimse bizi merak etmezse... Endişelenmeleri için de geçerli bir neden yok. Hiç olmazsa bir süre için...

Böyle şeyler düşünmemeliydi. Bunlar o panik-şeyi kendisine daha yaklaştırıyordu. Kafasını bu kısır döngüden kurtaramazsa panik-şeyin dehşet dolu, aptal bakışlı gözlerini görecekti. Hayır, kesinlikle böyle düşünmemeliydi. Ama işin kötüsü insan bir başladı mı, durmakta çok zorluk çekiyordu.

İyi-Eş-Burlingame'in telaşlı, sinir bozucu sesi duyuldu birdenbire. *Belki de senin hak ettiğin de bu. Belki gerçek bu. Çünkü onu sen öldürdün, Jessie. Kendi kendini bu konuda kandıramazsın. Çünkü bunu yapmana izin vermem. Gerald'ın iyi durumda olmadığından eminim. Bu iş er geç olacaktı. Bundan eminim. Ya büroda bir kalp krizinden gidecekti ya da bir gece eve dönerken turnikeden geçtiği sırada ölecekti. Elindeki sigarayı yakmaya çalışırken, on tekerlekli bir kamyonun arkasından sağ şeride geçerek yol vermesi için öfkeyle korna çalacaktı. Ama sen bu işin er geç olmasını bekleyemedin değil mi? Tom Mahout'un cici küçük kızı Jessie. Orada öylece yatıp şeyini fışkırtmasını bekleyemezdin, öyle değil mi?* Cosmopolitan *Dergisi Kızı Jessie Burlingame, «Hiçbir erkek beni zincirlerle bağlayamaz,» diyor. Gerald'ın karnına ve testislerine tekmeyi indirmen gerekiyordu, öyle değil mi? Termostatı kırmızı çizginin çok üzerine çıktığı sırada hem de. Traşı bırakalım, hayatım! Sen kocanı öldürdün. Onun için belki de burada, böyle karyolaya kelepçelenmiş durumda kalmayı hak ettin. Belki de...*

Jessie, «Ah, zırva bunlar,» dedi. Ağzından diğer sesin, Ruth'un sesinin çıkması onu anlatılamayacak kadar rahatlattı. Bazen... (şey... belki de 'sık sık' sözcüğü gerçeğe daha yakındı.) İyi-Eşin sesinden nefret ediyordu. Ondan nefret ediyor ve korkuyordu. Söyledikleri çoğunlukla aptalca ve sorumsuzdu. Ama aynı zamanda çok da *güçlüydü.* Ona, «Hayır,» demek çok zordu.

İyi-Eş, Jessie'ye yanlış elbiseyi satın aldığını ya da Gerald'ın her yıl yazın sonunda hukuk firmasındaki diğer ortaklarla eşleri için verdiği partinin yiyeceklerinin hazırlanması konusunda yanlış şirketi seçtiğini açıklamaya bayılırdı. (Aslında partiyi veren Jessie'ydi. Gerald ise etrafta dolaşır, övgüleri dinleyerek, «Aman, rica ederim,» derdi.) Her zaman iki buçuk kilo vermesi konusunda ısrar eden de yine İyi-Eşti. Kaburgaları bile sayılsa yine de ısrardan vazgeçmezdi. İyi-Eş kendini haklı bulduğunu belirten, dehşet dolu bir sesle, *boşver şimdi kaburgalarını,* diye bağırırdı. *Şu göğüslerine bak, kızım! Eğer bu kusarak bir fıçıyı doldurmana yetmiyorsa o zaman kalçalarına da bir göz atıver!*

Jessie sözlerini daha da güçlendirmeye çalışarak, «Amma da zırva,» dedi. Ama şimdi sesinin hafifçe titrediğinin farkındaydı. «Gerald ciddi olduğumu biliyordu... *Biliyordu* bunu. Onun için şimdi suç kimde?»

Ama bu aslında doğru muydu? Bir bakıma doğru sayılırdı. Kocasının onun yüzünde gördüğü ve sesinde farkettiği şeyi yok saymaya karar verdiğini anlamıştı. Yoksa oyun bozulacaktı. Ama öte yandan, çok daha önemli bir açıdan, Jessie bunun doğru olmadığını biliyordu. Çünkü birlikte geçirdikleri yaşamın son on ya da on iki yılında Gerald onu pek çok bakımlardan ciddiye almaz olmuştu. Karısının söylediklerini duymamayı adeta ikinci bir meslek haline getirmişti. Yalnızca yemeklerle ilgili sözleri duyuyordu ya da şu gece nerede olmaları gerektiği konusundaki açıklamaları. (Onun için bunu unutma, Gerald.) Genel Kulak Kuralları konusunda diğer bir istisna da kilosu ve içmesiyle ilgili dostça olmayan sözlerdi. Gerald, Jessie'nin bu konulardaki sözlerini duyuyor ve hiç hoşlanmıyordu. Ama onlar hayali bir doğa kuralının bir parçası olarak kulakardı edilebilirdi. «Balıkların yüzmesi, kuşların uçması ve eşlerin de dırdır etmeleri gereklidir.»

O halde kesin olarak bu adamdan ne bekliyordu? Onun, «Peki, hayatım, seni hemen serbest bırakacağım,» demesini mi? «Ha, aklıma gelmişken bilincimi arttırdığın için sağol.»

Evet. İçinde bir yerin, dokunulmamış, saf bakışlı küçük bir kız gibi olan bir parçasının gerçekten de bunu beklediğinden kuşkulanıyordu.

Bir süreden beri yeniden homurdanıp vızıldayan bıçkı birdenbire sustu. Köpek, gerdanlı dalgıç kuşu, hatta rüzgâr bile sustu. Hiç olmazsa bir süre için. Sessizlik boş bir evde on yıl boyunca dokunulmamış bir toz tabakası gibi kalın, sürülebilecek bir şeydi sanki. Jessie araba ya da kamyon motoru homurtusu duymuyordu. Hatta uzaklardan bile böyle bir gürültü gelmiyordu. Ve şimdi konuşan ses ondan başkasının değildi. *«Ah, Tanrım,»* diyordu. *«Ah, Tanrım, burada yapayalnızım! Yapayalnızım!»*

3

Jessie gözlerini sıkıca yumdu. Altı yıl önce bir psikoloji uzmanına başvurarak beş ayını boş yere ziyan etmişti. Bundan Gerald'a söz etmemişti, çünkü kocasının onunla alay edeceğini biliyordu. Ayrıca karısının ağzından neler kaçırdığını düşünerek endişelenecekti de. Jessie sorununu 'stres' olarak açıklamıştı. Psikoloji uzmanı Nora Calligan ona basit bir gevşeme tekniğini öğretmişti.

«Ona kadar saymaktan söz edildiği zaman,» demişti. «Çok kişinin aklına öfkelenmemeye çalışan Vakvak Amca gelir. Ama aslında ona kadar saymak bütün duygu göstergelerini yeniden ayarlaman demektir... Günde böyle bir şeye en aşağı bir kez ihtiyaç duymayan birinin seninkiler ya da benimkilerden çok daha ciddi sorunlan var demektir.»

Bu ses de çok berraktı. Üzüntüyle hafifçe gülümsemesine neden olacak kadar berrak.

Ben Nora'dan hoşlanırdım. Hem de çok.

O sırada bunun farkında mıydı? Bunu kesin olarak hatırlayamamasına biraz şaşırdı. Salı günleri öğleden sonra Nora'ya gitmekten neden vazgeçtiğini de anımsamıyordu. Belki de bütün o işler aynı zamanda çıkmıştı: Court Sokağındaki evsiz barksızlar sığınağı, yıllık para toplama kampanyası ve belki de yeni kütüphane fonuyla ilgili çalışmalar. Galiba tedaviden vazgeçmesi daha iyi olmuştu. İnsan bir sınır çizgisi çekmez-

se tedavi sürdükçe sürüyor, sonunda sen ve uzmanın sarsak sarsak gökyüzündeki o daha büyük grup toplantılarına katılmaya gidiyordunuz.

Boşver şimdi! Haydi, say bakalım. Ayak parmaklarından başla. Bu işi kadının sana öğrettiği gibi yap.

«Evet, neden olmasın?»

Bir... ayaklar için. On küçük parmak, sevimli küçük domuzcuklar, bir sıraya dizilmişler.

Ama ayak parmaklarından sekizi komik bir biçimde eğrilmişlerdi. Başparmaklarıysa uçları küre biçimi olan çekiçlere benziyordu.

İki... bacaklar için. Güzel ve uzun.

Şey, Jessie'nin bacakları o kadar uzun değildi. Kendisi bir altmış yedi boyundaydı ve bel hattı da uzundu. Ama Gerald her zaman en güzel yanının bacakları olduğunu söylerdi. Hiç olmazsa çekicilik bakımından. Bu iddiada Jessie'yi her zaman eğlendirmişti. Aslında kocasının samimi olduğunu biliyordu. Gerald nedense kansının dizleriyle şişman kalçalarının pek farkında değildi. Jessie'nin dizleri bir elma ağacındaki yumrular kadar çirkindi.

Üç... cinsel organım. Doğru olan yanlış olamaz.

Jessie sözkonusu olan şeye bakmak istiyormuş gibi başını kaldırdı ama gözleri hâlâ kapalıydı. Zaten onu görmesi için gözlerine ihtiyacı yoktu. Sözü geçen bu aksesuarla uzun bir süreden beri birlikte yaşıyordu. Kalçalarının arasında kötü biçimde iyileşmiş bir yara izi gibi duran yarığın etrafını saran zencefil rengi kıvırcık tüylerin oluşturduğu bir üçgendi. Çaprazlama kasların desteklediği bir et kıvrımından pek de farklı olmayan bu organ, Jessie'ye bir mit kaynağı olmaya hiç de uygun değilmiş gibi gözüküyordu. Ama kolektif erkek kafasına göre, kesinlikle bir mit durumundaydı. O sihirli vadi değil miydi? En vahşi tek boynuzlu atların bile sonunda kapatıldıkları ağıl?

Hafifçe gülümseyerek, «Tanrım, amma da saçma,» diye mırıldandı ama gözlerini açmadı.

Aslında saçma değildi. Tam anlamıyla yani. Bu yarık her erkeğin şehvetinin odak noktasıydı. Hiç olmazsa heteroseksüel olanların. Ama aynı zamanda erkeklerin izah edilemeyen aşağılama, şüphe ve nefretine de hedef oluyordu.

«Bir kadın nedir? Bir seks organı için bir yaşatma sistemi.»

İyi-Eş Burlingame, *kes artık, Jessie,* diye emretti. Sesinde üzüntü ve tiksinti vardı. *Hemen kes!*

Jessie bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü ve aklını yeniden Nora'nın ona kadar sayma sistemine verdi. Dört, kalçaları içindi. (Fazla genişti kalçaları.) Beş de karnı için. (O da fazla yağlıydı.) Altı, göğüsleriydi. Onların en güzel yanı olduklarını düşünürdü. Ama göğüslerinin düzgün çizdiği kavislerin altından hafifçe belli olan mavi damarların Gerald'ı biraz tiksindirdiğinden kuşkulanırdı hep. Kocasının dergilerindeki posterleri süsleyen kızlara baktığınız zaman daha alttaki sıhhi tesisatı göremezdiniz. Dergide kızların göğüs uçlarının etrafındaki renkli halkada küçük kıllar da yoktu.

Yedi, fazla geniş olan omuzlarıydı. Sekiz, boynu. (Eskiden boynu düzgünken son birkaç yılda tavuğunkine benzemişti.) Dokuz, biraz geriden olan çenesiydi ve on...

Kül yutmayan o ses öfkeyle Jessie'yi durdurdu. *Bir dakika! Kahretsin! Bir dakika dur bakalım! Bu ne biçim budalaca bir oyun!*

Jessie gözlerini daha da sıkıca yumdu. Bu sesteki öfkenin derinliği onu dehşete düşürmüştü. Sesin *apayrı* bir şey olması da onu korkutmuştu. O öfkesiyle Jessie'nin kafasının merkezinden gelen bir sese değil, gerçek bir saldırgana benziyordu. Ona sahip olmak isteyen yabancı bir ruha. «Exorcist»te Pazuzu'nun ruhunun küçük kıza sahip olduğu gibi.

Ruth Neary, namı diğer Pazuzu, *buna cevap vermek istemiyor musun,* diye sordu. *Pekâlâ. Belki de fazla karmaşık. Şimdi her şeyi senin için basitleştirmeme izin ver, Jess. Nora Callighan'ın kafiyesi bozuk küçük dinlenme nakaratını bir kendinden nefret etme 'Mantra'sı haline kim soktu?*

Jessie uysalca, hiç kimse, diye düşündü ama hemen arkasından o kül yutmayan sesin bu cevabı hiçbir zaman kabul etmeyeceğini anladığından hemen ekledi. *Şu İyi-Eş. Bu onun işiydi.*

Ruth'un sesi hemen karşılık verdi. *Hayır, değildi.* Jessie'nin suçu aptalca başkasının üzerine atma çabasına kızmış gibiydi. *İyi-Eş biraz ahmak. Şu anda çok korkuyor. Ama aslında oldukça tatlı bir kız. Her zaman iyi niyetliydi. Ama Nora'nın listesini değiştiren kişi aslında çok*

kötüydü, Jessie. Bunu anlayamıyor musun? Göremiyor musun?..

Jessie titrek, çocuksu bir sesle, «Ben hiçbir şey göremiyorum» dedi. «Çünkü gözlerim kapalı.» Az kalsın gözlerini açıyordu. Ama bir şey ona bunun durumu düzeltmek yerine daha kötüleştireceğini söyledi.

O kimdi, Jessie? Sana çirkin ve değersiz olduğunu kim öğretti? Gerald Burlingame'le şu Cumhuriyet Partisi toplantısında tanışmadan belki de yıllar önce onu Yakışıklı Prensin ve ruhunun anlaşacağı adam olarak kim seçti? Gerald'a sadece ihtiyacın olmadığına, tam ona layık biri sayılacağına kim karar verdi?

Jessie müthiş bir çaba harcayarak o sesi kafasından attı. Diğer bütün sesleri de atmış olduğunu bütün kalbiyle umuyordu. 'Mantra'ya tekrar başladı. Bu kez yüksek sesle söylüyordu.

«Bir benim ayak parmaklarım. Hepsi sıraya dizilmiş. İki bacaklarım, uzun ve güzel. Üç cinsel organım. Dört kalçalarım, kavisli ve tatlı. Beş karnım, yediklerimi oraya depoluyorum.» Dizelerin gerisini hatırlayamadı. (Belki böylesi daha iyiydi. Bunları Nora'nın uydurduğundan kuşkulanıyordu artık. Belki de bekleme odasında sigara masasında duran kendi kendine yardım dergilerinden birinde yayınlanacağını umuyordu. «Altı göğüslerim, yedi omuzlarım, sekiz boynum...»

Jessie soluk almak için durdu ve kalbinin artık deli gibi çarpmadığını farkederek rahatladı. Şimdi sadece hızlı atıyordu.

«Dokuz çenem, on gözlerim. Gözler, iyice açılın!»

Bu emri yerine getirince aydınlık yatak odası birdenbire etrafında belirivердi. Nedense burası yeniydi ve hiç olmazsa şu an için Gerald'la o evde geçirdikleri ilk yazdaki kadar da hoştu. 1979'da. Bu yıl bir zamanlar bilim-kurgu kokuyordu. Şimdiyse inanılmayacak kadar gerilerde kalmıştı.

Duvarlardaki daha çok ambarlarda kullanılan gri tahtalara, gölün ışıltılarını yansıtan yüksek beyaz tavana ve karyolanın iki yanındaki büyük pencerelere baktı. Solundaki batıya doğruydu; veranda, onun gerisindeki bayır ve gölün insanın kalbine işleyen parlak mavisi gözüküyordu. Sağındaki pencereden gözükenler aynı derecede romantik değildi. Bahçe yolu ve yaşlı bir lady'i andıran gri Mercedes. Araba artık sekiz yıllıktı ve suspansiyon panolarında ilk küçük pas benekcikleri belirmeye başlamıştı.

Tam karşısında, şifonyerin üstündeki duvara çerçeveli batik kelebek asılmıştı. Onun Ruth'un otuzuncu yaş günü hediyesi olduğunu hatırlayınca batıl inançlar yüzünden hiç hayret duymadı. Bulunduğu yerden kırmızı iplikle işlenmiş olan küçücük imzayı göremiyordu. Ama onun orada olduğunu biliyordu: *Neary,* 983. İşte bir bilim-kurgu yılı daha!

Kelebeğin yakınında Gerald'ın Alpha Gamma Rho bira bardağı krom bir çividen sarkıyordu. (Ve tabii bu kelebeğe hiç uymuyordu ama Jessie bunu kocasına söyleme cesaretini hiçbir zaman bulamamıştı.) Rho öğrenci dernekleri evreninin parlak yıldızlarından biri değildi. Diğer öğrenci derneklerinin üyeleri ondan «Alpha Grab a Hoe» (Alpha, bir küreği yakala) diye söz ederlerdi. Ama Gerald dernek iğnesini gururla takıyor ve bira bardağını duvardan indirmiyordu. Haziranda oraya geldikleri zaman da yazın ilk birasını onunla içerdi. Bu, Jessie'nin bugünkü eğlencelerden çok çok önce Gerald'la evlendiği zaman aklının yerinde olup olmadığını düşünmesine neden olan törenlerdendi.

Sıkıntıyla, biri buna bir son vermeliydi, diye düşündü. *Gerçekten biri bunu yapmalıydı. Çünkü bak sonunda ne oldu!*

Banyo kapısının diğer tarafındaki iskemlede sonbahara göre olağandışı sıcak olan bugünde giydiği küstah havalı küçük jüp külotu ve kolsuz bluzun durduğunu görebiliyordu. Sütyenini banyo kapısının tokmağına asmıştı. Bu öğleden sonraki saatlerde güneşin ışınları yatak örtüsü ve bacaklarının üzerinde parlak bir çizgi oluşturuyor, bacaklarının yukarısındaki kısacık, yumuşak tüyleri altından birer tele dönüştürüyordu. Saat birde hemen hemen yatak örtüsünün tam ortasını aydınlatan kare biçimi ışık değildi. Saat ikide yine örtünün üzerinde beliren dikdörtgen de. Bu geniş bir çizgiydi. Çok geçmeden ince bir şeride dönüşecekti. Elektiriğin bir ara kesilmesi yüzünden şifonyerin üzerinde duran dijital saat-radyo bozulmuştu. (Şimdi küçücük ekranında durmadan 12:00 sayısı beliriyordu. Bir barın neonlu levhası kadar duygusuzdu.) Ama ışıktan çizgi Jessie'ye saatin dörde geldiğini açıklıyordu. Çok geçmeden çizgi yataktan kaymaya başlayacak, köşelerde ve duvara dayalı küçük masanın altında gölgeler oluşturacaktı. Çizgi bir sicime dönüşerek önce zeminde kayacak, sonra da dipteki duvara tırmanacaktı. O arada sönükleşecekti. Gölgeler de gizlendikleri yerlerden usulca çıkarak odaya mürekkep lekeleri gibi yayılacak, genişlerken ışıkları yuta-

caklardı. Güneş batıya doğru alçalıyordu. Bir saat, en fazla bir buçuk saat sonra batacaktı. Ondan kırk dakika kadar sonra da karanlık basacaktı.

Bu düşünce paniğe yol açmadı. Hiç olmazsa hemen. Ama kafasına kara bir sıkıntının çökmesine, kalbine rutubetli bir korku atmosferinin yayılmasına neden oldu. Jessie kendini orada yatarken gördü. Karyolaya kelepçelenmişti. Gerald ölmüştü, aşağıda, yatağın yanında yatıyordu. Bıçkılı adam karısına, çocuklarına ve güzelce aydınlatılmış evine döndükten çok sonra bile ikisi burada yatacaklardı. Köpek de uzaklaşacak ve sadece göldeki o lanet olasıca gerdanlı dalgıç kuşu kalacaktı. Sadece o.

Birlikte son uzun bir gece geçiren Bay ve Bayan Burlingame.

Jessie birbirlerine hiç uymayan ve ancak bunun gibi yılda bir mevsim kalınan bir evde katlanılan bira bardağıyla batik kelebeğe bakarken geçmişi incelemenin kolay olduğunu düşündü. Gelecekle ilgili olasılıkları incelemek de aynı derecede kolaydı. (Ama bu pek de hoş olmayacaktı.) İşin en zor yanı şimdide kalabilmekti galiba. Ancak Jessie bunu başarmak için elinden geleni yapması gerektiğine karar verdi. Böyle yapmazsa durumu daha da kötüleşecekti. Başına gelen bu beladan onu bir yardım meleğinin kurtarmasını bekleyemezdi. Ama bu işi kendi başarırsa bir ödüle de konacaktı. Bir şerif yardımcısı kelepçeleri açarken orada hemen hemen çırçıplak yatmanın yaratacağı utançtan kurtulacaktı. Adam ne olduğunu sorarken yeni dulun güzel beyaz vücuduna bakacaktı.

Başka iki sorun daha vardı. Jessie onlardan geçici bir süre için olsa bile kurtulmak için çok şey verirdi. Ama bu imkânsızdı. Tuvalete gitmesi gerekiyordu ve susamıştı. Şu anda boşalma isteği doldurmadan daha güçlüyse de, Jessie'yi su içme isteği endişelendiriyordu. Bu istek henüz iyice güçlenmemişti. Ama kelepçelerden kurtulup bir musluğa ulaşamazsa durum değişecekti. Düşünmek istemediği biçimlerde değişecekti hem de.

Maine'deki dokuzuncu en büyük gölden iki yüz metre ötede susuzluktan ölmem çok komik olur, diye düşündü. Sonra da başını salladı. Maine'nin dokuzuncu en büyük gölü değil ki! Ben de neler saçmalıyorum? Dokuzuncu en büyük göl Dark Score... Yıllar önce annesi, baba-

sı, ablası ve erkek kardeşiyle gitmişti oraya. O sesleri duymaya başlamadan önce. Hatta şeyden önce...

Jessie düşünce dizisini tam orada kesti. Kesinlikle. Dark Score Gölünü düşünmeyeli çok olmuştu. Elleri kelepçeli olsun olmasın buna şimdi başlamak niyetinde değildi. Susuzluğunu düşünmesi daha iyi olacaktı.

Düşünülecek ne var, kızım? Bu psikosomatik bir şey, işte o kadar. Susadın, çünkü gidip su içemeyeceğini biliyorsun. Mesele bu kadar basit.

Ama değildi. Kocasıyla kavga etmiş, ona hızla attığı iki tekme bir tepkiler dizisini başlatmış, bu da Gerald'ın ölümüyle sonuçlanmıştı. Kendisi de önemli bir hormon artışının ana tepkisinden sonraki ikinci derecede sonuçlarının acısını çekiyordu. Bunun teknik terimi «şok»tu. Şokun en sık görülen belirtisi de susamaktı. Herhalde ağzı daha fazla kurumamış olduğu için kendini şanslı saymalıydı. Hiç olmazsa şu ana kadar...

Gerald tam anlamıyla alışkanlıklarına bağlı bir yaratıktı. Bunlardan biri de kendi tarafındaki karyola başlığının rafına bir bardak su koymaktı. Jessie başını kaldırarak sağa doğru döndürdü. Evet, işte oradaydı. Su dolu uzun bir bardak. Suyun yüzeyinde erimekte olan buz küpleri yüzüyordu. Rafta iz bırakmaması için bardağın bir altlığın üzerinde durduğu kesindi. Gerald böyleydi işte. Küçük şeylerde çok düşünceliydi. Bardağın dışında tere benzeyen tanecikler belirmişti.

Jessie onlara bakarken gerçek susuzluğun ilk acısını hissederek dudaklarını yaladı. Sol bileğindeki kelepçe zincirinin izin verdiği kadar sağa kaydı. Ancak on beş santim ilerleyebildi ama böylece yatağın Gerald'a ait olan yanına erişmiş oldu. Bu hareketiyle örtünün sol tarafındaki koyu renk birkaç leke ortaya çıktı. Jessie birkaç dakika boş gözlerle onlara baktı. Sonra Gerald'ın son acılı anlarında mesanesini nasıl boşalttığını hatırladı. Sonra bakışlarını yine çabucak yuvarlak bir kartonun üzerinde duran bardağa kaydırdı. Bardak altlığında herhalde Yuppie'lerin sevdikleri köpüklerin bir ilanı vardı. Büyük bir olasılıkla Beck's ya da Heineken biralarının bir ilanı.

İleriye, yukarıya doğru uzandı. Ağır ağır hareket ediyor, iyice uzanabilmek için kendini zorluyordu. Parmakuçlarıyla bardağın arasında yedi buçuk santim vardı şimdi. Susuzluğun verdiği acı, boğazın hafifçe

sıkışması ve dilin biraz yanması yeniden başladı.

Biri gelmediği ya da yarın sabaha kadar debelenerek kurtulmanın yolunu bulamadığım takdirde, o bardağa bakmayı bile başaramayacağım.

Bu düşüncede kendi başına bile insanı korkutan soğuk bir mantık vardı. Ama Jessie ertesi sabah orada olmayacaktı. Önemli olan da buydu. Deminki düşüncesi hepten gülünçtü. Delice bir şey. Çılgınca. Düşünmeye bile değmezdi. O...

Kül yutmayan ses, *dur,* dedi. *Sadece sus!*

Jessie'nin olduğu gibi kabul etmesi gereken şey, bu düşüncenin tümüyle gülünç *olmadığı* gerçeğiydi. Orada *ölebileceği* olasılığını kabul etmeye yanaşmıyor, hatta üzerinde durmak bile istemiyordu. Tabii bu delice bir şeydi. Ama o eski düşünme makinesinin örümcek ağlarını temizleyip çalıştırmazsa burada uzun ve sıkıntılı saatler geçirebilirdi.

İyi-Eş endişeyle, *uzun, rahatsız...* dedi. *Belki de çok ıstıraplı. Ama can acısı bir tür kefaret sayılır, öyle değil mi? Sonuçta bu belayı başına kendin sardın. İç sıkıcı davranmadığımı umarım ama kocanın şeyini püskürtmesine izin veriverseydin...*

Jessie, «Gerçekten iç sıkıyorsun, İyi-Eş,» dedi. Daha önce iç sesleriyle konuşurken böyle bağırıp bağırmadığını anımsamıyordu. Çıldırmak üzere olup olmadığını düşündü. Sonra da bunun vız geldiğine karar verdi. En azından şimdilik.

Jessie gözlerini yeniden yumdu.

4

Bu kez gözkapaklarının gerisindeki karanlıkta canlandırdığı vücudu değil, bütün bu odaydı. Tabii hâlâ odadaki en önemli parçaydı. Ah, tabii ya. Jessie Mahout Burlingame henüz kırkına girmemişti, bir altmış yedi boyunda ama oldukça ince vücutlu, elli beş kilo kadardı. Gözleri gri, saçları kahvemsi kızıldı. (Beş yıl önce saçlarının arasında belirmeye başlayan kırları parlak, geçici bir boyayla örtüyordu. Gerald'ın bundan

hiçbir zaman şüphelenmediğinden de emindi.) Jessie Mahout Burlingame başına bu belayı sarmıştı ama nasılını, nedenini pek bilemiyordu. Jessie Mahout Burlingame galiba artık Gerald'ın dul karısıydı, çoluğu çocuğu yoktu. Ve iki çift polis kelepçesiyle bu lanet olasıca karyolaya bağlanmıştı.

Kafasının hayal üreten bölümünü kelepçelere yönelterek dikkatini onlara vermesini sağladı. Gücünü yoğunlaştırırken kapalı gözlerinin arasında bir çizgi belirdi.

Hepsi dört kelepçe. Her çiftin arasında lastik üstlü çelik zincir vardı. Her birindeki çelik kilidin üzerine M-17 damgası basılmıştı. Seri numarası olmalıydı. Bu oyun yeni olduğu sıralarda Gerald ona her kelepçenin dişli bir kolu bulunduğunu söylemişti. Kelepçe onun yardımıyla daraltılıp bollaştırılabiliyordu. Ayrıca zincirleri kısaltmak da mümkündü. Böylece sanığın elleri canı yanacak kadar birbirlerine yaklaştırılabilirdi. Neyse ki, Gerald zincirleri olduğu gibi uzun bırakmıştı.

Jessie şimdi, kahretsin, diye düşünüyordu. Neden olmasın? Sonuçta bu bir oyundu... Öyle değil mi, Gerald? Ama daha önceki sorusunu anımsamıştı. Şimdi kendine yine bunun Gerald için gerçekten bir oyun olup olmadığını soruyordu.

Başka bir ses... bir UFO sesi... içindeki kapkaranlık kuyudan, *bir kadın nedir,* diye fısıldadı. *Cinsel organ için bir yaşama sistemi.*

Jessie, defol git, dedi içinden. Haydi git, bir yararın dokunmuyor.

Ama UFO sesi bu emre uymadı. Onun yerine, *neden bir kadının ağzı ve cinsel organı vardır,* diye sordu. *Aynı zamanda inleyip işeyebilmek için. Soracak başka bir sorun var mı, küçük hanım?*

Hayır. Cevapların insanı sarsacak kadar gerçeküstü olması yüzünden Jessie başka soru sormayacaktı. Ellerini kelepçelerin içinde döndürdü. Kemikli bilekleri çeliğe sürtününce yüzünü buruşturdu. Ama can acısı fazla değildi ve elleri oldukça kolaylıkla döndüler. Gerald bir kadının tek amacının cinsel organına bir yaşam sistemi sağlamak olduğuna belki inanıyordu, belki de inanmıyordu ama kelepçeleri karısının canını acıtacak kadar sıkıştırmamıştı. Tabii Jessie buna değil bugün, daha önce de itiraz ederdi. (Daha doğrusu kendi kendine böyle söylüyordu. İç seslerden hiçbiri de bu konuda onunla tartışmaya kalkışacak kadar zalim değildi.) Ama kelepçeler yine de ellerini çıkaramayacağı kadar sıkıydı.

Yoksa değil miydi?

Deneme kabilinden kelepçeleri çekiştirdi. Elleri aşağıya inerken kelepçeler bileklerinde kaydılar. Sonra çelik bilezikler bileklerin eliyle o karmaşık ve harika birleşmeyi oluşturduğu yerde kemikle kıkırdağa sıkıca dayandılar.

Jessie daha da sertçe çekti. Şimdi can acısı daha da şiddetliydi. Birdenbire babasının o eski steyşın arabanın sürücü tarafındaki kapısını Maddy'nin sol elinin üzerine kapatışını hatırladı. Babası Maddy'nin değişiklik olsun diye yanındaki kapıdan değil de onunkinden çıkmak için kanepede kaydığını farketmemişti. Maddy nasıl da haykırmıştı! Bir... kemiği kırılmıştı. Jessie şimdi onun adını hatırlayamıyordu. Ama Maddy'nin yumuşak alçısını gururla göstererek, «Ard bağı da yırtmışım,» dediğini anımsıyordu. Bu söz Jess'le Will'e çok komik gelmişti. Çünkü herkes 'ard'ın kabaetlerinin bilimsel adı olduğunu bilirdi. İkisi de alaydan çok, şaşırdıkları için gülmüşlerdi. Ama Maddy yine de öfkelenerek onları annelerine şikâyet etmeye gitmişti.

Artan can acısına rağmen ellerine daha da baskı yaparak, *ard bağ...* diye düşündü. *Ard bağ ve radyo-ulnar bilmem ne. Bu önemli değil. Bu kelepçelerden kurtulma imkânı varsa bunu başarmalısın, kızım. Ondan sonra bırak bir doktor kırılan kemikleri tamir etmeye çalışsın.*

Jessie ağır ağır baskıyı arttırdı. Kelepçelerin kayarak çıkmasını diliyordu. Birazcık inerlerse çıkıntılı kalın kemiği atlamış ve daha yumuşak dokuya gelmiş olacaklardı. Altı milimetre yeterdi. Hele bir santim iki milim kesinlikle. Ya da Jessie böyle olacağını umuyordu. Tabii başparmaklarında da kemikler vardı ama onları ancak zamanı gelince... gelirse düşünecekti.

Kelepçeleri daha da hızla aşağıya doğru çekti. Çabaları ve can acısı yüzünden dudakları aralanmış, dişleri ortaya çıkmıştı. Kollarının üst kısımlarındaki kaslar beyaz, derin olmayan kavisler gibi gözüküyorlardı. Alnında, yanaklarında ve burnunun altındaki hafif çukurlukta ter tanecikleri belirdi. Dilini çıkarıp farkına varmadan dudağının üstündeki terleri yaladı.

Canı çok yanıyordu ama durmasına bu neden olmadı. Kaslarının azami çekme gücü sağlayabilecekleri noktaya gelmişti ve tüm çabalarına karşın kelepçeler şu andaki yerlerinden bir milim bile aşağıya inme-

mişlerdi. Onlardan çabucak kurtuluverme umudu pek kısa ömürlü oldu, bir mum alevi gibi titredi ve söndü.

Elinden geldiği kadar güçle çektiğinden emin misin? Yoksa canın çok yandığı için kendi kendini biraz kandırıyor musun?

Jessie, «Hayır,» dedi. Gözlerini hâlâ açmıyordu. «Bütün gücümü kullanarak asıldım. Gerçekten.»

Ama diğer ses kaybolmadı. Duyulandan çok görülen bir şeye benziyordu. Çizgi romandaki bir soru işareti gibiydi.

Bileklerinde, çeliğin battığı yerlerde derin, beyaz çukurlar belirmişti. Başparmağının kökünde, elinin üzerinde ve alttaki nazik mavi damarların üstünde izler kalmıştı. Baskıyı azaltmak için ellerini karyolanın başucundaki bir çubuğu yakalayıncaya kadar kaldırmıştı. Ama bilekleri hâlâ zonkluyordu.

Titrek bir sesle, «Vay vay vay,» dedi. «İşte bu harika değil mi?»

Kelepçelere bütün gücüyle *asılmış* mıydı? *Gerçekten?*

«Önemli değil,» diyerek başını kaldırıp ışıltılı suların tavandaki yansımalarına baktı. *Bunun önemi yok. Sana nedeni de söyleyeceğim. Daha fazla asılacak gücüm varsa o zaman Maddy'nin eli arabanın kapısına sıkıştığı zaman bileğine olanlar benim de başıma gelecek. İki bileğimde birden kemikler kırılacak, ard bağlar lastik bantlar gibi kopacak ve radyo-ulnar bilmem neler de atış poligonundaki kilden yapılmış güvercinler gibi patlayarak paramparça olacaklar. Bu sadece bir tek şeyi değiştirecek. Burada yalnız susuzluktan kıvranarak, böyle kelepçeli yatmayacağım Burada susuzluktan kıvranarak, kelepçeli ve iki de kırık bilekle yatacağım. Üstelik bileklerim şişecek. Ben şöyle düşünüyorum: Gerald eyere binme fırsatını bulamadan öldü. Ama beni yine de iyice becerdi.*

Tamam. Başka hangi seçenekler vardı?

İyi-Eş-Burlingame kendini kapıp koyuvermesi sadece bir damla gözyaşı ötede olan kadınlara özgü o hımhım sesle, *hiçbir seçenek yok,* dedi.

Jessie diğer sesin, Ruth'un sesinin de, fikrini açıklayıp açıklamayacağını anlamak için bekledi. Ama konuşmadı o ses. Belki Ruth da soğuk su deposunda diğer gerdanlı dalgıç kuşlarıyla birlikte yüzüyordu. Her neyse... Jessie'nin artık kendi başına derdine çare bulması gerekiyordu.

Başının çaresine bak bakalım. Şimdi kelepçeler konusunda ne yapacaksın? Onları kolaylıkla bileklerinden kaydırıp çıkaramayacağını öğrendin. Şimdi ne yapabilirsin?

O genç ses, Jessie'nin henüz ad bulamadığı ses, duraksayarak konuşmaya başladı. *Her takımda da iki kelepçe var. Sen bileklerine geçirilmiş olanları kaydırıp çıkarmaya çalıştın. Bir işe yaramadı... Ama ya diğerleri? Karyolanın direklerine takılmış olanlar? Onları hiç düşündün mü?*

Başının arkasını yastığına bastırıp karyolanın başucuna ve direklere bakabilmek için boynunu kıvırdı. Karyola «Kral» ya da «Kraliçe» diye tanımlanan modeller kadar büyük değildi. Ama iki kişilik yataklardan daha genişti. Özentili bir adı da vardı bunun... «Saray Cücesi Boyu» ya da «Baş Nedime» gibi bir şey... Ama Jessie yaşlanırken böyle şeyleri hatırlamakta gitgide daha zorluk çekiyordu. Artık bu, sağduyu muydu, yoksa bunaklığın habercisi mi, bilmiyordu. Her neyse... Şimdi yattığı karyola aşk yapmak için çok uygundu. Ama ikisinin yatağı gece boyunca rahatça paylaşmalarına yetecek kadar büyük sayılmazdı.

Jessie'yle Gerald bunu bir kusur saymamışlardı. Çünkü son beş yıldır ayrı ayn odalarda yatıyorlardı. Hem burada, hem de Portland'daki evde. Buna Jessie karar vermişti, kocası değil. Gerald'ın horlamasından bıkmıştı. Bu her geçen yıl daha da kötüleşiyormuş gibiydi. Ender olarak buraya gece yatısına konuk çağırdıkları zaman bu odada birlikte... rahatsızca yatıyorlardı. Ama diğer zamanlarda bu karyolayı sadece seks için kullanırlardı. Aslında Jessie'nin başka odaya geçmesinin nedeni kocasının horlaması değildi. Sadece en diplomatça nedendi bu. Gerçek neden koku alma duyusuyla ilgiliydi. Önce kocasının gece terlediği zaman etrafa yayılan kokudan hiç hoşlanmamış, sonra da tiksinmeye başlamıştı. Gerald yatmadan önce duş yaptığı zaman bile içtiği İskoç viskisinin ekşi kokusu sabaha karşı ikide gözeneklerinden sızmaya başlıyordu.

Bu yıla kadar seks ilişkileri giderek baştan savma olmaya başlamıştı. Sevişiyor, sonra da uyukluyorlardı. Öyle dalıp gitmek Jessie için bütün bu işlerin en hoşuna giden yanıydı artık. Sonra Gerald duş yaparak yanından ayrılıyordu. Ancak marttan beri bazı değişiklikler olmuştu. Eşarplar ve kelepçeler... özellikle bu ikinciler Gerald'ı eski klasik tarz sevişmeden çok daha fazla yoruyordu. Çoğu kez Jessie'nin yanında

omzu onunkine dokunarak uykuya dalıverlyordu. Jessie buna aldırmıyordu, çünkü bu işler genellikle matinede oluyordu. Gerald da sadece normal ter kokuyordu sonradan. Fazla su katılmış İskoç viskisi gibi değil. Sahi... o kadar fazla horlamıyordu da.

Ama bütün o seanslar, eşarplı, kelepçeli bütün o matineler Portland'daki evdeydi, diye düşündü. Temmuzun çoğunu ve ağustosun bir bölümünü burada geçirirdik. Seks yaptığımız zaman da alışılmışın dışına çıkmazdık. Yani Tarzan altta, Jane üstte. Fazla seks yapmazdık ama arada sırada böyle şeyler olurdu. Ancak oyunu bu güne kadar burada hiç oynamamıştık. Neden acaba?

Belki de bunun nedeni pencerelerdi. Çok yüksek ve kolay perde uydurulamayan türdendi. Saydam cam yerine ışığı yansıtan camlardan taktırmayı hep ihmal etmişlerdi. Oysa Gerald bunu yapmaktan şeye kadar... şey... şeye kadar söz edip durmuştu...

İyi-Eş cümleyi düzeltti. *Bugüne kadar.* Jessie böyle incelikle davrandığı için ona minnet duydu. *Haklısın, nedeni pencereler olabilir. En azından nedenlerin en önemlisi. Fred Laglan ya da Jamie Brooks akıllarına estiği zaman Gerald'a 'Dokuz Delik Golf' oynayıp oynamayacağını sormak için arabalarına atlayıp gelebilirlerdi. Gerald'ın karyolaya bir çift Kreig kelepçesiyle bağlanmış olan Bayan Burlingame'la aşk yaptığını görmeleri kocanın hiç hoşuna gitmezdi. Böyle bir olayla ilgili dedikodular etrafa yayılırdı. Fred ve Jamie oldukça iyi insanlar sanırım ama...*

Ruth söze karışarak, *orta yaşlı iki soluncan, dedi. Ama tabii onlar da insan. Böyle nefis bir hikâyeyi anlatmadan edemezlerdi. Ve bir şey daha var, Jessie...*

Jessie, Ruth'un sözlerini tamamlamasına izin vermedi. Bu, İyi-Eşin açıklanmasını istemediği bir düşünceydi.

Gerald'ın oyunu burada da oynamamalarını istememesinin nedeni çılgınca bir sorun çıkmasından korkması olabilirdi. *Nasıl bir sorun? Şöyle söyleyelim: Belki de Gerald'ın bir yanı, kadının gerçekten cinsel organ için bir yaşatma sistemi olduğuna inanıyordu... Diğer bir yanı... daha iyi bir sözcük bulamadığım için «Gerald'ın iyi yönü» diye tanımlayacağım yanı bunu biliyor ve olayların kontroldan çıkmasından korkuyordu. Sonuçta böyle de olmadı mı?*

Karşı çıkılması zor bir fikirdi. Bu olay 'kontroldan çıkmanın' tanımı-

na uymuyorsa, o zaman Jessie neyin uyduğunu bilmiyor demekti.

Bir an üzüntü duydu. Geriye, Gerald'ın yattığı yere bakma isteğini de yenmek zorunda kaldı. Ölen kocası için üzüntü duyup duymadığını bilmiyordu. Ama üzülüyorsa bile şu ara onunla ilgilenmenin zamanı olmadığını *biliyordu.* Birlikte uzun yıllarını geçirdiği adam hakkında iyi bir şeyleri hatırlamak yine de hoştu. Gerald'ın bazen seksten sonra anında uyuyakalması güzel bir anıydı. Jessie eşarplardan hoşlanmamış, sonunda kelepçelerden de nefret etmişti. Ama Gerald uykuya dalarken onu seyretmekten her zaman hoşlanmış, kocasının iri pembe suratındaki çizgilerin kaybolması hoşuna gitmişti.

Bir bakıma Gerald onun yanında uyuyordu yine... öyle değil mi?

Bu düşünce bacak üstlerinin etlerinin bile buz gibi kesilmesine neden oldu. Güneş ışınlarının çizdiği gitgide daralan şerit onları aydınlatıyordu. Jessie o düşünceyi kafasından kovdu... hiç olmazsa kovmaya çalıştı. Yeniden karyolanın baş kısmını incelemeye başladı.

Direkler yanlardan hafifçe içeriye doğru takılmıştı. Bu yüzden kolları iki yana doğru açıktı ama rahatsız edecek kadar değil. Kelepçelerin on beş santim boyundaki zincirleri kollarını oynatmasına izin veriyordu. Direklerin arasında maundan yatay dört tahta vardı. Üzerlerine basit ama göze hoş gelen dalga biçimi desenler oyulmuştu. Gerald bir keresinde ortadaki tahtaya başharflerini kazdırmalarını önermişti. «Tashmore Glen'de birini tanıyorum,» demişti. «Arabayla eve gelip bu işi memnunlukla yapar.» Ama Jessie onun hevesini söndürmüştü. Bu öneriyi hem iddialı, hem de garip bir biçimde çocuksu bulmuştu. Eskiden okuldaki sevgililerin sınıf sıralarına kalpler oymaları gibi bir şeydi.

Karyola rafı en üstteki tahtanın yukarısına, biri hızla doğrulup oturduğu zaman kafasını çarpmaması için uygun bir yüksekliğe yerleştirilmişti. Bu rafta Gerald'ın su dolu bardağı, yazdan kalma birkaç karton kapaklı kitap ve Jessie'nin tarafında da geçmiş yazdan kalmış bazı makyaj malzemesi vardı. Hepsi de kurumuş olmalıydı. Ne kadar yazık... Çünkü bileklerinden kelepçelenmiş bir kadını hiçbir şey «Kırlarda Sabah Allığı» kadar keyiflendiremezdi.

Jessie ellerini ağır ağır kaldırdı. Ellerinin rafın altına girmemesi için kollarıyla hafif bir açı yapmıştı. Başını arkaya atmıştı, zincirlerin uçlarında neler olduğunu görmek istiyordu. Diğer bilezikler karyolanın direklerine, yatay tahtalardan ikincisiyle üçüncüsünün aralarına takılmıştı.

Yumruklarını kaldırırken hayali halterle çalışan bir kadına benziyordu. Kelepçeler direkte kayarak sonunda yukarıdaki yatay tahtaya erişti. Jessie o tahtayla onun bir üstündekini çekip çıkarabilirse her şey düzelecekti. Kelepçeleri direklerin ucundan çıkarmayı başaracaktı. *Voila!*

Galiba bu olamayacak kadar güzel bir fikir, tatlım. İşe yarayamayacak kadar kolay. Ama yine de denemelisin. Hiç olmazsa böylece oyalanmış olursun.

Jessie ellerlyle, direklere takılmış olan kelepçelerin daha yukarı çıkmalarını engelleyen üzeri oymalı tahtayı kavradı. Derin bir soluk aldı. Nefesini tuttu ve tahtayı çekti. Sert bir çekiş bu yolun da kendisi için kapalı olduğunu anlamasına yetti. Bu tıpkı çelik bir putreli beton bir duvardan çekip çıkarmaya benziyordu. Tahta yerinden bir milimetre bile oynamamıştı.

On yıl da çekiştirsem yine bir işe yaramaz, diye düşündü. Değil karyolanın direklerinden çekip çıkarmak, yerinden bile oynatamam. Ellerini eskisi gibi gevşek bıraktı. Şimdi biraz yukarıda zincirin ucundan sallanıyorlardı. Gırtlağından çaresiz bir feryat yükseldi. Susamış bir karganın sesi gibiydi.

Jessie tavandaki ışıltılara, «Ben ne yapacağım?» diye sordu. Sonunda kendini bırakarak korkuyla, çaresizce ağlamaya başladı. «Kahretsin! Ben şimdi ne *yapacağım?*»

Köpek ona cevap veriyormuş gibi tekrar havlamaya başladı. Bu kez öyle yakında ki, Jessie korkarak bir çığlık attı. Hayvan doğu penceresinin hemen dışında, bahçe yolunda olabilirdi.

5

Köpek bahçe yolunda değil, daha da yakındaydı. Neredeyse Mercedes'in ön tamponuna kadar uzanan asfalttaki gölge köpeğin arka verandada olduğunu açıklıyordu. O upuzun gölge sanki ucubelerle ilgili bir gösteriden kaçmış çarpık çurpuk, dev gibi bir köpeğindi. Jessie onu görür görmez dehşete kapıldı.

Sonra da kendi kendini azarladı. Kahretsin! Böyle gülünç olma.

Göige, güneş batmakta olduğu için öyle gözüküyor. Şimdi ağzını açıp biraz gürültü et, kızım. Köpeğin başıboş bir hayvan olması şart değil.

Bu doğruydu. Belki sahnede bir yerde hayvanın sahibi de vardı. Ama Jessie bu konuda pek umutlu değildi. Köpeğin arka veranda kapısının hemen dışındaki üzeri tel örtülü çöp bidonunu çektiğini tahmin ediyordu. Gerald üzerinde sedir ağacından tahtalar ve kapağında da çift sürgü olan bu derli toplu küçücük yapıdan bazen, «Bizim rakon mıknatısı,» diye söz ederdi. Çöp bidonu bu kez bir rakonu değil, bir köpeği çekmişti. Hepsi o kadar. Başıboş bir köpeği. Karnını doğru dürüst doyuramamış, şansı dönmüş bir sokak köpeğini.

Ama Jessie'nin yine de çabalaması gerekiyordu.

«Hey!» diye bağırdı. «Hey! Orada biri var mı? Varsa biraz yardım istiyorum. Orada biri var mı?»

Köpek hemen havlamayı kesti. Bir örümceğinkini andıran çarpılmış gölgesi dönüp hareket etti... sonra tekrar durdu. Jessie'yle Gerald, Portland'dan gelirken arabada büyük, yağlı, salamlı ve peynirli sandviçler yemişlerdi. Eve gelince Jessie ilk iş artıkları ve kâğıtları toplayıp çöp bidonuna atmıştı. Herhalde başlangıçta köpeği oraya çeken o zengin yağ ve et kokusuydu. Şimdi de Jessie'nin sesini duymuş olmasına karşın aynı nedenle ürküp koruya kaçmıyordu. O koku, hayvanın vahşi içgüdülerinden çok daha güçlüydü. Jessie bir çığlık attı. «İmdat!» Kafasının bir yanı çığlık atmanın belki de bir hata olduğunu açıklayarak onu uyardı. Boğazını iyice tahriş edecek, susuzluğu daha da artacaktı. Ama bu mantıklı, uyarıcı sesin başarılı olması imkânsızdı. Jessie kendi korkusunun kokusunu almıştı. Bu onun için güçlü ve zorlayıcıydı. Sandviç artıkları kokusunun köpek için zorlayıcı olduğu gibi. Jessie'nin ruh hali birdenbire değişti. Paniğe kapılmadı ama geçici olarak çıldırdı sanki. «BANA YARDIM EDİN! BİRİ BANA YARDIM ETSİN! İMDAT! İMDAT! İİİMMMMDAAAT!»

Sonunda sesi kısıldı. Başını olabildiğince sağa çevirdi. Saçları karışmış, terden ıslanarak tutam tutam alnına ve yanaklarına yapışmıştı. Gözleri yuvalarından uğramıştı. Ölmüş kocası yanında, yerde yatarken, çırçıplak, zincirle bağlanmış halde bulunma korkusu artık düşüncelerini engelleme açısından hafif kalıyordu. Bu yeni panik saldırısı garip bir güneş tutulmasına benzemekteydi. Mantık ve umudun parlak ışığını süzerek atıyor, Jessie'nin en korkunç olasılıkları görmesini sağlıyordu:

açlık, susuzluğun neden olduğu delilik, ihtilaçlar, ölüm. Bu, ABD kablolu televizyonunda gösterilmek için hazırlanmış bir gerilim filmi değildi. Burada ne kameralar, ne ışıklar, ne de, «Kes,» diyecek bir yönetmen vardı. Bu olay *oluyordu*... yardım gelmezse Jessie'nin bir canlı türü olarak yaşaması sona erinceye kadar da olmayı sürdürecekti.

Ama hiç kimse haykırışlarına karşılık vermedi. Ne gölün kenarındaki evleri kontrol eden bir bekçi, ne de köpeğiyle dolaşmaya çıkmış meraklı bir yerli. (Belki de o arada komşusunun fısıldaşan çamların arasında az bir marihuana yetiştirip yetiştirmediğini anlamaya çalışan biri.) Sadece o uzun, nedense insanda garip bir tiksinti uyandıran gölge vardı. Jessie ona baktıkça dört sıska ve güçsüz bacağının üzerinde duran, acayip bir köpek-örümceği hayal ediyordu. Titreyerek derin bir soluk aldı ve oradan oraya kayan düşüncelerini yeniden kontrol altına sokmaya çalıştı. Boğazı kurumuş, yanıyordu. Burnu onu sıkacak kadar ıslak ve gözyaşlarıyla tıkanmıştı.

Şimdi ne olacaktı?

Bunu bilmiyordu. Düşkırıklığı kafasında zonkluyordu. Başı geçici olarak yapıcı bir düşünceye izin vermeyecek kadar irileşmişti sanki. Emin olduğu bir tek şey vardı. Köpeğin hiçbir önemi yoktu. Hayvan bir süre orada, arka verandada duracak, sonra onu oraya çeken şeye erişemeyeceğini anlayıp uzaklaşacaktı. Jessie alçak sesle, umutsuzca bağırarak gözlerini kapattı. Kirpiklerinin altından sızarak yanaklarından ağır ağır akan yaşlar akşam güneşinde altın damlalarına benziyordu.

Şimdi ne olacak, diye sordu kendi kendine yine. Rüzgâr dışarda şiddetlenerek çamların fısıldaşmalarına ve açık kapının çarpmasına neden oldu. Şimdi ne olacak, Ruth? Şimdi ne olacak, siz UFO'lar ve tufeyliler? İçimizden herhangi birinin bir fikri var mı? Susadım, tuvalete gitmem gerekiyor, kocam öldü ve tek yoldaşım üç cins peynirli, Cenova Salamlı sandviçlerin artıkları olduğunu düşünen bir köpek. Çok geçmeden o da cennete en fazla sandviç kokusunu içine çekerek yaklaşacağını anlayacak, ondan sonra çekip gidecek... E... şimdi ne olacak?

Ona cevap veren olmadı. İçindeki seslerin hepsi de susmuştu. İşte bu kötüydü. Hiç olmazsa arkadaşlık ediyorlardı. Ama o panik de kaybolmuş, geride ağzında ağır, madensi tat kalmıştı. Bu da iyiydi.

Bir süre uyuyacağım, diye düşündü ve isterse gerçekten uyuyabileceğini anlayarak şaşırdı. Bir süre uyuyacağım ve uyandığım zaman bel-

ki aklıma bir fikir gelecek. En azından bir süre için korkudan uzaklaşmış olacağım.

Kapalı gözlerinin iki yanındaki gerginliğin neden olduğu ufacık kınşıklar ve kaşlarının arasındaki daha belirgin iki çizgi kaybolmaya başladı. Dalıp gitmek üzere olduğunu hissedebiliyordu. Rahatlayarak insanların kendi kendilerini incelemekten kurtuldukları o sığınağa doğru minnetle kaydı. Rüzgâr yine uğuldadığında ona çok uzaklardaymış gibi geldi. Kapının gürültüsü ise çok daha uzaklarda yankılanıyordu. Güm--güm, güm-güm, güm.

Dalarken derinleşen ve ağırlaşan solukları birdenbire kesildi. Gözleri hızla açıldı. Ani uyanmanın neden olduğu şaşkınlığın ilk anında bir tür hayretle karışık öfke duydu. Kahretsin! Tam uyumayı başarmak üzereyken... Lanet olsun! Sonra o kahrolasıca kapı...

O kahrolasıcı kapıya ne olmuş? Ne olmuş ona?

O kahrolasıca kapı her zamanki çifte çarpmasını tamamlamamıştı. İşte olan buydu. Jessie bir köpeğin ayak tırnaklarının girişin zeminine çarparken çıkan tıkırtıyı duydu. Başıboş hayvan iyice kapatılmamış olan kapıdan içeri girmişti. Evdeydi şimdi.

Hemen, kesin bir tepki gösterdi. Olanca sesiyle köpeğe, «Defol!» diye haykırdı. Zorladığı sesinin boğuklaşıp bir sis düdüğüne benzemiş olduğunun farkında değildi. «Defol, lanet olasıca hayvan! Beni duyuyor musun? EVİMDEN DEFOLUP GİT!»

Jessie durdu. Gözleri irileşmiş, hızla soluyordu. Cildi sanki hafif bir elektrik akımı taşıyan bakır tellerden örülmüştü. En üstteki iki, üç tabaka ürperiyor ve vızıldıyordu. Ensesindeki tüylerin bir kirpinin dikenleri gibi dimdik olduğunun hayal meyal farkındaydı. Uyuma fikrinden eser kalmamıştı.

Köpeğin girişin zeminine değen tırnaklarının tıkırtısı... Sonra hiç... Köpeği korkutup kaçırdım, diye düşündü. Kapıdan fırlayıp gitti. Yani onun gibi başıboş bir hayvanın evlerden ve insanlardan ürkmesi gerekir.

Ruth'un sesi, *bilmem ki, kızım,* dedi. Bu ses ondan umulmayacak kadar kararsızdı. *Onun bahçe yolundaki gölgesini göremiyorum.*

Tabii göremezsin. Herhalde evin köşesini dönerek hemen koruya daldı. Ya da gölün kenarına indi. Ödü patladı ve hızla koşup kaçtı... Mantıklı değil mi?

Ruth'un sesi cevap vermedi. İyi-Eşinki de. Oysa Jessie şu anda ikisini de memnunlukla dinleyecekti.

Hayvanı korkutup kaçırdım. Bundan eminim.

Ama hâlâ orada yatıyor ve kulak kesilmiş etrafı dinlemeye çalışıyordu. Ancak kulağındaki damarda fış-güm diye akan kanın sesinden başka bir şey duyamıyordu. Yani şimdilik.

6

Jessie köpeği korkutup kaçırmamıştı.

Hayvan insanlardan ve evlerden korkuyordu. Bu konuda haklıydı, ama köpeğin ne kadar çaresiz durumda olduğunu anlamamış, önemsememişti. Hayvanın eski adı olan Prens şimdi iğrenç bir alaya benziyordu. Bu sonbaharda aç aç, uzun uzun Kashwakamak Gölünün etrafında dolaşırken tıpkı Burlingame'lerinkine benzeyen pek çok çöp bidonuyla karşılaşmıştı. O yüzden de bu bidondan yayılan salam peynir ve zeytinyağı kokusunun üzerinde durmaktan çabuk vazgeçmişti. Koku iç gıcıklayıcıydı ama acı deneyimler Prens'e bunun kaynağının erişilemeyecek bir yerde olduğunu öğretmişti.

Ancak başka kokular da vardı. Rüzgârın arka kapıyı ağır ağır her açışında o kokuları almıştı. Bu kokular bidondan gelenden daha hafifti. Kaynakları da evin içindeydi. Ama kokular tehlikeye aldırış edilmemesini sağlayacak kadar nefisti. Köpek onu kovalayıp sert ayaklarıyla tekmeleyen, durmadan haykıran efendiler tarafından kovulması ihtimali olduğunu biliyordu. Ama kokular Prens'in korkusundan daha güçlüydü. Bir tek şey hayvanın korkunç açlığının önüne geçebilirdi. Ama köpek henüz silahlar konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Geyik avı mevsimine kadar yaşarsa onu da öğrenecekti. Ama daha iki hafta vardı. Şu anda hayal edebildiği en kötü şey sert ayakları can yakan, haykıran efendilerdi.

Prens rüzgâr kapıyı açtığı zaman içeri süzüldü ve antreye doğru koştu... Ama fazla ilerlemedi. Tehlike onu tehdit eder etmez gerilemeye hazırdı.

Kulakları ona bu evde bir dişi-köpek-efendinin oturduğunu haber veriyordu. Prens'in farkında olduğu da belliydi: Çünkü ona bağırmıştı. Ama başıboş hayvan dişi-köpek-efendinin yükselttiği seste öfke değil, korku olduğunu anlamıştı. Prens başlangıçta korkuyla gerilemişse de, sonra yerinden kımıldamamıştı. Şimdi başka bir efendinin bağırışlarını dişi-köpek-efendinin haykırışlarına katmasını ya da koşarak gelmesini bekliyordu. Ama öyle olmadı. O zaman başını uzatarak evin biraz ağır olan havasını kokladı.

Hayvan önce sağa, mutfağa doğru döndü. Çarpan kapıdan yayılan koku bulutları o yönden gelmişti. Kokular kuru ama hoştu: fıstık ezmesi, kraker, kuru üzüm, mısır gevreği. (Bu sonuncu koku dolapların birindeki Özel K kutusundan yayılıyordu. Aç bir tarla faresi kutunun dibini kemirerek bir delik açmıştı.)

Prens o tarafa doğru bir adım attı. Sonra bir efendinin usulca ona sokulmadığından emin olmak için başını tekrar öte yana çevirdi. Efendiler çoğu zaman bağırırlardı ama sinsice davrandıkları da olurdu. Sola doğru giden koridorda kimse yoktu. Buna karşın o taraftan gelen çok daha güçlü kokuyu aldı. Midesine müthiş bir özlemle kramp girmesine neden olan o kokuyu...

Koridorun dibine doğru baktı. Gözleri çılgınca bir korku ve istek karışımıyla parlıyordu. Burnu kayıp kırışan küçük bir halı gibi buruşmuştu. Uzun üst dudağını sinirli sinirli, sanki herkesi aşağı görüyormuş gibi kaldırıyor, beyaz dişleri arada bir biraz gözüküp kayboluyordu. Hayvanın endişeyle püskürttüğü sidik pıtırdayarak damlalar halinde zemine düştü. Böylece ön koridorun ve... tabii bütün evin... köpeğe ait olduğu belirlendi. Bu ses kulak kesilmiş olan Jessie'nin duyamayacağı kadar hafifti ve kısa sürdü.

Köpeğin burnuna kan kokusu gelmişti. Koku hem güçlü, hem de yanlıştı. Sonunda o müthiş açlığı karar vermesini sağladı. Eski adı Prens olan köpek koridorda ağır ağır yatak odasına doğru gitmeye başladı. O ilerlerken koku da güçleniyordu. Evet, kan kokusuydu... ama yanlış kanın kokusu. Bir efendinin kanının kokusu. Ancak çok yoğun ve karşı konamayacak kadar zorlayıcı olan bu koku hayvanın çaresiz, küçük beynine işledi. Yürümeyi sürdürerek yatak odasının kapısına yaklaşırken hırlamaya başladı.

7

Jessie köpeğin tırnaklarının tıkırtısını duyunca hayvanın hâlâ evde olduğunu ve o tarafa doğru geldiğini anladı. Çığlıklar atmaya başladı. Aslında bunun bir insanın yapabileceği belki de en kötü şey olduğunu biliyordu. O güne dek duyduğu, tehlikeli olabilecek bir hayvana korktuğunuzu asla belli etmemeniz gerektiğiyle ilgili tüm öğütlerle taban tabana zıttı. Ne çare ki, bağırmamak elinde değildi. Başıboş köpeği yatak odasına neyin çektiğini çok iyi biliyordu.

Jessie bacaklarını yukarı çekti. Aynı anda karyolanın başucuna dayanmak için kelepçelerden yararlandı. O arada gözlerini bir an olsun koridora açılan kapıdan ayırmamıştı. Şimdi köpeğin hırladığını duyabiliyordu. Bu ses bağırsaklarının gevşeyip yanmasına ve sıvıya dönüşmesine neden oldu.

Hayvan kapıda durdu. Artık yatak odasında gölgeler koyulaşmaya başlamıştı; Jessie için köpek zemine yakın alçak, belirsiz bir siluetti. Hayvan iri değildi ama küçük bir kaniş ya da bir Cihuahua da sayılmazdı. Güneş ışınlarını yansıtan iki turuncumsu sarı hilal köpeğin gözlerinin yerini belirliyordu.

Jessie hayvana, «Defol!» diye haykırdı. «Defol! Çık git! Seni.. seni burada istemiyoruz!» Gülünç bir sözdü. Ama bu koşullarda hangi söz gülünç kaçmazdı ki? Neredeyse köpekten şifonyerin üzerindeki anahtarları getirmesini isteyeceğim, diye düşündü.

Kapıdaki gölgenin arka tarafında bir hareket başlamıştı. Köpek kuyruğunu sallıyordu. Genç kızların okuduğu romantik bir romanda bu, başıboş hayvan yataktaki kadının sesini çoktan kaybettiği sevgili sahibinin çağrısı olduğunu sandı diye yorumlanırdı. Oysa Jessie hiç de öyle olmadığını biliyordu. Köpekler sadece mutlu oldukları zaman kuyruklarını sallamazlardı. Kediler gibi onlar da karar veremedikleri zaman, bir durumu değerlendirmeye çalışırken de kuyruk sallarlardı. Köpek Jessie'nin sesini duyunca pek ırkılmemişti. Ama loş odaya güvenemediği de belliydi. En azından şimdilik.

Eskiden adı Prens olan hayvanın silahlarla tanışmasına vakit vardı ama ağustosun son gününden beri, yani altı haftalık sürede çok zor

dersleri öğrenmiştl. Bay Charles Sutlin hayvanı o gün ölmesi için koruya salıvermişti. Massachusettes'de Braintree'den bir avukattı ve Prens için yetmiş dolar tutan kent ve eyalet vergilerini ödemek istememişti, onun ölmesini tercih edecekti. Charles Sutlin'e göre değersiz bir it için yetmiş dolar ödemeye değmezdi. Biraz *fazlaydı* bu para. Evet, daha o haziran ayında motorlu ve yelkenli bir tekne alınmıştı. Verdiği para beş haneliydi üstelik. Tabii bir teknenin fiyatıyla bir köpeğin vergisini kıyaslamanın saçma olduğunu iddia edebilirdin. Tabii edebilirdin. *Herkes* edebilirdi. Ama önemli olan bu değildi. Önemli olan motorlu yelkenlinin *planlanarak* satın alınmasıydı. Bizim Sutlin iki yıldan beri bunu düşlüyordu. Hatta daha da uzun bir süreden beri. Öte yandan köpeği Harlow'da yolun kenarındaki bir sebze tezgâhından aklına estiği için satın alıvermişti. Yanında kızı bulunmasaydı ve çocuk yavru köpeğe âşık olmasaydı onu hiçbir zaman almazdı ya. Kız işaret ederek, «İşte şu, baba,» demişti. «Burnunda beyaz bir benek olanı. Küçük bir prens gibi diğerlerinden uzakta, yalnız başına duran.» Sutlin de böylece kızına o köpek yavrusunu almıştı. Hiç kimse küçücük kızını mutlu etmeyi bilmediğini söyleyemezdi. Ama bir tek belgesi olmayan bir sokak köpeği için yetmiş dolar ciddi bir masraf demekti. (Prens'in B sınıfına, yani Daha Büyük Köpekler grubuna sokarlarsa yüz dolar bile isteyebilirlerdi.) Gölün kıyısındaki kulübeyi yine bir yıl için kapatmanın zamanı yaklaşırken Bay Charles Sutlin bu paranın çok fazla olduğuna karar vermişti. Ayrıca hayvanı Saab'ın arka kanepesine oturtarak Braintree'ye götürmek de angarya olacaktı. Köpek tüylerini her yere dökecekti. Belki halıya kusacak ya da oraya pisleyecekti. Tabii Prens için 'Vari Kennel' denen kulübeciklerden alabilirdi. Ama o küçük, güzel şeylerin fiyatı 29.95 dolardan başlıyordu. Zaten Prens gibi bir hayvan köpek kulübesinde rahat edemezdi. Özgürce korularda dolaşmak onu daha mutlu ederdi. Bütün kuzey ormanları onun krallığı sayılırdı. Sutlin ağustosun son gününde koy yolunun ıssız bir yerinde arabasını durdurup Prens'i dışarı çıkmaya zorlarken, evet, diyordu kendi kendine. Bizim Prens'te mutlu bir gezginin kalbi var. Bunu anlamak için ona yakından bakmak yeterli. Sutlin aptal değildi, bir yanı bu saçma sapan sözleri işine geldiği için söylediğini biliyordu. Ama bir yanı da böyle düşünmekle kendini yüçelmiş gibi hissetmekteydi. Arabasına binip oradan uzaklaşırken «Özgür Doğan» filminin müziğini ıslıkla çalıyor, arada bir de şarkının sözleri-

ni söylüyordu. «Özgür doğmuş... *Kalbinin* gösterdiği yolu izleeeyeecek!» Prens'i yolun yanında bırakmıştı, hayvan arkasından bakıyordu. Sutlln o gece rahat uyumuş ve Prens aklına bile gelmemiştl. Köpekse aynı gece devrilmiş bir ağaç kütüğünün altında kıvrılıp yatmış, uyuyamamıştı. Açtı, titriyordu. Bir baykuş öttüğü ya da koruda bir hayvan dolaştığı zaman her seferinde korkuyla inliyordu.

Şimdi Charles Sutlin'in «Özgür Doğan» temasına uyarak attığ köpek Burlingame'lerin yazlık evlerinde, büyük yatak odasının kapısında duruyordu. (Sutlin'lerin kulübesl gölün diğer tarafındaydı ve iki aile tanışmıyorlardı. Sadece son üç, dört yaz kentin kayık iskelesinde karşılaştıkları zaman selamlaşmışlardı.) Hayvan başını eğmiş, gözlerini iri iri açmıştı. Ense tüyleri dimdikti. Durmadan hırladığının farkında değildi. Bütün dikkatini odaya vermişti. Benliğinin derinliklerinde, içgüdüleri ona kan kokusunun çok geçmeden bütün ihtiyatı elden bıraktıracağını fısıldıyordu. Ama böyle olmadan önce bir şey yapması gerekliydi. Kendisine bir tuzak hazırlanıp hazırlanmadığından tümüyle emin olmalıydı. Yani elden geldiğince. Canını yakan sert ayaklı eşyadiler ya da yerden sert parçalar alıp atan kimseler tarafından yakalanmak istemiyordu.

Jessle, «Defol git!» diye bağırmaya çalıştıysa da, sesi hafif ve titrekti. Köpeğe bağırarak onun kaçmasını sağlayamayacaktı. O aşağılık hayvan yataktan kalkıp ona zarar veremeyeceğini nasılsa anlamıştı.

Bütün bunlar olamaz, diye düşündü Jessie. Nasıl olabilir? Daha üç saat önce Mercedes'te, sürücü yerinin yanında oturuyordum. Kemeri bağlamış, Rainmakers'ın kasetini dinliyordum. Kendi kendime Mountaln Valley sinemalarında hangi filmlerin gösterildiğini öğrenmem gerektiğini hatırlatıyordum. Yani gece burada kalmaya karar verirsek sinemaya gidebilirdik. Kocam nasıl ölmüş olabilir? Onunla, «Bir yaz daha,» diye şarkı söylüyorduk. «Bir şans daha. Bir aşk denemesi daha.» O şarkının sözlerini ikimiz de biliyorduk. Harika bir parçadır. O halde Gerald nasıl ölmüş olabilir? Olaylar o noktadan bu ana doğru nasıl böyle gelişti? Çok üzgünüm, çocuklar, ama bu bir rüya olmalı. Çünkü gerçek olamayacak kadar gülünç.

Başıboş köpek ağır ağır odaya girdi. Bacaklarını ihtiyatla dimdik tutuyordu; kuyruğu sarkmış, kara gözleri irileşmişti. Dudakları gerilerek bütün dişleri ortaya çıkmıştı. Ve hayvan gülünç gibi kavramlar konusunda hiçbir şey bilmiyordu.

Eskiden adı Prens olan ve sekiz yaşındaki Catherine Sutlin'in vaktiyle neşeyle oynadığı hayvan, Labrador ve İskoç çoban köpeği kırmasıydı. (Kızın köpeğe duyduğu ilgi, doğumgününde Marnie adlı lahana kafalı bir bebek armağan edildiği zaman biraz azalmıştı. Ama geçici olarak.) Hayvan melezdi ama ne idüğü belirsiz bir sokak köpeği de değildi. Sutlin ağustosun sonunda onu koy yoluna attığı gün ağırlığı kırk kilo kadardı. Kahverengi-siyah karışımı tüyleri sağlıklı olduğu için düzgün ve parlaktı. (Göğsünde ve burnunun altında İskoç çoban köpeklerine özgü o beyaz leke de vardı.) Şimdiyse ancak yirmi kilo geliyordu. İnsan elini böğrüne sürdüğünde gerilmiş her kaburgasını sayabilirdi. Ayrıca kalbinin hummalı gibi hızla çarptığını da hissederdi. Kulaklarından biri fena yarılmıştı. Tüyleri donuk ve karmakarışıktı. Her tarafına dulavrat otları yapışmıştı. Kabaetinde zikzak çizen yarı iyileşmiş, pembe bir yara vardı. Buna paniğe kapılarak dikenli tellerin altından hızla geçmeye kalkışması neden olmuştu. Birkaç kirpi dikeni burnundan çarpık bıyıklar gibi uzanıyordu. On gün kadar önce ölü kirpiyi bir kütüğün altında bulmuştu. Ama dikenler burnuna batar batmaz onu yemekten vazgeçmişti. O sırada açsa da henüz çaresiz değildi.

Oysa şimdi hem açtı, hem de çaresiz. En son 117 numaralı karayoluna paralel olan hendekte bulduğu terkedilmiş bir çöp tenekesinden çıkardığı kurtlu birkaç et parçası yemişti. O da iki gün önce. Catherine Sutlin kırmızı lastik bir topu oturma odasının zemininde yuvarladığı ya da koridora doğru attığı zaman onu geri getirmesini çabucak öğrenmiş olan köpek şimdi açlıktan ölüyordu, hem de gerçekten.

Evet ama burada... hemen buracıkta, yerde, *gözle görülebilen* kilolarla taze et, yağ ve tatlı ilikle dolu kemikler vardı. Bu sanki Başıboş Köpeklerin Tanrısının bir armağanıydı.

Bir zamanlar Catherine Sutlin'in pek sevdiği Prens, Gerald Burlingame'in ölüsüne yaklaşmayı sürdürdü.

8

Jessie kendi kendine, böyle bir şey olmayacak, dedi. Olamaz. Onun için gevşe biraz.

Başıboş köpeğin gövdesinin üst yarısı karyolanın sol tarafı yüzünden görünmez oluncaya kadar tekrarladı bunu. Hayvan kuyruğunu her zamankinden daha hızlı sallıyordu. Sonra Jessie tanıdık bir ses duydu. Sıcak bir yaz günü birikintiden su içen bir köpeğin çıkardığı sesti. Ama ses yine de *tam anlamıyla* böyle değildi... nedense daha kabaydı. İçmekten çok, *yalamaya* benziyordu. Jessie hayvanın hızla salladığı kuyruğuna bakakaldı. Kafası birdenbire ona karyolanın açısının gözlerinden gizlediği şeyin ne olduğunu gösterdi. Bu tüylerine dulavrat otları yapışmış, yorgun ve ihtiyatlı bakışlı gözleri olan başıboş köpek kocasının seyrelmiş saçlarındaki kanları yalıyordu.

«HAYIR!» Jessie kabaetlerini yataktan kaldırarak bacaklarını sola doğru çevirdi. «ONUN YANINDAN ÇEKİL! HEMEN UZAKLAŞ!» Bir tekme atınca topuklarından biri hayvanın belkemiğinin yumrularından birine geldi.

Köpek hemen gerileyerek burnunu kaldırdı. Gözleri öylesine açılmıştı ki, ince beyaz halkaları gözüküyordu. Hayvanın dişleri aralanınca, sönükleşen akşam ışığında üst ve alt kesici dişleri arasında gerilen örümcek ağı kadar ince salyalar altın ipliklere benzediler. Köpek kadının çıplak ayağına doğru atıldı, Jessie bir çığlık atarak ayağını çekti. Köpeğin sıcak sise benzeyen soluğunu cildinde duydu ama ayak parmaklarını kurtardı. Farkına varmadan ayaklarını altına aldı. Fazla gerilmiş olan omuzlarındaki kasların acısını eklemlerinin kemikli yuvalarında zorlanarak döndüğünü hissetmedi.

Köpek bir an ona daha baktı. Dişlerini gösteriyor, bakışlarıyla onu tehdit ediyordu. Gözlerinde, «Seninle anlaşalım, hanım,» dermiş gibi bir ifade vardı. «Sen kendi işine bak, ben de kendi işime. Sence uygun mu? Uygun olmalı. Yoksa yoluma çıkarsan seni mahvederim. Ayrıca o zaten ölmüş. Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Ben açlıktan ölürken neden ziyan olup gitsin? Benim yerimde olsaydın sen de aynı şeyi yapardın. Şu anda bunu anlayabildiğini sanmıyorum. Ama sonunda benim gibi düşüneceğine inanıyorum. Hem sandığından daha da çabuk olacak.»

Jessie, «DEFOL!» diye haykırdı. Şimdi kollarını iki yana uzatmış, tabanlarının üzerinde oturuyordu. Bu haliyle balta girmemiş ormandaki sunağa bağlanmış kurbana benziyordu. Ya da çıplak kızlarla dolu bir dergideki çok şehvetli poz vermiş olan bir güzele. Başını kaldırmış,

göğüsleri iyice öne doğru çıkmıştı. Omuzları o kadar geriye gitmişti ki, en uç noktaları gerilme yüzünden bembeyaz kesilmişti. Boynunun dibinde üçgen biçimi derin, gölgeli çukurlar belirmişti. Sadece o tür dilberlerin yaptıkları gibi somurtkan ama davet edici bir tavırla dudaklarını sarkıtmamıştı. Yüzünde, akıllılıkla delilik arasındaki sınıra çok yaklaşmış bir insana özgü o ifade vardı. «DEFOL GİT!»

Köpek ona bakmayı birkaç dakika sürdürdü. Hâlâ dişlerini gösteriyordu. Sonra kadının onu tekrar tekmelemeyeceğine karar verip yine başını eğdi. Bu kez içme ya da yalamayla ilgili bir ses çıkmadı. Jessie onun yerine gürültülü bir şapırtı duydu. Bu ses ona Joan Nineye gittikleri zaman kardeşi Will'in yaşlı kadının yanağını heyecanla öpmesini hatırlattı.

Hırlama birkaç saniye sürdüyse de şimdi biri başıboş köpeğin kafasına bir yastık kılıfı geçirmiş gibi boğuklaşmıştı. Bu oturuş biçimiyle saçları başının yukarısındaki rafa neredeyse değen Jessie, hem Gerald'ın tombul ayaklarından birini, hem de sağ eliyle kolunu görebiliyordu. Ayak öne arkaya doğru, sanki Gerald hızlı bir parçaya uyarak dans ediyormuş gibi sallanıyordu. Örneğin, The Rainmakers'ın «Bir Yaz Daha» şarkısına.

Jessie şimdiki yerinden köpeği daha iyi görebiliyor, hayvanın gövdesi ense köküne kadar gözüküyordu. Köpek kafasını kaldırsaydı onu da görebilecekti. Ama hayvan başını kaldırmıyordu. Kafasını eğmiş, arka bacaklarını gererek ayaklarını sıkıca yere dayamıştı. Birdenbire bir şeyin yırtılmasını andıran boğuk bir ses duyuldu. Balgamlı bir ses. Sanki soğuk almış biri boğazını temizlemeye çalışıyordu. Jessie inledi.

«Dur... Ah, lütfen, duramaz mısın?»

Köpek ona aldırmadı bile. Bir zamanlar susta durarak masadaki artıkların verilmesi için yalvarırdı. Böyle anlarda sanki gözlerinin içi gülerdi. Ama o günler Prens adı gibi çoktan kaybolmuştu. Artık onları bulmak zordu. Yaşanan zaman 'şimdi'ydi. Yaşamanın nezaket ya da özür dilemeyle hiç ilişkisi yoktu. Hayvan iki gündür hiçbir şey yememişti. Ve burada yiyecek vardı. Yine burada onun yemek yemesini istemeyen bir efendi de vardı. (Gülerek başını okşayan ve ona, «İYİ KÖPEK,» diyerek küçük dağarcığındaki oyunlarına karşılık yemek artıkları veren efendilerin olduğu o günlerde çoktan sona ermişti artık.) Ancak bu efen-

dinin ayaklan sert değildi, küçük ve yumuşaktı, can yakmıyordu. Sesinden de güçsüz olduğu belliydi.

Eskiden adı Prens olan köpeğin hırıltıları boğuk soluklara dönüştü. Jessie seyrederken Gerald'ın vücudunun geri kalanı da ayağıyla birlikte oynamaya başladı. Önce sadece öne arkaya sallanıyordu, sonra *kaymaya* başladı. Sanki ölü ya da değil, tümüyle havaya girmişti.

Jessie çılgın gibi, eğil, Disko Gerald, eğil, diye düşündü. Chicken ya da Shag'e boşver. Köpek dansını yap!

Yerde halı serili olsaydı başıboş köpek onu yerinden oynatamayacaktı. Ama Jessie zeminin eylüldeki işçi bayramından sonraki hafta cilalanması için anlaşmıştı. Bekçileri Bill Dunn, «Skips» Şirketinin adamlarına kapıyı açmıştı. Onlar da işi başarıyla yapmışlardı. Evin hanımı bir daha sefere oraya uğradığı zaman çalışmalarını takdir etmesi için yatak odasının halısını yaymamış, sarıp antredeki dolaba koymuşlardı. Başıboş köpek parlak cilalı zeminde Disko Gerald'ı kaydırmaya başlayınca o da John Travolta'nın «Saturday Night Fever»da yaptığı gibi kolaylıkla ilerlemeye başlamıştı. Köpeğin karşılaştığı tek gerçek sorun kendi çekiş gücüyle ilgiliydi. Uzun tırnakları ona yardımcı oluyordu. Dişlerini Gerald'ın kolunun üst kısmındaki gevşek dokulara geçirmiş olan köpek geri geri giderken tırnaklarını yere batırıyor ve parlak cilada kısa, biçimsiz izler bırakıyordu.

Aslında ben bu olanları görmüyorum. Aslında bunların hiçbiri olmuyor. Kısa bir süre önce Rainmakers'ı dinliyorduk. Gerald bir ara, bu cumartesi futbol maçı için Orono'ya gitmeyi düşündüğünü söylemek için müziği kıstı. Konuşurken sağ kulağının memesini kaşıdığını anımsıyorum. Onun için şimdi Gerald nasıl ölmüş olabilir? Bir köpek onu kolundan yakalayarak yatak odamızda yerde nasıl sürükler?

Gerald'ın alnında üçgen çizen saçları dağılmıştı. Herhalde buna köpeğin saçlarındaki kanlan yalaması neden olmuştu. Ama gözlüğü hâlâ yerindeydi. Jessie onun gözlerini görebiliyordu. Camlaşmış olan bu etrafları şiş, yarı açık gözler sanki öfkeyle tavandaki güneş ışınlarının yansımalarına bakıyordu. Yüzü hâlâ çirkin kırmızı ve mor lekelerden oluşan bir maske gibiydi. Sanki öldüğü halde, karısının kapris yaparak fikrini değiştirmesi karşısında duyduğu öfkeyi bir türlü yenememişti. (Gerald bunu kapris mi sanmıştı? Tabii ya.)

Jessie köpeğe, «Onu bırak,» dedi. Ama sesi şimdi uysal, kederli ve

güçsüzdü. Köpek bu sesi duyunca kulaklarını hafifçe oynatır gibi olduysa da hiç durmadı. Alnında bir üçgen oluşturan saçları karışmış, cildi leke leke şeyi çekmesini sürdürdü. O şey artık Disko Gerald'a benzemiyordu. Hiç benzemiyordu hem de. Şimdi sadece Ölü Gerald'dı. Bir köpeğin dişleri kolunun gevşek kasına geçirilmiş halde, yatak odasının zemininde kayıyordu.

Köpeğin burnuna yırtılmış bir deri parçası sarılmıştı. Jessie kendi kendine bunun duvar kâğıdına benzediğini söylemeye çalıştı. Ama bildiği kadarıyla duvar kâğıtlarının benleri ve aşı yerleri yoktu. Jessie şimdi Gerald'ın pembe, şişman karnını görebiliyordu. Burada sadece küçük çaplı bir tabancanın kurşun deliğini andıran göbek çukuru vardı. Penisi siyah kasık kıllarından oluşan yuvasında sallanıp hopluyordu.

Birdenbire Jessie'nin boğucu dehşet atmosferini müthiş bir öfke yardı. Kafasının içinde sessiz bir şimşek çakmıştı. Yeni duyguyu kabul etmekle kalmadı, onu memnunlukla karşıladı. Öfke kâbusa benzeyen bu durumdan kurtulmasına yardım etmeyebilirdi ama giderek güçlenen ve hiçbir şeyin gerçek olmadığını düşünmesine yol açan şok için bir panzehir olabilirdi.

Alçak ve titrek bir sesle, «Seni aşağılık yaratık,» dedi. «Seni korkak, sinsi aşağılık *yaratık!*»

Rafın Gerald tarafındaki bölümünde bulunan eşyalara erişmesi imkânsızdı. Ama sol elini kelepçenin içinde döndürür, böylece parmaklarını omzunun üzerinden geriye doğru uzatırsa, rafın kendi tarafındaki bölümünün üzerindekileri kaydırabilirdi. Dokunduğu şeyleri görmek için başını döndüremezdi. Onlar 'göz kuyruğu' diye tanımlanan o bulanık noktanın hemen ötesinde kalıyordu. Ama aslında önemli de değildi. Rafta neler olduğunu biliyordu. Parmaklarını rafta bir aşağı bir yukarı dolaştırdı, uçlarını hafifçe makyaj malzemesi dolu tüplere sürdü. Birkaçını rafın daha da gerisine iterken, bazılarını aşağıya düşürdü. Bir kısmı yatak örtüsünün üzerine yuvarlandı. Kimisiyse yatağa ya da sol kalçasına çarparak sekti ve yere düştü. Hiçbiri aradığı şeye benzemiyordu. Bir ara Nivea yüz kremi dolu bir kavanozu kavradı ve onun işe yarayabileceğini düşündü bir an. Ama olsa olsa numune boyu bir kavanozdu. Plastik yerine camdan bile yapılmış olsaydı yine de köpeğin canını yakmazdı. Çok hafif ve küçüktü. Jessie kavanozu rafa atarak araştırmayı sürdürdü.

Etrafı araştıran parmaklarının erişebildiği en son noktada camdan bir şeyin yuvarlak kenarına dokundu. O ana dek dokunduğu eşyaların en büyüğüydü. Bir an onun ne olduğunu anlayamadı. Sonra hatırladı. Duvarda asılı olan büyük bira bardağı, Gerald'ın «Alpha Bir Küreği Kap» günlerinden kalmış olan tek hatıra değildi. Şimdi diğer bir hatıraya dokunuyordu. Bir kül tablasıydı bu. Onun ne olduğunu hemen anlayamamasının da nedeni vardı. Çünkü aslında tablanın yeri rafın Gerald'a ait bölümüydü. Buzlu su dolu bardağının yanında dururdu. Biri... belki gündelikçi Bayan Dahl, belki de Gerald'ın kendisi onu Jessie'nin tarafına geçirmişti. Rafın tozunu alırken, ya da başka bir şeye yer açmak için olabilirdi. Zaten neden önemli değildi. Tabla oradaydı, şu anda bu kadarı yeterliydi.

Jessie parmaklarıyla tablanın yuvarlak kenarını kavradı. Sigaraların konduğu iki çukur vardı. Tablayı sıkıca tutup elini mümkün olduğu kadar geriye götürdü. Sonra tekrar öne doğru uzattı. Şansı yardım etti ve kelepçenin zinciri sıkıştığı an bileğini aşağıya doğru büktü. Kavisli atılan topu durduran birinci lig oyuncusu gibi. Bütün bunları sadece içgüdülerine uyarak yapmıştı. Atılacak şeyi aradı, bulmuş ve atışın başarılı olamayacağını düşünecek zaman bulamadan fırlatmıştı. Yoksa üniversitede iki yıl beden eğitimi derslerine girmesi gerektiği için okçuluğu seçmiş olan ve bu dersten zayıf alan bir kadının tablayı köpeğe isabet ettiremeyeceğini düşünebilirdi. Özellikle köpeğin dört buçuk metre ötede olduğu ve tablayı fırlattığı elinin kelepçeyle karyolanın direğine bağlı bulunduğu gözönüne alınırsa.

Ama Jessie yine de tablayı köpeğe *isabet* ettirdi. Tabla havada uçarken bir defa döndü ve bir an Alpha Gamma Rho sloganı gözüktü. Jessie yattığı yerden onu okuyamadı. Buna gerek de yoktu zaten. Hizmet, gelişme ve cesaretin Latinceleri bir meşalenin etrafına yazılmıştı. Tabla tekrar dönmeye başlarken köpeğin gerilmiş kemikli omzuna çarptı.

Başıboş hayvan can acısıyla inledi. Jessie de bir an yoğun ve ilkel bir zafer hissi duydu. Ağzı iki yana doğru gerilirken gülümsediğini sandı. Oysa çığlık atıyormuş gibi bir hali vardı. Sırtını büküp ayaklarını uzatırken omuzlarının sancıdığını farketmedi bile. Oysa kıkırdaklar gerilmiş ve yirmi bir yaşının çevikliğini çoktan unutmuş olan eklemler yerlerinden çıkma noktasına yaklaşmışlardı, Jessie bütün bunları sonradan his-

sedecekti. Ama şu anda atışı başarılı olduğu için vahşi bir sevinçle kendinden geçmişti. Zaferin verdiği çılgınlığı dışa vuramazsa patlayacağını düşünüyordu. Ayaklarını yatak örtüsüne vurarak iki yana sallandı. Terden ıslanmış saçları yanaklarıyla şakaklarına çarptı. Boynundaki kirişler kabarıp kalın kordonlara benzedi.

Jessie, «HAH!» diye bağırdı. «SANA... İSABET... ETTİRDİM! HAA-AH!»

Köpek tabla ona çarptığı zaman sarsılarak gerilemişti. Tabla yere düşüp kırıldığı zaman da geriledi yine. Dişi-köpek-efendinin sesindeki değişiklik yüzünden kulakları kısıldı. Şimdi onun duyduğu korku değil, zaferdi. Efendi çok geçmeden yataktan kalkacak ve o acayip ayaklarıyla tekmeler atmaya başlayacaktı. Ayakları yumuşak değil sert olacaktı bu kez. Orada kalırsa daha önce de olduğu gibi, canının çok yanacağını biliyordu. Kaçması gerekliydi.

Kaçış yolunun hâlâ açık olup olmadığını anlamak için başını çevirip baktı. O arada taze kan ve etin büyüleyici kokusunu yine duydu. Ekşimiş midesi kramp yaptı. Açlık onu zorluyordu. Hayvan çaresizce inledi. Birbirine zıt iki emrin arasında kalmıştı. Tam dengedeydi bunlar. Köpek endişeyle işedi yine. Kendi idrarının kokusu şaşkınlık ve düşkırıklığını arttırdı. Bu koku güç ve güven değil, hastalık ve zayıflık anlamına geliyordu. Havlamaya başladı.

Jessie bu çirkin, hırıltılı ses yüzünden suratını buruşturarak geriledi. Yapabilseydi elleriyle kulaklarını kapatacaktı. Köpek odada yine bir değişiklik olduğunu sezdi. Dişi-köpek-efendinin kokusundaki bir şey değişmişti. Alpha-kokusu yeni ve taze olmasına rağmen hafifliyordu. Omuzlarına inen darbeyi başkalarının izleyeceğini sezinlemeye başladı. Zaten ilk darbe canını yakmaktan çok onu şaşırtmıştı. Ağzından bıraktığı o uzanmış kola doğru çekine çekine bir adım attı... Birbirine karışan, onu büyüleyecek kadar yoğun kan ve et kokusuna doğru hareket ederken bir yandan da dikkatle dişi-köpek-efendiye bakıyordu. Başlangıçta dişi-köpek-efendinin ya zararsız, ya aciz ya da ikisi birden olduğuna karar vermişti. Ama yanılmış olabilirdi. Çok dikkatli davranması gerekiyordu.

Jessie yatakta yatıyordu. Omuzlarının zonkladığının hayal meyal farkındaydı şimdi. Boğazının ağrısını ise daha iyi duyabiliyordu. En önemlisi, tablayı atmış olmasına karşın köpeğin hâlâ odadan çıkmamış

olduğunu görüyordu. O ilk sıcak zafer anında hayvanın kaçacağına kesin gözüyle bakmıştı. Ama köpek nasılsa gerilememişti. Daha da kötüsü yine yaklaşıyordu. Evet, ihtiyatla, dikkatle ilerliyor ama yine de yaklaşıyordu. Jessie içinde bir yerde zehir dolu şişkin, yeşil bir kesenin kalp gibi attığını hissetti. Baldıran kadar kötü ve acıydı. Kesecik patlarsa çıkış yolu bulamayan öfkesinde boğulmaktan korkuyordu.

Titremeye başlayan boğuk bir sesle, «Defol git, pislik torbası,» dedi. «Defol git, yoksa seni öldürürüm. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyo rum. Ama Tanrıya söz veriyorum, bunu yaparım.» .

Köpek tekrar durdu. Jessie'ye gözlerinde derin bir endişeyle bakıyordu.

Jessie, «İşte böyle,» dedi. «Beni dinlesen iyi olur. Çok daha iyi olur, çünkü ben sözlerimde ciddiyim. Her kelimeyi bilerek söyledim.» Sonra sesi yükselerek çığlığa benzediyse de, fazla zorladığı sesi kısılmaya başlarken zaman zaman fısıltıya dönüşüyordu. *«Seni öldürürüm! Bunu yaparım. Yapacağıma yemin ediyorum. ONUN İÇİN DEFOLUP GİT!»*

Bir zamanlar Catherine Sutlin'in Prens'i olan hayvan dişi-köpek-efendiden ete baktı. Etten dişi-köpek-efendiye. Sonra tekrar dişi-köpek-efendiden ete. Catherine'in babasının 'uzlaşma' diye tanımlayacağı bir karara vardı. Öne doğru eğilirken aynı zamanda Jessie'yi dikkatle izlemek için gözlerini döndürdü. Bir zamanlar Gerald Burlingame'in sağ kası olan yırtık kirli, yağ ve kıkırdağı yakaladı, homurdanarak hızla geriye doğru çekti. Gerald'ın kolu havaya kalktı. Gevşek parmaklarıyla doğu penceresinden bahçe yolundaki Mercedes'i işaret ediyordu sanki.

Jessie bir çığlık attı. *«Bırak onu!»* Zorlanan sesi şimdi daha çabuk tizleşiyor, çığlıklan soluklarla karışarak ince bir fısıltıya dönüşüyordu. *«Yeteri kadar zarar vermedin mi? Onu bırak artık!»*

Başıboş köpek ona aldırmadı. Cathy Sutlin'le lastikten yapılmış oyuncaklarından birini çekiştirme oyunu oynarken yaptıkları gibi kafasını hızla iki yana salladı. Ama bu bir oyun değildi. Kolun etlerini kemikten ayırırken ağzından köpük köpük salyalar saçıldı. Gerald'ın dikkatle manikür yapılmış eli havada dell gibi öne arkaya sallandı. Şimdi, müzisyenlerine tempoyu hızlandırmalarını işaret eden bir orkestra şefine benziyordu.

Jessie öksürerek boğaz temizlemeye benzeyen boğuk sesi tekrar duydu. Ve birdenbire kusmak üzere olduğunu farketti.

Yapma, Jessie! Ruth'un sesi telaşlıydı. *Hayır, bunu yapamazsın! Koku hayvanı sana çekebilir... Onun sana saldırmasına neden olabilir!*

Jessie midesini kontrol altına almaya çabalarken surat kasları kabardı. Yırtılmayı andıran ses yine duyuldu. Bir an köpeği gördü. Ön bacaklarını yine dimdik tutuyordu, ayaklarını yere sıkıca basmıştı. Hayvan sanki kalın ve koyu renk bir lastiği ucundan yakalamıştı. Jessie hemen gözlerini yumdu. Elleriyle yüzünü örtmek istedi. O an için kelepçelerini unutmuştu. Elleri birbirlerinden en aşağı otuz santim uzaklıktaydı. Zincirler şıngırdarken Jessie inledi. Bu çaresizliğin de ötesinde bir sesti. Umutsuzluk doluydu. Savaşmaktan vazgeçmek gibi bir şeydi.

O ıslak, boğuk, yırtılmayı andıran sesi tekrar duydu. Ses yine mutlu-ıslak bir öpücüğe benzeyen şapırtıyla sona erdi. Jessie gözlerini açmadı.

Başıboş köpek geri geri koridora açılan kapıya doğru gitmeye başladı. Gözlerini bir an olsun yataktaki dişi-köpek-efendiden ayırmıyordu. Dişlerinin arasında Gerald Burlingame'in iri bir parçası vardı. Yataktaki efendi eti geri almayı denemek niyetindeyse, buna şimdi kalkışacaktı. Köpek düşünemiyordu. Hiç olmazsa insanların anladıkları anlamda. Ancak içgüdülerden oluşan karmaşık ağı, düşünceye çok etkili bir alternatif oluşturuyordu. Köpek ne yaptığını ve ne yapmak üzere olduğunu biliyordu. Çok uzun bir süreden beri açtı. Onu «Özgür Doğan» temasını ıslıkla çalarak evine giden bir adam koruda terketmişti. Şimdi açlıktan ölmek üzereydi. Dişi-köpek-efendi yemeğini elinden almaya kalkarsa onunla savaşacaktı.

Kadına son bir kez göz attı; onun yataktan kalkmak için hiçbir hareket yapmadığını görünce döndü, eti antreye götürdü. Yiyeceğini iki pençesinin arasına iyice sıkıştırarak oturdu. Rüzgâr bir an şiddetlendi. Önce kapıyı açtı, sonra da çarparak kapattı. Başıboş köpek bir an o tarafa doğru baktı. Tam anlamıyla düşünmeye benzemeyen köpekçe yöntemiyle gerekirse kapıyı burnuyla iterek kaçabileceğine karar verdi. Bu son işi de hallettikten sonra eti yemeye başladı.

9

Kusma isteği ağır ağır geçti. Jessie arkaüstü yatmış, gözlerini de sıkıca yummuştu. Şimdi omuzlarının sancıyarak zonkladıklarını iyice hissetmeye başlıyordu. Ağrı yavaş yavaş bağırsak hareketlerini andıran bir dalgalanmayla azalıp çoğalıyordu. Jessie üzüntüyle bunun sadece bir başlangıç olduğunu sezmekteydi.

Uyumak istiyorum, diye düşündü. Bu yine bir çocuğun sesiydi. Şimdi korkmuş ve şok geçiriyormuş gibiydi. Mantık onu ilgilendirmiyordu. 'Olabilir'ler ya da 'olamaz'lar konusunda hiç sabrı yoktu. *O kötü köpek geldiği sırada uyumak üzereydim. Şimdi de uyumak istiyorum.*

Jessie çocuğa bütün kalbiyle hak veriyordu. Ama işin kötüsü artık uykusu açılmıştı. Az önce bir köpeğin kocasından bir parça kopardığını görmüştü. Hiç uykusu yoktu.

Bütün hissettiği *susuzluktu.*

Gözlerini açınca ilk gördüğü Gerald oldu. Yatak odasının fazla cilalı zemininde, kendi aksinin üzerinde insandan oluşmuş, acayip bir mercan adası gibi yatıyordu. Gözleri hâlâ açıktı, öfkeyle tavana bakıyordu. Ama gözlüğü çarpılmıştı; saplardan biri kulağının üzerinden geçmiyordu, içine girmişti. Sol tombul yanağı hemen hemen sol omzuna dokunuyordu. Sağ omzuyla sağ dirseğinin arasında gülümsemeye benzeyen çentik çentik beyaz kenarlı koyu kırmızı bir oyuk vardı sadece.

Jessie, «Aman Tanrım...» diye mırıldandı. Bakışlarını çabucak kaçırarak batı penceresinden dışarıya bir göz attı. Son altın ışıklar neredeyse gözlerini kamaştırıyordu. Yine gözlerini yumdu ve kalbi kapalı gözkapaklarına kan yollarken siyah ve kırmızı lekelerin büyüyüp küçülmelerini seyretti. Birkaç dakika sonra aynı şekillerin tekrar tekrar hızla kaydıklarını farketti. Tıpkı mikroskopta tek hücreli hayvanları seyretmeye benziyordu. Kırmızıya boyanmış bir lama yerleştirilmiş protozonları. Bu tekrarlanan biçimler Jessie'ye hem rahatlatıcı, hem de ilginç geldi. Belirli bazı koşullarda bu tür basit şekillerin tekrarlanmasının insana neden çekici geldiğini anlamak için dâhi olmak gerekmediğini düşündü. Yaşamın düzeni ve biçimi şok yaratacak bir çabuklukla altüst olduğu zaman sıkıca sarılabileceğiniz bir şeyler bulmanız gerekiyor. Normal ve önceden tahmin edilebilecek bir şeyler. Bütün bulabildiğiniz göz küreleriniz-

le bir ekim gününün son ışıkları arasındaki incecik deri kılıflarda kanın düzenli dönmesiyse, o zaman buna da razı olur ve, «Çok çok teşekkür ederim,» derdiniz. Çünkü sıkıca sanlabileceğinlz *bir şey* olmazsa, bir tür anlam çıkabilen bir şey bulamazsanız, yeni dünya düzeninin yabancı ayrıntıları sizi hepten çıldırtabilirdi.

Örneğin, şimdi antreden gelen sesler gibi ayrıntılar. Bu sesleri sizi ilk Bergman filmini görmeye götüren adamın bir parçasını yiyen aç kalmış, pis bir başıboş köpek çıkanyordu. Sizi Old Orchard Beach'deki lunaparka götürüp havada bir sarkaç gibi sağa sola sallanan büyük bir Viking teknesine binmeniz için ikna eden ve bu işi tekrar yapmak istediğinizi söylediğiniz zaman gözlerinden yaşlar gelinceye kadar gülen adamın bir parçasını. Sonunda siz zevkle haykırıncaya kadar sizinle banyo küvetinde aşk yapan adamın. Ve şimdi adam o lokmalar ve parçalar halinde köpeğin gırtlağından aşağıya kayıyordu.

İşte böyle yabancı ayrıntılar.

Jessie, «Acayip günler bunlar, güzel anne,» dedi. «Gerçekten acayip günler.» Konuşması bir karganın sesinden farksızdı. Sanki ağzı yine toz doluydu. Konuşmaktan vazgeçip ses tellerini dinlendirmesinin iyi olacağını düşündü. Ama yatak odası sessizleşince paniği 'işitti.' Hâlâ oradaydı. Yumuşak yastık gibi ayaklarıyla dolaşıyor, süzülecek açık bir yer arıyor, Jessie'nin tetikte beklemeyi bırakmasını istiyordu. Ayrıca tam bir sessizlik de *yoktu.* Bıçkılı adam o gün için işi tatil etmişti. Ama gerdanlı dalgıç hâlâ zaman zaman ötüyordu. Gece yaklaşırken rüzgâr da şiddetleniyor, kapıyı eskisinden daha gürültüyle ve daha sık çarpıyordu.

Tabii, Jessie'nin kocasıyla beslenen köpeğin çıkardığı sesler de vardı. Gerald, Mato'da dev sandvlçlerlni almak ve hesabı ödemek için beklerken, Jessle de yandaki Michaud Market'e girmişti. Mlchaud'un balığı her zaman iyiydi. Büyük annesinin deyişiyle, «neredeyse çırpınmaya başlayacak»tı. Jessie çok güzel dil balığı filetosu almıştı. Gece orada kalırlarsa balığı tavada pişirecekti. Dil balığı uygundu. Çünkü kendi haline bırakılırsa rozbif ve kızarmış tavuktan başka bir şey yemeyen Gerald, dil balığını sevdiğini iddia ediyordu. (Yemeklerine dengeli beslenme nedeniyle bazen yağda kızartılmış mantar da katardı.) Jessie balığı alırken kocasının onu yiyemeden yeneceğini sezmemişti bile.

Yine ağzı toz doluymuş gibi, karganınkine benzeyen bir sesle,

«Orada bir orman var, bebeğim,» dedi. Ve artık sadece Ruth Neary'nin sesini kullanarak *düşünmediğini* farketti. Artık sesi Ruth'unki *gibiydi*. O da üniversitedeyken kendi haline bırakılırsa Dewar viskisi ve Marlboro sigaralarıyla beslenir, başka bir şey istemezdi.

Jessie sanki sihirli lambayı ovuşturmuş gibi o kül yutmayan sert ses duyuldu. *Geçen kış çömlekçilik kursundan eve dönerken WBLM'de çaldıkları Nick Lowe'un şarkısını hatırlıyor musun? Seni güldüren o şarkıyı?*

Jessie anımsıyordu, istemese de hatırlıyordu. Nick Lowe'un bir şarkısıydı ve adı da «O Bir Zamanlar Kazanırdı» gibi bir şeydi. («Ama şimdi o sadece bir köpek maması oldu.») Yalnızlıkla ilgili pop tarzı düşünceleri yansıtan alaylı ve eğlenceli bir parçaydı. Temposu konuya uymayacak kadar keyifliydi. Evet, geçen kış Jessie'yi çok eğlendirmişti bu şarkı. Ruth haklıydı. Oysa şarkı şimdi hiç de eğlenceli gelmiyordu.

Karga gibi sesiyle, «Kes artık, Ruth,» dedi. «Kafamın içinde asalak gibi yaşamayı sürdüreceksen hiç olmazsa damarına basmaktan kaçınma nezaketini göster.»

Damarına basmak mı? Tanrım, benim damarına bastığım yok, kızım. Seni uyandırmaya çalışıyorum.

Jessie huysuzca, «*Ben* uyanığım,» diye cevap verdi. Gölde gerdanlı dalgıç onu desteklemek istiyormuşcasına öttü. «Bunun birazını da sana borçluyum.»

Hayır, hiç de değil. Sen uzun bir süreden beri uyanık değilsin. Gerçekten uyanık. Bir şey olduğu zaman ne yaptığını biliyor musun, Jess? Kendi kendine, endişelenecek bir şey değil, diyorsun. Yalnızca bir rüya. Arada sırada böyle rüyalar gördüğüm oluyor. Önemli sayılmazlar. Sırtüstü döner dönmez her şey yoluna girecek... İşte sen böyle yapıyorsun, zavallı budala. Bütün yaptığın bu.

Jessie karşılık vermek için ağzını açtı. Ağzı kuru, boğazı da yanıyor olsa bile bu tür iftiraları yanıtlamak gerekirdi. Ama Jessie daha düşüncelerini bir düzene sokamadan İyi-Eş-Burlingame surlara tırmandı.

Böyle korkunç şeyleri nasıl söyleyebiliyorsun? Çok kötüsün! Haydi git!

Ruth'un kül yutmayan sesi alayla, havlar gibi güldü yine. Jessie, insanın kafasında eski bir arkadaşın hayali sesiyle güldüğünü duyması

ne ürkütücü, diye düşündü. Ruth uzun bir süre önce gitti. Nerede olduğunu da Tanrı bilir.

Gideyim mi? Bu işine gelir, değil mi? Cici kız, şeker kız, babacığının küçük kuzusu. Gerçeğe fazla yaklaştığın, rüyanın aslında hiç de öyle olmadığından kuşkulandığın an hemen kaçıyorsun.

«Bu gülünç.»

Öyle mi? O halde Nora Calllghan'a ne oldu?

Şok geçiren İyi-Eşin sesi kesildi. Jessie'nin hem duyulacak biçimde, hem de kafasının içinde «Ben» diye konuşan sesi de çıkmaz oldu. Ama o sessizlikte garip, tanıdık bir hayal belirdi. Çoğu kadın olan kalabalık bir grup, elleri ve başı tomruğa vurulmuş genç bir kızın çevresini sarmışlardı. Onu işaret ederek gülüyorlardı. Kız zorlukla görülebiliyordu, çünkü ortalık çok karanlıktı. Güneş ışığının sahneyi iyice aydınlatması gerekirdi ama nedense etraf zifiri karanlıktı. Ama parlak güneş olsaydı da kızın yüzü görülemezdi, çünkü saçları bir tövbekârın kefeni gibi sarkıyordu. Kızın *müthiş* kötü bir şey yapmış olduğuna inanmak zordu. On iki yaşında kadar vardı. Onu hangi nedenle cezalandırıyorlarsa bu sebep kocasına zarar vermek olamazdı. Kocası olması bir yana, Havva'nın bu kızı aylık değişiklikleri başlamayacak kadar küçüktü.

Jessie'nin kafasının daha derinlerinden bir ses birdenbire konuşmaya başladı. *Hayır, bu doğru değil.* Ses hem ahenkli, hem de insanı korkutacak kadar güçlüydü. Bir balinanın haykırışı gibiydi. *O kız daha on buçuk yaşındayken başladı. Belki sorun da buydu. Belki de adam kan kokusunu aldı. Şimdi dışarıdaki köpek gibi. Belki bu onu heyecanlandırdı.*

Jessie, «Kes sesini!» diye bağırdı. Birdenbire o da telaşlanmıştı. «Kes sesini. Biz bundan söz etmeyiz!»

Ruth, *kokulardan söz ettiğimize göre öbürü nedir,* diye sordu. Ses şimdi sert ve heyecanlıydı... Uzun bir süreden beri varlığından şüphelendiği ama bulmayı başaramadığı maden damarına sonunda rastlayan bir altın arayıcısının sesi. *O maden kokusu, tuz ve eski bozuk paralar gibi...*

«Bundan söz etmediğimizi söyledim!»

Jessie yatak örtüsünün üzerinde yatıyordu. Soğuk cildinin altında kasları gerilmişti. Yeni tehlike yüzünden hem oraya kelepçeli olduğunu, hem de kocasının ölümünü unutmuştu. Ruth'un ya da Ruth'un sözcülü-

günü yaptığı yanının bu konuşmayı sürdürüp sürdürmeme konusunu düşündüğünü hissediyordu. (Hiç olmazsa doğrudan doğruya sürdürmemeye karar verdiğinde hem Jessie, hem de İyi-Eş-Burlingame rahat bir soluk aldılar.)

Ruth, *tamam,* dedi. *Onun yerine Nora'dan söz edelim. Seni tedavi eden Nora'dan. Resim yapmayı bıraktığın zaman Nora'ya gitmeye başladın değil mi? Çünkü resimlerden bazıları seni korkutuyordu. Yine o sırada Gerald'ın cinsel açıdan sana duyduğu ilgi sona ermiş gibiydi. Belki rastlantıydı, belki de değil. Her neyse... Parfüm kokusu almak için kocanın gömleklerinin yakalarını koklamaya başlamıştın. Nora'yı hatırlıyorsun değil mi?*

İyi-Eş homurdandı. *Nora Callighan fazla meraklı bir karıydı.*

Jessie, «Hayır,» diye karşı çıktı. «İyi niyetliydi. Bundan hiç kuşkum yok. Sadece her zaman bir adım daha ileri gitmek istiyordu. Çok fazla soru soruyordu.»

Ondan çok hoşlandığını söylemiştin. Böyle söylediğini duymamış mıydım?

Jessie, «Düşünmek istemiyorum,» dedi. Sesi kararsız ve titrekti. «Özellikle artık sesler duymak ve onlara cevap vermek istemiyorum. Delilik bu.»

Ruth sertçe, *eh, yine de dinlemen iyi olur,* dedi. *Çünkü bundan kaçamayacaksın. Nora'dan kaçtığın gibi yani... Ona bakarkan, benden de kaçtığın gibi.*

«Ben senden hiçbir zaman kaçmadım, Ruth.» Jessie'nin şaşırmış gibi davranması fazla inandırıcı değildi. Tabii aslında gerçekten kaçmıştı. Bavullarını toplamış ve Ruth'la paylaştığı yatakhane binasındaki değersiz eşyalarla döşenmiş ama neşeli daireden çıkıp gitmişti. Ruth ona gereğinden çok, olmayacak sorular sorduğu için böyle yapmamıştı. Jessie'nin çocukluğuyla, Dark Score Gölüyle, Jessie'nin âdet gördükten hemen sonraki yaz karşılaştığı olaylarla ilgiliydi bu sorular. Hayır, sadece kötü bir arkadaş bu nedenler yüzünden çıkıp giderdi. Jessie, Ruth sorular sormaya başladığı için oradan ayrılmamıştı. Ruth'u soru sormaması için uyardığı halde hâlâ susmadığı için çıkıp gitmişti. Jessie'ye göre bu davranış Ruth'un kötü bir arkadaş olduğunu açıklıyordu. Ruth, Jessie'nin toprağa çizdiği çizgileri görmüş... ama yine de

mahsus onlann üzerlnden atlamıştı. Nora Calllghan'ın yıllar sonra yaptığı gibi.

Aynca bu koşullarda kaçma fikrl çok gülünçtü, öyle değll mi? Jessle karyolaya kelepçelenmiştl.

Ruth, *benim zekâma hakaret etme, cici bebek,* dedi. *Kafan da karyolaya kelepçelenmiş değil. İstersen yine de kaçabilirsin. Ama sana kaçmamanı öneriyorum, çünkü elindeki tek şans benim. Eğer orada öyle uzanır ve bunun sol tarafına yattığın için gördüğün bir kâbus olduğunu iddia edersen, o kelepçelerle ölürsün. İstediğin bu mu? Bütün yaşamını kelepçeli geçirmenin ödülü bu mu olacak? O günden beri...*

Jessle boş odaya, «Onu düşünmeyeceğim!» dlye bağırdı.

Ruth bir an sesini çıkarmadı. Tam Jessle onun gittlğini düşünerek umutlanmaya başladığı sırada geri döndü... yenlden Jessle'ye saldırmaya başladı. Paçavrayı dişleyen bir teriyeye benzlyordu.

Haydi, Jess... o eski mezarı kazmaktansa deli olduğuna inanmayı yeğleyeceksin sanırım. Ama bildiğin gibi sen aslında deli değilsin. Ben senin... İyi-Eş de sen... Ona bakarsan hepimiz senlz. *Ailenin diğer üyeleri gittiği zaman Dark Score Gölünde olanlar konusunda bir fikrim var. Doğrusunu istersen, merak ettiğim şeyin olayların kendisiyle fazla bir ilgisi yok. Benim gerçekten merak ettiğim şey şu: Yarın bu saatlerde o köpeğin bağırsaklarında Gerald'la birlikte olmak isteyen bir yanın... benim bilmediğim bir yanın mı var? Şu nedenle soruyorum: Bana bu sadakat değil, çılgınlıkmış gibi geliyor.*

Yaşlar yine Jessie'nin yanaklarından akıyordu. Ama neden ağladığını bilmiyordu. Nedeni, sonunda burada gerçekten ölebileceği olasılığının sözlerle açıklanması mıydı? Yoksa en aşağı dört yıldan beri ilk kez diğer yazlık evi... Dark Score Gölünün kenanndaki yeri ve güneşin söndüğü gün orada olanları düşünmeye yaklaşması mıydı?

Jessie bir keresinde kadınlann bilinç geliştirmesi için oluşturulan bir gruba katılmıştı. Ve az kalsın sırrını ağzından kaçırıveriyordu... Bu yıllar önce, bin dokuz yüz yetmişlerde olmuştu. Tabii toplantıya katılmak yine oda arkadaşının fikriydi. Ama Jessie de isteyerek ona uymuştu. Hiç olmazsa başlangıçta. Zararsız bir şey gibi gözükmüştü ona. O günlerdekl üniversite denen renkli, şaşırtıcı sirkteki numaralardan biriydi. Jessle için üniversitenin ilk yılı, özellikle ona oyunlar, gezmeler ve sergilerde rehberlik eden Ruth Neary gibi biri bulunduğu için harika geçmiş-

ti. O günlerde korkusuzluk olağan, başarıysa kaçınılmaz görünüyordu. Yine o günlerde yatakhanedeki hiçbir oda bir Peter Max posteri yoksa tamamlanmış sayılmazdı. Beatles'dan bıkarsanız, aslında böyle bir şey olmuyordu ama, Hot Tuna ya da MC5'le ilgilenebilirdiniz. Her şey gerçek olamayacak kadar parlaktı. Yaşamı tehlikeye atacak kadar yüksek olmayan bir ateş sırasında görülen şeyler gibi. Aslında o ilk iki yıl bir patlamadan farksızdı.

Bu patlama kadınların bilinçlenmesiyle ilgilenen grup toplantısıyla sona ermişti. Jessie orada korkunç, gri bir dünyayı, keşfetmişti. Bu dünya hem önünde, bin dokuz yüz seksenlerde onu bekleyen olgunluk yıllarını şimdiden belirtiyor, hem de bin dokuz yüz altmışlarda diri diri gömülmüş olan kasvetli çocukluk sırlarını fısıldıyordu... Ama orada sessizce yatmıyordu. Neuworth Interdenominational Şapele bağlı kulübenin oturma odasında yirmi kadın vardı. Bazıları eski kanepeye tünemişlerdi, bazıları rahibin çok geniş ve yumru yumru olmuş berjerlerinin etrafa düşen gölgelerinin arasından bakıyorlardı. Çoğu yere bağdaş kurup düzgün olmayan bir daire oluşturmuştu. Seansın başında el ele tutuşarak bir sessizlik anını paylaşmışlardı. O an sona erdiğinde Jessie ırza geçmeler, yasak yakın akraba ilişkileri ve fiziksel işkenceyle ilgili korkunç hikâyelerin saldırısına uğramıştı. Yüz yaşına kadar da yaşasa o sakin ve güzel sarışın kızı unutmayacaktı. Kız göğüslerinin alt kısmındaki eski sigara yanıklarını göstermek için kazağını yukarı çekmişti.

İşte Jessie Mahout için sirk o zaman sona ermişti. Sona mı ermişti? Hayır, bu doğru değildi. Sirkin gerisindekileri bir an için görür gibi olmuştu. Asıl gerçek olan o sonbahara özgü bomboş gri kırları görmesine izin verilmişti. Orada sadece boş sigara paketleri, kullanılmış prezervatifler ve uzun otlara takılmış birkaç kırık armağan vardı; rüzgârla uçmayı ya da kışın karlarla örtülmeyi bekliyorlardı. Jessie o sessiz, budala, kısır dünyanın yamanmış branda bezinden oluşan ince engelin gerisinde beklediğini farketmişti. O dünyayı, sirkin orta yolunun göz kamaştırıcı parlaklığından, satıcıların teranelerinden ve dönmedolapların ışıltısından yalnızca bu ayırıyordu. Önünde sadece bunun beklediğini düşünmek feci bir şeydi. Yalnızca bu vardı ilerde, başka bir şey yoktu. Ayrıca bunun *arkasında* da uzandığını düşünmek dayanılacak gibi değildi. Kendisinin değiştirdiği anılarının oluşturduğu adi ve yamalı branda bezi de bunu iyice gizleyemiyordu.

Güzel sarışın kız onlara göğüslerinin altlarını gösterdikten sonra kazağını tekrar indirerek, anne babasının Montream'e gittikleri hafta sonunda ağabeysinin arkadaşlarının ona neler yaptıklarını ailesine söyleyemediğini açıklamıştı. Çünkü bu son yıl *ağabeysinin* arasıra ona yaptıkları da ortaya çıkardı o zaman. Annesiyle babası *buna* asla inanmazlardı.

Sarışın kızın sesi de yüzü kadar sakindi. Ma.tıklı konuşuyordu. Sözleri sona erdiği zaman çok sarsılmış olan grup üyeleri bir süre konuşamamışlardı. O anda Jessie içinde bir şeyin sanki yerinden koptuğunu hissetmişti... İçindeki yüz hayali sesin umut ve dehşet karışımıyla haykırdıklarını duymuştu. Sonra Ruth konuşmaya başlamıştı.

«Sana *neden* inanmayacaklardı?» diye sormuştu. «Tanrım, Liv! Seni *yanan sigaralarla* dağlamışlar! Yani *kanıt* olarak o yanıklar vardı. Sana neden inanmayacaklardı? Annenle baban seni sevmiyorlar mıydı?»

Jessie, *evet,* diye düşünmüştü. *Evet, beni seviyorlardı ama...*

Sarışın kız, «Evet,» demişti. «Beni seviyorlardı. Hâlâ da seviyorlar. Ama ağabeyim Barry'i *ilahlaştırmışlardı.*»

Ruth'un yanında oturan ve titreyen elinin ayasını alnına dayamış olan Jessie, «Zaten bu onu öldürürdü,» diye fısıldadığını hatırlıyordu.

Ruth ona dönerek, «Ne...» diye başlamıştı. Ve hâlâ ağlamayan, hâlâ garip bir sakinlikle konuşan kız eklemişti. «Ayrıca böyle bir şeyi öğrenmek annemi öldürürdü.»

Jessie o zaman oradan çıkmazsa patlayacağını anladığından yerinden kalkmıştı. Hem de öyle hızla fırlamıştı ki, az kalsın o iri biçimsiz koltuğu deviriyordu. Odadan telaşla çıkmıştı. Herkesin kendisine baktığını biliyordu ama aldırdığı yoktu. Onların neler düşündükleri önemli değildi. Önemli olan şuydu: Güneş sönmüştü. *Güneşin kendisi sönmüştü!* Olanları açıklarsa, annesinin ölümüne neden olmasa bile aileyi, çürük bir balkabağının içine sokulmuş bir dinamit lokumu gibi paramparça edecekti.

İşte Jessie o yüzden odadan fırlayarak mutfaktan geçmişti. Arka kapıdan kaçacaktı ama orası kilitliydi. Ruth peşinden koşarak durması için bağırmıştı. «Jessie, dur!» Jessie de durmuştu ama o lanet olasıca kilitli kapı yüzünden. Suratını soğuk, karanlık cama dayamış ve başını ona vurarak boynunu kesmeyi düşünmüştü. Evet, bir an için düşün-

müştü bunu. İlerideki o korkunç gri geleceğin ve gerideki geçmişin o korkunç görünüşünü silmek için her şeye razıydı. Ama sonunda dönerek yere kaymıştı. Çıplak bacaklarını giydiği kısa eteğin altında kollarıyla kavramış ve alnını büktüğü dizlerine dayayarak gözlerini kapatmıştı Ruth onun yanına oturup kolunu gövdesine dolamış, Jessie'yi öne arkaya sallamıştı. Ona ninni söylüyor, saçlarını okşuyor ve sırrını açıklama sı, ondan kurtulması, onu kusması, bu gizleme merakından vazgeçmesi için yüreklendiriyordu.

Jessie şimdi Kashwakamak Gölünün kıyısındaki bu evde yatarken onlara Barry'den ve onun arkadaşlarından söz ederken hiç ağlamayan o sarışın kıza ne olduğunu düşündü. Barry'nin arkadaşı olan delikanlıların bir kadının sadece cinsel organı yaşatma sistemi olduğuna inandıklan anlaşılıyordu. Bu gençler, ağabeysiyle yatmakta hemen hemen bir sakınca görmeyen ama onun yakın arkadaşlarını istemeyen genç bir kadın için dağlanmanın adil bir ceza olduğunu düşünmüşlerdi. Daha da önemlisi, Jessie şimdi Ruth'la sırtlarını mutfak kapısına dayayarak birbirlerine sarılıp oturduklan sırada arkadaşına neler söylediğini düşünüyordu. Kesin olarak hatırladığı bir tek şey vardı. «O beni asla dağlamadı, o beni asla dağlamadı, canımı hiç yakmadı,» dediği. Ama başka şeyler de açıklamış olmalıydı. Çünkü Ruth'un sormaktan hiç vazgeçmediği sorular açıkça hep aynı yönü işaret ediyordu: Dark Score Gölünü ve güneşin söndüğü günü.

Jessie sonunda açıklama yapmaktansa Ruth'u terketmişti... Açıklama yapmamak için Nora'yı da terkettiği gibi. Bacaklarındaki gücün elverdiği kadar hızlı koşarak kaçmıştı. Harika Zencefilli Çörek Kız diye tanınan Jessie Mahout Burlingame. Kuşku götürür bir çağın son harikası. Güneşin söndüğü günden sağ çıkmayı başaran kız. Şimdi karyolaya kelepçelenmişti ve artık kaçması olanaksızdı.

Jessie boş odaya, «Bana yardım et,» dedi. Garip sakin suratı ve sesiyle o sarışın kızı hatırlamıştı. Biçimli göğüslerindeki eski yuvarlak yara izlerini de. Şimdi onu kafasından atamıyordu. Artık onunkinin sakinlik olmadığını biliyor, bunu da unutamıyordu. Sarışın kız başına gelen o feci olayla temelden ilişkisini kesmişti. Nasılsa sarışın kızın suratı onunki oldu. Jessie elinden, kazanma şansı çok az son bir tek dua dışında her şeyi alınmış olan bir atelstin titrek sesiyle konuşmaya başladı. «Lütfen bana yardım edin!»

Ona Tann değil, ancak Ruth Neary rolündeyken konuşabilen bir yanı cevap verdi. Şimdi ses şefkatli... ama pek de umutlu değildi. *Elimden geleni yapacağım ama sen de bana yardım etmelisin. Can acıtacak şeyler yapmaya razı olduğunu biliyorum. Acı verecek şeyler düşünmen de gerekebilir. Buna hazır mısın?*

Jessle titrek titrek, «Bunun düşünmekle bir ılgisi yok,» dedi. O sırada içinden de, demek İyi-Eş-Burlingame yüksek sesle konuştuğu zaman böyle oluyor, diye geçirdi. Sonra da ekledi. «Bu... şey... *kaçmakla...* ilgili.»

Ruth, *onun çenesini kapatmak zorunda kalabilirsin,* dedi. O *senin geçerli bir yanın, Jessie. Bizim yanımız. Aslında kötü biri değil. Ancak çok uzun süre bütün gösteriyi yürütmek zorunda kalmış. Böyle bir durumda dünyayla başa çıkma yöntemi de pek yararlı değil. Bu noktayı tartışmak ister misin?*

Jessie bu noktayı da, başkasını da tartışmak istemiyordu. Çok yorgundu. Batı penceresinden giren ışık, güneşin batma anı yaklaşırken gittikçe daha kızıllaşıp sıcaklaşıyordu. Rüzgâr uğulduyor ve yaprakları hışırdatarak gölün kenarındaki verandaya sürüyordu. Orası boştu artık. Verandadaki yazlık eşyaların hepsi oturma odasına yığılmıştı. Çamlar iç çekiyor, arka kapı çarpıyordu. Köpek bir an durakladı, sonra da o iğrenç şapırtı, yırtma ve çiğnemelerini sürdürdü.

Jessie üzüntüyle, «O kadar susadım ki...» diye mırıldandı.

Tamam. O halde buradan başlamamız gerekiyor.

Jessie güneşin sıcaklığını boynunun sol tarafında hissedinceye ve ıslak saçları yanağına yapışıncaya kadar başını döndürdü. Sonra da gözlerini açtı. Gözlerinin hemen önünde Gerald'ın su dolu bardağı vardı. Kurumuş boğazı hemen emredercesine haykırdı.

Ruth, *operasyonun bu bölümüne köpeği unutarak başlayalım,* dedi. *Köpek yaşaması için gereken şeyi yapıyor. Senin de aynı şeyi yapman şart.*

Jessie, «Onu *unutabileceğimden* emin değilim,» diye yanıtladı.

Bence unutabilirsin, kızım... Ben gerçekten böyle düşünüyorum. Güneşin söndüğü gün olanları halının altına süpürüvermeyi başarmışsın. Artık halının altına her şeyi süpürebilirsin.

Jessie bir an her şeyi kavrar gibi oldu. Gerçekten isterse her şeyi kavramayı *başarabileceğini* anladı. O günle ilgili sır bilinçaltında batıp gözden kaybolmamıştı hiç. TV'deki pembe diziler ya da melodrama

kaçan filmlerde olduğu gibi yani. Aslında bu sır derin olmayan bir mezara gömülmüştü. Bir tür seçenekli bellek kaybı olayıydı. Ama Jessie'nin isteyerek yaptığı bir şey. Güneşin söndüğü gün neler olduğunu anımsamak isterse bunu da yapabileceğini sanıyordu.

Bu fikir bir çağrıymış gibi Jessie'nin kafa gözü, kalbini parçalayacak kadar berrak bir hayali gördü: barbekü maşasıyla tutulan bir cam parçası. Fırın eldiveni giymiş bir el bunu, hafifçe yanan çimlerin dumanında o tarafa, bu tarafa çeviriyordu.

Jessie yatakta kaskatı kesilerek o hayali kafasından kovdu.

Bir şeyi açıkça anlayalım, diye düşündü. Konuştuğunun Ruth'un sesi olduğunu sanıyordu ama tam anlamıyla emin değildi. Zaten artık hiçbir şeyden emin değildi. Ben hatırlamak *istemiyorum.* Anlıyor musun? O günkü olayların şimdi olanlarla hiçbir ilişkisi yok. Elmalarla portakallar gibi. Aradaki bağlantıyı anlamak kolay tabii. İki göl, iki yazlık ev, iki...

(sırlar sessizlik can acısı zarar)

cinsel sinsilik.... Ama 1963'te olanları hatırlamanın genel acımı arttırmaktan başka bir yararı olmaz. Onun için bu konuyu kapatalım. Tamam mı? Dark Score Gölünü unutalım.

Gözlerini karşıdaki batik kelebeğe dikti. Bir an başka bir hayal görür gibi oldu. Küçük bir kızı. Birinin küçük, tatlı Punkin'ini. Burnuna traş losyonunun tatlı kokusu geldi ve gökyüzüne isli bir cam parçasının arkasından baktı. Ama sonra neyse ki bu hayal kayboldu.

Birkaç dakika daha kelebeğe baktı. O eski anıların tekrar ortaya çıkmayacağından emin olmak istiyordu. Sonra gözlerini Gerald'ın su bardağına dikti. İnanılacak gibi değildi ama suyun yüzeyinde hâlâ birkaç kıymık gibi buz yüzüyordu. Oysa loşlaşan odada öğleden sonra güneşinin sıcaklığı vardı ve bir süre daha devam edecekti.

Bakışlarının bardaktan aşağıya doğru kaymasına, buğulu camın üzerindeki damlacıkları kucaklamasına izin verdi. Rafın çıkıntısı engellediğinden bardağın üzerinde durduğu altlığı göremiyordu. Ama o soğuk boncuk gibi damlacıklar bardağın yanlarından kayarak dipte birikirken altlığın üzerinde oluşan ve gitgide genişleyen nemli daireyi hayal etmesi için görmesine gerek yoktu.

Jessie'nin dili uzanarak üst dudağını yaladıysa da fazla nemlendiremedi.

Bir çocuğun korku dolu ama emredici sesi duyuldu. Birinin küçük

tatlı Punkin'i, *su istiyorum,* diye bağırdı. *Su istiyorum ve onu... ŞİMDİ istiyorum!*

Ama bardağa erişmesi imkânsızdı. 'Çok yakın ama çok da uzak' olayının çok belirgin bir örneğiydi bu.

Ruth, *o kadar çabuk vazgeçme,* dedi. *O kahrolasıca köpeğe tablayı isabet ettirebildiğine göre belki o bardağa da erişebilirsin, kızım. Belki bunu başarabilirsin.*

Jessie tekrar sağ elini kaldırdı. Zonklayan omzunun izin verdiği kadar uzandı ama bardakla arasında yine de en aşağı altı santim uzaklık vardı. Yutkunurken zımparalanmış gibi olan boğazının titreyip daralması yüzünden suratını buruşturdu.

«Gördün mü?» diye sordu. «Şimdi mutlu musun?»

Ruth cevap vermedi. Bunun üzerine İyi-Eş, Jessie'nin kafasının içinde usulca, adeta özür dilercesine konuşmaya başladı. *O sana bardağı almanı söyledi. Ona doğru uzanmanı değil. Bu... bu ikisi aynı şey olmayabilir.* İyi-Eş ben kim oluyorum da bu işe burnumu sokuyorum, dermiş gibi mahçup mahçup güldü. Jessie bir an yine, bir yanının böyle gülmesinin son derecede garip olduğunu düşünme fırsatı buldu. Sanki bu tümüyle ayrı bir varlıkmış gibi. Kendi kendine, birkaç sesim daha olsaydı, dedi. Burada lanet olasıca bir briç turnuvası düzenleyebilirdik.

Bardağa bir dakika daha baktıktan sonra kendini yastıkların üzerine bıraktı. Böylece rafın altını inceleyebilecekti. Rafın duvara takılı olmadığını görüyordu. Tepeüstü döndürülmüş büyük L harflerine benzeyen dört çelik desteğe oturan raf, *orlara* çakılı da değildi. Gerald'ın bir keresinde telefonla konuşurken dalgınlıkla rafa yaslanmaya kalktığını hatırlıyordu. Rafın, Jessie'nin tarafındaki ucu yukarı kalkmaya başlamıştı. Bir tahterevallinin ucu gibi. Gerald elini hızla çekmemiş olsaydı rafı altüst edecekti.

Telefon fikri bir an Jessie'nin başka şeyler düşünmesine neden oldu. Ama sadece bir an için. Telefon bahçe yolunu ve Mercedes'i gören manzaralı doğu penceresinin önündeki alçak masada duruyordu. Bu durumda telefonun ona bir yararı olmayacaktı. Sanki başka bir gezegendeydi o. Tekrar rafın altına baktı. Önce tahtayı inceledi, sonra da yine L biçimi destekleri.

Gerald rafın kendi tarafındaki ucuna dayanmış ve tahtanın Jessie'ye ait kısmı havaya kalkmıştı. Şimdi kendi tarafına yeterince bastırır

da Gerald'a alt ucu havaya kaldırabilirse kocasının bardağı...

Düşünceli ve boğuk bir sesle, «Bardak kayabilir,» dedi. «Benim ucuma kadar kayabilir.» Tabii bardak neşeyle onun önünden geçerek yere düşüp kırılabilirdi de. Ya da daha Jessle'ye erişemeden bir engele rastlayarak devrilebilirdi. Ama denemeye değerdi, öyle değil mi?

Tabii, değer, dedi içinden. Yani Lear jetime binip New York'a uçmayı, Dört Mevsim lokantasında yemek yemeyi ve sabaha kadar Birdland'de dans etmeyi planlıyordum. Ama Gerald öldüğü için bu biraz garip kaçabilir. Şu anda iyi kitapların hiçbirine erişemem. Kötü kitaplar için de aynı şey söylenebilir ya. Onun için teselli ödülünü kazanmaya çalışmam iyi olacak.

Tamam... Bu işi nasıl yapacaktı?

Jessle, «Büyük bir dikkatle,» dedi. «İşte *böyle.*»

Kendini yukarı çekmek için yine kelepçelerden yararlandı. Bardağı bir süre daha inceledi. Rafın yüzeyini görememek ona şimdi bir engelmiş gibi geliyordu. Rafın kendisine alt ucunda neler olduğunu iyi biliyordu. Ama Gerald'ın bölümünden ve aradaki tampon bölgeden o kadar emin değildi. Tabii bunda şaşılacak bir şey yoktu. Fotoğraf belleği olan biri dışında kim yatak odasındaki bir rafın üzerine konmuş eşyaları sayabilirdi? Böyle şeylerin önemli olabileceğl kimin aklına gelirdi?

Ama şimdi onlar önemli. Ben şimdi bütün görüş açıları değişmiş olan bir dünyada yaşıyorum.

Evet, öyleydi gerçekten. Bu dünyada başıboş bir köpek Freddy Krueger'den daha dehşet verici olabiliyordu. Telefon Alacakaranlık Kuşağındaydı. Çölde aranılan o vaha, yüzlerce romantik çöl romanında saçları kırlaşmış binlerce lejyonerin hedefi, şimdi yüzeyinde son birkaç buz kıymıkçığının yüzdüğü bir bardak suydu. Bu yeni dünya düzeninde yatak odasındaki raf Panama Kanalı kadar hayati bir nakil yoluna dönüşmüştü. Ve yanlış yere konmuş eski bir kovboy ya da cinayet romanı öldürücü bir engel olabilirdi.

Jessie kendi kendine endişeyle, şu işi biraz abartmıyor musun, diye sordu. Hayır, abartmıyordu. En iyi koşullarda bile başarı şansı düşük bir operasyon sayılırdı. Ama pist'e moloz yığını varsa o zaman bu işi unutmak daha iyi olurdu. Bir tek sıska Hercule Poirot ya da Gerald'ın okuyarak kullanılmış peçete gibi bir kenara attığı «Uzay Yolu» romanlarından biri rafın yaptığı açı yüzünden gözükmeyebilirdi. Ama su

bardağını durdurmak ya da devirmek için yeterli olurdu. Hayır, Jessie abartmıyordu. Bu dünyanın görüş açıları *gerçekten* değişmişti. Hem de aklına o bilim kurgu filminin gelmesine neden olacak kadar. O filmde kahraman küçülmeye başlıyordu. Sonunda kızının bebek evinde oturuyor ve ailenin kedisinden ödü patlıyordu. Jessie de yeni kuralları çabucak öğrenecekti... Kuralları öğrenecek ve onlara göre yaşayacaktı.

Ruth'un sesi, *cesaretini kaybetme, Jessie,* diye fısıldadı.

Jessie, «Kaygılanma,» dedi. «Bunu deneyeceğim. Gerçekten. Ama bazen neyle karşı karşıya olduğunu bilmek iyidir.»

Sağ bileğini döndürerek elini vücudundan olabildiğince uzaklaştırdı. Sonra da kolunu kaldırdı. Bu pozisyonda Mısır hiyerogliflerindeki kadın figürüne benziyordu. Parmaklarını yine rafta dolaştırmaya başladı. Bardağın geçeceğini umduğu yerde engeller olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Oldukça kalın bir kâğıda dokununca başparmağıyla yoklayarak ne olabileceğini anlamaya çalıştı. İlk tahmini şu oldu: genellikle telefon masasındaki karmakarışık eşyaların altına saklanan not defterinin bir sayfası. Ama kâğıt uygun incelikte değildi. Jessie'nin gözüne bir dergi ilişti. Ya *Times*'dı, ya da *Newsweek*. Gerald ikisini de getirmişti. Dergi telefonun yanında ters yatıyordu. Kocasının çoraplarını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açarken dergilerden birini hızla karıştırdığını hatırlıyordu. Herhalde raftaki kâğıt dergilere eklenen o iç sıkıcı abone kartlarından biriydi. Gerald genellikle bu tür kartları, kitaplarda okuduğu yeri işaretlemek için kullanmak üzere bir kenara ayırırdı. Tabii daha başka bir şey de olabilirdi. Ama Jessie planı açısından onun önemli olmadığına karar verdi. Kâğıt, bardağı durduracak ya da devirecek kadar sert ve kalın değildi. Rafta başka hiçbir şey yoktu. Daha doğrusu, uzatıp oynattığı parmakları başka bir şeye dokunmamıştı.

Jessie'nin kalbi şiddetle atmaya başlamıştı. Kafasının içindeki sadist bir korsan yayıncı bardağın raftan yuvarlanmadığını gösteren bir film yayınlamaya kalktıysa da hemen bu hayali engelledi. Yavaş... Yavaş ol... Yarışı ağır ağır hareket edersen kazanırsın. Yani öyle olacağını umarım.

Jessie sağ elini geri çekmedi. Oysa onu gövdesinden uzaklaştırarak bükmek pek kolay değildi ve canının fena halde yanmasına neden oluyordu. Jessie sol elini kaldırdı. (Ve acımasız bir espri gücüyle bir an,

tabla atma elim, diye düşündü.) Rafı parmaklanyla son desteğin daha ötesinde bir yerinden kavradı.

Haydi, başlıyoruz, diye düşünerek sol eliyle bastırmaya başladı. Ve hiçbir şey olmadı.

Galiba son desteğin çok yakınına bastırdığım için tahta yükselmiyordu. Sorun şu lanet olasıca kelepçenin zinciri. Zincir, rafın ucuna erişmeme izin verecek kadar uzun değil.

Büyük olasılıkla böyleydi; ne var ki, sol elini dayadığı nokta yüzünden rafı yerinden oynatamadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Parmaklarını biraz daha ileriye doğru uzatması gerekliydi. Bu basit bir fizik kuralıydı. Basit ama öldürücüydü. İşin garibi, Jessie rafın *altına* uzanabilir ve istediği zaman onu *yukarıya* doğru iterdi. Ancak bununla ilgili küçük bir sorun vardı. Bu hareket bardağın ters tarafa doğru yatmasına neden olurdu. Bardak Gerald'a ait bölümden yere düşerdi. İnsan durumu yakından incelediğinde bunun gerçekten komik yanları olduğunu anlıyordu. Tıpkı «Amerika'nın En Komik Ev Videoları»nın cehennemden yollanmış bir bölümüne benziyordu.

Rüzgâr birdenbire kesilince antreden gelen sesler daha çok duyulmaya başladı. Jessie çığlık çığlığa, «Onun lezzetine varıyor musun, pislik torbası?» diye bağırdı. Gırtlağına bıçak gibi bir sancı saplandığı halde susmadı... susamadı. «Öyle olduğunu umarım. Çünkü bu kelepçelerden kurtulur kurtulmaz yapacağım ilk iş senin kafanı uçurmak olacak!»

Bir yandan da, büyük sözler, diye düşündü. Gerald'ın eski çiftesinin, babasına ait olan o silahın burada mı, yoksa Portland'daki evin tavanarasında mı durduğunu bile hatırlamayan bir kadın için çok büyük sözler...

Yine de yatak odasının kapısı dışındaki o gölgeli dünyada bir an memnunluk verici bir sessizlik oldu. Sanki köpek bu tehdidi en ciddi, en düşünceli tavırlarıyla inceliyordu.

Sonra şapırtı ve çiğneme sesleri veniden başladı.

Jessie'nin sağ bileği onu uyarırcasına sızlıyor, kramp girebileceğini hatırlatıyordu.

Sola doğru eğilerek elini, zincirin izin verdiği kadar uzattı. Sonra tekrar rafa baskı yapmaya başladı. Önce hiçbir şey olmadı. Jessie daha da itti. Gözleri kısılarak hemen hemen kapanmış, dudaklarının kenarları aşağıya doğru bükülmüştü. Şimdi suratı acı bir ilaç içmeyi

bekleyen bir çocuğunkine benziyordu. Sızlayan kol kaslarının sağlayabileceği azami baskıya erişemeden tahtanın hafifçe oynadığını hissetti. Yerçekiminin şaşmayan etkisinde öyle hafif bir değişiklik oldu ki, Jessie bunu farketmekten çok sezdi.

İşte hüsnükuruntu, Jess. Bütün hissettiğin bu. Sadece bu ve başka hiçbir şey değil.

Hayır. Belki dehşet yüzünden iyice yükselip adeta stratosfere erişen duyguların toplamıydı bu. Ama hüsnükuruntu değildi.

Jessie rafı bırakıp birkaç dakika öyle yattı. Ağır ağır, derin derin soluk alarak kaslarının toparlanmalarını bekliyor, en kritik anda birdenbire kasılmalarını istemiyordu. Ya da kramp girmesini. Zaten yeterince derdi vardı, bir yenisine ihtiyacı yoktu, teşekkürleri Sonunda hazır olduğuna karar verdi. Elinden geldiğince hazırdı. Sol eliyle karyolanın direğini gevşekçe kavrayarak avucunu aşağı yukarı kaydırdı. Sonunda avucundaki terler kuruyunca mauna gıcırdamaya başladı. Sonra kolunu uzatarak rafı tuttu. Zamanı gelmişti.

Ama dikkatli olmalıyım. Raf oynadı, bunun kuşku götürecek tarafı yok. Daha da oynayacak. O bardağı harekete geçirebilmem için bütün gücümü kullanmam gerekecek... İnsanın gücü tükenirken kontrol gevşeyebilir.

Bu doğru ama önemli değildi. Önemli olan şuydu: Rafın devrilme noktasını bilmiyordu. Hiç bilmiyordu.

Jessie kız kardeşi Maddy'yle Falmouth İlkokulunun arkasındaki oyun yerinde tahterevalliye binmelerini anımsadı. Bir yaz gölden erken gelmişlerdi. Jessie'ye sanki bütün ağustosu Maddy'yle o boyalan dökülen tahterevallide geçirmişler gibi geldi. İstedikleri zaman tahtayı kusursuzca dengede tutabiliyorlardı. Bunun için bütün gereken Jessie'den biraz daha ağır olan Maddy'nin ortaya doğru bir kabaet boyu kaymasıydı. Uzun, sıcak öğleden sonra saatlerinde pratik yapmalan, aşağı inip yukarı çıkarken ip atladıklarında söyledikleri şarkılan tekrarlamalan, her tahterevallinin eğilme noktasını adeta bilimsel bir kesinlikle bulmalarına yardım etmişti. Kavrulan asfaltın üzerinde sırayla duran o çarpılmış altı yeşil tahta iki kardeşe biraz da canlıymış gibi gözükmüştü. Ama Jessie şimdi parmaklarının altında o hevesli canlılığı duymuyordu. Elinden geleni yapmaktan ve bunun yeterli olacağını ummaktan başka çaresi yoktu.

İncil ne kadar tersini söylerse söylesin sol eline, sağ elinin ne yaptığını, ne yapması gerektiğini asla unutturmamalısın. Sol elini belki tabla atmak için kullanıyorsun. Ama sağının da bardak yakalayan elin olması şart, Jessie. Rafın ancak birkaç santimlik bir yerinde bardağı yakalama fırsatını bulabileceksin. Bardak kayarak orayı aşarsa rafta kalıp kalmamasının hiç önemi olmayacak. Artık ona erişemeyeceksin. Şimdi olduğu gibi.

Jessie sağ elinin ne yaptığını *unutabileceğini* sanmıyordu, çünkü çok sızlıyordu. Ama bu elin, ihtiyacı olan şeyi başarıp başaramayacağı bambaşka bir sorundu. Rafın sol tarafına yaptığı baskıyı olabildiğince yavaş yavaş ve düzenli olarak arttırdı. Bir gözünün kuyruğuna yakıcı bir damla ter girdi. Gözlerini kırparak ondan kurtulmaya çalıştı. Bir yerlerde arka kapı yine çarpmaya başlamıştı. Ama artık o da başka evrendeki telefona katılmıştı. Şimdi burada sadece bardak, raf ve Jessie vardı. Bir yanı, rafın zalim bir hacıyatmaz gibi birdenbire havalanarak her şeyi fırlatmasını bekliyordu. Ve Jessie böyle bir düşkırıklığına karşı kendini hazırlamaya çalışıyordu.

Bir şeyler oluyor gibiydi... o çok hafif oynamayı hissedebiliyordu. Raf, Gerald'ın tarafında bir noktada yerinden oynuyordu. Jessie bu kez baskıyı gevşetmedi, tersine arttırdı. Sol kolunun dirsekten yukarı kısmında küçük sert kavisler çizen kasları gerilme yüzünden titriyor, gırtlağından küçük patlamaları andıran homurtular yükseliyordu.

Derken Gerald'ın bardağındaki suyun daire biçimi dümdüz yüzeyi birdenbire eğrildi. Tahtanın sağ ucu kalkarken Jessie buzun son parçacıklarının hafifçe şıkırdadığını duydu. Ancak bardağın kendi kıpırdamadı ve Jessie'nin aklına o anda korkunç bir şey geldi. Ya bardağın yanlarından akan sular üzerinde durduğu mukavva altlığın içine sızıp bardağın dibinin tahtaya yapışmasına neden olduysa?

«Hayır, bu olamaz...» Fısıltıyla söylenen bu sözcükler yorgun bir çocuğun ezberden okuduğu dua gibi birbirlerini çabucak izlediler. Jessie tüm gücünü kullanarak rafın son ucunu daha da çekti. Bütün atlar artık arabaya koşulmuş, ahır boşalmıştı. «Lütfen öyle olmasına *izin* verme. *Lütfen.*»

Rafın Gerald'a ait olan ucu yükselmeye devam etti. Jessie'ye ait olan bölümden bir tüp Max Factor ruj arka allık düştü ve köpek gelip Gerald'ı sürükleyerek karyoladan uzaklaştırmadan önce başının durdu-

ğu yerin yakınına düştü. Şimdi Jessie'nin aklına olabilecek yeni bir şey geldi. Rafın yaptığı açıyı daha genişletirse bardak karlı yamaçtan inen bir kızak gibi L biçimi desteklerin üzerinden kayacaktı. Rafı bir tahterevalli gibi düşünmek Jessie'nin başını derde sokabilirdi. Çünkü tahterevalli *değildi*, ortada bağlı olduğu ve üzerinde döndüğü bir mil yoktu.

Jessie soluk soluğa, tiz bir sesle bardağa, «*Kaysana*, lanet olasıca!» diye bağırdı. Gerald'ı unutmuştu. Susuzluğunu da. Bardaktan başka her şeyi unutmuştu. Bardak artık öylesine dar bir açı yapıyorduki, su neredeyse ağzından akacaktı. Jessie onun neden devrilivermediğini anlayamıyordu. Ama bardak devrilmedi. Her zamanki yerinde, oraya yapışmış gibi duruyordu. «*Kaysana!*»

Bardak birdenbire kaydı gerçekten.

Bardağın hareketi Jessie'nin kara hayallerıyle öyle zıttı ki, bir an ne olduğunu kavrayamadı. Daha sonra Jessie'nin aklına, kayan bardak macerasının kendi kafası hakkında hiç de hayran olunmayacak bir şeyi açıkladığı gelecekti: Nedense o şu ya da bu biçimde başarısızlığa uğramaya hazırlanmıştı. Öyle ağzı bir karış açık bakmasının nedeni başarıydı.

Bardağın raftan sağ eline doğru yaptığı düzgün yolculuk Jessie'yi öylesine serserniletti ki, az kalsın sol eliyle daha fazla bastıracaktı. Tabii o zaman tehlikeli bir biçimde yan yatmış olan raf devrilecek ve bardak da yere düşüp kırılacaktı. Sonra parmakları bardağa dokundu. Jessie yine bağırdı. Piyango kazanmış bir kadının sözsüz, sevinçli çığlığıydı bu.

Raf titreyerek kaymaya başladı, sonra durakladı. Sanki ilkel bir kafası varmış ve bu işi gerçekten yapmak isteyip istemediğini düşünüyormuş gibi.

Ruth uyardı. *Fazla zamanın yok, kızım. Eline fırsat geçmişken o lanet olasıca şeyi yakala.*

Jessie denedi ama parmaklarının etli uçları camın ıslak, kaygan yüzeyinden kaydı sadece. O lanetlenmiş şeyi parmakları kavramayı başaramıyordu. Eline sular sıçradı ve Jessie şimdi raf devrilmese bile bardağın yuvarlanacağını anladı.

Hayal bu, kızım. O eski fikir: Senin gibi küçük hüzünlü bir Punkin'in hiçbir şeyi doğru dürüst yapamadığı önyargısı.

Pek de yanlış sayılmazdı. Hedefe insanı rahatsız edecek kadar yak-

laşmış, ama tam ortasından vuramamıştı. Hiç olmazsa bu kez. Bardak devrilmeye *hazırlanıyordu.* Jessie'nin buna engel olmak için ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Neden parmakları o kadar kısa, küt ve çirkindi? Parmaklarını bardağa biraz daha sarabilseydi...

Eski bir TV reklamından kâbuslara yakışan bir hayal belirdi gözlerinin önünde: Saçlarını bin dokuz yüz elli modasına göre taratmış, elleri ne mavi lastik eldivenler giymiş, gülümseyen bir kadın. Kadın gülümserken bir yandan da, «Öyle esnek ki, bozuk parayı bile yerden alabilirsiniz,» diyordu. *Ne yazık ki, senin öyle bir çift eldivenin yok, küçük Punkin veya İyi-Eş... ya da hangi Tanrının cezasıysan! Belki o kahrolasıca raftaki her şey ekspres asansöre binip aşağıya inmeden önce o lanetli bardağı tutabilirsin!*

Jessie o anda Playtex lastik eldivenli gülümseyen kadının annesi olduğunu anımsadı ve gırtlağından kuru bir hıçkırık yükseldi.

Ruth, *vazgeçme, Jessie,* diye bağırdı. *Hemen vazgeçme. Yakınsın! Başarıya yakın olduğuna yemin ederim!*

Jessie çok az kalmış olan son gücünü kullanarak rafın sol tarafına bastırırken hemen kaymaması için dua ediyordu. «Ah, Tanrım ya da Sen kimsen lütfen! Lütfen onun kaymasına izin verme. Hemen verme. Henüz verme.»

Tahta kaydı... ama çok az. Sonra yine durdu. Belki de geçici olarak bir kıymığa takılmış ya da tahtadaki bir çarpıklık yüzünden duraklamıştı. Bardak da Jessie'nin avucuna doğru biraz daha kaydı. Ve şimdi.. bu iş giderek daha da çılgınlaşıyordu... o lanet olasıca bardak da konuşuyormuş gibiydi. Hem de büyük kentlerde taksi şoförlüğü yapan ve dünyaya karşı devamlı bir düşmanlık duyan o kır saçlı adamlar gibi. *Tanrım, hanımefendi! Başka ne yapmamı istiyorsun? Senin için bir kulp uzatıp sürahiye dönüşmemi mi?* Jessie'nin gerilmiş olan sağ elinin üzerine yine biraz su damladı. Artık bardak yuvarlanacaktı... kaçınılmaz bir şeydi bu. Jessie başıyla ensesine akan buzlu suyun soğukluğunu şimdiden hissediyordu.

«Hayır!»

Sağ omzunu biraz daha döndürdü, parmaklarını biraz daha açıp bardağın gerilmiş olan avucuna biraz daha girmesine izin verdi. Kelepçe elinin üzerine batıyor, sancının dirseğine kadar yayılmasına neden

oluyordu. Ama Jessie buna aldırmadı. Sol kasları deli gibi seğiriyor ve bu sarsıntı eğrilmiş, dengesini kaybetmiş olan rafı da etkiliyordu. Başka bir makyaj malzemesi dolu tüp yere yuvarlandı. Son birkaç buz kıymığı hafifçe şıngırdadı. Jessie rafın üstündeki bardağın duvara vuran gölgesini görebiliyordu. O uzun güneş batışında, ovada esen şiddetli rüzgârlar yüzünden eğrilmiş gibi gözüken bir buğday silosuna benziyordu.

«Daha fazla... Birazcık daha fazla...»

«Artık fazlası kalmadı.»

«Olmalı. Bu şart.»

Jessie sağ elini sonuna, kirişler gıcırdayıncaya kadar uzattı ve bardağın rafta birazcık kaydığını hissetti. Sonra artık bu kadarının yeterli olması için dua ederek tekrar parmaklarını büktü. Çünkü artık gerçekten sıfırı tüketmiş, tüm kaynaklarını kesinlikle sonuna kadar harcamıştı. Ama galiba bu kadarı da yeterli değildi. Islak bardağın hâlâ kayarak uzaklaşmaya çalıştığını hissediyordu. Bardak Jessie'ye artık kötü yanı çok ağır basan akıllı bir yaratık gibi gözükmeye başlamıştı. Niyeti flört edercesine ona doğru gelmek, sonra da parmaklarının arasından kaçıvermekti. Sonunda Jessie çıldıracak ve alacakaranlığa özgü gölgelerin arasında, kelepçelenmiş durumda yatarak hezeyana başlayacaktı.

Jessie, onun kaçmasına izin verme sakın! O KAHROLASICA BARDAĞIN KAÇMASINA İZİN VEREYİM DEME...

Jessie'nin baskı yapacak gücü kalmamış, birkaç milim daha uzanması imkânsızlaşmış olmasına rağmen... yine de tüm kaynaklarını son sınırlarına kadar zorladı. Ve de birazcık bir şeyler başardı. Sağ bileğini son kez tahtaya doğru çevirdi, bu kez parmaklarıyla kavrayınca bardak kaymadı.

Galiba onu yakaladım. Emin değilim ama... belki... belki...

Sonunda hüsnükuruntuya kapılmaya başlamıştı belki de. Ama artık aldırmıyordu. Belki böyleydi, belki de şöyleydi. Artık bu belkilerden hiçbirinin önemi yoktu. Böyle olması içini rahatlattı. Kesin olan bir şey vardı: Artık rafı tutması olanaksızdı. Zaten tahtayı da ancak sekiz, on santim eğebilmişti. En fazla on iki buçuk santim. Oysa Jessie'ye bütün evi bir köşesinden tutarak havaya kaldırmış gibi geliyordu. *Kesin* olan buydu.

Her şey görüş açısına bağlı, diye düşündü. Görüş açısı çok önem-

li. Dünyayı sana tanımlayan, kafanın içindeki o sesler de önem taşıyor...

Jessie raf kaydığı ve artık bardağı desteklemediği zaman suyun yine de elinde kalması için anlaşılmaz dualar ederek sol elini gevşetti. Raf gürültüyle tekrar desteklerinin üzerine oturdu. Biraz çarpılmış, sola doğru dört, beş santim kaymıştı. Bardak Jessie'nin elinde *kaldı.* Şimdi altlığı görebiliyordu, uçan daire gibi bardağın dibine yapışmıştı.

Tanrım, yalvarırım, bardağı şimdi elimden düşürmeyeyim!

Bir kramp sol kolunu düğüm düğüm yapınca kolu sarsılarak karyolanın başlığına çarptı. Jessie'nin suratı da yumru yumru büzüldü; dudakları beyaz bir yaraya, gözleri acı dolu birer yarığa dönüştü.

Bekle... geçecek... Geçecek...

Evet, tabii geçecekti. Yaşamı boyunca bunu öğrenecek kadar kaslarına kramp girmişti. Ama o arada... ah, Tanrım... insanın canı çok yanıyordu. Sağ eliyle sol kolundaki iki başlı kasa dokunursa derisinin birkaç düzgün taşın üzerine gerilmiş, sonra da ustalıkla, görünmeyen bir iplikle dikilmiş gibi olacağını biliyordu. Bu kasılmaktan çok, ölümden sonraki o kahrolasıca katılaşmaya benziyordu.

Hayır, yalnızca bir kramp, Jessie. Daha önceki gibi. Sadece geçmesini beklemen gerekiyor, hepsi o kadar. Sona ermesini bekle ve güzel Tanrının adına o bardağı da düşürme.

Jessie bekledi. Bir, iki sonsuz dakikadan sonra kolunun kasları gevşemeye başladı. Sancı da hafifliyordu artık. Rahatlayarak hışırtılı hışırtılı, derin bir soluk aldı, sonra da ödülünü içmeye hazırlandı.

İyi-Eş, *evet, iç,* dedi. *Ama bence kendine sadece güzel soğuk bir sudan biraz daha fazlasını borçlusun. Ödülünün zevkini çıkar... Ama bunu vakarla yap. Öyle domuz gibi yutmak yok!*

Jessie, İyi-Eş, sen hiç değişmeyeceksin, diye düşündü. Yine de bardağı saray ziyafetine katılan bir konuğun görkemli sakinliğiyle kaldırdı. Damağının alkali kuruluğuna ve boğazının susuzluktan acı acı zonklamasına aldırmadı. Çünkü lafı istediğin kadar İyi-Eşin ağzına tıkabilirdin... bazen buna çanak tutardı... ama bu koşullarda biraz vakarlı davranmak hiç de kötü bir fikir sayılmazdı. *(Özellikle* bu koşullarda.) Jessie suyu ele geçirmek için çalışıp çabalamıştı. O halde bunun zevkini çıkarmaya zaman ayırarak kendini yüceltmemesi için bir neden var mıydı? Dudaklarından kayarak kızgın bir halıya dönmüş dilinin üzerinde çörek-

lenecek o ilk soğuk yudum zafer tadında olacaktı... Bütün o şanssızlıklardan sonra bu tadın gerçekten zevkine varılmalıydı.

Jessie bardağı dudaklarına doğru götürdü. Dikkatini az ötedeki o tatlı ıslaklığa vermişti. Tat alıcı hücreler beklentiyle büzüldüler, ayak parmaklan büküldü ve çene kemiğinin aşağısında bir damarın hızla attığını hissetti. Göğüs uçlarının sertleşmiş olduğunun farkına vardı. Bazen heyecanlandığında böyle olurdu. Kadınların cinselliğiyle ilgili, aklının köşesinden bile geçmeyen sırlar bunlar, Gerald, diye düşündü. Beni karyolaya kelepçelersin ve hiçbir şey olmaz. Ama bana bir bardak suyu göster, hemen ateşli bir nemfomanyağa dönüşürüm.

Bu düşünce gülümsemesine neden oldu. Bardak yüzünden otuz santim ötede birdenbire durakladığı ve su çıplak kalçasına akarak tüylerinin diken diken olmasına yol açtığı zaman hâlâ gülümsüyordu. İlk birkaç saniye bir tür aptalca şaşkınlıktan başka bir şey hissetmedi.

Ha?

Durumu kavrayamadı. Ne terslik olmuştu? Ne terslik *olabilirdi?*

O UFO seslerinden biri, *ne olduğunu biliyorsun,* dedi. Jessie'nin korkunç bulduğu sakin ve güven dolu bir sesle konuşuyordu. Evet, galiba *gerçekten* biliyordu. İçlde bir yer durumun farkındaydı. Ama bu bilginin bilinçli kafasındaki projektörlerin ışığına çıkmasını istemiyordu. Bazı gerçekler açıklanamayacak kadar acı, çok haksızcaydı.

Bardağa bakarken şişerek kanlanmış gözlerinde dehşetle karışık bir anlayış ifadesi belirmeye başladı. Suyu içememesinin nedeni *zincirdi.* Kelepçenin lanet olasıca zinciri çok kısaydı. Bu gerçek o kadar belirgindi ki, aklına gelmemişti hiç.

Ansızın George Bush'un başkan seçildiği geceyi hatırladı. Onu ve Gerald'ı, Sonesta Otelinin tepesindeki lokantaya, lüks bir kutlama partisine çağırmışlardı. Şeref konuğu Senatör William Cohen'di. Başkan seçilen George Bush'un gece yarısından hemen sonra kapalı devre bir 'televizyon konuşması' yapması bekleniyordu. Gerald parti için sis rengi bir limuzin kiralamıştı. Araba saat yedide, yani tam zamanında bahçe yoluna girmişti. Ama yediyi on geçe Jessie arkasında en güzel siyah elbisesiyle yatağında oturuyor ve mücevher kutusunu karıştırarak özel altın küpelerini arıyordu. Gerald onun neden geciktiğini anlamak için başını kapıdan sabırsızca uzatmıştı. Karısının söylediklerini dinlerken suratında Jessie'nin o çok nefret ettiği ifade belirmişti. «Siz kızlar,

neden her zaman bu kadar gülünç oluyorsunuz?» der gibiydi. Gerald sonra, «Pek emin değilim ama,» diye mırıldanmıştı. «Ama bana aradığın küpeler kulaklarındaymış gibi geliyor.» Öyleydi de. Jessle kendini aptal gibi hissetmiş, küçük düştüğünü düşünmüştü. Gerald'ın suratındaki onu hor görürmüş gibi ifadeye layıktı. Öyle de olsa, Gerald'ın üzerine saldırarak ayağındaki seksi ama son derecede rahatsız yüksek topuklu ayakkabılarla onun güzelce kron geçirilmiş dişlerini dökmek istemiş. Ancak o sırada hissettikleri şu andaki duygularının yanında hafif kalıyordu. Dişleri dökülmeye layık biri varsa o da kendisiydi.

Jessle başını olabildiğince öne uzattı. Dudaklarını kllşelerle dolu, romantik, siyah-beyaz eski bir filmin kadın kahramanı gibi büzdü. Bardağa öylesine yaklaştı ki, artık son birkaç buz kıymığının içine hapsolmuş dizi dizi ufacık hava kabarcıklarını görebiliyordu. Hatta kuyu suyundaki madenlerin kokusunu alacak kadar yaklaşmıştı. (Ya da ona öyle geliyordu.) Ama suyu içecek kadar yaklaşamadı bardağa. Uzanabileceği en son noktaya eriştiğinde, öpülmek istermiş gibi büzdüğü dudaklarıyla bardağın arasında hâlâ on santim vardı.

Jessie boğuk çıkan o yeni, İskoç viskisi ve Marlboro sigarası sesiyle, «Buna inanamıyorum,» dedi. «Buna kesinlikle inanamıyorum.»

Birdenbire içinde öfke canlandı ve ona Ruth Neary'nin sesiyle bardağı odada ileriye fırlatmasını söyledi. Ruth'un sert sesi, *madem içemiyorsun, o halde bardağı cezalandır*, diye bağırdı. *Bardaktaki şeyle susuzluğunu gideremeyeceksen, o zaman duvara çarparak binlerce parçaya ayrılırken çıkan sesle kafanı tatmin et hiç olmazsa.*

Jessie bardağı daha da sıkıca kavradı, fırlatmak için elini geri çekerken çelik zincir gevşeyerek yumuşak bir kavis çizdi. Haksızlıktı bu! Büyük bir haksızlık!

Onu İyi-Eş-Burlingame'in yumuşak ve kararsız sesi engelledi. *Belki bir yolu vardır, Jessie. Hemen vazgeçme. Belki bir çaresi bulunur.*

Ruth bu söze karşılık olarak kulaklarına inanamıyor ve İyi-Eşi aşağılıyormuş gibi bir tavır takındı. Bu aşağılama demir kadar ağır, birkaç damla limon suyu kadar da acıydı. Ruth hâlâ Jessie'nin bardağı fırlatıp atmasını istiyordu. Herhalde Nora Callighan, Ruth'un öç alma kavramına fazla bağımlı olduğunu söylerdi.

İyi-Eş, *sen ona aldırma*, dedi. Sesindeki o her zaman duyulan

tereddüt kaybolmuştu. Şimdi neredeyse heyecanlı denebilirdi. *Bardağı rafa geri koy, Jessie.*

Ruth, *sonra ne olacak,* diye sordu. *Ondan sonra ne olacak, Ey Ulu Beyaz Guru? Ey, Plastik Tabaklar Tanrıçası ve Katalogdan Alışveriş Yapma Kilisesinin Koruyucu Azizesi?*

İyi-Eş, Ruth'a cevap verdi. Ruth'un sesi kesildi o zaman. Jessie ve içindeki bütün sesler İyi-Eş'i dinliyorlardı.

10

Jessie bardağı dikkatle rafa koydu. Dibinin tahtadan biraz dışarı çıkmamasına da özellikle dikkat etti. Dili şimdi 5 numara zımpara gibiydi. Boğazıysa susuzluktan iltihaplanmıştı adeta. Bu ona on yaşındayken o sonbahar kendini nasıl hissettiğini anımsatıyordu. Grip ve bronşit yüzünden bir buçuk ay okula gidememişti. Hastalık sırasındaki uzun gecelerde gürültülerin yankılandığı karmakarışık karabasalardan uyanmış ama ne gördüğünü hatırlayamamıştı.

(Aslında hatırlayabilirsin Jessie. Rüyanda ışıklı camı gördün. Güneşin nasıl söndüğünü de. Kuyu suyuna atılmış madenlerinkini andıran göz yaşartıcı, tatsız kokuyu da. Rüyanda onun ellerini gördün.)

Kız ter içinde uyanıyor kendini başucundaki komodinin üzerinde duran su dolu sürahiye uzanamayacak kadar bitkin hissediyordu. Jessie orada ıslak ve yapış yapış yattığını anımsıyordu. Dışı ateş kokuyor, içiyse susuzluktan kavruluyordu ve hayaletlerle doluydu. Orada yatarak gerçek hastalığının bronşit değil, susuzluk olduğunu düşünüyordu. Şimdi... bunca yıl sonra yine aynı şeyleri hissediyordu.

Kafası bardakla dudakları arasındaki son küçük mesafeyi yok edemeyeceğini anladığı o korkunç ana dönmeye çabalayıp duruyordu. Erimekte olan buzların içindeki dizi dizi hava kabarcıklarını görüyordu. Gölün çok aşağılarındaki su tabakasına yakalanmış olan madenlerin hafif kokusunu duyuyordu. Bu hayaller, iki kürek arasındaki kaşınan ama erişilmesi imkânsız bir yer gibi ona işkence etmekteydi.

Ama Jessie yine de kendini beklemeye zorladı. İyi-Eş-Burlingame olan yanı, o eziyetçi hayallere ve zonklayan boğazına rağmen bir süre

beklemesi gerektiğini söylüyordu. Kalp çarpıntılarının yavaşlaması, kaslarının titremesinin durması ve duygularının biraz yatışması için beklemesi gerekiyordu zaten.

Dışarıda havadan son renk de siliniyor, dünya ciddi ve hüzünlü bir griliğe bürünüyordu. Gölde gerdanlı dalgıç kasvetli akşamda tiz sesiyle öttü.

Jessie, «Kes sesini, Bay Gerdanlı Dalgıç,» diyerek hafifçe güldü. Sesi paslı bir menteşenin gıcırtısına benziyordu.

İyi-Eş, *tamam, hayatım,* dedi. *Deneme anı geldi sanırım. Karanlık basmadan. Ama önce ellerini kurulaman daha iyi olur.*

Jessie bu kez karyolanın direklerini iki elliyle kavrayarak gıcırtılar duyuluncaya kadar aşağı yukarı kaydırdı. Sağ elini kaldırıp gözlerinin hizasında oynattı. Piyanonun başına geçtiğim zaman gülmüşlerdi, diye düşündü. Sonra dikkatle rafın kenarında duran bardağın hemen gerisine uzandı. Parmaklarını tekrar tahtanın üzerinde dolaştırmaya başladı. Kelepçe bir defa bardağın yanına çarparak şıngırdayınca donmuş gibi kalakaldı. Bardağın devrilmesini bekliyordu. Bu felaket olmayınca, ihtiyatlı araştırmasını sürdürdü.

Tam aradığı şeyin rafın ucuna doğru kaydığına... ya da aşağıya yuvarlandığına karar vereceği sırada parmakları sonunda abone kartının köşesine dokundu. Sağ elinin iki parmağını cımbız gibi kullanarak kartı dikkatle kaldırıp rafla bardaktan uzaklaştırdı. Başparmağıyla sıkıca tutarak merakla baktı.

Kart mor renkteydi. Üst kenarda insanlar ziller ve borozanlar çalarak sarhoş gibi dans ediyorlardı. Sözcüklerin aralarından konfet ve serpantinler aşağıya doğru iniyordu. *Newsweek*'in BÜYÜK BÜYÜK EKONOMİ'yi kutladığını bildiriyor, Jessie'nin de partiye katılmasını istiyordu kart. *Newsweek*'in yazarları ona dünyayla ilgili son haberleri verecekler, dünya liderleriyle kulislere sokacaklardı. Sanat, siyaset ve sporlarla ilgili, yüzeyde kalmayan bilgiler sağlayacaklardı. Kart açık açık söylememekle birlikte *Newsweek*'in tüm Kozmosun anlamını kavramasında ona yardımcı olabileceğini ima ediyordu. En iyisi, *Newsweek* abone servisindeki o sevimli deliler, idrarın buharlaşmasına ve kafanın patlamasına neden olacak, son derecede şaşırtıcı bir teklifte de bulunuyorlardı. Jessie ELİNDEKİ BU KARTI kullanarak *Newsweek'e* üç yıl için abone olursa, derginin her sayısını GAZETE SATICISINDAKİ FİYATIN YARISIN-

DAN DAHA AZ bir para ödeyerek alacaktı. Para bir sorun muydu? Ne münasebet! Faturayı ona daha sonra yollayacaklardı.

Jessie, acaba onlarda kelepçelenmiş hanımlar için Doğrudan Doğruya Yatak Servisi de var mı, diye düşündü. Belki ukala bunaklardan biri sayfaları benim için çevirir. Kelepçeler bu işi fazla zorlaştırıyor, efedim.

Ama Jessie'nin alayının altında endişeli bir hayret gizliydi. 'Bir parti verelim' temasını işleyen mor kartı incelemekten kendini alamıyordu. Adı ve adresi için boş bırakılmış yerleri, DİCL, MC, Visa ve AMEX yazılı küçük karelere bakıp duruyordu. Bütün yaşantım boyunca bu kartlara lanet ettim. Özellikle eğilip birini yerden almak zorunda kalınca. Yoksa kendimin de etrafı kirleten o insanlardan olduğunu düşünecektim. Böyle anlarda ilerde bir gün aklımın, hatta belki hayatımın bunlardan birine bağlı olabileceğini hayal bile etmezdim.

Hayatı? Gerçekten mi? Sonuçta bu korkunç fikri de hesaplarına katması gerekiyor muydu? İstemeye istemeye buna gerek olduğuna inanmaya başlıyordu. Biri onu bulunca kadar burada bir süre kalabilirdi. Evet, yaşamakla ölmek arasındaki farkın bir bardak su içmeye indirgenebileceğini sanıyordu. Gerçeküstü bir düşünceydi. Ama artık pek de gülünç gözükmüyordu.

Yine önceki gibi, hayatım. Yarış ağır ağır ve rahat davranılarak kazanılır.

Evet... Ama bitiş çizgisinin böyle acayip bir kırda olabileceği kimin aklına gelirdi?

Jessie gerçekten de ağır ağır ve dikkatle davrandı. Abone kartını tek elle biçime sokmanın korktuğu kadar zor olmadığını anladı. Bunun bir nedeni kartın on beş santim eninde, on santim boyunda olmasıydı. Hemen hemen yan yana konan iki iskambil kâğıdı büyüklüğündeydi. Bir neden de kartla zor şeyler yapmaya kalkışmamasıydı.

Kartı işaret parmağıyla üçüncüsünün arasına enlemesine sıkıştırdı ve başparmağıyla kartonun yan ucundan yedi milimetrelik bir bölümü yukarıdan aşağıya kadar kıvırdı. Bu kat pek düzgün olmadıysa da, yine de işe yarayacağını düşünüyordu. Zaten kimse gelip onun çalışmaları konusunda karar vermeyecekti. Falmouth'daki Birinci Metodist Kilisesinde perşembe geceleri düzenlenen İzci El İşleri Saati çok gerilerde kalmıştı artık.

Mor kartı yine iki parmağının arasında sıkıca tuttu ve bir yedi milimlik bölümü tekrar kıvırdı. Kartın sonuna hemen hemen üç dakika sonra erişti. O sırada kartı yedi kez katlamıştı. Şimdi elinde neşeli görünüşlü, mor bir kâğıda sarılmış iri bir marihuana sigarasına benzer bir şey vardı.

Ya da... biraz hayal gücünü kullanırsanız... bir kamışa benzetebilirdiniz.

Kartı ağzına sokarak çarpık katları dişleriyle birarada tutmaya çalıştı. Bu işi elinden geldiği kadar başardığına karar verdikten sonra tekrar parmaklarıyla bardağa uzandı.

Dikkatli davranmaya devam et, Jessie. Şimdi her şeyi sabırsızlık yüzünden mahvetme!

Öğüdün için teşekkür ederim. Verdiğin harika fikir için de. Bu sözlerimde gerçekten ciddiyim. Ama şimdi deneyi yapmam için yeterli bir süre susmanı istiyorum. Tamam mı?

Jessie parmaklarının ucu bardağın düzgün yüzeyine süründüğü zaman, elini erkek arkadaşının fermuarından içeriye ilk kez sokan genç bir kızın yumuşaklık ve ihtiyatıyla davrandı.

Yeni yerindeki bardağı kavramak nispeten kolay oldu. Bardağı döndürüp zincirin izin verdiği kadar havaya kaldırdı. Son buz kıymıklarının da erimiş olduğunu görüyordu. Köpeğin ilk kez ortaya çıktığı an, zamanın birdenbire durduğunu sanmasına karşın dakikalar neşeyle uçup gitmişti. Ama köpeği düşünmeyecekti. Hatta buraya hiç köpek gelmediğine inanmak için bütün gücüyle çabalayacaktı.

Olayları olmamış göstermekte ustasın değil mi, cici kızım?

Hey, Ruth, hem bu lanet olasıca bardağı sıkıca tutmaya, hem de kendime hakim olmaya çalışıyorum! Eğer birkaç kafa-oyunu bunu yapmama yardım ediyorsa ne sakıncası olabilir? Bir süre için sesini kes, tamam mı? Dilini tut ve şu işi sürdürmeme izin ver.

Gelgelelim Ruth'un dilini tutmak niyetinde olmadığı anlaşılıyordu. Hayretle, *sesimi kesmek mi,* dedi. *Ah, Tanrım, bu beni nasıl da gerilere götürüyor! Radyoda Beach Boys'un eski plaklarından birini dinlemekten daha da iyi. Sen hep insanları susturmakta ustaydın, Jessie. Senin Neuworth'teki ilk ve son bilinci arttırma seansından yatakhaneye döndüğümüz geceyi hatırlıyor musun?*

Hatırlamak istemiyorum, Ruth.

Bundan eminim. Onun için olayı ikimiz adına anımsayacağım. Bu teklife ne dersin? O gece göğüslerinde yara izleri olan kızın seni sarstığını söyleyip durdun. Sadece onun. Başka bir şey olmadığını iddia ettin. Sana, mutfakta söylediklerini hatırlattığım zaman bana, «Kes sesini,» dedin. 1963'te güneş karardığı zaman babanla Dark Score Gölündeki yazlık yerinizde yalnız olduğunuzdan ve onun sana bir şey yaptığından söz etmiştin. Ben susmayınca da beni tokatlamaya kalkıştın. Ben yine de susmadım. O zaman mantonu kapıp dışarı fırladın ve geceyi başka bir yerde geçirdin. Herhalde Susie Timmel'in nehrin kıyısındaki pis kulübesinde. Şu «Susie'nin Laz Oteli» diye söz ettiğimiz yerde. Haftanın sonuna kadar kentin merkezinde bir dairesi olan ve orayı paylaşacak birini arayan bir kız buldun. Buumi Öylesine çabuk... Ama tabii sen karar verince gerçekten hızlı hareket ederdin, Jess. Bunu itiraf ediyorum. Demin de dediğim gibi insanları susturmayı iyi bilirdin.

Kes...

Gördün mü? Sana ne söyledim?

Yakamı bırak!

Bu sözlerini de iyi bilirim. Beni en çok ne incitti biliyor musun, Jess? Bunun güvenle ilgisi yoktu. O sırada bile kişisel bir şey olmadığını biliyordum. O gün olanları kimseye, hatta kendi kendine bile açamayacağını anlamıştım. Beni kıran, Neuworth rahibinin evindeki mutfakta her şeyi açıklamak üzere olmandı. Sırlarımızı kapıya dayamış oturuyorduk. Kollarımızı birbirimize dolamıştık. «Bunu asla açıklayamazdım,» dedin. «Annemi öldürürdü. Öldürmese bile annem onu terkederdi. Ve ben onu çok severdim. Hepimiz severdik. Ona ihtiyacımız vardı. Hepsi de beni suçlarlardı. Aslında o bana bir şey yapmadı. Gerçekten.» Sana kimin ne yapmadığını sordum. Bana o kadar çabuk cevap verdin ki... sanki son dokuz yılı birinin bu soruyu sormasını bekleyerek geçirmiştin. «Babam,» dedin. «Güneşin söndüğü gün, Dark Score Gölündeydik.» Bana gerisini de anlatacaksın. Bundan eminim. Ama tam o sırada o salak karı gelip, «O iyi mi?» diye sordu. Sanki iyiymiş gibi bir halin vardı dal Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Tanrım, bazen insanların bu kadar aptal olduklarına inanamıyorum. İnsanların konuşmalarına izin vermeden önce bir ehliyet ya da hiç olmazsa bir öğrenci izni almalarını emreden bir yasa çıkarmalılar! «Konuşucu Sınavı»nı geçinceye kadar herkes dilsizmiş gibi davranmalı. Böylece

pek çok sorun çözümlenmiş olur. Ne yazık ki, böyle değil. Hart's Hall'ın ünlü Florence Nightingale'i içeri girince sen dilsizleştin. Seni tekrar konuşturmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama Tanrı da biliyor ya, elimden geleni yaptım.

Jessie, yakamı bırakmalıydın, diye cevap verdi. Elindeki su bardağı sallanmaya başlıyor, uydurma mor kamış da dudaklarının arasında titriyordu. Bu işe burnunu sokmamalıydın. Bu olay seni ilgilendirmezdi.

İçindeki ses, *bazen endişelenmemek arkadaşların elinde değildir,* dedi. Ses öylesine şefkat doluydu ki, Jessie sustu. *Biliyor musun ben kitaba baktım. Neden söz ettiğini sezdiğim için kitaba baktım. Bin dokuz yüz altmışların başındaki güneş tutulması konusunda hiçbir şey hatırlamıyordum. Ama tabii o sırada Florida'daydım. Şnorkörle dalmak ve Delray'deki cankurtaran beni astronomik fenomenlerden daha çok ilgilendiriyordu. Delikanlıya müthiş tutulmuştum. Seninkinin delice bir hayal ya da böyle bir şey olup olmadığını anlamak istiyordum. Göğsünde o korkunç yanıklar olan kız böyle delice hayallere yol açmış olabilirdi. Ama hayal değildi seninki. Maine eyaletinde tam bir güneş tutulması olmuştu. Sizin Dark Score Gölünün kıyısındaki yazlık eviniz de tam tutulma alanının içindeydi. 1963 Temmuzunda oldu. Küçük bir kızla babası güneş tutulmasını seyrediyorlar. Sevgili iyi babanın sana ne yaptığını bana söylemedin. Ama ben iki şeyi biliyordum, Jessie. O senin babandı... bu da kötüydü. On yaşındaydın, on birine basmak üzereydin. Ergenlik çağının eşiğindeydin... Ve bu daha da kötüydü.*

Ruth, lütfen sus! Bütün o eski anıları hatırlatmak için bundan daha kötü bir zaman seçemezdin...

Ama Ruth susmayacaktı. Bir zamanlar Jessie'nin oda arkadaşı olan Ruth daima fikrini açıklamaya meraklıydı. Kelimesi kelimesine. Şimdi de Jessie'nin kafa-arkadaşı olan Ruth'un hiç değişmediği anlaşılıyordu.

Bir de baktım ki, kampus dışında Kız Öğrenciler Derneğinden üç küçük Susie'yle birlikte oturuyorsun. A modası askılı etekler ve Ship'n Shore marka bluzlar giyen üç prensesle. Onların üzerlerine haftanın günleri işlenmiş olan o külot takımlarından olduğundan da eminim. Herhalde Olimpiyat Toz Alma ve Parke Cilalama Ekibine girmeye de o günlerde karar verdin. Bilinçli bir biçimde yani. Neuworth rahibinin evindeki o geceyi ortadan kaldırdın. Gözyaşlarını, incinmeyi ve öfkeyi

de. Beni de siliverdin. Ah, evet, birbirimizi hâlâ arada sırada görüyorduk. Pat'in yerinde pizzayı ve bir sürahi Molson'u paylaşıyorduk. Ama arkadaşlığımız aslında sona ermişti. Öyle değil mi? Benimle 1963 yılının Temmuz ayında başına gelenler arasında bir seçim yapman gerekmişti. Sen de güneş tutulmasını seçtin.

Su dolu bardak daha da şiddetle sarsılıyordu.

Neden şimdi? Jessle loşlaşan yatak odasında bu soruyu sorduğunun farkında değildi. Neden şimdi? İşte ben bunu öğrenmek istiyorum. Bu yaşamda *benim* gerçekten bir parçamsın. Neden şimdi? Niçin tam en üzülmemem ve şaşırtılmamam gereken bir anda?

Bu sorunun en açık yanıtı en kötü olanıydı. Çünkü içerde bir düşman vardı. Bu halinden memnun olan kötü bir kaltak. Vücudunun sızlamasına, kelepçeli, susuz, mutsuz ve dehşet içinde olmaya aldırmayan biri. Bu durumun azıcık bile düzeltilmesini istemiyordu. Bunun için de her türlü kirli oyuna tenezzül edecekti.

Güneş tutulması o gün bir dakikadan biraz uzun sürdü, Jessie... Ama kafanın içinde durum farklı. Kafanın içinde güneş tutulması hâlâ sürüyor değil mi?

Jessie gözlerini kapatıp tüm düşünce ve iradesini elindeki bardağın sallanmaması için yoğunlaştırdı. Şimdi kafasının içinde Ruth'un sesiyle utanıp sıkılmadan konuşuyordu. Sanki beyninin bir bölümüyle değil de, başka biriyle konuşuyormuş gibi. Nora Callighan beyninin bu bölümünün kendi üzerinde çalışması için bu anın çok uygun olduğuna karar vermiş olduğunu söyleyebilirdi.

Yakamı bırak, Ruth. Bütün bunları ben su içmeyi denedikten sonra konuşmak istiyorsan, tamam. Ama şimdillik lütfen... Sözlerini hafif bir fısıltıyla tamamladı. «Sesini keser misin!»

Ruth hemen, *evet,* diye cevap verdi. *İçinde her şeyi berbat etmeye çalışan bir şey ya da biri olduğunu biliyorum. Onun bazen benim sesimi kullandığının da farkındayım. Onun usta bir vantrilog olduğundan hiç kuşku yok. Ama o ben değilim. Ben seni eski günlerde severdim, şimdi de seviyorum. İşte o yüzden aramızdaki bağın kopmaması için o kadar uzun süre çabaladım... Sanırım bizim gibi hızlı yaşayan karıların birbirlerini desteklemeleri gerekiyor.*

Jessie ağzında uydurma kamışla hafifçe gülümsedi.

Haydi, şimdi harekete geç, Jessie! Elinden geleni yap.

Jessie bir dakika bekledi ama artık yapılacak başka hiçbir şey yoktu. Ruth gitmişti... yani şimdilik. Gözlerini açıp ağır ağır başını önüne eğdi. Yuvarladığı kart ağzından Roosevelt'in ağızlığı gibi uzanıyordu.

Lütfen, Tanrım, sana yalvarıyorum... Başarılı olayım.

Uydurma kamış suya kaydı. Jessie gözlerini yumarak emdi. Bir an hiçbir şey olmadı. Jessie'nin içini çaresizlik kaplayıverdi. Sonra su ağzını doldurdu. Serin, tatlı... Ağzındaydı su. Jessie şaşırarak bir tür vecd duydu. Eğer dudaklarını rulo yapılmış abone kartının etrafında sıkıca büzmemiş olsaydı minnetle hıçkıracaktı. Sadece burnundan boğuk, düdük gibi bir ses çıkardı.

Suyu yutarken boğazını sıvı saten gibi kapladığını hissediyordu. Sonra tekrar emmeye başladı. Annesinin memesini emen aç bir buzağı gibi heyecanla ve bilinçsizce emiyordu. Kamışı hiç de kusursuz değildi. Suyu devamlı akıtmıyor, zaman zaman akıntıyı kesiyordu. Ayrıca kamışın kenarı iyice kapanmadığı ve kıvrımlar da çarpık olduğu için emerek aldığı su yanlardan kaçıyordu. Kafasının bir yanı böyle olduğunu kavrıyor, suyun yağmur damlaları gibi pıtırdayarak yatak örtüsüne düştüğünü duyuyordu. Ama minnet dolu benliği hâlâ kamışın bir kadın beyninin yarattığı en büyük keşif olduğuna inanıyordu. Bu anın, ölmüş olan kocasının bardağından böyle su içmesinin yaşamının en yüksek noktası olduğuna inanmaktaydı.

Suyun hepsini içme, Jess. Birazı daha sonraya kalsın.

Bu kez hayalet arkadaşlarından hangisinin konuştuğunu bilmiyordu. Hangisi olursa olsun, çok yerinde bir öneriydi. Ama altı ay boyunca sevgilisiyle sonuna kadar gitmeden bol bol sevişen on sekiz yaşındaki yarı çıldırmış bir delikanlıya, «Artık kızın razı olması önemli değil, yanında prezervatifin yoksa beklemelisin,» demek de aynı şeydi. Jessie bazen mantığın önerisini, ne kadar iyi olursa olsun, yerine getirmenin imkânsız olduğunu anlıyordu. Bazen insan vücudu diklenerek, bir vuruşta bu öneriyi bir yana fırlatıyordu. Bir şeyi daha keşfediyordu... o basit fiziksel ihtiyaçlara boyun eğmenin insanı anlatılamayacak kadar rahatlattığını.

Jessie suyu kıvrılmış kartın yardımıyla emmeyi sürdürdü. O ıslak, biçimsiz şeyin ucunun suya girmesi için bardağı eğiyordu. Kafasının bir yanı kartın her zamankinden daha fazla su kaçırdığının farkındaydı. Durup kartın kurumasını beklememekle delilik etmiş olacağını biliyor, ama yine de suyu emmeyi sürdürüyordu.

Sonunda durmasına havadan başka bir şeyi emmediğini anlaması neden oldu. Birkaç saniyeden beri böyle oluyordu. Gerald'ın bardağında su kalmıştı ama uydurma kamışın ucu pek dokunamıyordu. Rulo yapılmış abone kartının aşağısında örtünün rengi ıslaklıktan koyulaşmıştı.

Ama geride kalan suyu da içebilirim. Bunu başarabilirim. Daha önce bu aşağılık bardağı tutabilmek için yaptığım gibi elimi geriye doğru anormal bir biçimde biraz bükebilirsem, son birkaç yudum suyu içmek için başımı da ileriye doğru daha da uzatabilirim sanırım. Sanır mıyım? Bunu yapabileceğimi *biliyorum.*

Gerçekten biliyordu. Daha sonra bunu deneyecekti. Ama şimdi en üst katta en güzel manzaralı odalardaki beyaz yakalı adamlar, makineleri çalıştıran gündüz işçileri ve atölye ustabaşılarının elinden kontrolu devralmışlardı. İsyan sona ermişti. Jessie'nin susuzluğu hemen hiç geçmemişti ama boğazı artık zonklamıyordu. Kendini çok daha iyi hissediyordu... Hem fizik ve hem de kafa bakımından. Düşünceleri daha keskinleşmiş, görüş açısı düzelir gibi olmuştu.

O son yudumları bardakta bıraktığına memnun olduğunu farketti. Herhalde sızan bir kamışla içilecek iki yudum su durumu şu ya da bu biçimde etkileyemeyecekti. Yani karyolaya kelepçelerle bağlı kalmasında ya da başındaki bu beladan kendi çabalarıyla kurtulmasında etkisi olmayacaktı. Hele ölmekle yaşamak olasılıkları arasındaki dengeyi hiç bozamayacaktı. Ama kafası yine o marazi oyunlarına dalmaya kalkışırsa o son birkaç yudumu içme çabaları beynini oyalayabilirdi. Ne de olsa gece yaklaşıyordu. Ölmüş olan kocası yakınında yatıyor ve kendisi de sanki kamp yapıyordu.

Hoş bir durum değildi, özellikle bu sahneye onunla birlikte kamp yapan başıboş köpeği de katınca. Ama Jessie yine de uykusunun gelmeye başladığını farketti. Gitgide artan uykuyla savaşmak için nedenler bulmaya çalıştıysa da aklına pek bir şey gelmedi. Kolları dirseklerine kadar uyuşmuş halde uyanma fikri bile ona o kadar önemli gözükmedi. Kanı damarlarında tekrar hızla akıncaya kadar kollarını oynatır, olur biterdi.

İyi-Eş-Burlingame, *ayrıca uyurken aklına parlak bir fikir gelebilir, hayatım,* dedi. *Kitaplarda hep böyle olur.*

Jessie, *belki senin aklına gelir,* diye cevap verdi. *Sonuçta şu ana kadar en parlak fikri sen buldun.*

Jessie gevşeyerek yattı, yastığı elden geldiğince karyolanın başlığına sıkıştırmak için kürek kemiklerinden yararlandı. Omuzları ağrıyor, kolları (özellikle sol kolu) zonkluyor, karın kasları hâlâ titriyordu. Su içebilmek için gövdesinin üst kısmını iyice öne doğru eğdiği için kasları çok gerilmişti... Her şeye karşın garip bir biçimde memnundu, huzur duyuyordu.

Memnun mu? Nasıl memnun olabilirsin? Kocan öldü... senin de bunda rolün oldu, Jessie. Seni bulduklarını farzedelim. Bu durumu seni bulacak kişiye nasıl gözükeceğini hiç düşündün mü? Örneğin, Polis Memuru Teagarden'e nasıl gözükecek dersin? Eyalet polisini çağırmaya ne kadar sürede karar verecek? Otuz saniyede mi? Belki de kırk. Ama bu taşralıların kafası biraz ağır çalışır, öyle değil mi? Belki ancak iki dakikada karar verebilir.

Jessie bu sözlerin hiçbirine itiraz edemezdi. Hepsi de doğruydu çünkü.

O halde nasıl memnun olabilirsin, Jessie? Başına böyle dertler gelmek üzereyken nasıl memnunluk duyabilirsin?

Jessie bunu bilmiyordu ama memnundu. Duyduğu huzur, gece sulu sepkenle birlikte mart rüzgân homurdanarak kuzeybatıdan eserken yattığınız kuş tüyü yatak kadar derin ve kaz tüyü dolu yorgan kadar da sıcacıktı. Bu duyguyu daha çok fiziksel nedenlerin sağladığından kuşkulanıyordu. Yeterince susadınızsa yarım bardak suyla kendinizden geçmeniz mümkündü anlaşılan.

Ama işin bir de manevi yanı vardı. Jessie on yıl önce yedek öğretmenlik yaparken istemeye istemeye işinden çıkmıştı. Sonunda Gerald'ın ısrarlı mantığına boyun eğmişti. (Belki de aradığı uygun sözcük 'acımasız'dı aslında.) Kocası o sırada yılda hemen hemen yüz bin dolar kazanıyor, onun yanında Jessie'nin aldığı beş ya da yedi bin pek önemsiz gözüküyordu. Ayrıca vergi zamanı can sıkıcı şeylere de neden oluyordu. Vergi Dairesi paranın çoğunu alıyor ve gerisinin nerede olduğunu anlamak için mali kayıtları inceleyip duruyordu.

Jessie adamların kuşkulu tavırlarından yakınınca Gerald ona sevgi ve öfkeyle bakıyordu. Yüzünde, «Neden siz kızlar hep böyle gülünçsünüz?» diyen o ifade belirmiyordu. Bu ifade ancak beş ya da altı yıl sonra sık sık belirmeye başlayacaktı. Gerald, «Onlar ne kazandığımı görüyorlar,» diyordu. «Garajdaki iki büyük Alman arabasını da. Göldeki evin

fotoğraflarına bakıyorlar, sonra da senin vergi beyannamene. Budalaca saydıkları bir ücret için çalıştığını düşünüyorlar. Ve tabii buna inanmıyorlar. Bu rakam onlara uydurmaymış gibi geliyor. Böylece başka bir şeyi gizlediğimize karar veriyorlar. O gizlediğimiz şeyin ne olduğunu öğrenmek için de burunlarını her şeye sokuyorlar. Onlar seni benim kadar tanımıyorlar, hepsi bu.»

Jessie, Gerald'a yardımcı öğretmenliğin kendisi için ne demek olduğunu anlatmayı başaramamıştı... Ya da belki kocası onu dinlemek istememişti. Her neyse... Sonuç aynıydı. Öğretmenlik, yarım gün için bile olsa içindeki bir boşluğu önemli ölçüde dolduruyordu. Gerald bunu anlayamamıştı. Yedek öğretmenliğin Cumhuriyetçilerin toplantısında Gerald'la tanışmadan önce sürdüğü yaşama uzanan bir köprü olduğunu da kavrayamamıştı. Jessie o sırada Watervilie Lisesinde İngilizce öğretmeniydi ve tam gün çalışıyordu. Hayatını kazanan yalnız bir kadındı. Meslekdaşları ondan hoşlanıyor ve kendisine saygı duyuyorlardı. Jessie'nin kimseye minnet borcu yoktu. Yedek öğretmenlik işini bırakmanın, öğretmekten vazgeçmenin onu üzdüğünü kocasına anlatamamıştı. (Ya da Gerald onu dinlemek istememişti.) Jessie kendini yararsız, kaybolmuş biri gibi hissetmişti.

Kendini dümeni yokmuş gibi hissetmesinin nedeni herhalde sadece anlaşmayı imzalamadan geri göndermesi değil, hamile kalamamasıydı da. Bu duygu bir yıl kadar sonra kafasının yüzeyinden silinmişse de, kalbinin derinliklerinden hiçbir zaman tümüyle kaybolmamıştı. Bazen kendini bir klişe gibi görmüştü. Genç öğretmen hanım otuz yaş gibi erken bir çağda (yani meslek açısından) adı şirketin kapısına yazılan başarılı avukatla evleniyor. Bu genç (eh, nispeten genç) kadın sonunda orta yaş diye bilinen bilmecelerle dolu sarayın antresine giriyor, etrafına bakınıyor ve birdenbire yapayalnız olduğunu anlıyor. İşi yok, çocukları da. Bir kocası var, o da tüm dikkatini o ünlü başarı merdivenini tırmanmaya vermiş. (İnsan, «Bu onda bir saplantı halini almış,» demek istiyor. Belki bu sözcük daha uygun ama biraz zalimce.)

Yolun ilerdeki dönemecinin ardında neyin beklediğini birdenbire kavrayan bu kadın, başı uyuşturucular, içki ya da başka bir erkekle, genellikle daha genç bir erkekle derde girmesi olasılığı yüksek olan bir tipti. Ama bu genç (şey, daha doğrusu eskiden genç olan) kadının başına bunların hiçbiri gelmemişti. Ancak Jessie'yi korkutacak kadar boş

zamanı vardı. Bahçeyle ilgilenecek, alışverişe çıkacak, kurslara gidecek zamanı. (Resim, çömlekçilik, şiir kurslarına. İsterse şiir derslerine gelen öğretmenle bir maceraya atılabilirdi. Böyle olmasını neredeyse istemişti de.) Kendisiyle ilgilenmek için zaman bulmuştu. Nora'yla böyle tanışmıştı işte. Ancak bütün bunlardan hiçbiri onda şimdi hissettiği duyguları uyandırmamıştı. Jessie'ye yorgunluk ve sızılar kahramanlık madalyaları, uyuklaması da haklı olarak kazandığı bir ödülmüş gibi geliyordu.

Hey, Jess, o suyu içme yöntemin gerçekten harikaydı.

Bu da yine bir UFO'ydu ama Jessie bu kez rahatsız olmadı. Ruth bir süre ortaya çıkmazsa rahat edecekti. Ruth ilgi çekiciydi ama insanı çok yoruyordu.

Jessie'nin UFO hayranı konuşmasını, *çok kişi bardağı bile alamazdı,* diye sürdürdü. *Ve abone kartını kamış gibi kullanmak... İşte bu çok ustacaydı. Onun için kendini iyi hissetmekte haklısın. Buna izin var. Biraz kestirmene de.*

İyi-Eş kuşkuyla, *ama köpek,* dedi.

Köpek seni hiç rahatsız etmeyecek... Bunun nedenini de biliyorsun.

Evet, köpek onu rahatsız etmeyecekti. Neden yakında, yatak odasının zemininde yatıyordu. Gerald şimdi gölgeler arasındaki koyu bir gölgeden başka bir şey değildi. Jessie de bu yüzden minnet duyuyordu. Dışarıda rüzgâr yine uğuldadı. Çamların arasından geçerken hışırdaması insanın içini rahatlatıyor, onu gevşetiyordu. Jessie gözlerini kapattı.

İyi-Eş ani bir endişeyle onun arkasından seslendi. *Ama göreceğin rüyalar konusunda dikkatli ol.* Ancak sesi uzaklardan geliyordu ve fazla etkili de değildi. *Göreceğin rüyalar konusunda dikkatli ol, Jessie! Ben çok ciddiyim!*

Evet, tabii ciddiydi. İyi-Eş her zaman ciddiydi zaten. Bu da onun çoğu zaman iç sıkıcı olduğu anlamına geliyordu.

Jessie, rüyamda ne görürsem göreyim susuzluğumla ilgili olmayacak, diye düşündü. Son on yılda açık zaferler kazanmadım. Genellikle belirsiz gerilla savaşları birbirlerini izledi. Ama suyu içebilmek büyük bir başarıydı. Öyle değil mi?

UFO sesi, *evet,* diye onayladı. Biraz erkeksi bir sesti. Jessie uykulu uykulu, belki de kardeşim Will'in sesi, diye düşündü. Bin dokuz yüz altmışlardaki çocuk Will'in sesi.

Jessie beş dakika sonra derin derin uyuyordu. Kollan yukarıya kalkmış ve V biçiminde gevşekçe açılmıştı. Bilekleri kelepçelerle karyolanın direklerine bağlıydı. Başı daha az ağrıyan sol omzuna düşmüştü. Ağzından uzun uzun horultular yükseliyordu. Ve bir ara... karanlık bastıktan ve doğuda incecik ay doğduktan çok sonra... köpek tekrar kapıda belirdi.

Hayvan da Jessie gibi daha sakindi şimdi. Çünkü en önemli ihtiyacı karşılanmış ve midesinin feryatları bir dereceye kadar susturulmuştu. Sağlam kulağını ve burnunu havaya kaldırarak uzun bir süre Jessie'ye baktı. Kadının gerçekten uyuyup uyumadığını anlamaya çalışıyordu. Mahsus öyle yapıyor olabilirdi. Hayvan sonunda karar verdi. Daha çok kokuya dayanarak. Artık kurumaya başlayan ter, adrenalinin o keskin ozon kokusunun olmaması. Dişi-köpek-efendi bu kez tekme atmayacak ya da bağırmayacaktı. Yani onu uyandırmamaya dikkat ederse.

Usulca zeminin ortasındaki et yığınına doğru gitti. Artık eskisi kadar aç olmamasına rağmen etin kokusu ona daha güzel geliyordu. Bunun nedeni ilk yemeğin kanına işlemiş olan ve bu tür eti yasaklayan o çok eski tabuyu yıkmasına az kalmasıydı. Tabii köpek bunu bilmiyordu. Bilseydi de aldırmazdı.

Başını eğdi ve önce ölü avukatın şimdi çok çekici olan kokusunu bir 'gurme' nezaketiyle kokladı. Sonra dişlerini usulca Gerald'ın alt dudağına geçirdi. Ağır ağır baskı uygulayarak eti çekiştirdi. Onu uzattıkça uzattı. Gerald şimdi acayip bir somurtkanlıkla dudağını anormal derecede sarkıtmış gibi gözüküyordu. Sonunda dudağı koptu ve alt dişleri ortaya çıktı. Sanki ağzını yaymış sırıtıyordu. Köpek bu ufak, nefis mezeyi bir defada yuttu. Sonra da dudaklarını yaladı. Kuyruğunu tekrar sallamaya başladı. Bu kez ağır ağır, mutlu mutlu. Çok yukarıda, tavanda iki küçük eş ışık noktacığı dans ediyordu. Ayın ışıkları Gerald'ın alttaki iki azı dişindeki dolgulardan yansıyordu. Bu dolgular daha önceki hafta yapılmıştı. Darphaneden yeni çıkmış yirmi beşlikler kadar parlaktılar.

Köpek dudaklarını yalarken Gerald'a sevgiyle baktı. Sonra başını ileriye doğru uzattı. Hemen hemen Jessie'nin kamışı sonunda bardağa sokmak için yaptığı gibi. Gerald'ın suratını kokladı. Ama sadece koklamakla kalmadı denebilir. Sanki adamın suratında kokularla ilgili bir bayram yaptı. Önce ölü efendinin sol kulağının derinliklerine gömülmüş olan kahverengi kirin hafif, parke cilasını andıran kokusuu aldı. Sonra

da saç diplerindeki birbirine karışmış olan ter ve şampuan kokusunu. Gerald'ın tepesindeki pıhtılaşmış kanın o keskin ve büyüleyecek kadar acı kokusunu. Köpek özellikle adamın burnuyla uzun uzun ilgilendi. Kendi çizilmiş, kirli ama çok duyarlı burnuyla Gerald'ın artık kurumuş olan kanallarını usul usul inceledi. Yine bir 'gurme'ymiş gibi davranıyordu. Sanki pek çok hazinenin arasından bir şeyler seçmeye çalışıyordu. Sonunda dişlerini Gerald'ın sol yanağına iyice batırdı. Alt ve üst dişlerini sıkarak çekmeye başladı.

Yatakta Jessie'nin gözleri kapaklarının altında sağa sola oynamaya başlamıştı. Tanıma ve dehşet dolu, tiz ve titrek bir sesle inledi.

Köpek hemen başını kaldırıp baktı. Vücudu içgüdülerinin etkisiyle korku ve suç duygusuyla büzüldüyse de uzun sürmedi. Bu et yığınını kendi özel kileri saymaya başlamıştı bile. Bu konuda ona meydan okunursa dövüşecek ve... belki de ölecekti. Zaten o sesi çıkaran dişi-köpek-efendiydi. Artık dişi-köpek-efendinin güçsüz olduğundan tümüyle emindi.

Köpek başını eğip Gerald Burlingame'in yanağını tekrar yaladı. Başını hızla sağa sola sallayarak eti geriye doğru çekti. Ölü adamın yanağından uzun bir şerit koparken rulodan çekilerek açılan flasterinkini andıran bir ses duyuldu. Şimdi Gerald'ın suratında, yüksek oynanan bir pokerde eline floşu tamamlayacak kâğıt gelmiş bir adamın vahşi, yırtıcı gülümseyişi vardı.

Jessie yine inledi. Bu sesl uykuda konuşanlara özgü o boğuk, anlaşılmaz sözler izledi. Köpek başını kaldırıp kadına baktı. Efendinin yataktan kalkarak onu rahatsız etmeyeceğinden emindi. Ama o sesler yine de endişelendiriyordu onu. Eski tabunun etkisi hafiflemiş ama tümüyle kaybolmamıştı. Ayrıca hayvanın açlığı geçmişti. Şimdi yemek yemiyor, sadece bir şeyler atıştırıyordu. Birden dönüp koşa koşa odadan çıktı. Gerald'ın sol yanağının büyük bir parçası ağzından sallanıyordu.

11

14 Ağustos 1965. Güneşin söndüğü günün üzerinden iki yıldan biraz uzun bir süre geçmiş. Will'in doğumgünü. Çocuk bütün gün etraf-

ta dolaşmış ve herkese ciddi ciddi bir beyzbol oyunundaki vuruş sayısı kadar yıl yaşadığını söylemiş. Jessie bunun kardeşi için neden o kadar önemli olduğunu anlayamıyor. Ama Will'in buna önem verdiği belli. Kız da, madem Will yaşamını bir beyzbol oyunuyla kıyaslamak istiyor, o zaman öyle yapsın, diye karar veriyor.

Bir süre için Jessie'nin küçük kardeşinin doğumgünü partisinde olan her şey gayet uygun. Evet, pikapta Marvin Gaye'in plağı çalıyor ama bu o kötü ve tehlikeli şarkı değil. Marvin yalandan tehditler savurarak, «Ben üzülmeyeceğim,» diye şarkı söylüyor. «Ben çoktan gitmiş olacağım... bee-bek.» Aslında oldukça sevimli bir şarkı. Gerçek de şu: O gün iyiden daha güzel. Hiç olmazsa o ana kadar. Jessie'nin annesinin teyzesi Katherine'in dediği gibi, «Keman müziğinden daha da güzel.» Jessie'nin babası bile öyle düşünüyor. Oysa Will'in doğumgünü için Falmouth'a dönme fikri ortaya atıldığında pek hoşlanmamıştı. Jessie babasının annesine, «Evet, bu gerçekten güzel bir fikirmiş,» dediğini duyuyor ve bu yüzden seviniyor. Çünkü aslında bu fikri destekleyen kendisi. Tom'la Sally'in kızları, Will'le Maddy'nin kardeşi, kimsenin kanı olmayan Jessie Mahout. (Sunset Trails'de değil de burada olmalarını en çok o istemiş.)

Sunset Trails aile kampı. (Ama üç kuşak boyunca gelişigüzel yapılan ilavelerle daha çok ufacık bir köye benziyor.) Kamp Dark Score Gölünün kuzey ucunda. Bu yıl aile her zamanki gibi dokuz hafta herkesten uzakta yaşamak prensibini bozuyor. Çünkü Will annesiyle babasına doğumgünü partisini sadece ailesiyle değil, yılın geri kalan süresinde gördüğü arkadaşlarıyla birlikte geçirmek istediğini söylemiş.

Tom Mahout önce buna karşı çıkıyor. Zamanını kâh Boston'da, kâh Portland'da geçiren bir borsa komisyoncusu Tom. Yıllar boyunca ailesine, işe beyaz yakalı görmekler ve kravatlarla giden, günlerini kaytararak geçiren... ya soğuk su alınan makinenin önünde aylak aylak bekleyen ya da güzel, sarışın stenografiara öğle yemeği davetleri dikte eden işadamlanyla ilgili propagandalara inanmamalannı söylemiş. Onlara sık sık, «Aroostook ilçesindeki sert toprağı çapalayarak patates yetiştiren bir çiftçi benim kadar çok çalışamaz,» diyor. «Borsayı izlemek kolay değildir. Öyle göz alıcı bir şey de sayılmaz. Siz bunun tersini ne kadar duymuş olursanız olun.» Aslında hiçbiri bunun tersini duymuş değil. Hepsi de Tom'un işinin eşek pisliğinden daha da sıkıcı olduğunu

düşünüyorlar. (Herhalde karısı bile. Ama Sally bunu açık açık söyleyecek değil.) Sadece Maddy'nin babasının ne yaptığı konusunda belli belirsiz bir fikri var.

Tom işinin neden olduğu gerginlikten kurtulmak için göl kenarında kalması gerektiğinde ısrar ediyor. Daha sonra oğlunun arkadaşlarıyla sürüyle doğumgününü kutlayacağını söylüyor. Ne de olsa Will dokuzuna basıyor, doksanına değil. «Zaten,» diye ekliyor. «Bir, iki fıçı içecek yaşa gelmedikçe arkadaşlarınla geçireceğin doğumgünleri hiç de eğlenceli olmaz.»

Yani Will'in doğumgününü ailenin kıyıdaki, yıl boyunca oturdukları evde kutlaması isteği reddedilmek üzere. Ama Jessie birdenbire şaşılacak bir biçimde bu planı destekliyor. Will için çok şaşılacak bir şey. (Jessie ondan üç yaş büyük ve Will çoğu zaman ablasının bir kardeşi olduğunu hatırladığından bile emin değil.) Jessie yumuşak bir sesle sadece birkaç gün için eve dönmelerinin ve çim alanda bir parti vermelerinin eğlenceli olabileceğini söylüyor. Kroket ve badminton oynanabilir. Barbekü yapılır. Karanlık basarken Japon fenerleri de yanar. Tom o zaman bu fikre ısınmaya başlıyor. Tom 'iradesi çok güçlü bir köpoğlu köpek' olduğunu düşünen, başkalarınınsa çoğu zaman 'inatçı ihtiyar keçi' diye düşündükleri bir tip. Hangi görüşü kabul ederseniz edin, karar verip çene kaslarını da sıktı mı bildiğinden şaşmayan ve kolay vazgeçirilemeyen biri.

Onu etkilemek, fikrini değiştirtmek konusunda küçük kızı diğerlerinin tümünden daha şanslı. Jessie çoğu zaman ailenin geri kalan üyelerine yasak olan gizli bir dehliz ya da bir delik yoluyla babasının kafasına girmeyi başarıyor. Sally, biraz da haklı olarak, Tom'un ortanca çocuklarını diğerlerinden daha çok sevdiğine inanıyor. Tom'un diğerlerinden hiçbirinin bunu bilmediğine kendini inandırdığı belli. Maddy'le Will bu olayı daha basite indirgiyorlar: Jessie'nin babalarına yaltaklandığını, adamın da onu çok fazla şımarttığını düşünüyorlar. Will bir yıl önce büyük ablasına, «Babam Jessie'yi sigara içerken yakalasaydı, herhalde ona bir çakmak alırdı,» demiş Maddy aynı suç yüzünden cezalandırıldığı zaman. Kız gülmüş ve aynı fikirde olduğunu söyleyip kardeşine sarılmış. Ne onların, ne de annelerinin Tom Mahout'la küçük kızının arasında çürük bir et yığını gibi duran sır konusunda en ufak bir fikirleri var.

Jessie erkek kardeşinin isteğini desteklediğine, onun tarafını tuttu-

ğuna inanıyor. Sunset Trails'den ne kadar nefret etmeye başladığının ve oradan uzaklaşmayı ne çok istediğinin farkında değil. Hiç olmazsa kafasının yüzeyinde. Bir zamanlar çok sevdiği gölden de nefret ediyor. Özellikle onun hafif, tatsız madeni kokusundan. 1965'te artık gölde yüzmeye bile dayanamıyor. En sıcak günler dahil. Jessie'nin annesi nedenin kızın biçimi olduğunu sanıyor. Jessie erken gelişmeye başlamış, Sally gibi. On ikisinde olmasına rağmen vücudu kadınca biçimini hemen hemen almış. Ama aslında neden kızın vücut biçimi değil. Jessie buna alışmış artık. Eski, renkleri solmuş, kapalı Jantzen mayolarıyla bir *Playboy* güzeli sayılmaktan çok uzak olduğunu biliyor. Hayır, neden göğüsleri, kalçaları ya da kabaetleri değil. Neden o *koku.*

Will'in isteğinin altında ne tür niyetler, amaçlar gizli olursa olsun, Mahout ailesinin başı bu talebi sonunda onaylıyor. Sally'nin partiye hazırlanabilmesi için erken yola çıkmışlar. (Kadına iki kızı da heyecanla yardım ediyor. Şimdi ağustosun on dördü ve hiç kuşkusuz Maine yazının en kutsallaştırılmış günü. Gökyüzü rengi solmuş blucin bezi gibi ve şişman beyaz bulutlar uçuşuyor. Her şeyi tuzlu bir meltem tazeleştiriyor. İçerlerde korular, göller, gölcükler ve bataklıklar otuz beş, otuz altı derece ısıda kavruluyor. Nem oranı doyma noktasına yakın. Buna Göller Bölgesi de dahil. Sunset Trails, Dark Score Gölünün kıyısında. Tom Mahout'un büyükbabası 1923'te oraya ilk kulübeyi yaptığından beri orada. Deniz kıyısındaysa ısı sadece yirmi yedi derece. Denizden esen rüzgâr da ek bir ödül. Rüzgâr nemi önemsizleştiriyor ve kum sinekleriyle sivrisinekleri süpürüp götürüyor. Çim alan çocuklarla dolu. Çoğu Will'in arkadaşları. Ama aralarında Maddy ve Jessie'yle arkadaş olan kızlar da var. Hiç olmazsa bu defacık hepsi birbirleriyle anlaşıyorlar gibi. Bir tek tartışma bile çıkmamış. Saat beşte Tom günün ilk martinisini dudaklarına götürüyor. Yakında duran Jessie'ye bir göz atıyor. Kız kroket sopasını bir nöbetçinin tüfeği gibi omzuna dayamış. (Jessie'nin sıradan karı koca konuşmasına benzeyen sözleri duyduğu belli. Ama bu aslında Tom'un kızına dolaylı bir biçimde, kurnazca yaptığı bir iltifat da olabilir.) Sonra karısına dönen Tom, «Galiba aslında gerçekten iyi bir fikirmiş,» diyor.

Jessie, iyiden de üstün, diye düşünüyor. Doğrusunu istersen harika bir fikir. Aslında bu bile kızı düşündüğü, kastettiği şey değil. Ama gerisini yüksek sesle söylemek tehlikeli olabilir... tanrılara meydan oku-

mak sayılır. Jessie bugünün kusursuz olduğunu düşünüyor. Tatlı, harika bir gün. Maddy'nin portatif pikabından yükselen müzik bile iyi. (Jessie'nin ablası pikabını verandaya çıkarmış. Oysa pikap genellikle Dokunulmaması Gereken Büyük İkona sayılıyor.) Jessie hiçbir zaman Marvin Gaye'den gerçekten hoşlanmayacak. Yazın sıcak günlerinden, öğleden sonra gölden yükselen hafif maden kokusunu da sevemeyeceği gibi. Ama *bu* şarkı zararsız. «Hey Tanrım, pek de güzel bir küçüksün... bee-bek.» Gülünç ama tehlikeli değil.

14 Ağustos 1965. Geçmiş bir gün. Dark Score'un altmış kilometre güneyindeki bir gölün kenarında bir evde karyolaya kelepçelenmiş olarak rüya gören bir kadının kafasında *hâlâ* yaşayan bir gün. (Bu göl de sıcak, uzun yaz günlerinde aynı şekilde madensi madensi kokuyor. Bazı şeyleri anımsatan o pis koku yükseliyor bundan da.)

Jessie on iki yaşındaki haliyle kroket topuna vurmak için eğilirken Willie'nin arkasından usulca yaklaştığını farketmiyor. Kızın kabaetleri sadece beyzbol vuruşlarının sayısı kadar yaşamış bi. çocuk için baştan çıkarıcı bir hedef. Ama Jessie'nin kafasının bir yanı çocuğun orada olduğunu biliyor. İşte rüyanın kâbusa bağlandığı nokta da bu.

Jessie yüz seksen santim ötedeki kaleye dikkatini vererek vuruşa hazırlanıyor. Zor bir vuruş ama imkânsız değil. Topu kaleye sokarsa Caroline'ı yakalayabilecek belki de. Bu da çok iyi olacak. Çünkü Caroline kroket oyununu hemen her zaman kazanıyor. Sonra Jessie sopayı tam geriye doğru çektiği sırada pikaptan yükselen şarkı değişiyor.

Marvin Gaye, *«Ah, herkes dinlesin,»* diye şarkı söylüyor. Bu kez Jessie'yi şakacıktan tehdit etmiyor. *«Özellikle siz kızlar...*

Jessie ürperiyor ve güneşten yanmış kollarının tüyleri diken diken oluyor.

«... sevdiğin hiçbir zaman evde olmazsa... yalnız bırakılmak doğru mu?.. Dostlarım bazen fazla sevdiğimi söylüyorlar...»

Jessie'nin parmakları uyuşuyor ve artık elindeki kroket sopasını hissetmiyor bile. Bilekleri karıncalanıyor...

(İyi-Eş tomruğa vuruldu gelin ve İyi-Eşi tomrukta görün tomruğa vurulmuş İyi-Eşin haline gülün...)

sanki görünmeyen kelepçelerle bağlanmış. Ve kalbi birdenbire üzüntüyle doluyor. Bu diğer şarkı. Yanlış şarkı. *Kötü* şarkı.

«Ama ben inanıyorum... İnanıyorum... bir kadının öyle sevilmesi gerektiğine inanıyorum...»

Jessie başını kaldırıyor ve kızlardan oluşan küçük grubun atışını yapmasını beklediğini ve Caroline'ın orada olmadığını görüyor. Onun yerinde Nora Callighan duruyor. Saçlarını örmüş, burnunun ucuna beyaz çinko bulaşmış. Ayağında Caroline'ın sarı bez ayakkabıları var. Boynuna Caroline'ın madalyonunu takmış. İçinde Paul McCartney'in küçücük bir fotoğrafı olan o madalyonu. Ama gözler Nora'nın yeşil gözleri. Jessie'ye olgun insanlara özgü derin bir merhametle bakıyorlar. Jessie birdenbire Will'in arkasından usulca yaklaştığını, ona parmak atmaya hazırlandığını anımsıyor. Herhalde Willie'yi gazoz ve çikolatalı Alman pastasıyla kafayı bulmuş olan arkadaşları kışkırtıyor. Willie öyle davrandığı zaman Jessie de aşırı, delice bir tepki gösterecek. Hızla dönecek ve yumruğunu kardeşinin ağzına indirecek. Belki partinin tadını hepten kaçırmayacak ama toplantının tatlı kusursuzluğuna gölge düşürecek. Jessie sopayı bırakmaya çalışıyor. Bütün bunlar olmadan önce doğrulup dönmek istiyor. Geçmişi değiştirmeyi arzu ediyor. Ama geçmiş çok ağır. Onu değiştirmeye çabalamanın, unutulmuş ya da kaybolmuş şeyleri aramak için evin bir köşesinden tutup kaldırmaya çalışmaktan farksız olduğunu anlıyor.

Arkasında biri Maddy'in küçük pikapının sesini açmış ve o korkunç şarkı her zamankinden daha da yükselerek etrafta yakılanıyor. «BÖYLE ZALİMCE DAVRANILMAK... İÇİMİ ÇOK SIZLATIYOR... BİRİ... BİR YERDE... ONA BUNUN HAKSIZLIK OLDUĞUNU SÖYLESİN...»

Jessie tekrar elindeki kroket sopasını atmaya, bir yana fırlatmaya çalışıyor ama başaramıyor. Sanki biri sopayı onun bileğine kelepçelemiş.

Jessie, «Nora!» diye bağırıyor. «Nora, bana yardım etmelisin! Onu durdur!»

(Jessie rüyasının bu noktasında ilk kez inledi ve köpeğin bir an şaşırarak Gerald'ın cesedinden gerilemesine neden oldu.)

Nora başını sallıyor, ciddi bir tavırla, «Ben sana yardım edemem, Jessie. Sen kendi başınasın... hepimiz öyleyiz. Ben hastalarıma genellikle bunu söylemem ama sana dürüst davranmanın çok daha iyi olacağını düşünüyorum.»

«Anlamıyorsun! Bu anları yeniden yaşayamam! YAPAMAM BUNU!»

Nora birdenbire sabırsız bir tavır takınıyor. «Ah, saçmalama!» Sanki Jessie'nin yukarıya doğru kaldırdığı telaşlı suratını görmeye artık dayanamayacakmış gibi dönmeye hazırlanıyor. «Sen ölmeyeceksin. Bu zehir değil.»

Jessie çıldırmış gibi etrafına bakınıyor. (Ama yine de doğrulmayı ve yaklaşan kardeşi için çekici bir hedef oluşturmaktan kurtulmayı başaramıyor.) Arkadaşı Tammy Hough'un gitmiş olduğunu görüyor. Şimdi orada Tammy'nin beyaz şortunu ve sarı askılı bluzunu giymiş olan Ruth Neary duruyor. Bir elinde Tammy'nin kırmızı çizgili kroket sopası, diğerindeyse bir Marlboro sigarası var. Dudaklarının kenarları her zamanki gibi alaycı bir gülümsemeyle bükülmüş. Ama bakışları ciddi ve kederli.

Jessie, «Ruth, bana yardım et!» diye bağırıyor. «Bana *yardım* etmelisin!»

Ruth sigarasının dumanını derin derin içine çekiyor, sonra da çimlerin arasına atarak Tammy Hough'un mantar tabanlı sandallarıyla çiğniyor. «Ah, Tanrım, cici kız. Sana parmak atacak. Popona öküzlerin dürtüldükleri üvendireden sokacak değil. Onun için neden meseleyi büyütüyorsun?»

«Bu sadece parmak atmak değil! Hiç değil. Sen de bunu biliyorsun!»

Ruth, «Parmak parmak nerede bu parmak,» diyor.

«Ne? Ne demek...»

Ruth hemen karşılık veriyor. «Şu demek: Ben neyi bilebilirim ki.» Sesinin yüzeyinde öfke var, altındaysa derin bir kırgınlık. «Bana olanları anlatmadın. Hiç kimseye anlatmak istemedin. Bir baykuşun otların üzerine vuran gölgesini görmüş bir tavşan gibi kaçtın.»

Jessie bir çığlık atıyor. «Anlatamazdım!» Şimdi yanındaki otların üzerindeki gölgeyi görüyor. Sanki Ruth'un sözleri onu yaratmış gibi. Ama bir baykuşun değil, erkek kardeşinin gölgesi. Willie'nin arkadaşlarının kıkır kıkır gülmemeye çalıştıklarını farkediyor. Kardeşinin o terbiyesizliği yapmak için uzandığını biliyor ama değil uzaklaşmak, doğrulamıyor bile. Olacakları değiştirmesi imkânsız, çok aciz bu bakımdan. Bunun hem kâbusların, hem de trajedilerin özü olduğunu anlıyor.

Jessie tekrar Ruth'a haykırıyor. «Bunu YAPAMAZDIM! Hiçbir zaman konuşamazdım! Bu annemi öldürürdü... Ya da ailemizi mahvederdi... Ya da her ikisi birden olurdu. O öyle dedi! Babam öyle söyledi!»

«Sana bu haberi açıklamak istemezdim, cici kız, ama bu aralık ayında sevgili ihtiyar baban öleli on iki yıl geçmiş olacak. Ayrıca şu melodramın hiç olmazsa birazından olsun vazgeçemez miyiz? Sonuçta adam seni göğüs uçlarından çamaşır ipine asıp vücudunu tutuşturmadı.»

Ama Jessie bunları dinlemek istemiyor. Gömülü geçmişinin rüyasında bile tekrar değerlendirilmesini duymak istemiyor. Dominolar devrilmeye başladığı an işin sonunun nereye varacağını kim bilebilir? O yüzden kulaklarını Ruth'un sözlerine karşı tıkıyor ve eski oda arkadaşına derin bir yalvarışla bakıyor. Bu bakışları (aslında sertliği yüzeyde kalan) Ruth'un gülerek boyun eğmesini, Jessie ne istiyorsa onu yapmasını sağlardı eskiden.

«Ruth, bana yardım etmelisin.»

Ama bu kez o yalvarış dolu bakışların bir etkisi olmuyor. «Sanmıyorum, kızım. Kız Öğrenciler Derneğindeki bütün Susie'ler gittiler. Susup oturma zamanı sona erdi. Kaçmak artık imkânsız. Ve uyanmak da bir seçenek değil. Bu esrarlı tren, Jessie. Sen kediciksin, ben de baykuş. Haydi gidiyoruz, herkes trene binsin. Kemerleri sıkıcı bağlayın. Bu hızlı bir ekspres!»

«Hayır.»

Ama Jessie şimdi dehşetle etrafın kararmaya başladığını görüyor. Tabii güneş bir bulutun arkasına girmiş olabilir. Ama aslında öyle olmadığını biliyor. Çok geçmeden bu yaz günü öğleden sonra saatlerinde gökyüzünde yıldızlar parlamaya başlayacak ve o yaşlı cırlak baykuş, kumruya «Huu-huu,» diye bağıracak. Güneş tutulması zamanı gelmiş.

Jessie tekrar, «Hayır!» diye haykırıyor. «Bu iki yıl önce oldu!»

Ruth Neary, «İşte şimdi yanıldın, kızım,» diyor. «Bu senin için hiçbir zaman sona ermedi. Senin için güneş bir daha hiç parlamadı.»

Jessie buna karşı çıkmak, Ruth'a her şeyi fazla melodramlaştırdığını söylemek için ağzını açıyor. Onu açmak istemediği kapılara doğru itten, geçmişin incelenmesiyle bugünün daha iyi olacağını durmadan tekrarlayan Nora gibi konuşmak istiyor. Sanki insan bugünkü yemeğin

tadını kurtlu artıkları bolca katarak daha nefis bir hale sokabilirmiş gibi. Jessie, Ruth'a, Nora'nın muayenehanesinden hepten çıkıp gittiği gün ona da söylediği gibi, «Bir şeyle birlikte yaşamakla onun tutsağı olmak arasında fark vardır,» demek istiyor. «Siz iki ahmak, benlik kültünün sadece bir mezhep olduğunun farkında değil misiniz?» Ama ağzını açarken işgal başlıyor. Hafifçe açılmış bacaklarının arasına bir el giriyor. Bir başparmak kabaetlerinin arasını sertçe itiyor. Parmaklar Jessie'nin şortunun kumaşına, vaginasının hemen üstüne bastırıyorlar. Bu kez erkek kardeşinin küçük saf eli değil. Bacaklarının arasındaki el Will'inkinden çok daha büyük ve hiç de masum sayılmaz. Radyoda o kötü şarkı çalıyor. Öğleden sonra saat üçte gökyüzünde yıldızlar beliriyor. İşte,

(Ölmeyeceksin bu zehir değil)

büyükler birbirlerine böyle parmak atıyorlar.

Jessie babasını göreceğini sanarak hızla dönüyor. O da güneş tutulması sırasında Jessie'ye böyle bir şey yapmış. Nora ve Ruth gibi vızıldanan Benlik Kültçülerinin, Geçmişte Yaşama Meraklılarının bunu «bir çocuğa tecavüz» diye tanımlayacaklarını düşünüyor Jessie. Ne olursa olsun, babası orada olduğunu biliyor. Bu kadarından emin. Ve yaptığı şey yüzünden onu feci şekilde cezalandıracağından korkuyor. Bu hareket ister çok ciddi, ister önemsiz bir şey olsun, kroket sopasını kaldırarak adamın suratına vuracak. Onun burnunu kıracak, dişlerini dökecek. Adam yere, çimlerin üzerine yığıldığı zaman köpekler gelip onu yiyecekler.

Ne var ki, orada duran Tom Mahout değil, Gerald. Yumuşak, pembe bir kâseye benzeyen göbeğinin altından penisi Jessie'ye doğru uzanıyor. Gerald'ın iki elinde birer Kreig polis kelepçesi var. O öğleden sonra saatlerindeki garip karanlıkta kelepçeleri Jessie'ye uzatıyor. Anormal yıldız ışıkları kelepçelerin yuvarlak parçalarını ışıldatıyor. Üzerlerine M-17 seri numarası basılmış. Çünkü Gerald'ın adamı ona F-23'lerden bulamamış.

Gerald sırıtarak, «Haydi, Jess,» diyor. «Sanki hiç deneyimin yokmuş gibi davranma. Zaten hoşuna gitmişti. İlk seferinde öyle şiddetli bir orgazm oldun ki, az kalsın patlıyordun. Sana şunu da açıkça söyleyeceğim: Yaşamım boyunca bana bu kadar zevk veren bir şey hiç olmamıştı. Bu sevişmemiz öyle zevkliydi ki, bazen rüyamda bile görüyorum.

Neden öyle olduğunu biliyor musun? Senin herhangi bir sorumluluk yüklenmene gerek yoktu. Hemen hemen bütün kadınlar kontrolün tümüyle erkekte olmasından daha çok hoşlanırlar. Bazı kadınlar bunu istemediklerini söyleyebilirler. Ama bazılarının da *onlara* bunu istediklerini söyleyecek bir erkeğe ihtiyaçları vardır. Sen de bu ikinci gruptansın. İşte kelepçeler bunun için. Aslında onlar kelepçe değil aşk bilezikleri. Onun için bunları tak, sevgilim. Bunları tak.»

Jessie başını sallayarak geriliyor. Gülmek mi yoksa ağlamak mı istiyor, bilmiyor. Bu konu yeni, ama kelime oyunları çok tanıdık. «Avukatça oyunlar beni kandırmaz, Gerald. Çok uzun bir süreden beri öyle biriyle evliyim. İkimiz de kelepçe olayının benimle hiçbir ilişkisi olmadığını biliyoruz. Bu seninle ilgili... İşin doğrusunu söylemek gerekirse, senin içkiden sersemlemiş yaşlı John Thomas'ının biraz uyanması için oynuyoruz bu oyunu. Bu nedenle bana o uydurma kadın psikolojisi hikâyelerini anlatmaktan vazgeç, tamam mı?»

Gerald her şeyi biliyormuş gibi Jessie'yi etkileyen bir tavırla gülüyor. «İyi bir denemeydi, bebeğim. Tabii yutulacak gibi değildi ama yine de harika bir çabaydı. En iyi savunma ustaca bir saldırıdır, öyle değil mi? Bunu sana ben öğrettim sanırım. Ama neyse... Şu anda bir seçim yapman gerekiyor. Ya bilezikleri takacaksın ya da kroket sopasını sallayarak beni tekrar öldüreceksin.»

Jessie etrafına bakınıyor ...yeni başlayan bir panik ve dehşetle Willie'nin partisinde herkesin (gözlüğü dışında) çırılçıplak ve cinsel olarak uyarılmış, şişman adamla tartışmalarını seyrettiğini farkediyor... Orada sadece ailesi ve çocukluk arkadaşları da yok. Üniversitenin birinci sınıfında danışmanı olacak Bayan Henderson punç kâsesinin yanında duruyor. Onu son sınıf balosuna götürecek, sonra da babasının Oldsmobile-88 arabasının arka kanapesinde kendisiyle sevişecek olan Bob Hagen, Neuworth rahibinin evinde gördüğü sarışın kızla verandada duruyor. Annesiyle babası o kızı seviyorlar ama ağabeysine de tapıyorlar.

Jessie, Barry, diye düşünüyor. «Olivia o, ağabeysi de Barry.»

Sarışın kız Bobby Hagen'ı dinliyor ama bir yandan da Jessie'ye bakıyor. Yüzü sakin ama biraz yorgun. Tişörtün önünde R. Crumb'ın Bay Natural'ı var ve ağzından çıkan balonda, «Ahlaksızlık hoştur,» yazı-

lı. «Ama ensest gibisi yoktur.» Olivia'nın arkasında Jessie'ye ilk öğretmenlik görevini verecek olan Kendall Wilson, doğumgünü pastasından Bayan Palge için bir dilim kesiyor. Jessie çocukken ona piyano dersleri veren Bayan Paige, Alfred'deki Corritt'in Bahçelerinde elma toplarken felç geçirerek ölmüş olmasına karşın pek canlı gözüküyor.

Jessie, rüya görmeye benzemiyor, diye düşünüyor. Boğulmaktan farksız şimdiye kadar tanıdığım herkes bu öğleden sonra yıldızların aydınlattığı acayip, korkunç gökyüzünün altında duruyor ve çırçıplak kocamın, Marvin Gaye «Bir Tanık Bulabillr miyim?» şarkısını söylerken, kelepçeleri bileğime geçirmeye çalışmasını seyrediyor. Eğer içimi rahatlatabilecek bir tek şey varsa o da şu: Artık bundan daha da kötü olamaz.

Ama sonra oluyor. Jessie'nln ilkokul öğretmeni Bayan Wertz gülmeye başlıyor. 1964'te emekli olan bahçıvanları ihtiyar Bay Cobb onunla birlikte gülüyor. Maddy onlara katılıyor. Ruth ve göğüsleri yaralı Olivia da. Kendall Wilson'la Bobby Hagen adeta ikibüklüm oluyorlar. Kasaba berberinde bütün açık saçık fıkraların en âlâsını duymuş erkekler gibi birbirlerinin sırtlarına vuruyorlar. Belki de bu fıkranın sonundaki en önemli cümle de, «Cinsel organ için bir yaşatma sistemidir,» oluyor.

Jessie başını eğerek kendine bakıyor... şimdi o da çıplak. Göğüslerinin üzerine «Nane Yum Yum» diye tanımlanan renkteki dudak boyasıyla onu lanetleyen üç sözcük yazılmış. «BABASININ KÜÇÜK KIZI.»

Uyanmam gerekiyor, diye düşünüyor. Uyanmazsam utançtan öleceğim.

Ama uyanmıyor. En azından hemen. Başını kaldırıyor ve Gerald'ın o bilgiççe sırıtmasının yerini açık bir yaranın almış olduğunu görüyor. Birdenbire adamın dişlerinin arasından köpeğin kana bulanmış burnu uzanıyor. Köpek de sırıtıyor. Ve hayvanın sivri dişlerinin arasında, müstehcen bir doğumun başlangıcıymış gibi beliren kafa babasının. Tom sırıtıyor ama hep parlak mavi olan gözleri şimdi gri ve yorgun. Jessie onların Olivia'nın gözleri olduğunu anlıyor. Sonra başka bir şeyin daha farkına varıyor. Göl suyunun çok önemsiz ama aynı derecede korkunç, hafif madensi kokusu her tarafa yayılıyor.

Babası, kocasının ağzının içindeki köpeğin ağzının içinden, «Dostlarım bazen fazla sevdiğimi idida ediyorlar,» diye şarkı söylüyor. «Ama ben bir kadının öyle sevilmesi gerektiğine inanıyorum...»

Jessie kroket sopasını bir tarafa fırlatıyor ve çığlıklar atarak kaçıyor. İç içe kafalardan oluşan korkunç yaratığın yanından geçerken Gerald kelepçelerden birini onun bileğine takıveriyor.

Ve zaferle, «Seni yakaladım!» diye bağırıyor. «Seni yakaladım, benim azametli güzelim!»

Jessie önce güneş tutulmasının tam olmadığını düşünüyor. Çünkü ortalık daha da kararıyor. Sonra aklına bayılmakta olabileceği geliyor. Bu düşünceye derin bir minnet ve rahatlama duyguları eşlik ediyor.

Saçmalama, Jess. İnsan rüyasında bayılamaz.

Ama Jessie yine de bayılıyor olabileceğini düşünüyor. Bayılıyor mu, yoksa bir felaketten sağ kalan biri gibi kaçtığı yer sadece uykunun daha derinlerindeki mağaraları mı, bu pek de önemli değil. Önemli olan, sonunda bu rüyadan kaçmayı başarması. Çünkü bu rüya o gün babasının yaptıklarından daha da önemli bir saldırı sayılabilir. Ve bu koşullarda minnet, güzel ve normal bir tepki gibi gözüküyor.

Jessie tam o karanlıklardan oluşan rahatlatıcı mağaraya erişeceği sırada bir ses duyuyor. Hırıltılı bir öksürük krizine benzeyen çirkin bir ses. Bu sesten kaçmaya çalışıyor ama kaçamadığını farkediyor. Ses onu oltanın çengeli gibi yakalamış. Ve yine bir çengel gibi, uykuyu bilinçten ayıran uçsuz bucaksız ama kırılabilir gökyüzüne doğru çekiyor.

12

Eskiden adı Prens olan ve vaktiyle Catherine Sutlin'in çok sevdiği gözbebeği köpek, yatak odasına yaptığı son baskından sonra antrede on dakika kadar oturdu. Başını kaldırmış, irileşmiş gözlerini hiç kırpmıyordu. Son iki ay pek az bir yiyecekle yaşamaya çalışmıştı. Ama bu akşam güzelce beslenmişti. Hatta iyice doymuştu. Onun için gövdesini ağırlaşmış gibi hissetmesi ve uykusunun gelmesi gerekirdi. Bir süre için gerçekten böyle olmuştu ama artık bütün uykusu dağılmıştı. Onun yerini gitgide daha kötüleşen bir kaygı almıştı. Bir şey köpeğin duyularıyla içgüdülerinin birbirine karıştığı o mistik bölgeye gerilmiş olan saç kılı

kadar ince tellerden birkaçını koparmıştı. Dişi-köpek-efendi öbür odada inlemelerini sürdürüyor, bazen konuşma sesleri de çıkanyordu. Başıboş köpeğin kaygılanmasının nedeni kadının çıkardığı sesler değildi. Tam sakin sakin uykuya dalacağı sırada doğrulup oturmasının, tetikte bekleyerek sağlam kulağını öne doğru uzatmasının ve burnunu dişlerinin uçları gözükecek kadar kırıştırmasının nedeni başka bir şeydi... Doğru olmayan bir şey... Tehlikeli olabilecek bir şey.

Jessie'nin rüyası doruk noktasına erişerek bir helezon çize çize karanlıklara doğru inerken, köpek birdenbire ayağa fırladı. Sinirlerinin devamlı gerginliğine artık dayanamayacaktı. Dönüp iyi kapanmamış olan arka kapıyı burnuyla iterek açtı ve rüzgârlı karanlığa doğru sıçradı. Aynı anda burnuna garip, tanımlayamadığı bir koku geldi. Bu kokuda tehlike vardı... Tehlike olduğu hemen hemen kesindi.

Köpek fazla doldurduğu şişkin karnının izin verdiği kadar hızla koruya doğru koştu. Ağaçların diplerindeki güvenli çalılıklara ulaşınca döndü ve sürüne sürüne eve doğru biraz gitti. Evet, gerilemişti. Ama bulduğu o nefis yiyecek kaynağını tümüyle terketmeyi düşünmesi için kafasında daha pek çok alarm zillerinin çalması gerekiyordu.

Ustaca saklanmış olan ve ayın yarattığı gölgelerin zeki yüzünde birbirine karışan ideogramlar çizdiği başıboş köpek navlamaya başladı. Sonunda Jessie'yi uyanıklığa doğru bu ses çekti.

13

Bin dokuz yüz altmışların başlarında, gölün kenarında geçirdikleri yazlar sırasında, aradaki yaş farkına rağmen iyi arkadaş olan Maddy'le Jessie yüzmek için çoğu zaman Neidermeyer'lere giderlerdi. Kardeşleri William o günlerde ancak sırtına bağlı parlak turuncu su-kanatlarıyla sığ yerde yüzmeye çalışırdı.

Neidermeyer'lerin trampleni olan bir raftları vardı. Jessie ilk kez orada önce lise yüzme ekibine, sonra da 1971'de Bütün-Eyalet Grubuna girmesini sağlayan formunu geliştirmeye başladı.

Neidermeyer'lerin raftındaki tramplenle ilgili olarak hatırladığı iki şey vardı. Birincisi... o zaman ve daima... sıcak yaz havasında bekle-

yen ışıltılı mavi suya doğru dalış yapmasıydı. İkincisiyse, birbirine zıt sıcak ve soğuk su tabakalarından geçerek derinliklerden yukarı çıkmasıydı.

Jessie'nin rahatsız uykusundan uyanması da böyle oldu.

Önce gök gibi gürleyen, kapkara bir karmaşa vardı. Yıldırımlar çakan bir bulutun içine girmiş olmaya benziyordu. Jessie yalpalayarak, sendeleyerek ilerledi. Kim olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Nerede olduğu bir yana, zamanı bile bilmiyordu. Sonra daha sıcak ve sakin bir tabakaya geldi. Yazılı tarihin en korkunç kâbusunu görmüştü (hiç olmazsa *onun* yazılı tarihinin). Ama yine de *hepsi hepsi* sadece bir karabasandı... artık sona ermişti. Ne çare ki, yüzeye yaklaşırken başka bir soğuk tabakayla daha karşılaştı; ilerde onu bekleyen gerçeğin hemen hemen kâbus kadar kötü olduğu düşünceslyle karşı karşıya geldi. Hatta gerçek belki daha da kötüydü.

Jessie kendi kendine, nedir bu, diye sordu. Biraz önce gördüğüm kâbustan daha da kötü ne olabilir?

Bu soruyu düşünmeye yanaşmadı. Cevap erişebileceği bir yerdeydi. Ama aklına gelirse dönüp yeniden derinlere dalmaya karar verebilirdi. Böyle yapmak boğulmak demek olurdu. Belki boğulmak bu dünyayı terketmenin en kötü yolu olmayabilirdi. Örneğin, motosikletini taş duvara çarpmak ya da paraşütle birbirine karışmış yüksek gerilim hatlarının arasına inmek kadar kötü sayılmazdı. Ama vücudunu, ona hem bakırı, hem de istridyeleri hatırlatan o tatsız madensi kokuya açmak fikri dayanılacak gibi değildi. Jessie azimle yukarıya doğru yüzmeyi sürdürdü. Kendi kendine gerçekleri ancak yüzeye erişebilirse düşünüp endişelenebileceğini söylüyordu.

Geçtiği son tabaka yeni dökülmüş kan kadar sıcak ve korkutucuydu. Herhalde kolları kesik ağaç dallarından daha hissiz olacaktı. Kan dolaşımını hızlandırmak için onları yeterince oynatmayı başaracağını umuyordu.

İnleyerek gözlerini açtı. Ne kadar süre uyuduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Şifonyerin üzerindeki saat-radyonun da bir yararı olmuyordu. O kendi tekrarlama saplantısından oluşan cehennemindeydi. (Karanlıkta sanki zaman, gece yarısı sonsuza dek durmuş gibi on iki-on iki-on iki diye çakıyordu.) Jessie bir şeyi kesinlikle biliyordu. Hava iyice kararmıştı ve ay ışıkları şimdi doğu penceresinden değil, tepe camından içeri giriyordu.

Kolları iyice karıncalanmış, sinir gerilimi yüzünden dirsekleri seğirip duruyordu. Duygulan ölmüş gibi olan kollarını canlandırmanın bedelinin kas krampları olacağını sanmıştı. Seğirmeler bunun bin katı daha iyiydi. Az sonra kabaetlerıyle bacaklarının altında gitgide yayılan bir ıslaklık olduğunu farketti ve daha önceki tuvalete gitme ihtiyacının kaybolmuş olduğunu anladı. Vücudu, o uyurken, bu sorunu halletmişti.

Yumruklarını sıkarak kendini ihtiyatla biraz yukarı çekti. Bileklerindeki sızı ve bu hareketin dirseklerinin üzerinde başlattığı o derin, dalga dalga sancı yüzünden suratını buruşturdu. Acının önemli bir bölümüne kelepçelerden kurtulmaya çalışmanın neden olduğunu, diye düşündü. Ama suç sende, hayatım, başka hiç kimsede değil.

Köpek havlamaya başlamıştı. Her tiz feryadı Jessie'nin kulak zarına vurularak sokulan bir tahta parçası gibiydi. Tam kâbusun derinliklerine dalmak üzereyken onu yukarı çekerek uyandıran şeyin bu ses olduğunu anladı. Sesin geldiği yer ona köpeği dışarı çıkmış olduğunu açıklıyordu. Hayvan evden çıktığı için hem sevindi, hem de biraz şaşırdı. Belki de uzun süre açık yerlerde kaldığı için bir dam altında rahat edemedi... Bu fikir oldukça mantıklıydı... En azından bu olaydaki diğer şeyler kadar.

Uykudan boğuklaşmış, ciddi bir sesle, «Kendini topla, Jess,» dedi. Belki... ama sadece belki... bunu yapıyordu da. Rüyası sırasında kapıldığı panik ve mantıksız utanç kaybolmaktaydı. Rüyanın kendisi de etkisini yitiriyor, fazla ışıklı fotoğraflara özgü o garip cansızlığa bürünmeye başlıyordu. Çok geçmeden rüyayı tümüyle unutacaktı. İnsan uyandığı zaman rüyalar kelebeklerin boş kozalarına ya da sütleğenin yanmış tohumlarına benziyordu. Yaşamın öfkeli ama kırılgan fırtına sistemlerine uyarak kısa bir süre içinde dönüp durduğu ölü kabuklar. Bu bellek kaybı... eğer neden buysa... Jessie'ye bir zamanlar acıklı bir şeymiş gibi görünmüştü. Ama şimdi öyle düşünmüyordu. Yaşamı boyunca hiçbir zaman unutmanın merhamete eşit olduğuna böylesine çabuk ve tam anlamıyla karar vermemişti.

Önemli değil, diye düşündü. Sonuçta sadece bir rüyaydı. Yani kafalardan uzanan kafalar... Tabii rüyaların simgesel olduğu düşünülür... Evet, biliyorum... Herhalde bu rüyanın da simgesel yanları vardı... Hatta gerçekle ilgili yanları da. Başka hiçbir şey olmasa bile, artık o gün Will'e bana parmak attığı zaman neden vurduğumu biliyorum.

Nora Callighan duysaydı herhalde heyecanlanır, bundan, «Bir hamle,» diye söz ederdi. Belki de gerçekten öyle. Tabii bu lanet olasıca hapishane bileziklerinden kurtulmam konusunda hiçbir yararı yok. Benim için en önemli olan şey de hâlâ bu. Aynı fikirde olmayan var mı?

Ne Ruth cevap verdi, ne de İyi-Eş. UFO sesleri de duyulmuyordu. Aslında tek cevap Jessie'nin karnından geldi. Midesi bütün bunlar olduğu için çok çok üzgündü ama akşam yemeğinin atlanmasını yine de uzun, hafif bir gurultuyla protesto etti. Bir bakıma komikti... Ama ertesi gün pek de o kadar komik olmayacaktı. O sırada susuzluğu da iyice artmış olacaktı. O iki yudumun susuzluğunu ne kadar zaman için geçireceği konusunda kendini kandırmıyordu.

Dikkatimi bir noktada toplamalıyım. Sorun yemek değil. Su da. Şu anda bunlar, Will'in dokuzuncu doğumgününde yumruğumu neden ağzına indirdiğim kadar önemli ancak. Sorun benim nasıl...

Düşünceleri sıcak bir ateşte patlayan bir düğüm gibi ansızın kesiliverdi. Karanlıklaşan odada rastgele dolaştırdığı bakışları uzaktaki köşeye takıldı. Orada rüzgârın sarstığı çam ağaçlarının gölgeleri, tepe camından süzülen sedefli ışıkta çılgınca dans ediyorlardı.

O köşede bir erkek vardı.

O ana dek duyduklarından daha da müthiş bir dehşet Jessie'yi usulca sardı. Aslında biraz rahatlamış olan mesanesi acısız bir sıcaklık içinde iyice boşaldı. Jessie bunun da, başka şeylerin de farkında değildi. Dehşeti, kafasını geçici olarak uçurmuş, duvardan duvara, tavandan yere vurmuştu sanki. Hiç sesi çıkmadı. En ufak cızırtılı bir inleme bile duyulmadı. Düşünecek halde olmadığı gibi ses çıkaracak durumda da değildi. Boyun, omuz ve kol kasları sıcak suya benzeyen bir şeye dönüşmüşlerdi. Karyolanın baş tarafından aşağıya doğru kaydı. Sonunda bir tür baygınlık geçirerek kelepçelerden gevşekçe sarktı. Tam anlamıyla kendini kaybetmedi, hatta bunun yakınına bile gelmedi. Ama o kafa boşluğu ve buna eşlik eden tam bir fiziksel acizlik kendinden geçmesinden daha da kötüydü. Düşünce geri dönmeye çabaladıysa da, onu korkudan oluşan kapkara, dümdüz bir duvar engelledi.

Bir adam. O köşede bir adam.

Jessie adamın siyah gözleriyle ona sabit ve budalaca bir dikkatle baktığını görebiliyordu. Onun dar yanaklarının ve geniş alnının mum gibi bembeyaz olduğunu da. Ama yabancının yüzünün hatlarını, suratın-

dan uçarcasına geçen gölgelerin diyoraması belirsizleştiriyordu. Jessie adamın düşük omuzlarını, uzun ellerle sona eren maymunsu, sarkan kollarını görüyor, şifonyerin üçgen gibi gölgesinde ayaklarının olduğunu seziyordu. Ama hepsi o kadar.

O korkunç, yarı baygın halde ne kadar süre yattığını bilemedi sonradan. Felce uğramıştı ama her şeyin farkındaydı. Tıpkı toprak örümceğinin soktuğu bir böcek gibi. Bu süre çok uzunmuş gibi geldi ona. Saniyeler damla damla akıp gitti. Bakışlarını garip konuğundan kaçırmak bir yana, gözlerini bile kapatamadığını farketti. Adamı görünce duyduğu panik biraz azalmaya başlamıştı. Ama onun yerini alan şey nedense daha da kötüydü: dehşet ve kökü çok eskilere dayanan mantıksız bir tiksinti. Jessie sonradan bu duygularının yaratığın hiç kımıldamamasından kaynaklandığına karar verecekti. Yaşamı boyunca hissettiği en güçlü olumsuz duygulardı bunlar. Kısa bir süre önce köpeğin Gerald'la karnını doyurmasını seyrederken duydukları bile böylesine güçlü değildi. Yabancı o uyurken usulca içeri süzülmüştü. Şimdi köşede öylece duruyordu. Yüzü ve vücudundan kayan gölgelerin sonu gelmeyen gelgitleri onu kamufle etmekteydi. Yaratık Jessie'yi acayip bir istekle dolu siyah gözleriyle süzüyordu. Ona dikili bu gözler öylesine iriydi ki, kurukafadaki delikleri andırıyordu.

Jessie'nin ziyaretçisi orada, köşede duruyordu. Sadece bu kadar. Başka bir şey yapmıyordu.

Jessie kelepçeyle bağlı kolları yukarıya doğru gerilmiş yatıyor, kendini çok derin bir kuyunun dibindeymiş gibi hissediyordu. Sonunda anlaşılır bir düşünce usulca kafasının içine süzüldü. Bu hem tehlikeli gibiydi, hem de rahatlatıcı.

Burada senden başka hiç kimse yok, Jessie. Köşede gördüğün adam, hayal gücünün ve gölgelerin neden olduğu bir görüntü... Ondan fazla bir şey değil.

Jessie çaba harcayarak doğrulup oturdu. Kollarıyla gövdesini çekiyor, çıplak topuklarını yatak örtüsüne bastırmaya çalışıyor ve gösterdiği çaba yüzünden hışırtılı hışırtılı, kesik kesik soluyordu... Bütün bunları yaparken gözlerini köşedeki iğrenç bir biçimde uzamış olan siluetten ayırmıyordu.

Gerçek bir erkek olamayacak kadar uzun ve sıska, Jess. O rüz-

gâr, gölgeler ve biraz ay ışığından başka bir şey değil... Sanırım gördüğün kâbusun kalıntıları da buna karışıyor. Tamam mı?

Hemen hemen öyleydi. Gevşemeye başladı. Sonra dışarda köpek sinir krizi geçirirmiş gibi arka arkaya havlamaya başladı. Ve köşedeki siluet... rüzgâr, gölgeler ve biraz ay ışığından oluşan siluet... o varolmayan yaratık başını hafifçe o tarafa doğru çevirmedi mi?

Hayır, ne münasebet! Herhalde bu da rüzgâr, karanlık ve gölgelerin bir oyunuydu.

Evet, öyle olabilirdi. Hatta Jessie bu olayın, yani siluetin başının döndürmesi olayının bir hayal olduğundan neredeyse emindi. Ama ya gerisi? Ya silluetin kendisi? Jessie hepsinin hayal ürünü olduğuna kendini tümüyle ikna edemiyordu. *Bu kadar çok* insana benzeyen bir siluet bir hayal olamazdı... öyle değil mi?

İyi-Eş-Burlingame birden konuşmaya başladı. Sesi korku doluydu ama isterik değildi. Hiç olmazsa henüz. İşin garibi, odada yalnız olmadığı fikri en çok Ruth yanını dehşete düşürmüştü.

İyi-Eş, *o şey gerçek değilse,* dedi. Köpek neden evden çıktı? Bence hayvan önemli bir neden olmadıkça çıkmazdı. Sen de öyle düşünmüyor musun?

Jessie, İyi-Eşin her şeye rağmen çok korktuğunu ve köpeğin evden kaçışının, gördüğü ya da gördüğünü sandığı şey işe karıştırılmadan izah edilmesini çok istediğini anlıyordu. İyi-Eş ona, *ilk fikrim akla daha yakın,* demesi için yalvarıyordu. *Yani köpek evde rahat edemediği için kaçtı.* Jessie, ya da hayvan o en eski neden yüzünden evden çıktı, diye düşündü. Bir başka başıboş köpeğin kokusunu aldı. Kızışmış bir dişinin. Tabii bir gürültü yüzünden de korkmuş olabilir. Örneğin, yukarı kattaki pencereye vuran bir dal yüzünden... En çok bu olasılık hoşuna gitti Jessie'nin. Çünkü bunda kaba bir adillik vardı. Köpek hayali bir ziyaretçi yüzünden korkmuştu. Şimdi de varolmayan konuğu korkutarak parya yemeğinden uzaklaştırmak için havlıyordu.

İyi-Eş, Jessie'ye yalvardı. *Evet, onlardan herhangi birini söyle. Ve sen, kendin hiçbirine inanamasan bile beni inandır.*

Ama Jessie bunu başarabileceğini sanmıyordu. Nedeni de şifonyerin yanındaki köşede duruyordu. Orada biri *vardı.* Bu bir halüsinasyon değildi. Rüzgârın sürüklediği gölgeler ve kendi hayalinin bir karışımı

olmadığı gibi. Bu siluet Jessie'nin kâbusundan da arta kalmamıştı. O uyumakla uyanmak arasındaki algıyla ilgili tampon bölgede bir an görülen bir hayaletti. O bir

(canavar o bir canavar bir umacı beni yemeye gelmiş)

erkekti, bir canavar değil. Bir *erkekti.* Orada kımıldamadan duruyordu. Rüzgâr uğuldayarak evdeki tahtaları gıcırdatır ve yan görülen acayip suratında gölgelerin dans etmesine neden olurken Jessie'yi seyretmekteydi.

Bu kez o düşünce... Canavar! Umacı... düşüncesi kafasının alt tabakalarından bilincinin daha iyi aydınlatılmış olan sahnesine çıktı. Jessie bu düşünceye ne kadar karşı koyduysa da, yeniden dehşet duymaya başladığının farkına vardı. Odanın dibindeki yaratık bir adam olabilirdi. Ama öyleyse bile onun suratında kötü acayiplikler olduğuna gitgide daha inanmaya başlıyordu. Onu daha iyi görebilseydi!

Uğursuzluk dolu, fısıltı gibi bir UFO sesi, *görmek istemezsin,* diye onu uyardı.

Jessie, o şeyle konuşmam gerekiyor, diye düşündü. Onunla bağlantı kurmalıyım... Ama hemen sonra kendi kendine sinirli sinirli, azarlar gibi cevap verdi. Sesi Ruth'la İyi-Eşin bir karışımı gibiydi. *Onu bir 'şey' diye düşünme, Jessie. 'O' diye düşün. Onu bir erkek olarak düşün, koruda kaybolmuş ve senin kadar korkan bir adam.*

Belki iyi bir öneriydi ama Jessie köşedeki şeyi bir erkek gibi düşünmeyi başaramadı. Başıboş köpeği de bir erkek olarak düşünmeyi başaramayacağı gibi. Ayrıca gölgelerin arasındaki yaratığın kaybolmuş olduğunu ya da korktuğunu hiç sanmıyordu. O köşeden habis dalgaların ağır ağır, uzun uzun kendisine doğru geldiklerini hissediyordu.

Budalaca bir şey bu! Onunla konuş, Jessie! O adamla konuş!

Jessie öksürerek boğazını temizlemeye çalıştı. Ama sonra temizleyeceği bir şey olmadığını farketti. Boğazı çöl kadar kuru, sabun taşı kadar da düzgündü. Şimdi kalbinin göğsünde çarptığını duyuyordu. Atışları çok hafif, çok hızlı ve çok düzensizdi.

Rüzgâr şiddetlendi. Gölgeler duvarlarda ve tavanda beyaz-siyah şekiller çizince Jessie kendini renk körleri için hazırlanmış bir çiçek dürbününün içine hapsedilmiş bir kadın gibi hissetti. Bir an, o hiç kımıldamayan siyah gözlerin altında bir burun gördüğünü sandı... İnce, uzun ve beyaz.

«Kim...»

Jessie önce çok hafif bir sesle fısıldayabildi. Sesinin odanın dibinden, yatağın öbür tarafından duyulması bile imkânsızdı. Durakladıp dudaklarını yaladı ve tekrar denedi. Ellerini canını yakacak kadar sıkarak yumruk yapmış olduğunun farkındaydı. Kendini zorlayarak parmaklarını gevşetti.

«Kimsin sen?» Yine fısıldamıştı ama sesi deminkinden biraz daha güçlüydü.

Siluet cevap vermedi. Orada, ensiz beyaz ellerini dizlerinin iki yanına sarkıtmış, öylece duruyordu. Dizleri?.. Bir insan iki kolunu yanına bıraktığı zaman elleri kalçalarının hizasında olurdu.

Ruth'un sesi öyle korku dolu ve hafifti ki, Jessie neredeyse onu tanımayacaktı. *Normal bir insanın elleri kalçasının hizasında olur... kastettiğin bu değil miydi? Ama sence normal bir insan gece yarısı birinin evine usulca girer mi? Sonra da evin hanımının yatağa zincirlenmiş olduğunu görünce bir köşede durup onu seyreder mi? Orada hiçbir şey yapmadan öylece durur mu?*

Sonra o şey bir bacağını kımıldattı... ya da yine insanın aklını karıştıran hareketli gölgelerin bir oyunuydu. Gölgeler, ay ışığı ve rüzgâr bütün bu olayı korkunç bir biçimde belirsizleştiriyordu. Jessie ziyaretçinin gerçek olmadığından kuşkulanmaya başladı yine. Aklına hâlâ uyuyor olabileceği ihtimali geldi. Will'in doğumgünü partisiyle ilgili rüyası garip bir yöne doğru sapmış olabilirdi... Ama aslında buna inanmıyordu. Pekâlâ uyanıktı o.

Yaratığın bacağı hareket etmiş ya da etmemişti (yani bacağı varsa)... Jessie'nin bakışları bir an aşağıya doğru kaydı. Ona yerde, yaratığın ayaklarının arasında kara bir cisim duruyormuş gibi geldi. Onun ne olduğunu anlayamadı, çünkü şifonyerin gölgesi orayı odanın en karanlık köşesi haline sokuyordu. Jessie'nin kafası birdenbire o öğleden sonra saatlerine, Gerald'ı sözlerinde ciddi olduğuna inandırmaya çalıştığı ana döndü. O sırada sadece rüzgârın uğultusu, kapının çarpması, köpeğin havlaması, gerdanlı dalgıcın çığlığı duyuluyordu. Ve...

Ziyaretçinin ayaklarının arasındaki şey bir bıçkıydı.

Jessie bundan hemen emin oldu. Ziyaretçisi bıçkıyı daha önce kullanmıştı. Ama yakacak odun kesmek için değil... insanları doğramak için! Köpek de kokudan bu delinin yaklaştığını anlamış, o yüzden kaç-

mıştı. Yabancı kanlı Stihl bıçkısını eldivenli elinde sallayarak göl yolundan gelmişti....

İyi-Eş öfkeyle, *sus,* diye bağırdı. *Bu budalalığa hemen şimdi bir son ver! Kendine de hakim ol!*

Ama Jessie buna son vermesinin *imkânsız* olduğunu anladı. Çünkü bu bir rüya değildi. Ayrıca köşede sessizce duran o siluet de gerçekti. Frankestein'ın canavarı yıldırımlar sayesinde canlanmadan önce ne kadar sessizse, o da o kadar sessizdi. Ama gerçekte bile, öğleden sonra saatlerini insanları domuz pirzolalarına dönüştürerek geçirmemişti. Ne münasebet! Bu sadece yaz kamplarında anlatılan korkunç hikâyelerin, filmlerden esinlenerek değiştirilmiş bir şekliydi. Ateşin etrafında oturmuş ısıtılmış şekerlemeleri yerken insana çok komik gelirdi bu hikâyeler. Ama sonra uyku tulumunda titreyerek yatarken çok korkunç gözükürdü. Her çatırdayan dalın Lakeview Canavarı olduğunu sanırdın. Kore Savaşında beyni mahvolmuş efsanevi biriydi o.

Köşede duran o şey Lakeview Canavarı değildi. Bıçkılı katil de olmadığı gibi. Yerde bir şey *vardı* (Jessie hiç olmazsa bundan emindi) ve onun bir bıçkı olabileceğini kabul ediyordu. Ama bir bavul da olabilirdi... Bir sırt çantası da... Ya da bir satıcının örnekleri taşıdığı bir valiz...

Ya da benim hayalim bu.

Evet. Jessie o cisim neyse ona bakıyordu ama onun hayal ürünü olması ihtimalini hesaba katmaması olanaksızdı. Ancak bu da ters bir biçimde yaratığın *gerçek* olduğu fikrini güçlendiriyordu. Karmaşık gölgeler ve toz gibi ay ışıklarının arasından sürünerek yaklaşan o habisliği yok saymak gitgide zorlaşıyordu. Bu alçak ama devamlı bir homurtudan farksızdı.

Jessie, bu şey benden nefret ediyor, diye düşündü. Her neyse, benden nefret ediyor. Öyle olmalı. Yoksa neden orada dursun ve bana yardım etmeye yanaşmasın?

Başını kaldırarak yarı görülen o surata, yuvarlak kara çukurlarında ateşli bir hırsla pırıldayan gözlere baktı ve ağlamaya başladı.

«Lütfen... Orada biri var mı?» Gözyaşlarından boğuklaşmış sesi alçakgönüllüydü. «Varsa... bana yardım edemez misiniz? Lütfen. Bu kelepçeleri görüyor musunuz? Anahtarlar hemen orada, yanınızda. Şifonyerin üstünde...»

Hiçbir şey olmadı. Siluet kımıldamadı, cevap da vermedi. Orada

öylece durdu... tabii orada biri varsa... Gölgelerden oluşan vahşi maskesinin arkasından kadına bakıyordu.

Jessie tekrar çabaladı. «Başkalarına sizi gördüğümü söylemem istemiyorsanız, ben de söylemem.» Sesi titredi, boğuklaştı, alçaldı, çatallaştı. «Kesinlikle söylemem! Ve çok da... çok da minnet duyarım.»

O şey kadını süzüyordu.

Sadece o kadardı. Başka bir şey yoktu.

Jessie gözyaşlarının yanaklarından ağır ağır aktığını hissetti. «Biliyor musunuz, beni korkutuyorsunuz. Bir şey söylemez misiniz? Konuşamıyor musunuz? *Eğer gerçekten oradaysanız, benimle konuşmaz mısınız? Lütfen?*»

Jessle o zaman korkunç, sinsi bir sinir krizinin pençesine düştü. Bu kriz onun değerli, yerine yenisi geçirilemeyecek bir parçasını sıska pençeleriyle sıkıca yakaladı, sonra da uçarak uzaklaştı. Jessie ağlayarak yatak odasının köşesinde hareketsiz duran o korkunç siluete yalvardı. Bu sürede aklı başındaydı. Ama bazen duyduğu dehşet iyice artarak adeta vecde yaklaşanlar için ayrılmış olan acayip boşluğa doğru kaydı. Ağlamaklı, boğuk bir sesle o siluete onu kelepçelerden kurtarması için yalvardığını duyuyordu. «Lütfen ah lütfen ah *lütfen* bu kelepçeleri açın...» Sonra o acayip boşluğa tekrar dalıyordu. Dudaklarının hâlâ oynadığını biliyordu, çünkü hissedebiliyordu bunu. Ayrıca ağzından çıkan sesleri de duyuyordu. Ama o boşluktayken bu sesler sözcükler gibi değildi, sadece anlamsız seslerden oluşan bir sele benziyordu. Jessie rüzgârın uğuldadığını ve köpeğin havladığını da duyabiliyordu. Duyuyor ama anlayamıyordu. Her şey o yarı görülen siluete karşı duyduğu dehşette kayboluyordu. O korkunç ziyaretçiye, o davetsiz konuğa karşı duyduğu dehşette. Yaratığın dar ve biçimsiz kafasını, beyaz yanaklarını, çökmüş omuzlarını incelemekten kendini alamıyordu... Ama bakışlarını gitgide daha çok yaratığın elleri çekiyordu. O iki yandan sallanan, normalden çok daha aşağılara kadar inen uzun parmaklı elleri... Bu boşlukta bilinemeyen bir süre geçiyordu. (Şifonyerin üzerindeki saatin on iki-on iki-on iki diye haber vermesinin bir yararı yoktu.) Sonra biraz kendine geliyor ve seçilemeyen şekillerin durmadan hızla akışı yerine bir şeyler düşünmeye başlıyordu. Dudaklarından anlamsız seslerin değil, sözcüklerin döküldüğünü işitiyordu. Ama o boşluktayken ilerlemiş olduğundan, sözlerinin kelepçeler ya da şifonyerin üzerindeki

anahtarlarla bir ilgisi olmuyordu. Onun yerine bir cevap... herhangi bir cevap için yalvaran bir kadının çığlığa benzeyen tiz fısıltısını duyuyordu.

Jessie, «Sen nesin?» diye sordu hıçkırarak. «Bir erkek mi? Şeytan mı? *Tanrı adına, nesin sen?*»

Fırtına uludu.

Kapı çarptı.

Jessie'nin karşısında siluetin suratı değişti sanki... Bir sırıtışla yukarıya doğru kırıştı. Bu gülüşün korkunç, tanıdık bir yanı vardı... Ve Jessie o ana dek bu saldırıya olağanüstü bir güçle karşı koyan aklının özünün sonunda sarsılmaya başladığını hissetti.

«Baba?» diye fısıldadı. «Baba, sen misin?»

İyi-Eş bağırdı. *Saçmalama!* Jessie kendisini her zaman destekleyen bu sesin isteri krizinin yaklaştığının belirtisi olarak titrediğini duydu. *Aptallık etme, Jessie! Baban 1980'de öldü!*

Bu sözler ona yardım etmediği gibi durumu çok daha kötüleştirdi. Tom Mahout, Falmoth'daki aile mezarlığına gömülmüştü. Bu evle o mezarlık arasındaki uzaklık yüz elli kilometreden azdı. Jessie'nin alev alev yanan, dehşet dolu kafası ona birini göstermekte ısrar ediyordu. Kamburu çıkmış bu kişinin elbisesi ve ayakkabılarını mavimsi-yeşil küfler kaplamıştı. Ay ışığının aydınlattığı kırlardan usulca geçiyor, kent dışındaki kooperatif mahallelerinin arasındaki cılız ağaçlı korularda hızla ilerliyordu. Yaratık yaklaşırken yerçekiminin etkisiyle kollarındaki çürümüş kasları uzuyor, sonunda elleri dizlerinin yanında sallanmaya başlıyordu. Bu adam Jessie'nin babasıydı. Üç yaşındayken Jessie'yi omzunda dolaştırarak onu sevindiren adam. Altı yaşındayken sirkte hoplayıp zıplayan bir palyaço onu korkutarak ağlattığı zaman kendisini teselli eden babası. Jessie sekiz yaşına girinceye kadar ona yatacağı zaman masallar anlatan Tom. Sekizine bastığında babası artık onun hikâyeleri okuyacak kadar büyüdüğünü söylemişti. Güneşin tutulduğu gün evde filtreler hazırlayan ve ortalık iyice kararacağı zaman onu kucağında tutarak, «Hiçbir şeyden korkma... korkma ve dönüp bakma...» diyen babası. Ama Jessie babasının endişeli olabileceğini düşünmüştü. Çünkü sesi boğuklaşmış ve titremeye başlamıştı. Her zamanki sesine pek benzemiyordu.

Köşede o şeyin gülüşü daha da yayılmış gibiydi. Birdenbire odaya o koku doldu. Yan madensi, yarı organik olan o tatsız koku. Jessie'ye

kremalı istiridyeleri hatırlatan koku. İnsan avuç dolusu bozuk parayı tutunca eli böyle kokardı. Şimşekler çakmaya başlamadan önce havada bu koku olurdu.

Jessie köşedeki gölgelerin arasında duran şeye, «Baba, sen misin?» diye sordu. Uzaklarda bir yerden gerdanlı dalgıcın sesi geldi. Yaşlar yanaklarından ağır ağır akarken... şimdi son derece garip bir şey oluyordu. Binlerce yıl da yaşasa yine de beklemeyeceği bir şey. Köşede duranın babası Tom Mahout olduğuna gitgide daha fazla inanırken duyduğu dehşet azalmaya başladı. On iki yıl önce ölmüş olsun olmasın oradaki babasıydı. Jessie dizlerini yukan kaldırmıştı, şimdi aşağıya kayarak aralanmalarına izin verdi. Aynı anda rüyasının bir parçasını anımsadı. Göğsüne 'Nane Yum Yum' rengi dudak boyasıyla «BABASININ KÜÇÜK KIZI» diye yazmışlardı.

Jessie o siluete, «Tamam,» dedi. «Başla bakalım.» Sesi boğuktu ama titremiyordu. «Bunun için geri geldin değil mi? Onun için bildiğin gibi davran. Zaten sana nasıl engel olabilirim? Ama bana daha sonra kelepçeleri açacağına söz ver. Kelepçeleri açarak gitmeme izin vereceğine.»

Siluet hiçbir biçimde karşılık vermedi. Sadece ay ışığı ve gölgelerden oluşan gerçeküstü dünyasında bekliyor ve ona sırıtıyordu. Saniyeler geçerken, şifonyerin üzerindeki on iki-on iki-on iki gösteren saat, sanki zamanın geçtiği fikrinin bir hayal olduğunu ima ediyor, aslında zamanın donup katılaştığını açıklıyordu. Jessie kendini sert bir fırtına ya da kasırgadan önce esen birbirine zıt, muzip rüzgârlara esir olan bir fırıldağa benzetiyordu.

İyi-Eş-Burlingame, baban ölümden geri dönemez, dedi. Kesin bir sesle konuşmaya çalışmış ama ne yazık ki başaramamıştı. Jessie onun bu çabasını yine de takdirle karşıladı. Nasıl bir felaket olursa olsun İyi-Eş elinden geldiğince savaşıyordu. *Bu bir korku filmi ya da Alacakaranlık Kuşağından bir hikâye değil, Jess. Gerçek yaşam.*

Ancak Jessie'nin başka bir yanı burada daha da karanlık bir gerçek olduğunda ısrar etti. Mantığın topuklarından mantıksız (ve belki de doğaüstü) bir gölge gibi uzanan bir şey. Belki de Jessie'nin bu yanı içindeki *gerçek* UFO olan seslerin yuvasıydı. Onlar gerçektiler, bilinçaltının bilinçüstüne bir noktada bağlayarak her şeyi dinlediği telefon telleri değil. Bu ses her şeyin karanlıkta *değiştiğini* ısrarla söylüyordu. *Özellik-*

le insan yalnızken her şey karanlıkta değişir. Böyle olduğu zaman da hayal gücünün kapatıldığı kafesin kilitleri düşer... Ve herhangi bir şey... her şey... serbest kalabilir.

Jessie'nin temelde yabancı olan bu yanı, *o şey senin baban olabilir*, diye fısıldadı. Jessie korkuyla buz gibi kesilerek bunun delilik ve mantığın birbirine karışan sesleri olduğunu anladı. *Bu olabilir. Bundan hiç kuşkun olmasın. İnsan hemen her zaman güneş ışığında hayaletler, hortlaklar ve yaşayan ölülere karşı güvendedir. Geceleri de başkalarıyla beraber olduğu zaman güvencede sayılır. Ama karanlıkta yalnız kaldı mı, o zaman durum değişir. Karanlıkta yalnız kalan kişiler açık kapılar gibidirler, Jessie. Seslendikleri ya da bağırarak yardım istedikleri takdirde kim bilir ne korkunç şeyler onlara cevap verir? Bazı erkek ve kadınların yalnız başlarına öldükleri anda neler gördüklerini kim bilebilir? Defin ruhsatında ne yazarsa yazsın içlerinden bazılarının korkudan öldüklerine inanmak o kadar zor mu?*

Jessie titrek ve boğuk bir sesle, «Buna inanmıyorum,» dedi. Sonra sesini yükselterek kesin bir tavırla konuşmaya çalıştı. Aslında hiç de öyle hissetmiyordu. «Sen benim babam değilsin! Senin herhangi bir *kimse* olduğunu da sanmıyorum. Bence sen ay ışığından oluşuyorsun!»

Siluet ona cevap veriyormuş gibi alay edercesine öne doğru eğildi. Bir an gölgelerin arasından çıkan suratı kuşkulanılmayacak kadar gerçek bir yüze benziyordu. Jessie gıcırtıyı andıran bir sesle çığlık attı. Tepe camından süzülen sönük ışıklar bu suratı yaldızlıyor, sirklerde görülen adi yaldıza benziyordu. Bu yaratık Jessie'nin babası değildi. Jessie ziyaretçinin suratındaki habis ve delice ifadeye baktı. Bu durumda, babasını memnunlukla karşılayacaktı, on iki yıl soğuk bir tabutta yatmış olsa bile. İğrenç bir biçimde parlayan, kırmızı çerçeveli gözler etrafları kırışık derin çukurlarından ona bakıyorlardı. İnce dudaklar titreyerek alaylı bir sırıtmayla yukarıya doğru büküldü. Ortaya renkleri dönmüş ön dişler ve hemen hemen başıboş hayvanınki kadar uzun, uçları çentikli köpek dişleri çıktı.

Yaratık beyaz ellerinden biriyle Jessie'nin karanlıkta ayaklarının arasında durduğunu yarı gördüğü, yarı sezdiği şeyi kaldırdı. Jessie önce onun Gerald'ın buradayken büro olarak kullandığı çalışma odasından kocasının çantasını almış olduğunu sandı. Ama yaratık kutu biçimi şeyi

ışığa doğru kaldırınca bunun Gerald'ın çantasından çok daha büyük ve eski olduğunu gördü. Seyyar satıcıların bir zamanlar taşıdıkları o eski tip örnek çantasına benziyordu.

Jessie hırıltılı, güçsüz ve hafif bir sesle, «Lütfen,» dedi. «Sen nesin bilmiyorum ama bana zarar verme. İstemiyorsan gitmeme izin vermeyebilirsin. Bunun bir sakıncası yok. Ama sakın canımı yakma!»

Yaratığın sırıtışı yayılınca Jessie ağzının gerilerinde küçücük bir şeylerin ışıldadığını gördü. Ziyaretçisinin altın dişleri ya da altın dolguları vardı anlaşılan. Tıpkı Gerald gibi. Yaratık sanki kadının dehşeti onu memnun etmiş gibi sessiz kahkahalar atıyordu. Sonra uzun parmaklarıyla çantanın kilidini açtı.

(Rüya görüyorum sanırım çünkü bu şimdi gerçekten rüyaya benziyor öyle olmasına seviniyorum)

Yaratık çantanın ağzını aralayarak Jessie'ye doğru çevirdi. Çantanın içi kemik ve mücevher doluydu. Jessie parmak kemiklerini, yüzükleri, dişleri, bilezikleri, broşları gördü. Bir bebeğin göğüs kafesinin kaskatı, narin kavislerinin içinde, ay ışığında süt gibi ikiz kenarlar çizen büyük bir pırlantayı da. Bütün bunları gördü ve hepsinin bir rüya olmasını istedi. Evet, öyle olmasını *istedi.* Ama eğer bu bir rüyaysa, daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Aslında insanda rüya izlenimi bırakıyordu. Jessie karyolaya kelepçelenmişti ve yarı görebildiği bir manyak ona sessizce hazinelerini gösteriyordu. Ancak duygu...

Duygu gerçekti. Bunu inkâr etmek imkânsızdı. *Duygu gerçekti.* Köşede duran şey Jessie'nin incelemesi için çantayı açtı. Bir eliyle dibini destekliyordu. Diğer elini birbirine girmiş kemik ve mücevherlerin arasına sokarak karıştırdı. İçkarartıcı bir hışırtı ve şıkırtı duyuldu. Sanki biri kirlerin tıkadığı bir kastanyeti çalıyordu. Yaratık bunu yaparken kadını süzüyordu. Acayip suratının tam anlamıyla gelişememiş olan hatları alayla yukarıya doğru kırıştı. Ağzı o sessizce gülüşle açıldı. Düşük omuzları boğularak sessizleştirilen kahkahalarla kalkıp indi.

Jessie, *«Hayır!»* diye haykırdı ama hiç sesi çıkmadı.

Birdenbire birinin kafasındaki devre kesici anahtarlara doğru koştuğunu farketti. Herhalde İyi-Eşti. Tanrım, Jessie onun cesaret ve azmini hiç takdir edememişti. İyi-Eş o panoların kapalı kapaklarının altındaki çatlaklardan ince dumanların kıvrıla büküle çıkmaya başladığını görmüş ve bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. Şimdi motorlar fazla kızıp

yataklar yanmadan makineleri kapatmak için çaresizce son kez çabalıyordu.

Odanın dibindeki sırıtan şey elini çantanın daha da derinlerine daldırdı ve ay ışığında Jessie'ye avuç dolusu kemik ve altını uzattı.

Jessie'nin kafasında dayanılamayacak kadar parlak bir ışık çaktı, sonra her şey karanlıklaştı. Fazla gösterişli bir sahne oyunundaki kadın kahraman gibi güzel güzel bayılmadı. Şiddetle geriye doğru sarsıldı. Tıpkı elektrikli sandalyeye kayışlarla bağlanan ve cereyan verildiği için sarsılmaya başlayan idam mahkûmu bir katil gibi. Ama ne olursa olsun böylece o dehşetli dakikalar sona erdi. Şimdilik bu kadarı da yeterliydi. Jessie Burlingame hafifçe mırıldanarak itiraz bile etmeden karanlıklara daldı.

14

Bir süre sonra Jessle kısa bir an için kendine geldi. İki şey farketti. Ay dolaşarak batı pencerelerine erişmişti ve çok korkuyordu... Önce neden korktuğunu anlayamadı. Sonra her şeyi hatırladı. Babası oraya gelmişti. Belki hâlâ oradaydı. Evet, o yaratık babasına benzemiyordu ama bunun nedeni babasının güneş tutulması suratını takınmış olmasıydı.

Jessle çırpınarak doğrulmaya çalıştı. Ayaklarını öyle hızlı bastırdı ki, altındaki örtüyü itti. Ancak kollarıyla fazla bir şey yapacak durumda değildi. Kendinden geçtiği sırada kollarındaki karıncalanmalar da kaybolmuştu. Şimdi kolların ancak bir iskemlenin iki bacağı kadar hissi vardı. Ayın gümüşlediği irileşmiş gözlerle şifonyerin yanındaki köşeye baktı. Rüzgâr kesilmişti ve gölgeler, hiç olmazsa şimdilik, kımıldamıyordu. O köşede hiçbir şey yoktu. Jessle'nin kara ziyaretçisi gitmişti.

Belki de gitmedi, Jess. Sadece yerini değiştirmiş olabilir. Şimdi yatağın altında saklanıyordur. E, bu düşünceye ne dersin? Eğer öyleyse ziyaretçin her an uzanarak ellerinden birini kalçana koyabilir.

Rüzgâr şöyle bir esince arka kapı hafifçe çarptı. Başka ses yoktu. Jessie'yi her şeyden çok, köpeğin susmuş olması yabancının gittiğine inandırdı. Evde yalnızdı.

Bakışları yerdeki iri yığına kaydı. Düzeltiyorum, dedi kendi kendine. Evde Gerald var. Onu unutamam.

Başını arkaya atarak gözlerini yumdu. Boynundaki düzenli, natir zonklamanın farkındaydı. Daha fazla uyanmak ve bu zonklamanın gerçek haline, yani susuzluğa dönüşmesini istemiyordu. Kara bayginlıktan normal uykuya geçip geçemeyeceğini bilmiyor ama dünyada her şeyden çok uyumak istiyordu. Tabii belki birinin arabayla buraya gelip onu kurtarması dışında.

Burada hiç kimse yoktu, Jessie... bunu biliyorsun, değil mi, dedi Ruth. Gülünç şeylerin en gülüncüydü bu. Nancy Sinatra'nın bir şarkısından çaldığı, «Günün birinde bu çizmeler senin üzerinde dolaşacaklar,» sözlerine kendine prensip edinen Ruth. Ve ay ışığındaki siluet yüzünden titreyen bir pelteye dönüşen Ruth.

Ruth, *devam et, kızım,* dedi. *Benimle istediğin kadar alay et. Belki de bunu hak ettim... ama kendi kendini kandırma. Burada hiç kimse yoktu. Sadece hayal gücün diyalarla küçük bir şov yapılmasını sağladı, hepsi o kadar. Olay bundan ibaretti.*

İyi-Eş sakin bir sesle, *yanılıyorsun, Ruth,* diye cevap verdi. *Burada biri vardı pekâlâ. Jessie'yle ben onun kim olduğunu biliyoruz. O tam tamına babamıza benzemiyordu. Bunun nedeni güneş tutulması suratını takınmış olmasıydı. Ama önemli olan yüzü değildi... ya da uzun boylu olması. Belki özel yüksek topukları olan botlar giymişti. Belki de içlerine boy uzatacak tabanlar konmuş ayakkabılar.*

Ruth, *öyle şeyler giyemezdi o,* diye kestirip attı. *Tom Mahout o kadar sakardı ki, merdivenden inmek için bile kendini sigorta ettirmesi gerekirdi. Ah, bebeğim, herhalde benimle dalga geçiyorsun.*

İyi-Eş sakin bir inatla, *işin bu yanı önemli değil,* dedi. *Gelen oydu. O kokuyu nerde duysam tanırım. O yoğun, kan gibi sıcak kokuyu. İstiridye ya da bozuk para kokusunu değil. Hatta kan kokusunu bile değil. Bu koku...*

Düşünce dizisi burada kesildi ve fikirler dağıldı.

Jessie uyudu.

15

Jessie 20 Temmuz 1963'te öğleden sonra Sunset Trails'de babasıyla iki nedenle yalnız kaldı. Biri diğerini gizliyordu. Kamuflaj, kızın hâlâ Bayan Gilette'den korktuğu iddiasıydı. Oysa kurabiye ve ele indirilen tokat olayının üzerinden en aşağı beş yıl geçmişti. (Hatta belki de bu süre altı yıla yakındı.) Asıl neden çok basitti: Jessie insanın hayatı boyunca bir kez görebileceği bu özel olay sırasında babasıyla birlikte olmak istiyordu.

Annesi de bundan kuşkulanmıştı. Kocasıyla on yaşındaki kızının onu bir satranç taşı gibi oraya buraya sürmelerinden hiç hoşlanmamıştı. Ama artık o sırada bu mesele bir oldu bittiye dönüşmüştü hemen hemen. Jessie önce babasına gitmişti. Kızın on birine basmasına daha dört ay vardı. Ama bu da onun aptal olduğu anlamına gelmiyordu. Sally Mahout'un şüphelendiği şey doğruydu: Jessie güneşin tutulduğu günü babasıyla geçirmek için bilinçli olarak dikkatle düşünülmüş bir kampanyaya girişmişti. Jessie çok daha sonra, o gün olanlar konusunda dilini tutması için bunun da başka bir neden olduğunu düşünecekti. Bazıları, örneğin annesi, şikâyet etmeye hakkı olmadığının, hak ettiği bir davranışla karşılaştığını söyleyebilirdi.

Jessie güneş tutulmasından bir gün önce babasının çalışma odasının önündeki balkonda kitap okuduğunu görmüştü. Karısı, oğlu ve büyük kızı aşağıdaki gölde gülüşerek yüzüyorlardı. Jessie yanına oturunca Tom kızına güldü. Jessie de ona karşılık verdi. Kız bu konuşma için dudaklarını rujla parlatmıştı. Nane Yum Yum rengi bu ruju ona ablası Maddy doğumgününde hediye etmişti. Jessie dudak boyasını ilk denediğinde hoşlanmamış, bebeklere yakışan bir renk olduğunu düşünmüştü. Tadının da diş macunu gibi olduğunu. Ama babası dudak boyasının güzel olduğunu söylemişti. Böylece onu Jessie'nin birkaç rujunun en değerlisi, üzerine titrenecek ve şimdiki gibi özel zamanlarda kullanılacak bir makyaj malzemesi yapmıştı.

Jessie konuşurken Tom onu dikkatle ve saygıyla dinledi. Ama gözlerindeki alaylı kuşku ışıltısını gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Kız tabaktaki son kurabiyeye uzandığı zaman Bayan Gilette'in eline tokadı indirmesiyle ilgili çok sık anlatılan hikâyeyi tekrarlayınca Tom da, «Yani

sen hâlâ Adrienne Gilette'den korktuğunu mu söylemek istiyorsun? diye sordu. «Bu olay yıllar önce oldu... Bilmem ne zaman... Ama o sıra da ben hâlâ Dunninger için çalışıyordum. Onun için olay 1959'dan önce oldu sanırım. Bunca yıl sonra sen hâlâ korkuyorsun öyle mi? Ne kadar da Freud'ca bir şey bu, yavrum!»

«Şey... Yani... Sadece biraz...» Jessie gözlerini açarak, az konuşmakla birlikte çok şeyi ima ettiği fikrini açıklamaya çalıştı. Aslında İhtiyar 'Puf Puf Soluk'tan hâlâ korkup korkmadığını bilmiyordu. Ama Bayan Gilette'in yaşlı, mavi saçlı, iç sıkıcı bir cadı olduğunu düşündüğünü biliyordu. Belki de bütün yaşamı boyunca bir kez göreceği güneş tutulmasını onun yanında seyretmek niyetinde değildi. Özellikle işleri, tutulmayı babasıyla seyretmesini sağlayacak biçimde ayarlayabilirse. Jessie babasına tapıyordu. Kelimeler bunu açıklamaya yetmezdi.

Jessie babasının kuşkusunu değerlendirdi ve sonunda bunun dostça olduğuna karar verdi. Hatta belki de sırdaşça denilebilirdi. Jessie gülümseyerek, «Ayrıca ben seninle kalmak istiyorum,» diye ekledi.

Tom kızının elini dudaklarına götürüp parmaklarını bir Fransız mösyösü gibi öptü. O gün traş olmamıştı, zaten kamptayken çoğu zaman olmazdı. Tom'un sakallarının sert dokunuşu kızın kolları ve sırtının zevkle ürpermesine neden oldu.

Tom, «*Come tu es douce,*» dedi. «*Ma jolie mademoiselle. Je t'aime.*»

Babasının bozuk Fransızcasından bir şey anlamayan Jessie kıkır kıkır güldü. Ama birdenbire her şeyin umduğu gibi olacağına inandı.

Mutlu mutlu, «Çok eğlenceli olacak,» dedi. «Sadece ikimiz. Ben akşam yemeğini erkenden hazırlarım. Yemeği buracıkta, balkonda yiyebiliriz.»

Tom gülümsedi. «Güneş Tutulması Hamburger'leri *à deux?*»

Kız güldü ve başını sallayarak sevinçle el çırptı.

Sonra Tom, Jessie'ye o sırada bile biraz garip gelen bir şey söyledi. Çünkü aslında babası kılıklara ve modaya pek aldırmazdı. «Belki o yeni, güzel güneşlenme kılığını da giyersin.»

Jessie, «Tabii,» dedi. «Eğer istiyorsan...» Oysa annesinden o güneşlenme kılığını değiştirmesini istemeye karar vermişti. Evet, giysi oldukça *güzeldi.* Tabii fazla parlak kırmızı ve sarı çizgilerden rahatsız olmayanlar için. Ama ayrıca elbise çok dar ve fazla kısaydı. Annesi onu

Sears'e ısmarlamıştı. Daha çok tahmine dayanarak Jessie'ye bir yıl önce uyan kılıkların bir numara büyüğünü istemişti. Oysa kız birçok bakımdan daha hızlı gelişmişti. Ama madem babası o elbiseden hoşlanıyordu... Tom bu güneş tutulması konusunda ondan yana olursa...

Tom gerçekten Jessie'nin tarafını tuttu ve kampanyaya o gece başladı. Karısına akşam yemeğinden (ve onu yumuşatan iki, üç kadeh *vin rouge*'dan) sonra Jessie'nin ertesi gün Mount Washington'un tepesinde yapılacak olan 'Tutulmayı İzleme' pikniğine katılmamasını söyledi. Yazlıktaki komşularından çoğu o pikniğe katılacaklardı. Şehitleri Anma Gününden hemen sonra, yaklaşan güneş fenomenini nasıl ve nerede seyredecekleri konusunda resmi olmayan toplantılar yapmaya başlamışlardı. (Jessie'ye bu toplantılar her zamanki sıradan yaz kokteyl partileri gibi gözükmüştü.) Gruptakiler kendilerine bir ad bile seçmişlerdi: «Güneşe Tapan Dark Score'lular.» Güneşe Tapanlar bu piknik için eğitim müdürlüğünün mini otobüslerinden birini kiralamışlardı. Yanlarında öğle yemekleri doldurulmuş sefertasları, Polaroid güneş gözlükleri, özel olarak yapılmış yansıtıcı kutular, özel filtreli fotoğraf makineleri... ve tabii şampanyayla New Hampshire'ın en yüksek dağının tepesine çıkmayı planlıyorlardı. Bol bol şampanya götüreceklerdi. Jessie'nin annesiyle ablası için bu tam anlamıyla neşeli ve düzeyli bir eğlence olacaktı. Jessie ise bunu bütün sıkıcı şeylerin bir simgesi gibi görüyordu... Ve bir de denkleme 'Puf Puf Soluk' eklenince...

Jessie 19 akşamı yemekten sonra balkona çıktı. Sözümona güneş batmadan önce C.S. Lewis'in *Out of the Silent Planet* romanının yirmi, otuz sayfasını okuyacaktı. Ama asıl amacı bu kadar entelektüel bir şey değildi. Babasının onun... onların... planını açıklamasını dinleyecek ve sessizce destekleyecekti. O ve Maddy yıllardan beri yazlık evin yemek de yedikleri oturma odasının akustik bazı özellikleri olduğunu biliyorlardı. Belki de nedeni dik açılar yapan yüksek tavandı. Jessie, Will'in bile odadaki konuşmaların bu balkondan duyulduğunu bildiğini düşünüyordu. Sadece anneleriyle babaları odanın sanki mikrofon yerleştirilmiş gibi bir yer olduğunun farkında değillerdi galiba. Karı koca akşam yemeğinden sonra o odada konyaklarını ya da fincan fincan kahveyi yudumlarken verdikleri önemli kararları, hareket emirlerini kurmay başkanlığından açıklanmadan önce öğreniyorlardı.

Jessie, Lewis'in romanını başaşağı tuttuğunu farketti. Maddy ora-

ya gelip sessizce kaba kaba gülmeden bu hatasını telaşla düzeltti. Kendini biraz suçlu gibi hissediyordu. Düşünülecek olursa, yaptığı, desteklemekten çok usulca dinlemeye daha yakındı. Ama Jessie kendini buna son verecek kadar da suçlu bulmuyordu. Hatta hâlâ bu ince ahlak çizgisinin uygun tarafında olduğuna inanıyordu. Ne de olsa bir dolaba gizlenmemiş ya da buna benzer bir şey yapmamıştı. Açık açık orada oturuyor, batı ufkuna yaklaşan güneşin ışıkları da onu aydınlatıyordu. Mars'da da güneş tutulmaları olup olmadığını merak etmekteydi. Orada güneş tutuluyorsa, olayı seyredecek Marslılar da var mı acaba? Annesiyle babası içerde, masanın başında oturuyorlardı. Bu yüzden konuştuklarının duyulmadığını sanıyorlarsa suç Jessie'de miydi? İçeri girip bu gerçeği onlara açıklaması mı gerekiyordu?

Jessie, «Kızgın Damdaki Kedi» filminde Elizabeth Taylor'un yaptığı gibi azametli bir sesle, «Hiç sanmıyorum, haayaatım,» dedi. Sonra da ağzını yayarak aptal aptal güldüğünü görmemeleri için eliyle dudaklarını örttü. Ablasının hiç olmazsa o sıra işine karışmayacağını tahmin ediyordu. Maddy'le Will'in aşağıda, oyun odasında tartıştıklarını duyuyordu. Cootie Parchesi ya da buna benzer bir oyun oynuyorlardı.

Babası annesine en neşeli ve etkileyici sesiyle, «Onun yarın burada benimle kalmasının bir zararı olacağını hiç sanmıyorum,» diyordu. «Sen de öyle düşünmüyor musun?»

Jessie'nin annesi, «Tabii öyle düşünüyorum,» diye cevap verdi. «Ama onun bu yaz bizimle birlikte bir yere gelmesinin de bir zararı olmaz. Artık hepten, 'babasının kızı'na dönüştü.»

«Jessie, geçen hafta sen ve Will'le Bethel'deki kukla gösterisine gitti. Sen bana açık arttırma yapılan depoya gittiğin zaman Jessie'nin Will'le kaldığını söylemedin mi? Hatta kardeşine kendi cep harçlığıyla dondurma bile almış.»

«Bu bizim Jessie'miz için bir özveri değildi.» Sally'nin sesi neredeyse sertti.

«Ne demek istiyorsun?»

«Şunu demek istiyorum: Jessie kukla gösterisine istediği için gitti. Will'le de yine istediği için ilgilendi.» Sertlik yerini daha tanıdık bir ses tonuna bırakmıştı. Öfkeye. Sally bu ses tonuyla, «Sen ne demek istediğimi nasıl anlayabilirsin?» diye soruyordu. «Nasıl anlayabilirsin? Sonuçta sen bir erkeksin.»

Jessie annesinin bu ses tonunu son birkaç yıldan beri gitgide daha çok duyuyordu. Bunun bir nedeninin büyürken daha çok şeyi görüp işitmesi olduğunu biliyordu. Ama bir nedenin de bu tonun annesinin sesinde eskisinden daha çok belirmesi olduğundan da hemen hemen emindi. Jessie babasının mantık türünün annesini neden her zaman böyle çıldırttığını anlayamıyordu.

Tom şimdi, «Jessie'nin bir şeyi istediği için yapması neden endişe kaynağı oluyor?» diye soruyordu. «Hatta onun aleyhinde bir şey? Jessie yalnız aileyle değil, toplumla da ilgili bir vicdana sahip olursa ne yaparız, Sal? Onu asi kızların gönderildiği bir yere mi kapatırız?»

«Benimle böyle ukala ukala konuşma, Tom! Ne demek istediğimi pekâlâ biliyordu!»

«Hayır, bu kez ne demek istediğini anlayamadım, tatlım. Bunun sözde bizim yaz tatilimiz olduğunu unuttun mu? Tatilde olan insanların istedikleri şeyleri yaptıklarını, istedikleri kişilerle birlikte olduklarını sanırdım. Hatta ben tatilin bu anlama geldiğini düşünürdüm.»

Jessie gülümsedi. Savaşın hemen hemen sona erdiğini anlamıştı. Ertesi gün güneş tutulması başladığı zaman burada babasıyla beraber olacaktı. «Puf Puf Soluk» ve Güneşe Tapan Dark Score'luların geri kalanıyla Mount Washington'un tepesinde değil. Babası yetenekli bir amatörü biraz uğraştıran ve şimdi de onu yenen bir dünya şampiyonu satranççıya benziyordu.

«Sen de gelebilirsin, Tom... Sen gelirsen, Jessie de gelir.»

İşte bu tehlikeli bir sözdü. Jessie soluğunu tuttu.

«Ben gelemem, sevgilim. Brookings Ecza portföyü konusunda David Adams'dan telefon bekliyorum. Bu çok önemli... ayrıca çok da riskli. Bu aşamada Brookings'le ilgilenmek patlatma kapsülleriyle oynamaya benziyor. Ama seninle dürüst konuşacağım: Gelecek durumda olsaydım bu pikniğe yine de katılmazdım sanırım. O Gilette denilen kadından hoşlanmıyorum... sonra Sleefort denen o itoğlu it...»

«Sus, Tom!»

«Endişelenme, Maddy'le Will aşağıdalar. Jessie de tâ ön balkonda... Onu görüyor musun?»

Jessie işte bu anda babasının oturma-yemek odasının akustik özelliklerini çok iyi bildiğinden emin oldu. Tom kızının bu konuşma sırasında söylenen her sözü duyduğunu biliyordu. Onun her sözü duymasını

istiyordu. Hafif, sıcak bir ürperti Jessie'nin sırtından yukarı çıktı ve bacaklarından aşağıya indi.

«İşin gelip Dick Sleefort'a dayanacağını bilmeliydim.» Annesinin sesinde hem alay, hem de öfke vardı. Bu karışım Jessie'nin başını döndürdü. Kıza göre, ancak yetişkinler duyguları pek çok çılgınca biçimde birbirlerine karıştırabiliyorlardı. Duygular yiyecek olsaydı, yetişkinlerin duyguları çikolata kaplı biftek, içinde ananas parçaları bulunan patates püresi, üzerine toz şeker yerine kırmızı biber serpilmiş mısır gevreğine benzeyecekti. Jessie yetişkinliğin bir ödülden çok cezaya benzediğini düşünüyordu.

«Tom, o adam bana altı yıl önce sulandı. O sırada sarhoştu. Geçmişte kalan o günlerde her zaman sarhoştu. Ama sonradan kendine çeki düzen verdi. Polly Bergeron bana onun Adsız Alkolikler Derneğine gittiğini söyledi ve...»

Babası alayla, «Aferin ona,» dedi. «Ona 'Çabuk iyileş' yazan bir kart mı yollayacağız, yoksa bir kahramanlık madalyası mı, Sal?»

«Küstahlık etme! Az kalsın adamın burnunu kırıyordun...»

«Evet, gerçekten de öyle. Bir erkek içkisini yenilemek için mutfağa girdiğinde yolun aşağısında oturan bir herifin bir elini karısının kabaetine atmış, diğerini de elbisesinin önünden içeri sokmuş olduğunu görürse...»

Sally ciddi ciddi, «Bırak bunları şimdi,» dediyse de, Jessie annesinin bir nedenle hemen hemen *memnun* olduğunu düşündü. Her şey giderek daha tuhaflaşıyordu. «Önemli olan şu: Senin Dick Sleefort'un cehennemin derinliklerinden fırlayan bir iblis olmadığını keşfetmenin zamanı geldi. Jessie'nin de Adrienne Gilette'in vaktiyle çim alanda verilen bir partide eline şakacıktan vuran yapayalnız, yaşlı bir kadın olduğunu keşfetmesinin zamanı. Tom, lütfen şimdi delice şeyler söyleme. Ben bunun *iyi* bir şaka olduğunu iddia etmiyorum. Hiç değildi. Ben sadece Adrienne'in bunun farkında olmadığını söylüyorum. Kadının kötü bir niyeti yoktu.»

Jessie başını eğince karton ciltli kitabın sağ elinde hemen hemen ikiye bükülmüş olduğunu gördü. Annesi, Vassar'dan *cum laude* (bu da ne demekse) mezun olan bu kadın nasıl böylesine aptalca davranabiliyordu? Jessie'ye göre bu sorunun cevabı çok açıktı: Sally aptal olamazdı. Annesi ya her şeyi iyi biliyor ya da gerçeği görmeye yanaşmıyordu.

İnsan hangi cevabın doğru olduğuna karar verirse versin, yine de aynı sonuca varıyordu. Sally Mahout inanmak konusunda yazılan yolun yukarısında yaşayan, çirkin ve yaşlı bir kadınla kendi kızı arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştı. Ve 'Puf Puf Soluk'u seçmişti. Ne harika değil mi?

Ben «babamın kızı»yım. İşte neden bu! Bu ve söylediği şeylerin nedeni. Ama bunu anneme asla açıklayamam. O da gerçeği hiçbir zaman kendi kendine göremez. Milyar yıl yaşasa da göremez.

Jessie kendini zorlayarak karton kapaklı romanı kavramış olan parmaklarını gevşetti. Bayan Gilette bal gibi onun elini tokatlamak *istemiş*, kötü niyetli davranmıştı. Ama yine de babası Jessie'nin o yaşlı kargadan artık korkmadığından kuşkulanmakta haklıydı. Pek de yanılmıyordu. Ayrıca Jessie'nin babasıyla kalması konusunda istediği olacaktı. Onun için annesinin ukalalıklarının hiç önemi yoktu. Öyle değil mi? O burada, babasıyla kalacaktı. Puf Puf Soluk'la uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Ve bütün bu güzel şeyler olacaktı çünkü...

Jessie, çünkü babam benim tarafımı tutuyor, diye düşündü. İşte gerçek buydu. Babası onu destekliyor, annesiyse kazık atmaya çalışıyordu.

Jessie Akşam Yıldızının kararan gökyüzünde hafifçe parladığını gördü. Birden orada neredeyse kırk beş dakikadır oturduğunu ve annesiyle babasının güneş tutulmasından ve ondan söz etmelerini dinlediğinin farkına vardı. O gece yaşamın önemsiz ama ilginç bir gerçeğini keşfetmişti: İnsan kendisinden söz edilmesini gizlice dinlerken zaman çok çabuk geçiyordu.

Jessie düşünmeden elini kaldırıp parmaklarını büktü. Elini bir boru biçimine sokarak yıldıza baktı ve eski formülü tekrarladı. «Şimdi bir dilekte bulunacağım.» Onun dileği ertesi gün orada babasıyla kalmasına izin verilmesiydi. Dileği yerine gelmek üzereydi. Ne olursa olsun babasıyla kalmalıydı. Birbirini desteklemesini bilen iki kişi balkonda oturacak ve Güneş Tutulması Hamburgerleri yiyeceklerdi. *A deux*... Tıpkı yıllardan beri evli olan bir çift gibi.

«Dick Sleefort'a gelince, sonradan benden özür diledi, Tom. Bunu sana söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum...»

«Söyledin ama doğrusu ben onun benden de özür dilediğini hiç hatırlamıyorum.»

«Herhalde bir yumrukta kafasını kıracağından korkuyordu. Ya da hiç olmazsa böyle bir şeye kalkışacağından.» Yine annesi Jessie'ye pek garip gelen o ses tonuyla konuşuyordu. Mutluluk, neşe ve öfkeden oluşan endişeli bir karışımdı bu. Jessie bir an böyle konuşabilen bir insanın aklının yerinde olup olamayacağını düşündü. Ama sonra bu düşünceyi çabucak kafasından sildi. «Bu konuyu kapatmadan önce Adrienne Gilette hakkında bir şey daha söylemek istiyorum...»

«Tamam, söyle bakalım.»

«Adrienne Gilette bana 1959'da, yani tam iki yaz sonra o yıl menopozun başladığını açıkladı. Jessie'den ve o kurabiye olayından açık açık söz etmedi ama yanılmıyorsam özür dilemeye çalışıyordu.»

«Ah...» Babası en sakin sesiyle, bir avukat gibi söylemişti bunu. «Ah... Peki, siz iki hanım, bu bilgiyi Jessie'ye aktarmayı düşündünüz mü?.. Birinizden biriniz? Bunun ne demek olduğunu çocuğa anlattınız mı?»

Annesi hiç sesini çıkarmadı. Jessie'nin 'menopoz' konusunda hâlâ doğru dürüst bir bilgisi yoktu. Başını eğince yine kitabı bükecek kadar sıkı tutmuş olduğunu gördü. Kendini zorlayarak ellerini gevşetti.

«Ya da ondan özür dilemeyi hiç düşündünüz mü?» Tom'un sesi yumuşak... okşayıcı... ve öldürücüydü.

Sally yine uzun ve düşünceli bir sessizlikten sonra, «Beni sorguya çekmekten vazgeç!» diye bağırdı. «Burası senin evin, Yüksek Mahkemenin İkinci Bölümü değil. Belki farketmemişsindir diye söylüyorum.»

Tom, «Konuyu sen açtın,» dedi. «Ben değil. Ben sadece sordum...»

«Her sözü çarpıtmandan bıktım usandım artık.» Jessie annesinin ses tonundan ağladığını ya da ağlamaya hazırlandığını anladı. Hatırlayabildiği kadarıyla, annesinin ağlaması ilk kez onda merhamet uyandırmadı. Koşup annesini teselli etme isteği duymadı. (Herhalde o arada kendisi de hüngür hüngür ağlayacaktı.) Jessie onun yerine duygudan yoksun bir memnunluk duydu.

«Sally üzgünsün. Neden biz sadece...»

«Kahretsin! Tabii üzgünüm. Kocamla yaptığım tartışmalar buna neden oluyor! Ne garip değil mi? Neyi tartıştığımızı biliyor musun? Sana bir ipucu vereceğim, Tom. Konu Adrienne Gilette değildi. Dick Sleefort da. Yarınki güneş tutulması da. Biz seninle Jessie yüzünden

tartışıyoruz. Kendi kızımız yüzünden! E, başka yeni haberlerin var mı?» Sally gözyaşları arasında güldü. Bir kibrit çakıp sigarasını yakarken bir hışırtı oldu. «'Her zaman yağlananın gıcırdayan tekerlek' olduğunu söylemezler mi? Jessie'miz de öyle değil mi? Gıcırdayan tekerlek! Kız son sözü söylemedikçe yapılan planlardan memnun kalmıyor. Zaten başkalarının planları onu pek hoşnut etmiyor. Hiçbir zaman bir şeyi tadında bırakmıyor.»

Jessie annesinin sesinde nefrete yakın bir şey olduğunu farkederek dehşete kapıldı.

«Sally...»

«Bırak artık, Tom! Jessie burada seninle kalmak mı istiyor? Pekâlâ. Zaten bizimle gelirse her şeyin tadını kaçırır. Ablasıyla kavga çıkarır, Will'le ilgilenmek zorunda kaldığını söyleyerek vızıldar. Yani yine gıcırdar.»

«Sally, Jessie vızıldamaz. O pek çok bakımdan...»

Sally Mahout, «Ah, sen onu olduğu gibi *göremiyorsun!*» diye bağırdı. Sesindeki kin Jessie'nin iskemlesinde büzülmesine neden oldu. «Tanrım! Sen bazen kızın değil de sevgilinmiş gibi davranıyorsun!»

Bu kez uzun süre babasının sesi çıkmadı. Konuşmaya başladığında sesi yumuşak ve soğuktu. «Bu çirkin ve haksız bir sözdü.»

Jessie balkonda oturmuş Akşam Yıldızına bakıyor ve üzüntüsünün derinleşerek dehşete benzeyen bir duyguya dönüştüğünü hissediyordu. Birdenbire parmaklarını bükerek gökteki yıldızı yakalamak istedi. Bu kez olanların hepsinin silinmesini dileyecekti. Babasından ertesi gün onunla Sunset Tralls'de kalmak istemesiyle başlayan her şeyin silinmesini.

Sonra annesi iskemlesini geriye iterken çıkan sesi duydu. Sally, «Özür dilerim,» dedi. Sesi öfkeliydi. Ama Jessie'ye bu seste şimdi biraz da korku varmış gibi geldi. «Jessie'yi yarın yanında tut. Eğer istediğin buysa. İyi! Güzel! Jessie senin olsun.»

Sonra hızla uzaklaşan Sally'nin ayakkabılarının topuk tıkırtıları duyuldu. Bir dakika sonra da kendi sigarasını yakan babasının Zippo çakmağının şıkırtısı.

Jessie balkonda sıcak yaşların gözlerine dolduğunu hissetti. Utanç ve acının, bir de tartışmanın daha kötüleşmeden sona ermesinin verdi-

ği rahatlığın neden olduğu yaşlar... Çünkü hem o, hem de Maddy ana babalarının tartışmalarının son zamanlarda daha gürültülü ve öfkeli bir hal aldığını farketmemişler miydi? Aralarındaki soğukluğun sonradan öyle çabucak ısınamadığını? Yoksa onlar... olabilir miydi?..

Jessie fikir bütünleşmeden kendi kendini susturdu. Hayır. Olamaz. Mümkün değil. Onun için kes sesini!

Belki sahne değişikliği, düşüncelerinin değişmesini de sağlayacaktı. Jessie ayağa kalkıp balkonun merdivenlerinden hızla indi. Sonra da yoldan ilerleyerek gölün kıyısına gitti. Orada oturup suya çakıl taşları atmaya başladı. Babası yarım saat sonra onu bulmaya geldi.

«Yarın balkonda iki kişi için Güneş Tutulması Hamburgerleri,» diyerek kızı boynunun yanından öptü. Traş olmuştu ve çenesi yumuşaktı. Ama kızın sırtından o hafif ürperti yine yukarıya doğru yayıldı. «Her şey ayarlandı.»

«Annem kızdı mı?»

Babası neşeyle, «Hayır,» dedi. «Gitmenin ya da kalmanın onun için farketmeyeceğini söyledi. Çünkü bu hafta üzerine düşen işleri yapmışsın ve...»

Jessie babasının oturma-yemek odasının akustik özellikleri konusunda açıkladığından çok daha fazla bilgisi olduğu konusundaki şüphelerini unutmuştu. Bu cömert yalan onu öyle etkiledi ki, az kalsın hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktı. Babasının boynuna atıldı, yanaklarına ve dudaklarına heyecanlı öpücükler kondurdu. Tom'un ilk tepkisi hayret oldu. Ellerini geri çekerken bir an kızın göğüslerinin küçücük uçlarını avuçladı. Jessie yine ürperdi ama bu seferki şok gibi bir şeydi... hem de garip bir *déjà vu* gibi. Yetişkinlerin tuhaf tezatlarıyla ilgili düşünceleri yeniden belirdi. Onların dünyasında istediğin zaman böğürtlen doldurulmuş kıyma rostosu ya da limon suyunda pişirilmiş yumurta söyleyebilirdin... bu dünyada bazı insanlar böyle şeyleri gerçekten yapıyorlardı. Sonra Tom'un elleri kayarak arkaya uzandı, tehlikesizce Jessie'nin kürek kemiklerine bastırarak kızını kucakladı. Belki bu eller olmamaları gereken yerde biraz fazla kalmışlardı ama kız bunun pek farkında değildi.

«Seni seviyorum, babacığım.»

«Ben de seni seviyorum, Punkin. Yüz milyonlarca kere.»

16

Güneşin tutulacağı gün sıcak ve boğucuydu ama gökyüzü oldukça açıktı. Meteorolojicilerin alçak bulutların fenomenin izlenmesini engelleyebilecekleriyle ilgili uyarıları asılsız çıkacakmış gibiydi. Hiç olmazsa Batı Maine'de.

Sally, Maddy ve Will, Güneşe Tapan Dark Score'luların otobüsüne yetişmek için ona doğru evden ayrıldılar. (Sally gitmeden önce Jessie'yi yanağından soğuk bir tavırla öptü. Kız da annesine aynı biçimde karşılık verdi.) Böylece Tom Mahout karısının 'gıcırdayan tekerlek' diye tanımladığı kızla yalnız kaldı.

Jessie şortunu ve Camp Ossippee tişörtünü çıkarıp cırtlak renkli, dapdar yeni güneşlenme kılığını giydi. Maddy'nin 'Günahım' adlı parfümünden biraz sürdü. Annesinin Yodora ter ilacından da. Dudaklarını yeniden Nane Yum Yum rujuyla boyadı. Aslında aynanın önünde dakikalarca durmaz, kendine fazla özen göstermezdi. (Annesinin lafıydı bu. «Maddy, artık kendine bu kadar özen göstermeyi bırak ve oradan çık,» derdi.) Ama Jessie bugün biraz uğraşarak saçlarını tepesine topladı, çünkü babası bir keresinde bu saç biçimini beğenmişti.

Jessie son tokayı da yerine taktıktan sonra banyonun elektrik düğmesine uzandığı anda durakladı. Aynadan ona bakan küçük bir çocuğa değil, gelişmiş bir kıza benziyordu. Bunun nedeni güneşlenme kılığının ancak bir iki yıl sonra gerçek göğüsler halini alacak ufak kabarcıkları belirginleştirmesi değildi. Dudak boyası ve biçimsizce yapılmış ama garip bir çekiciliği olan topuz da. Bütün bunların hep birarada etkileri oluyordu. Toplam, parçalarından daha fazlaydı çünkü... Neden? Jessie bunu bilmiyordu. Belki neden, yukarıya tarayarak tepesinde topladığı saçlarının elmacık kemiklerini ortaya çıkarmasıydı. Ya da çıplak boynunun çizdiği kavisti. Boynu, göğsündeki sivrisinek ısırıklarından da, erkek çocuklarınkini andıran dar kalçalı vücudundan çok daha seksiydi. Ya da belki neden Jessie'nin gözlerindeki pırıltıydı. Bu ışıltı belki o güne dek saklanmıştı ya da ilk kez beliriyordu.

Ne olursa olsun, orada bir dakika daha durup aynadaki görüntüsüne baktı. Birdenbire annesinin, «Tanrım» dediğini duydu. «Bazen kızın değil de sevgilinmiş gibi davranıyorsun.»

Jessie pembe alt dudağını ısırarak kaşlarını hafifçe çattı. Bir gece önce olanları anımsamıştı. Tom ona dokununca ürpermesi... İnsanın anlayamadığı budalaca şeyler yüzünden titremesi saçmaydı, hatta düşünmesi bile.

Jessie, bu iyi bir öneri, diye düşünerek banyonun ışığını söndürdü.

Öğle geçer ve güneşin tutulacağı saat yaklaşırken Jessie de giderek heyecanlanmaya başladı. Portatif radyoyu açıp North Conway'deki rock and roll istasyonu olan WNCH'i buldu. Annesi WNCH'den nefret ederdi. Del Shannon, Dee Dee Sharp ve Gary «U.S.» Bonds'u yarım saat dinledikten sonra, radyoyu kim açmışsa ondan Mount Washington'dan yayın yapan klasik müzik istasyonunu bulmasını isterdi. (WNCH'i genellikle Jessie ya da Maddy açardı.) Ama Tom bugün müziğin zevkini çıkarıyor gibiydi. Çalan şarkıyı mırıldanıyor ve parmaklarını şaklatıyordu. Duprees'in «Sen Bana Aitsin» yorumlarını dinlerlerken bir ara Jessie'yi kollarına alarak onunla balkonda dans etti. Jessie saat üç buçukta ocağı yaktı. Tutulmanın başlangıcına bir saat vardı. Sonra bir mi yoksa iki mi hamburger istediğini sormak için babasını aradı.

Tom'u evin güney tarafında buldu. Jessie'nin durduğu verandanın altındaydı. Arkasında (bir bacağında YALE BED. EG. yazılı) bir şort ve bir elinde de kapitone bir fırın eldiveni vardı. Terin gözlerine akmaması için alnına bir eşarp bağlamıştı. Otlarla tutuşturduğu küçük ateşin dumanları tütüyordu. Ateşin üzerine eğilmiş olan Tom'un şortuyla eşarbı yüzünden görünüşü garip ama hoştu, daha genç duruyordu. Jessie hayatında ilk kez annesinin üniversitenin son sınıfına geçtiği yaz âşık olduğu erkeği gördü.

Tom'un yanında birkaç tane kare biçimi cam vardı. Onları eski bahçıvan kulübesinin penceresinden, ufalanan macunların arasından dikkatle kesip çıkarmıştı. Şimdi camlardan birini ateşten yükselen dumana tutuyor, sanki o kamplarda yenilen acayip ama nefis bir şeymiş gibi, barbekü maşasıyla o yana, bu yana çeviriyordu. Jessie kahkahalarla gülmeye başladı. En çok komik bulduğu fırın eldiveniydi. Babası da gülerek döndü. Jessie'nin bir an için aklından babasının o açıdan elbisesinin altını görebileceği geçti. Ama o *babasıydı* ne de olsa. Marinadan Duane Corson gibi sevimli bir çocuk değil.

Jessie, «Ne yapıyorsun?» diyerek kıkır kıkır güldü. «Öğle yemeğinde hamburger yiyeceğimizi sanıyordum, cam sandviçler değil.»

Tom, «Onlar sandviç değil, Punkin,» dedi. «O camlarla güneş tutulmasını seyredeceğiz. İki üç camı üst üste koyarsan güneşi tüm tutulma süresince seyredebilirsin. Gözlerine zarar gelmez. Okuduğum kitapta bu konuda çok dikkatli davranılması gerektiği yazıyordu. Ağ tabakası yanar ama bunu ancak neden sonra farkedermişsin.»

Jessie hafifçe titredi. «Ay...» İnsanın kendini farkına varmadan kavurması ona inanılmayacak kadar kötü bir şey gibi gözükmüştü. «Güneşin tümüyle tutulması ne kadar sürüyor, baba?»

«Uzun sürmüyor. Sadece bir dakika kadar.»

«Eh, o cam şeylerden birkaç tane daha yap. Gözlerimi yakmak istemiyorum. Şimdi... bir Güneş Tutulması Hamburgeri mi istiyorsun, yoksa iki mi?»

«Bir tane yeter, tabii büyükse.»

«Tamam.»

Kız gitmek için döndü.

«Punkin?»

Jessie dönüp babasına baktı. Tom'un alnında boncuk boncuk terler vardı. Ufak tefek vücudu biçimliydi ve Jessie'nin daha sonra evleneceği erkek gibi kıllı değildi. Ama Gerald gibi göbeği de, kalın camlı gözlüğü de yoktu. Babasının ne kadar yakışıklı olduğunu, ne kadar genç durduğunu düşünen Jessie, birdenbire Tom'un gözlerini ona dikmiş olduğunu farketti. Dumana karşın parlak gri gözleri o anda bile çok güzeldi, kış şafağında bir gölcüğü andırıyordu. Jessie cevap vermeden yutkunmak zorunda kaldı. Boğazı kurumuştu. Herhalde bunun nedeni yanan otlardan yükselen pis kokulu dumandı. Ya da değildi.

«Evet, baba?»

Tom uzun bir an bir şey söylemedi. Terler ağır ağır yanaklarından ve alnından, göğsüyle karnından akarlarken başını kaldırmış kıza bakıyordu. Jessie birdenbire korktu. Sonra babası gülümseyince her şey yoluna girdi.

«Bugün pek hoşsun, Punkin. Hatta iç bayıltıcı bulmazsan, sana çok güzel olduğunu söyleyeceğim.»

«Teşekkür ederim, bu sözlerin hiç de iç bayıltıcı değil.»

Babasının sözleri (özellikle annesinin bir gece önceki öfkeli eleştirilerinden sonra) Jessie'yi öyle sevindirdi ki, boğazına bir şey tıkandı sanki, bir an neredeyse ağlayacaktı. Onun yerine gülümseyerek babasına

doğru bir reverans yaptı, sonra da barbekü ocağına doğru gitti. Kalbi göğsünde bir davul gibi gümbürdüyordu. Annesinin söylediği sözlerden biri, en korkuncu bilincine doğru yükselmeye çalıştı...

(Sanki kızın değil de)

Jessie bu yankıyı öfkeli bir eşekarısını ayağının altında eziyormuşcasına susturdu. Yine yetişkinlere özgü o çılgınca duygu karmaşasının etkisinde kaldı. Dondurma ve etli salça, limonlu şekerlemelerle doldurulmuş kızarmış tavuk. Bu karmaşadan tam kaçamıyormuş gibiydi, hatta kaçmak istediğinden de pek emin değildi.

E, ne olmuş yani? Bu çılgınca bir gündü, hepsi o kadar. Güneş bile çılgınca bir şey yapacaktı.

İleride bir gün Ruth Neary rolüne çıkacak olan ses, *evet,* diye onayladı. *Neden olmasın?*

Kızartılmış mantar ve tatlı kırmızı soğanla süslenen Güneş Tutulması Hamburgerleri nefisti. Tom kızına, «Bunların yanında annenin geçen sefer yaptığı hamburgerler gerçekten sönük kalıyorlar,» dedi. Jessie de deli gibi kıkır kıkır güldü. Yemeklerini Tom'un çalışma odasının önündeki balkonda yediler. Maden tepsileri dizlerine koymuşlardı. Aralarında yuvarlak bir bahçe masası, üzerinde tuzluk, biberlik, hardal kabı, kâğıt tabaklar ve tutulmayı seyretmek için bazı eşyalar vardı. Gözlem araç gereçlerinin arasında Polaroid güneş gözlükleri, ailenin diğer üyelerinin Mount Washington'a götürdüklerine benzeyen evde yapılmış, mukavva yansıtma kutuları, isli cam parçaları ve mutfaktaki fırının yanındaki çekmeceden alınmış tutacaklar bulunuyordu. Tom kızına isli camların artık kızgın olmadığını söyledi. Ancak elmas traşı kullanmak konusunda fazla usta değildi. Cam parçalardan bazılarının kenarlarında sivrilikler ve çentikler olmasından korkuyordu.

«Annenin eve geldiği zaman seni birkaç parmağının yerine dikilmesi için Oxford Hills Hastanesinin acil yardım servisine götürdüğümü açıklayan bir not bulması hiç hoşuma gitmez.»

Jessie, «Annem bu fikirden pek hoşlanmadı değil mi?» diye sordu.

Babası Jessie'ye sarıldı bir an. «Hayır. Ama ben hoşlandım. Bu fikir için ikimiz adına da yeteri kadar çıldırıyordum.» Öyle neşeyle güldü ki, Jessie de gülümseyerek ona karşılık verdi.

Güneş tutulması zamanı yaklaşırken önce yansıtma kutularını kullandılar. Tutulma 16:29'da başlayacaktı. Jessie'nin yansıtma kutusunun

ortasındaki güneş ancak bir şişe kapağı kadardı. Ama öylesine parlaktı ki, kız eliyle masayı araştırarak bir gözlük bulup taktı. Onun saatine göre tutulma artık başlamış olmalıydı. Saat dört buçuğu gösteriyordu.

Jessie endişeyle, «Galiba benim saatim ileri gidiyor,» dedi. «Ya da bütün dünyada bazı astronomlar utanılacak duruma düştüler.»

Tom, «Tekrar kontrol et,» dedi gülümseyerek.

Jessie yansıtma kutusuna yeniden bakınca o ışıklı dairenin artık kusursuz bir yuvarlak olmadığını gördü. Şimdi sağda siyah bir hilal daireyi bozuyordu. Ensesinden bir buz parçası kayar gibi olunca Jessie ürperdi. Kendi yansıtma kutusunun içindeki görüntüyü değil de, kızı seyreden Tom bunu farketti.

«Punkin? İyi misin?»

«Evet ama... biraz korkutucu değil mi?»

Tom, «Evet,» dedi. Jessie babasına bir göz atınca onun bu sözünde ciddi olduğunu anlayarak rahatladı. O da kızı kadar korkuyormuş gibiydi ve böyle olması onun sevimli çocuksu halini daha da belirginleştiriyordu. İkisinin ayrı ayrı şeylerden korkabilecekleri Jessie'nin aklına bile gelmedi. «Kucağıma oturmak ister misin, Jess?»

«Oturabilir miyim?»

«Tabii.»

Jessie elinde yansıtma kutusuyla Tom'un kucağına kaydı, rahat oturabilmek için biraz kıpırdadı. Babasının güneşten ısınmış terli cildinin ve traş losyonunun hafiflemiş kokusu hoşuna gitmişti. Galiba traş losyonunun adı Redwood'du. Güneş kılığının eteği yukarıya doğru çıktı (çok kısa olduğu için normal sayılırdı). Babası elini bacaklarından birinin üzerine koyduğu zaman pek farketmedi. Ne de olsa o Jessie'nin babasıydı. Babasıydı. Marinadan Duane Corson ya da Jessie'yle arkadaşlarının okulda uğrunda kâh kıkır kıkır gülüp kâh inledikleri Richie Ashlocke değildi.

Dakikalar ağır ağır geçti. Jessie zaman zaman rahat edebilmek için kımıldanıp hafifçe dönüyordu. Galiba bir ara üç, dört dakika, belki de daha da uzun uyukladı. Çünkü balkondan aşağıya doğru esen ve onu uyandıran rüzgâr terli kollarının üzerinden kayarken kıza şaşılacak kadar soğuk geldi. Sanki bu öğleden sonra saatlerinde değişiklikler olmuştu. Jessie arkasına, babasının omzuna dayanarak gözlerini kapamadan önce ona parlak gelen renkler şimdi uçuk pastele dönüşmüş,

ışık da nedense sönükleşmişti. Jessie, sanki gündüzü bir tülbentten süzmüşler, diye düşündü. Yansıtma kutusuna bakınca şaşırdı. Şimdi orada sadece güneşin yarısı vardı. Saatine bir göz attı, beşi dokuz geçiyordu.

«Bak, işte oluyor, baba! Güneş karanyor!»

Tom, «Evet,» diye onayladı. Sesi nedense bir tuhaftı. Yüzeyde ciddi ve düşünceli. Onun altında boğuk. «Hem de tam zamanında.»

Jessie uyurken babasının elinin bacağında yukarıya doğru kaymış olduğunu belli belirsiz farketti.

«Artık islı camdan bakabilir miyim, baba?»

«Daha sırası değil.» Eli kızın bacağında daha da yukarıya kaydı. Bu el sıcak ve terliydi ama tiksinti verici değildi. Jessie elini babasının parmaklarının üzerine koydu ve dönüp ona gülümsedi.

«Çok heyecanlı, öyle değil mi?»

Tom yine o tuhaf, boğuk sesle, «Evet,» dedi. «Evet, öyle, Punkin. Aslında benim düşündüğümden çok daha heyecanlı.»

Yine dakikalar geçti. Yansıtma kutusunda ay güneşi kemirmeyi sürdürdü. Beşi yirmi beş geçiyordu. Sonra beş buçuk oldu. Jessie hemen hemen bütün dikkatini yansıtma kutusundaki küçülen görüntüye vermişti. Ama yine de belli belirsiz bir yanı Tom'un kucağının bu gün garip bir biçimde sert olduğunu farketti. Daha rahat bir yer bulmak için yine kımıldandı. Babası çabucak, hışırtılı hışırtılı bir soluk aldı. Havayı alt dudağının üzerinden içine çekti.

«Baba? Çok mu ağırım? Canını mı yaktım?»

«Hayır. Ağır filan değilsin.»

Jessie'nin saati beşi otuz yedi geçiyordu. Tam tutulmaya dört dakika kalmıştı. Ama saati ileri gidiyordu o zaman biraz daha vakit olabilirdi.

«Artık camın arkasından bakabilir miyim?»

«Hemen olmaz, Punkin. Biraz sonra.»

Jessie, WNCH'de çalınan Debbie Reynolds'un orta çağlardan kalma bir şarkısını duyuyordu. «İhtiyar cırlak baykuş... kumruya sesleniyor... Tammy... Tammy.. Tammy âşık...» Kadının sesi sonunda kemanların iç bayıltıcı nameleri arasında boğuldu. Onun yerini alan disk jokey Kayak Kentinde havanın kararmakta olduğunu açıkladı. (WNCH disk jokeyleri çoğu zaman Kuzey Conway'den böyle söz ederlerdi.) Sınırın New

Hampshire tarafında hava çok bulutlu olduğu için tutulmayı görmek mümkün değildi. Disk jokey yolun karşısında, kent alanında düşkırıklığına uğramış sürüyle güneş gözlüklü insanın beklediğini söyledi.

«Ama biz düşkırıklığına uğrayanlardan değiliz. Öyle değil mi, baba?»

Tom, «Evet, öyle,» diye onayladı. «Herhalde biz evrenin en mutlu insanlarıyız.»

Jessie yine yansıtma kutusuna baktı ve o küçücük görüntü dışında her şeyi unuttu. Artık ona Polaroid gözlüğün camlarının arkasından gözlerini kısmadan bakabiliyordu. Tutulmanın başladığını haber veren sağdaki kara hilal, şimdi solda alev alev yanan güneş ışınlarının oluşturduğu bir yarımaya dönüşmüştü. O kadar parlaktı ki, sanki yansıtma kutusunun yüzeyinde yüzüyordu.

«Göle bak, Jessie!»

Kız babasının söylediğini yapınca güneş gözlüğünün camlarının gölgelediği gözleri irileşti. Yansıtma kutusundaki gitgide küçülen görüntüye daldığı için etrafta olanları kaçırmıştı. Pasteller şimdi eski suluboyalara dönüşmüştü. On yaşındaki kızı hem büyüleyen, hem de dehşete düşüren erken bir alacakaranlık Dark Score Gölünün üzerinden kayıyordu. Koruda bir yerde yaşlı bir baykuş öttü. Jessie ani bir titrek bir titremenin vücudunu sarstığını hissetti. Radyoda bir Aamco reklamı sona erdi ve Marvin Gaye şarkı söylemeye başladı. *«Ahh, herkes beni dinlesin. Özellikle siz kızlar. Sevdiğin hiçbir zaman evde değilse... yalnız bırakılmak doğru mu?»*

Kuzeydeki koruda baykuş tekrar öttü. Jessie birdenbire sesin korkutucu... çok korkutucu olduğunu farketti. Bu kez titrediği zaman Tom kolunu ona doladı, Jessie de minnetle babasının göğsüne yaslandı.

«Bu insanı korkutan bir şey, baba.»

«Daha fazla sürmeyecek, hayatım. Herhalde bir daha böyle bir şey göremeyeceksin. Onun zevkini çıkarmanı engelleyecek kadar korkmamaya çalış.»

Kız yansıtma kutusuna baktı. Artık orada hiçbir şey yoktu.

«Dostlarım bazen çok sevdiğimi söylüyorlar...»

«Baba? Babacığım? O kayboldu. Artık...»

«Evet, artık bir sakıncası yok. Ama ben, 'Tamam,' dediğim zaman bırakacaksın. Tartışma yok. Anlıyor musun?»

Jessie anlıyordu tabii. Ağ tabakasının kavrulması koruda öten baykuştan daha da korkutucuydu. İnsan retinalarının yandığını ancak iş işten geçtikten sonra anlıyormuş. Ama işte olay başlamıştı, gerçekten başlamıştı, onu kaçıracak değildi. Kesinlikle.

Marvin yani dindar olan birinin heyecanıyla, *«Ama inanıyorum...»* diye söylüyordu. *«Evet, inanıyorum... Bir kadının öyle sevilmesi gerektiğine inanıyorum...»*

Tom Mahout kıza fırın eldivenlerinden birini ve üst üste konmuş üç camı verdi. Kesik kesik soluyordu. Jessie birden ona acıdı. Herhalde güneş tutulması onu da korkutmuştu. Ama babası yetişkin biriydi, korkusunu belli etmemesi gerekiyordu. Ergin insanlar pek çok bakımdan kederli yaratıklardı. Jessie babasını teselli etmek için ona dönmeyi düşündü. Ama sonra bunun Tom'un kendini daha da kötü hissetmesine neden olacağına karar verdi. Babası kendini budala gibi hissedecekti. Jessie her şeyden çok, kendini aptal gibi hissetmekten nefret ederdi. O yüzden dönmedi ve isli camları öne doğru tuttu. Sonra camlardan bakmak için başını yansıtma kutusundan kaldırdı.

Marvin, *«Şimdi, siz civcivler şunu kabul etmelisiniz,»* diyordu. *«Bu işin böyle olmaması gerekir. Onun için söyleyin ŞİMDİ. EVET EVET dediğinizi duymalıyım.»*

Jessie bu evde yapılmış vizyörün arkasından baktığı zaman...

17

Bu noktada Kashwakamak Gölünün kuzey kıyısındaki yazlık evde karyolaya kelepçelenmiş olan Jessie... on değil otuz dokuz yaşındaki, on iki saatlik dul Jessie ansızın iki şeyin farkına vardı. Uyuyordu. Ama güneşin tutulduğu günü rüyasında görmekten çok, o anları yeniden yaşıyordu. Bir süre bunun rüya olduğunu düşünmüştü. Sadece bir rüya... Will'in doğumgünü partisi gibi bir rüya. Oradaki konuklardan çoğu ölmüşlerdi ya da Jessie'nin yıllar sonra tanışacağı kişilerdi. Bu yeni-kafa-filmi de daha önceki gibi gerçeküstü ama mantıklıydı. Ne var ki, bu da güvenilemeyecek bir ölçüydü, çünkü bütün gün gerçeküstü ve rüya gibiydi. Önce güneş tutulması, sonra babası...

Jessie, bu kadan yeter, diye kararını verdi. Bu kadarı yeter. Ben gidiyorum.

Rüya mı, anı mı neyse ondan kurtulmak için çabaladı. Kafa çabaları bütün vücudunu sarsan titremelere dönüştü. Şiddetle bir o yana, bir bu yana dönerken kelepçeler boğuk boğuk şıngırdadılar. Jessie az kalsın başarılı oluyordu. Bir an rüyadan hemen hemen kurtuldu. Eğer son anda vazgeçmeseydi başarılı olabilecekti. İçini bir siluetin neden olduğu belirsiz ama ezici bir dehşet durdurdu. Bekleyen bu siluet o gün balkonda olanları gölgede bırakabilirdi... tabii onun karşısına çıkmak zorunda kalırsa...

Belki bütün olay uykuya dalıp saklanmak değildi. Belki başka bir şey daha vardı. Jessie'nin bedeli ne olursa olsun her şeyi ilk ve son kez açıklamak isteyen bir yanı da sözkonusuydu.

Başını yine yastıklara gömdü. Gözlerini yummuş, kollarını kurban edilmeyi bekliyormuş gibi havaya kaldırarak iki yana açmıştı. Suratının hatları gerilmiş, rengi uçmuştu.

Jessie karanlıkta, «Özellikle siz, kızlar,» diye fısıldadı. «Özellikle siz hepiniz, kızlar.»

Başını yastıklara gömdü ve güneşin tutulduğu gün onu yine etkisine aldı.

18

Jessie'nin güneş gözlüğü ve evde yapılmış filtrenin arkasından gördüğü şey öylesine acayip ve müthişti ki, kızın kafası bir an bunu kavramaya yanaşmadı. Bu öğleden sonra gökyüzünde dev bir ben vardı sanki. Anne Francis'in ağzının kenarının hemen aşağısındakine benzeyen bir ben.

«Eğer uykumda konuşuyorsam... Çünkü bebeğimi bütün hafta görmedim...»

Jessie bu noktada babasının elini sağ göğsünün ucuna koymuş olduğunu farketti. Göğsünü usulca sıkan el soldakine doğru kaydı, sonra tekrar sağdakine döndü. Büyüklüklerini kıyaslıyordu sanki. Tom şim-

di çok hızlı soluyordu. Jessie'nin kulağına çarpan solukları buharlı lokomotifin gürültüsü gibiydi.

Marvin Gaye, o ruhların açık arttırmacısı, *«Bir tanık bulabilir miyim?»* diye bağırıyordu. *«Bir tanık, tanık?»*

«Baba? İyi misin?»

Kız göğüslerinde hafif bir karıncalanma hissetti. Zevk ve acı... çikolata soslu tavuk kızartması. Ama bu kez ayrıca endişelendi, şaşırdı ve aklı karıştı.

Tom, «Evet,» dedi ama sesi hemen hemen bir yabancınınkinden farksızdı. «Evet, İyiyim ama dönüp bakma.» Jessie'nin göğsündeki eller başka tarafa gitti. Bir el güneşlenme kılığının eteğini yukarı itiyordu.

«Baba, ne yapıyorsun?»

Aslında bu soruyu sorarken Jessie'nin sesinde korkudan çok merak vardı. Ama korku da vardı... ince kırmızı bir iplik parçası gibi bir şeydi. Yukarıda, koyu mavi gökyüzündeki siyah dairenin etrafında garip kızgın bir ışık göz alıcı bir biçimde parlıyordu.

«Beni seviyor musun, Punkin?»

«Evet, tabii...»

«Öyleyse hiçbir şey için endişelenme. Ben sana asla zarar vermem. Ben sana tatlı tatlı davranmak istiyorum. Sen sadece tutulmayı seyret ve sana tatlı tatlı davranmama izin ver.»

«Bunu istediğimden pek emin değilim, baba.» Şaşkınlığı artıyor, kırmızı iplik de kalınlaşıyordu. «Gözlerimin kavrulmasından korkuyorum. O şeylerimin yanmasından.»

Marvin, *«Ama ben bir kadının bir erkeğin en iyi dostu olduğuna inanıyorum,»* diye şarkı söylüyordu. *«Ve onun yanından ayrılmayacağım... Sonuna kadar...*

Tom artık iyice kesik kesik soluyordu. «Yirmi saniyen daha var. En aşağı o kadar. Onun için endişelenme. Ve dönüp arkana bakma.»

Jessie lastik sesi duydu. Ses babasından gelmişti, ondan değil. Kendi külotu olması gereken yerdeydi. Başını eğip bakarsa külotunu görebilecekti. Elbisenin eteği yukarıya doğru sıyrılmıştı.

Tom yine, «Beni seviyor musun?» diye sordu. Kız korkunç bir sezgiyle sarsıldı. Bu sorunun doğru cevabının yanlışa dönüştüğünü seziyordu. Ama henüz on yaşındaydı ve verebileceği tek yanıt hâlâ aynıydı. Babasına onu sevdiğini söyledi.

Marvin, «*Tanık, tanık...*» diye yalvarırken sesi hafifledi.

Kalçasındaki el bu kez öne doğru ilerledi ve bacaklarının birleştiği yere gelince durdu. Jessie, bunu yapmaması gerekir, diye düşündü. Eli yanlış yerde...

Jessie'nin içinde bir ses birdenbire konuşmaya başladı. *Sana parmak atıyor.*

Daha sonraki yıllarda İyi-Eşinki diye tanımlayacağı bu ses sık sık Jessie'nin tepesini attıracaktı. Bazen ihtiyatın sesiydi. Çoğu zaman suçlamalarla doluydu. Ve hemen hemen sürekli inkâra sapardı. Hoş olmayan şeyler, aşağılatıcı şeyler, acı verici şeyler... onları fazla heyecana kapılmadan görmezden gelirsen sonunda ortadan kaybolurlardı. İyi-Eş böyle düşünürdü. Bu ses, apaçık haksızlıkların bile doğru olduğunda inatla ısrar ederdi. Onların sıradan ölümlülerin kavrayamayacakları kadar karmaşık ve hayırlı bir büyük planın parçaları olduğunu söylerdi. Jessie bazen (özellikle on bir, on iki yaşlarındayken, ikinci sınıf öğretmeni Miss Petrie'nin adını verdiği) bu ördek vakvaklamasını andıran mantıklı sesi duymamak için elleriyle kulaklarını tıkardı. Ama tabii bunun bir yararı olmazdı, çünkü sesin kaynağı kulağının erişemeyeceği bir yerindeydi. Ama Jessie üzüldüğü zaman bu seste sadece şefkat ve pratiklik olurdu. Güneş tutulması yüzünden Batı Maine'in yukarısında gökyüzü kararır ve yıldızların akisleri Dark Score Gölünün derinliklerinde alev alev yanarlarken Jessie bacaklarının arasındaki elin amacını anladı (hemen hemen). Ve sesin söylediklerine panikle karışık bir rahatlıkla sıkıca sarıldı.

Sana sadece parmak atıyor, Jessie. Hepsi o kadar.

Bundan emin misin?

Ses kesin cevap verdi. *Evet.* Yıllar geçerken Jessie bu sesin her zaman emin olduğunu anlayacaktı. Ama ister haklı olsun, ister haksız. *Baban sana sadece bir şaka yapıyor, hepsi o kadar. Seni korkuttuğunun farkında değil. Onun için ağzını açıp bu güzel saatleri mahvetme. Bu hiç de önemli bir şey değil.*

Başka bir ses... sert bir ses, *işit de inanma, kızım,* diye atıldı. *Tom bazen onun kızı değil, kahrolasıca sevgilisiymişsin gibi davranıyor. Ve şimdi de bunu yapıyor işte.*

Jessie bunun yalan olduğundan neredeyse emindi. Okul bahçesinde tekrarlanan o yasaklanmış, garip sözle kastedilen hareketin sadece

bir elle yapılmayacağından hemen hemen emindi. Ama yine de kuşkuları vardı. Ani bir endişeyle Karen Aucoin'in ona, «Bir çocuğun dilini ağzına sokmasına sakın izin verme,» dediğini hatırladı. «Çünkü o zaman boğazında bir bebek oluşmaya başlayabilir. Bebekler bazen böyle oluyorlar. Bebeği kusarak çıkarmak isteyen kadınların çoğu ölüyor. Genellikle bebek de. Ben bir çocuğun beni Fransız tarzı öpmesine izin vermeyeceğim. Gerçekten sevdiğim bir çocuğun beni biraz yoklamasına izin verebilirim. Ama boğazımda bir bebek istemem. İnsan nasıl yemek YER o zaman?»

Jessie o sırada bu hamilelik kavramını çok delice bulmuştu. Bunun sevimli bir yanı da yok değildi. Böyle bir fikir, buzdolabının kapağını kapadığın zaman ışığın içeride hâlâ yanıp yanmadığını düşünerek endişelenen Karen Aucoin'den başka kimden çıkardı? Ama şimdi bu fikir, kendine özgü o acayip mantığıyla öne çıkıyordu. Diyelim ki... sadece diyelim ki, bu iddia doğruydu. Bir çocuğun dili yüzünden bebeğin olduğuna göre...

Jessie bacaklarını sıkıca birbirine bastırmaya çalışırken biraz da korkuyla hafifçe inledi.

Çok sonra Tom'un bu sesi yanlış yorumlamış olabileceğini düşünecekti. Yorumu ne olursa olsun bu, garip olayın doruk noktasını belirledi. Tom birdenbire yay gibi kıvrıldı ve Jessie'nin de düzgün bir hareketle yükselmesine neden oldu.

Jessie, istemiyorum, diye düşündü. Bütün bunlarla bir ilişkim olmasını istemiyorum. Bu neyse, çok iğrenç, korkunç ve dehşet verici. Aynı anda külotunda sıcak bir ıslaklık hissetti.

İleride bir gün İyi-Eş'in olacak o ses hemen, *ter bu*, dedi. *Ter işte. Tom kucağına oturmaktan korktuğunu anladı. O yüzden sinirlendi. Utanmalısın.*

Diğer ses, ileride bir gün Ruth'un olacak o ses, *haydi oradan,* diye cevap verdi. *Termiş! Sen onun ne olduğunu biliyorsun, Jessie. Maddy'nin «Yatıya Gelin» partisinde o ve arkadaşlarının sözünü ettiklerini duyduğun şey. Hani onlar sonunda senin uykuya daldığını sanmışlardı ya. Cindy Lessard bundan «o sıvı» diye söz etmişti.*

Beyaz renkte olduğunu ve bir çocuğu şeyinden diş macunu gibi püskürttüğünü söylemişti. İşte bebekleri oluşturan şey bu. Fransız tarzı öpüşme değil.

Bir an orada, Tom'un dalgasının en yüksek yerinde öylece dengede kaldı. Aklı karışmış, korkuyordu ve biraz da heyecanlıydı. Babasının nemli havada arka arkaya, hışırtılı hışırtılı soluk almaya çalışmasını dinliyordu. Sonra Tom'un bacaklarıyla kalçaları ağır ağır gevşedi ve Jessie'yi aşağıya indirdi.

«Artık ona bakma, Punkin,» dedi. Hâlâ soluk soluğaydı ama sesi hemen hemen normalleşmiş gibiydi. Bu sesteki korkutucu heyecan kaybolmuştu. Jessie de rahatlamıştı. Ne olduysa artık sona ermişti. Eğer bir şey olduysa...

«Baba...»

«Hayır, tartışma yok. Zamanın doldu.»

Tom üst üste konmuş isli camları kızın elinden usulca, şefkatle aldı. Aynı anda Jessie'nin boynunu öptü. Daha da büyük bir şefkatle hem de. Jessie o sırada gölü saran o acayip karanlığa bakıyordu. Baykuşun hâlâ öttüğünün belli belirsiz farkındaydı. Ağustos böcekleri aldanarak akşam şarkılarına iki, üç saat önce başlamışlardı. Jessie'nin gözlerinin önünde yeşil alevlerden bir haleyle çevrili yuvarlak bir şey uçuşuyordu. Eğer güneşe fazla bakarak ağ tabakalarımı yaktıysam, bu görüntüyü ömrümün sonuna kadar göreceğim, diye düşündü. Ona bakmak zorunda kalacağım. Biri gözlerinin önünde bir flaş patlattıktan sonra gördüğün şeye benziyor...

«Neden içeri girip blucinini giymiyorsun, Punkin? Galiba bu güneş kılığını giymen pek de parlak bir fikir değildi.»

Tom ifadesiz, duygusuz bir sesle konuşuyordu. Sanki güneşlenme kılığını giymek Jessie'nin fikriymiş gibi. (Miss Petrie'nin sesi hemen, *belki fikir senin değildi,* dedi. *Ama yine de bunun uygun olmadığını bilmen gerekirdi.*» O anda Jessie'nin aklına yeni bir şey geldi. Ya babam anneme olanları anlatmaya karar verirse? Bu ihtimal öyle dehşet vericiydi ki, Jessie hüngür hüngür ağlamaya başladı.

«Çok üzgünüm, baba,» diye hıçkırarak Tom'a sarıldı ve yüzünü boynundaki çukura gömdü. Burnuna yine o traş losyonu mu, kolonya mı, her neyse pek hafif kokusu geldi. «Eğer yanlış bir şey yaptıysam... gerçekten gerçekten gerçekten üzgünüm.»

Tom, «Tanrım, hayır!» dedi. Ama yine o ifadesiz sesle, dalgın dalgın konuşmuştu. Sanki Sally'e, Jessie'nin yaptıklarını söylemesi gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordu. Ya da bunun örtbas edilip edilemeyeceğine. «Sen yanlış bir şey yapmadın, Punkin.»

Kız üsteledi. «Beni hâlâ seviyor musun?» Aklına bunu sormakla delilik ettiği geldi. Alacağı cevabın onu yıkması olasılığı vardı. Bu riski göze alması çılgınlıktı. Ama sormak zorundaydı.

Tom hemen, «Tabii,» diye cevap verdi. Bu sözleri söylerken sesi biraz daha canlandı. Jessie'nin onun doğruyu söylediğini anlamasını sağlayacak kadar. (Ah, insanı ne rahatlatıyordu!) Ama kız yine de bazı şeylerin değişmiş olduğundan kuşkulanıyordu. Bütün bunların nedeni hiç anlayamadığı bir şeydi. Jessie bunun...

(Bu parmak atmaydı bir tür parmak atma sadece parmak atma atma...)

... seksle bir ilgisi olduğunu biliyordu. Ama ne dereceye kadardı ya da ne kadar ciddiydi, bu konuda hiçbir fikri yoktu. Herhalde bu «Yatıya Gelin» partisinde kızların «sonuna kadar gitmek» dedikleri şey değildi. (Garip bilgileri olan Cindy Leessard bu işten, «Uzun beyaz bir sırıkla derin denize dalma» diye söz etmişti. Bu, Jessie'ye hem çok korkunç, hem de pek komik gelmişti. Aucoin'le okuldan dönerlerken kızın söyledikleri aklına geldiyse de, hemen kafasından kovmaya çalıştı. Herhalde o söylenenler doğru değildi.. doğruysa bile kimse dilini onun ağzına sokmamıştı.

Annesinin öfkeli sesini duyar gibi oldu. «En çok gıcırdayan tekerlek yağlanır.» Jessle külotunun arkasındaki ıslaklığı yokladı, leke yayılmıştı. Doğru, diye düşündü. Gıcırdayan tekerleği yağlıyorlarmış...

«Baba...»

Tom elini kaldırdı. Genellikle akşam sofrasında annesi ya da Maddy (ve çoğu zaman annesi) bir şey yüzünden kızmaya başladığı zaman yapardı bu hareketi. Jessie, babasının ona bu hareketi yaptığını hiç hatırlamıyordu. Bu, Jessie'nin bir şeyin burada korkunç bir biçimde çarpıldığı duygusunu destekledi. Yaptığı korkunç bir hata yüzünden (belki de güneşlenme kılığını giymeye razı olması) yüzünden temelden bazı değişiklikler olacaktı. Geri alınmayacak değişiklikler. Bu düşünce Jessie'yi öyle derinden üzdü ki, ona içinde,birtakım parmaklar acımasızca dolaşarak bağırsaklarını ayırıp ayıklıyorlarmış gibi geldi.

Tom, «Demin olanlar,» diye başladı. Sonra öksürerek boğazını temizledi. «Biraz önce olanlar konusunda konuşmamız gerekiyor, Punkin. Ama hemen, şu an değil. Şimdi içeri koşup giysilerini değiştir. Hat-

ta o arada çabucak bir duş da yapabilirsin. Güneş tutulmasının sonunu kaçırmamak için çabuk ol.»

Jessie'nin tutulmaya duyduğu bütün ilgi sönmüştü. Ama bir milyon yıl da yaşasa bunu babasına söylemeyecekti. Onun yerine başını salladı. «Baba, benim bir şeyim yok ya?»

Tom'un yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. Sonra ihtiyat ve kararsızlık. Bu karışım kızın, içinde öfkeli ellerin bağırsaklarını yoğurduğu fikrini güçlendirdi... Ve birdenbire babasının da kendini onun kadar kötü hissettiğini anladı. Belki de daha kötü bile hissediyordu. Kendi sesinden başkasının duyulmadığı berrak bir anda kız, tabii öyle hissetmelisin, diye düşündü. Tanrım! Bu *işi* sen başlattın!

Tom, «Evet,» dedi... Ama sesi Jessie'yi pek de ikna etmedi. «Hiçbir şeyin yok, gayet iyisin. Şimdi içeri gidip üstüne başına çekidüzen ver.»

«Peki.»

Jessie gülümsemeye çalıştı. Babası bir an şaşırdıysa da gülümsemeyi başardı. Bu gülümseme Jessie'nin biraz rahatlamasını sağladı, içinde dolaşan eller bir an parmaklarını gevşettiler. Ancak yukarı kattaki Maddy'le paylaştığı büyük yatak odasına çıktığı sırada o duygular yeniden canlanmaya başladı. En kötüsü o korkuydu. Babasının olanları annesine anlatmayı gerekli göreceği korkusu. Annesi ne düşünecekti o zaman?

«Ah, işte bizim Jessie'miz, öyle değil mi? Gıcırtılı tekerlek.»

Oda, kızlar kampında yapıldığı gibi ortaya gerilen bir çamaşır ipiyle ikiye ayrılmıştı. Jessie'yle Maddy bu ipe bazı eski çarşafları asmış, sonrada mumlu boyalarla üzerlerine parlak renkli desenler çizmişlerdi. O sırada çarşafları boyamak ve odayı ayırmak onlara çok eğlenceli gelmişti. Ama bu şimdi Jessie'ye budalaca ve çocukça gözüküyordu. Ortadaki çarşafa vuran, dans eder gibi titreyen dev gölgesi de bayağı korkutucuydu. Bu bir ejderhanın gölgesine benziyordu. Kızın genellikle hoşlandığı çam reçinesinin keskin kokusu şimdi ona ağır ve iç bayıltıcı geliyordu. Kötü bir kokuyu örtmek için havayı tazeleyecek bir parfüm sıkmaya benziyordu bu.

«İşte bizim Jessie'miz böyle. Planlanan şeylerden memnun kalmaz. Her şeyi kendisi tamamlamadıkça rahat etmez. Başkalarının planlarından hoşlanmaz. Hiçbir şeyi tadında bırakamaz.»

Jessie o sesten kaçmak için hızla banyoya girdi ama kaçamayacağını tahmin ediyordu. Bunda da haklıydı. Işığı yakıp güneşlenme kılığını bir çekişte başından çıkardı. Elbiseyi kirli çamaşır sepetine atarak ondan kurtulduğu için sevindi. Sonra aynada irileşmiş gözlerle kendine baktı. Şimdi karşısında olgun bir kıza uygun biçimde taranmış saçların çevrelediği bir çocuk suratı vardı. Saçları tel tel, bukle bukle tokalardan kurtuluyordu. Gördüğü küçük bir kız vücuduydu... düz göğüslü, dar kalçalı. Ama uzun süre böyle kalmayacaktı. Değişmeye başlamıştı bile.

Üzüntüyle, dolgun göğüsler ve yuvarlak kalçalar asla istemiyorum, diye düşündü. Madem böyle şeylere neden oluyorlar, onları kim ister?

Bu düşünce ona külotunun oturduğu yerindeki ıslak lekeyi hatırlatınca iç çamaşırını çıkardı. Seras'den alınan bu pamuklu çamaşır eskiden yeşilken artık sola sola griye dönüşmüştü. Ellerini külotun beline sokarak onu merakla havaya kaldırdı. Evet, arkada gerçekten bir şeyler vardı. Ama ter değildi bu. O zamana dek gördüğü diş macunlarına da hiç benzemiyordu. Daha çok İncimsi gri bulaşık deterjanını andırıyordu. Başını eğerek ihtiyatla kokladı. Burnuna gelen hafif koku, sıcak ve durgun havalardan sonra gölü ve kuyularından aldıkları suyu anımsattı ona. Bir keresinde babasına fazla koktuğunu düşündüğü bir bardak su götürmüş ve ona kokuyu alıp almadığını sormuştu.

Tom başını sallayarak neşeyle, «Hayır,» demişti. «Ama bu suyun kokmadığı anlamına gelmez. Sadece benim fazla sigara içtiğimi gösterir. Bana kalırsa, bu suda eser miktarda mineral var. Suyu biraz kokutuyor ama sana bir zararı dokunmaz. Yemin ederim! Sadece annen kumaşları yumuşatmak için bir servet harcayacak.»

Jessie şimdi de, eser miktarda mineral, diye düşünerek o tatsız kokuyu tekrar kokladı. Bunun kendisini neden ilgilendirdiğini anlayamıyordu. Ama ilgilendiriyordu işte. Maden işte... hepsi o kadar. Kokusu...

Sonra daha otoriter olan o ses konuşmaya başladı. Güneşin tutulduğu gün öğleden sonra biraz annesinin sesine benziyordu. Bir kere Jessie'yi «Kızım» diye çağırıyordu. Sally de bazen böyle yapardı. Jessie'ye bir işi kaytardığı ya da bir sorumluluğunu unuttuğu için kızdığı zaman böyle derdi. Ama Jessie aslında bunun kendi yetişkinlik sesi olduğunu seziyordu. Belki saldırgan anırtısı biraz sarsıcıydı. Ama bunun nedeni de sadece sesin ortaya çıkması için daha erken olmasıydı. Ama o yine de buradaydı. Buradaydı ve Jessie'nin kendini toplama-

sı için elinden geleni yapıyordu. Kız bu sesin tiz yüksekliğinin onu garip bir biçimde rahatlattığını hissediyordu.

Cindy Lessard'ın sözünü ettiği şey... işte o. Bu onun «sıvısı», kızım. Kendi kendine peri masalları anlatarak burnuna gelenin gölün kokusu olduğunu söyleme. Ya da eser miktarda madenlerin kokusu olduğunu. Karen Aucoin salağın teki. Dünya tarihinde boğazında bebek yetiştiren bir tek kadın bile yok. Bunu sen de biliyorsun. Ama Cindy Lessard budala değil. Onun bu sıvıyı gördüğünü sanıyorum. Artık sen de gördün. Erkek şeyi bu!

Jessie sıvı ne olduğu değil, daha çok kaynağı kim olduğu için birden tiksinti duydu. Külotunu kirli sepetine, güneşlenme kılığının üzerine attı. Sonra gözlerinin önünde annesinin hayali belirdi. Sepetleri o boşaltır ve bodrumdaki ıslak çamaşırlıkta her şeyi yıkardı. Sally'nin bu belirli sepetten belirli külotu aldığını ve o belirli maddeyi bulduğunu görür gibi oldu. O zaman ne düşünecekti? Ailenin dert kaynağı gıcırtılı tekerleğinin yağlandığını tabii... Başka ne düşünecekti ki?..

Jessie'nin tiksintisi suçla karışık bir dehşete dönüştü. Külotunu çabucak sepetten aldı. O tatsız koku sanki tüm genzini kapladı. Koyu, pis ve mide bulandırıcıydı. Jessie tuvaletin önünde diz çöküp, külotu elinde, kustu. Yarı sindirilmiş hamburgerlerin kokusu etrafa yayılmadan çabucak suyu çekti. Sonra da soğuk su musluğunu açıp ağzını çalkaladı. Bir saat kadar burada, tuvaletin önünde dizlerinin üzerinde kalacağı ve kusacağı korkusu yavaş yavaş geçmeye başladı. Midesi yatışmaya başlıyor gibiydi. O tatsız, bakır ve krema kokusunun tekrar burnuna gelmesini engelleyebilirse...

Jessie soluğunu tutarak külotunu soğuk su musluğunun altına uzatıp yıkayarak sıktı. Sonra onu tekrar kirli sepetine attı. Derin bir soluk alarak, aynı anda şakaklarına düşen saçlarını ıslak ellerinin tersiyle yukarıya doğru itti. Annesi ıslak külotun kirli çamaşırların arasında ne işi olduğunu sorarsa...

İleride bir gün İyi-Eşin olacak olan o ses üzüntüyle, *daha şimdiden suçlu gibi düşünmeye başladın,* dedi. *Kötü bir kız olmanın başına ne dertler açtığını görüyor musun, Jessie? Gördüğünü umarım...*

Diğer ses öfkeyle, *kes sesini, seni küçük sürüngen,* diye homurdandı. *Daha sonra istediğin kadar dırdır edebilirsin. Ama şu anda izninle bir sorunu çözümlemeye çalışıyoruz. Tamam mı?*

Öteki ses cevap vermedi. Bu da iyiydi. Jessie saçlarını sinirli sinirli tekrar geriye itti. Oysa şakaklarına öyle fazla saç düşmemişti. Annesi ıslak külotun kirli çamaşır sepetinde ne işi olduğunu sorarsa Jessie sadece, «Hava çok sıcaktı,» diyecekti. «Şortumu çıkarmadan suya dalıverdim.» O yaz üçü de kimi zaman böyle yapmışlardı.

O halde şortunla gömleğini de muslukta ıslatmayı unutmamalısın. Tamam mı, kızım?

Jessie başını salladı? Tamam. İyi akıl ettin.

Banyo kapısının arkasında asılı olan bornozu giydi. O sabah annesi, ablası ve erkek kardeşi giderken arkasında olan tişörtle şortu almak için yatak odasına döndü... Bu olay sanki bin yıl önce olmuştu. Şortuyla tişörtünü göremedi önce. Yatağın altına bakmak için diz çöktü.

Bir ses, *diğer kadın da dizlerinin üzerinde,* diye açıkladı. *Onun burnuna da aynı koku geliyor. Bakır ve krema kokusu.*

Jessie bu sözleri hem duydu, hem de duymadı. Aklı fikri şortuyla tişörtünde ve anlatacağı hikâyedeydi. Onun da tahmin ettiği gibi giysiler yatağın altındaydı. Jessie onları almak için uzandı.

O ses ekledi. *Koku kuyudan geliyor. Kuyudan gelen koku.*

Jessie eşyalarını kapıp banyoya giderken, evet, evet, diye düşündü. Kuyudan gelen koku. Çok güzel. Sen bir şairsin ama bundan haberin yok.

Ses, *kadın onun kuyuya düşmesine neden oldu,* dedi ve sonunda bu sözler Jessie'yi etkiledi. Banyonun kapısında kalakaldı. Gözleri irileşmişti. Yeni ve öldürücü bir korku duyuyordu artık. Şimdi bu sesi bilinçli bir biçimde dinliyordu. Diğerlerine hiç benzemiyordu bu ses. Gece geç vakit radyoda duyabileceğin, koşullar uygun olduğu zaman yakalayacağın... çok çok uzaklardan gelebilecek bir sesti.

O kadar da uzaklardan değil, Jessie. O da güneş tutulması bölgesinde.

Dark Score Gölünün kıyısındaki evin üst koridoru sanki bir an kayboldu; yerini birbirine girmiş böğürtlen çalıları aldı. Güneş tutulmasının kapattığı gökyüzünün altında gölgeleri yana düşmüyordu. Etraf keskin deniz tuzu kokuyordu. Jessie sabahlıklı, siska bir kadın gördü. Kır saçlarını topuz yapmıştı. Kıymıklı tahtalardan oluşan bir karenin üzerine diz çökmüştü. Yanında, bir su birikintisi gibi duran beyaz bir kumaş vardı. Jessie onun o sıska kadının kombinezonu olduğundan emindi. Jessie

kadına, «Sen kimsin?» diye sordu ama o kaybolmuştu bile... tabii aslında daha önce vardıysa.

Kız belki o hayelete benzeyen kadın arkasına geçmiştir diye omzunun üzerinden bile baktı. Ama yukarı katın koridoru boş, o da yalnızdı.

Jessie başını eğerek kollarına bakınca tüylerinin diken diken olduğunu gördü.

İleride bir gün İyi-Eş-Burlingame olacak ses üzüntüyle, *sen aklını kaçırıyorsun,* diye inledi. *Ah, Jessie, kötü bir kız gibi davrandın. Çok kötü bir kız gibi. Şimdi bunun bedelini aklını kaçırarak ödeyeceksin.*

«Benim aklımı kaçırdığım yok!» Jessie banyonun aynasında hatları gerilmiş olan solgun yüzüne baktı. «Kaçırdığım falan yok.»

Jessie bir an bekledi. Bir tür dehşet dolu duraklamaydı. Seslerden herhangi birinin ya da gömleği yanında bir gölcük gibi duran, çatlamış tahtaların üzerine diz çökmüş olan kadının geri dönüp dönmeyeceğini anlamaya çalışıyordu. Ama ne bir şey duydu, ne de gördü. Jessie'ye birinin birini kuyuya ittiğini söyleyen o acayip diğer ses de kesilmişti anlaşılan.

İleride bir gün Ruth'un olacak ses, *sinir gerginliği, kızım,* dedi. Jessie sesin aslında buna inanmadığını ama onun hemen, tekrar harekete geçmesinin iyi olacağına karar verdiğini anladı. *Yanında gömleği olan bir kadını düşündün. Çünkü bugün aklında çamaşırlar var. Hepsi o kadar. Ben senin yerinde olsaydım bütün bunları unuturdum.*

İyi bir öneriydi. Jessie şortuyla tişörtünü muslukta çabucak ıslattı, sonra da duşa girdi. Sabunlanıp durulandı. Kurulandıktan sonra tekrar telaşla yatak odasına gitti. Genellikle koridordan hızla geçeceği için bornoz giymek zahmetine katlanmazdı. Ama bu kez giydi ve kemeri bağlayacağına önünü kapatarak eliyle tuttu.

Yatak odasında durdu yine. Dudağını ısırıyor, diğer acayip sesin geri gelmemesi ve çılgınca hayaller ya da halüsinasyonlar... her neyseler öyle şeyleri görmemek için dua ediyordu. Neyse hiçbir şey olmadı. Bornozu yatağına atarak şifonyerine gidip temiz çamaşır ve şort aldı.

O kadının burnuna da aynı koku geliyor, diye düşündü. O kadın kimse adamı düşürdüğü kuyudan yükselen aynı kokuyu alıyor. Ve bu şimdi oluyor. Güneş tutulurken. Eminim ki...

Jessie elinde temiz bir bluzla döndü, sonra da donmuş gibi kalakaldı. Babası kapıda durmuş ona bakıyordu.

19

Jessie şafağın sütümsü, yumuşak ışığında uyandı. Kafasını hâlâ o kadının şaşırtıcı ve uğursuz hayali dolduruyordu. Kırlaşmaya başlayan saçlarını köylü kadınları gibi sıkıca tarayıp topuz yapmıştı. Birbirlerine girmiş böğürtlenlerin yanında duruyordu. Kırık tahtalardan aşağıya bakıyor ve burnuna o korkunç, tatsız koku geliyordu. Jessie o kadını yıllardan beri düşünmemişti. Şimdi 1963'le ilgili rüyasından yeni uyanmıştı. Aslında o bir rüya değil bir anımsamaydı. Jessie o gün kendisine doğaüstü bir görme yeteneği verilmiş olduğunu düşünüyordu. Belki de buna stres neden olmuş ve bu yeteneği yine aynı nedenle kaybetmişti.

Ama bu da, babasıyla balkonda olanlar da önemli değildi. Daha sonraki olaylar, döndüğü ve Tom'un kapıda durduğunu gördüğü zaman olanlar da önemsizdi. Bütün bunlar çok uzun yıllar önce olmuştu. Şu anda olanlarsa...

Başı dertteydi... hem de ciddi biçimde.

Jessie başını yastıklara dayayarak havada asılı olan kollarına baktı. Kendini bir örümceğin ağına yakalanmış, zehirlenmiş bir böcek kadar aciz ve sersem hissediyordu. Yeniden uyumaktan başka hiçbir şey istemiyordu. Bu kez mümkünse hiç rüya görmeden. Ölü kolları ve kuru boğazı başka bir evrende kalsındı.

Ama şansı bu konuda ona yardım etmeyecekti.

Yakında bir yerden yavaş, uykulu bir vızıltı geliyordu. Jessie önce, *çalar saat,* diye düşündü. Gözleri açık birkaç dakika kestirdikten sonra da, *duman detektörü,* diye aklından geçirdi ve kısa bir an boş yere umutlandı. Bu da onu gerçek uyanmaya biraz yaklaştırdı. Duyduğu şeyin duman detektörüne pek benzemediğini anladı. Bu şeye benziyordu... Şeye...

Bunlar sinek, kızım, tamam mı? Kül yutmayan ses yorgun ve cansızdı. *Yaz Çocuklarını duydun değil mi? Eh, işte bunlar da Sonbahar Sinekleri. Şu anda kendilerine özgü bir Dünya Şampiyonası maçları Gerald Burlingame'in üzerinde oynanıyor. Ünlü avukat ve kelepçe fetişisti Gerald'ın.*

Jessie çatal çatal, boğuk bir sesle, « Tanrım,» dedi. «Kalkmalıyım.» Sesini zorlukla tanıyabilmişti.

Sonra, kahretsin, diye düşündü. Bu da ne anlama geliyor? Jessie'nin tam anlamıyla uyanmasını bu sorunun cevabı tamamladı. Hiçbir anlama gelmiyor... Uyanmak istemiyor ama ona uyanmış olması gerçeğini kabul etmesi daha iyi olacakmış gibi geliyordu. Uyanık kaldığı sürede bir şeyler başarmalıydı.

Herhalde işe ellerinle kollarındaki uyuşukluğu geçirmeye çalışmakla başlaman iyi olur. Tabii o uyuşukluktan kurtulabilirlerse...

Jessie sağ koluna baktı, sonra başını paslanmış madene dönüşmüş olan boynunun üzerinde çevirdi. (Boynu yarı uyuşuktu.) Sol tarafa baktı. Ani bir şokla kol ve ellerine yeni bir gözle baktığını farketti. Sanki bir teşhir salonunun vitrinindeki mobilyalara bakıyordu. Bu eller ve kolların Jessie Burlingame'le hiçbir ilişkileri yokmuş gibiydi. Bunun hiç de garip bir şey olmadığını düşündü. Kol ve elleri tümüyle hissizleşmişti. Duyu ancak koltukaltlarının biraz aşağısından başlıyordu.

Jessie kendini yukarı çekerek doğrulmaya çalıştı. Kollarındaki isyanın kuşkulandığından daha ileri gitmiş olduğunu anlayarak sarsıldı. Kol ve elleri sadece *onu* kımıldatmayı reddetmiyorlardı. *Kendileri* de kımıldamak niyetinde değillerdi. Jessie'nin beyninin verdiği emirlere aldırmıyorlardı bile. Başını kaldırıp tekrar kollarına baktı. Artık onları birer eşya gibi görmüyordu. Kolları şimdi bir kasabın çengelinden sarkan renksiz et parçalarını andırıyorlardı. Jessie öfke ve korkuyla boğuk boğuk bağırdı.

Ama neyse... Kollarına bir şey olduğu yoktu. Hiç olmazsa şimdilik. Kızmak ya da korkmak bu durumu hiç değiştirmeyecekti. Ama ya parmakları? Onları bükerek karyolanın direklerini kavrayabilirse belki...

... belki de düşündüğünü yapamayacaktı. Parmakları da kolları kadar yararsızdı. Bir dakika kadar çabaladıktan sonra sağ başparmağının uyuşukça seğirmesiyle ödüllendirildi.

Ağzı tozla dolmuş gibi. «Sevgili Tanrım...» dedi. Şimdi bu seste öfke değil, yalnızca korku vardı.

Tabii insanlar kazalarda ölüyorlardı. Jessie yaşamı boyunca TV haberlerinde yüzlerce, hatta belki de binlerce 'ölüm klip'i görmüştü. Parçalanmış arabalardan taşınan naylon torbalar. Ormandan Medi-Vac askılarıyla çıkarılan kurbanlar. Arka planda binalar yanarken alelacele örtülmüş battaniyelerin altından çıkan ayaklar. Geçitlerde ya da barlarda yerdeki yapışkan kara lekeleri işaret eden rengi uçmuş, titrek sesli

tanıklar. John Belushi'nin beyazlara sarılı cesedinin Los Angeles'teki Chateau Mormont Otelinden çıkarıldığını görmüştü. İp cambazı Karl Wallenda'nın dengesini kaybederek üstünde yürüyeceği kablonun üzerine kötü biçimde düşmesini, onu bir an yakalamasını, sonra da aşağıya, ölüme yuvarlanmasını seyretmişti. (Kablonun iki sarfiye otelinin arasına gerilmiş olduğunu hatırlar gibiydi.) Haber programlarında bu olay tekrar tekrar gösterilmişti. Sanki adamlarda bir sapıntı halini almıştı. Jessie bütün bu nedenlerle insanların kaza sonucu öldüklerini biliyordu. *Tabii* biliyordu. Ama şu ana dek o insanların *içlerinde* insanlar olduğunu anlayamamıştı. Kendi gibi insanlar. Peynirli bir hamburger daha yiyemeyeceklerini, bir «Final Jeopardy» programını daha izleyemeyeceklerini («Lütfen cevabınızın bir soru biçiminde olmasına dikkat edin.») ya da en yakın dostlarını arayarak perşembe gecesi poker oynamanın ya da cumartesi günü öğleden sonra alışverişe çıkmanın harika bir fikir olduğunu söyleyemeyeceklerini hiç bilmiyorlardı. Bira da olmayacaktı, öpücükler de. Fırtına sırasında bir hamakta aşk yapma hayaliniz de hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti. Çünkü öldüğünüz için işiniz başınızdan aşkın olacaktı. Yataktan kalktığınız bir sabah sonuncusu olabilirdi.

Jessie, bu sabah için 'olabilir' sözcüğü uygun değil, diye düşündü. 'Çok olası' demek daha doğru. Ev... gölün kenarındaki bu güzel ve sakin evimiz cuma ya da cumartesi akşamı haberlere konu olabilir. Doug Rowe arkasında o çok nefret ettiğim beyaz trençkotuyla mikrofona konuşarak buradan, «Portland'ın tanınmış avukatlarından Gerald Burlingame ve karısı Jessie'nin öldüğü ev» diye söz eder. Sonra bandı stüdyoya gönderir ve Bill Green de spor haberlerini verir. *Bu marazi bir düşünce değil, Jessie.* Şimdi İyi-Eş inlemiyor ya da Ruth bağırıp çağırmıyordu.

Ama Jessie biliyordu. Bu gerçekti ve sadece gülünç, küçük bir kazaydı. Kahvaltıda gazetede gördüğün zaman başını sallayarak, «Şunu dinle, hayatım,» dediğin ve kocan greyfurtunu yerken ona okuduğun bir haber. Yalnızca küçük, gülünç bir kaza. Ama bu kez Jessie'nin başına geliyordu. Kafasının durmadan bunun bir hata olduğunda ısrar etmesi anlaşılır bir şeydi. Ama konuyla ilgisi olduğu da söylenemezdi. Jessie'nin, kelepçelerin Gerald'ın fikri olduğunu ve onu salıvermelerinin adil bir davranış sayılacağını anlatabileceği bir 'Şikâyet Bölümü' yoktu. Hata düzeltilecekse, bunu kendisinin yapması gerekiyordu.

Jessie hafifçe öksürdü, gözlerini yumdu ve tavana doğru, «Tanrım?» dedi. «Beni bir dakika dinler misin? Burada yardıma ihtiyacım var. Gerçekten. Başım dertte ve ödüm patlıyor. Lütfen kurtulmama yardım et. Olur mu? Ben... şey... İsa adına dua ediyorum...» Bu duayı geliştirmeye çalıştıysa da, aklına sadece Nora Callighan'ın öğrettiği bir şey geldi. Şimdi dünyadaki çıkarına bakan her satıcının ve her uydurma 'Guru'nun ağzından düşmeyen bir dua: «Tanrım, bana değiştiremeyeceğim şeyleri olduğu gibi kabul etmek için sükûnet, değiştirebileceğim şeyleri değiştirmek için cesaret ve aradaki farkı anlamak için de akıl ver. Amin.»

Hiçbir şey değişmedi. Jessie ne sakinleşti, ne de cesurlaştı. Ve tabii ne de akıllandı. Hâlâ kolları uyuşmuş, kocası ölmüş, bu karyolanın direklerine kelepçelenmiş bir kadındı. Zincirle bir halkaya bağlanan ve ayyaş efendisi sarhoş araba kullandığı, üstelik de ehliyeti olmadığı için otuz gün hapis yatarken tozlu bir arka bahçede ölüme terkedilen, kimsenin farketmediği ve acımadığı bir sokak köpeği gibi.

Jessie alçak ve titrek bir sesle, «Ah, lütfen canım yanmasın,» dedi. «Tanrım, öleceksem lütfen acı çekmeyeyim. Benim can acısı konusunda bir bebekten farkım yoktur.»

Bu noktada ölmeyi düşünmek belki de kötü bir fikir, kızım. Ruth'un sesi bir an sustu, sonra da ekledi. *Sanırım 'belki de' sözcüğünü çıkarman daha iyi olacak.*

«Pekâlâ, bunu tartışacak değilim. Ölmeyi düşünmek kötü bir fikirdi. E, geriye ne kaldı?»

Ruth'la İyi-Eş-Burlingame aynı anda, *yaşamak,* dediler.

«Tamam, yaşamak.» Jessie böylece daireyi tamamlayarak tekrar kolları konusuna geldi.

«Kollarım uyuştu, çünkü bütün gece onlara asıldım. Hâlâ da asılıyorum. Ağırlığı onlardan almak ilk adım olmalı.»

Ayaklarıyla iterek geriye ve yukarıya doğru kaymaya çalıştı. Ayakları önce kımıldamayınca kara bir paniğin ağırlığı altında ezildi. Birkaç dakika için kafası kaydı sanki. Kendine geldiğinde bacaklarını hızla kaldırıp indiriyor, örtüyle çarşafları ve yatağın üzerindeki koruyucuyu karyolanın ayakucuna doğru itiyordu. Maratonda son dik yokuşu çıkan bisiklet yarışçısı gibi soluk soluğa kalmıştı. Yine uyuşmuş olan kabaetleri canlanırken karıncalanmaya başladılar.

Korku iyice uyanmasını sağlamıştı. Ama kapıldığı paniğe eşlik eden o tuhaf aerobik hareketler kalbinin hızlı çalışmasına neden oldu. Sonunda kollarının karıncalanmaya başladıklarını hissetti. Kemiklerinin derinliklerindeki karıncalanma uzaklarda yankılanan gökgürültüsü kadar tehlikeliydi.

Hiçbir şeyin yararı olmazsa dikkatini o son iki yudumluk suya ver, kızım. Kendi kendine suyu içmek bir yana, kollarınla ellerin iyi çalışmadıkça o bardağı tekrar tutamayacağını hatırlat.

Sabah güneşi ortalığı aydınlatırken Jessie ayaklarıyla itmeyi sürdürdü. Saçları terden şakaklarına yapışmıştı. Terler yanaklarından akıyordu. Böyle çabalamayı sürdürdüğü her dakika su ihtiyacını daha da arttırdığının farkındaydı. Ama başka seçeneği yoktu.

Çünkü başka hiçbir seçeneğin yok, kızım. Hiç yok.

Jessie şaşkın şaşkın, kızım şu, kızım bu, diye düşündü. Artık sesini keser misin, seni çenesi düşük karı!

Sonunda kabaetleri karyolanın başucuna doğru kaymaya başladı. Her hareket edişinde karın kaslarını büzüyor, bir mini-mekik hareketi yapıyordu. Gövdesinin alt ve üst kısımlarının yaptığı açı ağır ağır doksan dereceye yaklaşmaya başladı. Jessie'nin dirsekleri büküldü. Artık olanca ağırlığıyla kollarına ve omuzlarına asılmadığı için vücudundaki karıncalanmalar arttı. Sonunda doğrulup oturunca bacaklarını gevşetip bırakıvermedi. Sanki pedal çeviriyormuş gibi hareket etmeyi sürdürdü. Kalp atışlarının yavaşlamasını istemiyordu.

Sol gözüne yakıcı bir damla ter kaçtı. Başını sabırsızca sallayarak terden kurtuldu ve pedal çevirmeyi sürdürdü. Karıncalanmaların artışı devam ederek dirseklerinden hızla aşağıya ve yukarıya doğru yayılıyordu. Gevşek oturduktan beş dakika sonra ilk kramp girdi. (Sinemada koltuktan sarkan hantal bir kıza benziyordu.) Kramp vücuduna satırın kalın tarafıyla vurulmuş etkisi yaptı.

Başını arkaya atarak haykırırken kafasından ve saçlarından küçük ter tanecikleri sis gibi etrafa sıçradı. Tekrar bağırmak için soluk alırken ikinci kramp girdi. Bu daha da kötüydü. Sanki biri sol omzuna camlarla kaplı bir ilmeği geçirmiş ve ipi sıkıca çekmişti. Boğazından ulumaya benzer sesler çıktı. Yumruklarını öyle ani bir şiddetle sıktı ki, tırnaklarından ikisi diplerinden kırılıp kanadı.

Şiş etlerin arasındaki kahverengi çukurlara batmış olan gözlerini

sıkıca yumdu. Ama gözkapaklarının altından yaşlar yine de kaçtı ve yanaklarından aşağıya kayarak, saçlarının dibinden akan terlere karıştı.

Pedal çevirmeyi sürdür, kızım. Artık duramazsın.

Jessie bir çığlık attı. «Bana 'kızım' deyip durma!»

Başıboş köpek hava aydınlanmadan hemen önce usulca arka verandaya yaklaşmıştı. Kadının sesini duyunca hızla başını kaldırdı. Yüzünde hemen hemen komik bir şaşkınlık vardı.

«Beni öyle çağırıp durma, seni kahrolasıca...»

Yeni bir kramp girince sesi kesiliverdi. Bir kalp krizi kadar ani ve acı vericiydi. Sol üçlü kası koltukaltına kadar büzüldü. Sesi uzun, titrek ve acı dolu bir çığlık halinde çıktı. Ama yine de ayaklarını pedal çeviriyormuş gibi oynatıyordu.

Nasılsa bunu yapmayı başarıyordu.

20

Krampların neden olduğu sancılar hafiflediği zaman Jessie biraz dinlenmeye karar verdi. Hiç olmazsa krampların geçmeye yüz tuttuğunu umuyordu. Karyolanın başucunu oluşturan maun tahtalara dayanarak gözlerini yumdu. Solukları ağır ağır yavaşladı. Önce dörtnala koşarken sonra tırısa kalktı, sonunda yürümeye başladı. Susuz olsun olmasın kendini şaşılacak kadar iyi hissediyordu. Bir nedenin o eski fıkradaki gibi olduğunu düşünüyordu. «Ama durduğum zaman kendimi öyle iyi hissediyorum,» sözleriyle sona eren o fıkradaki gibi. Ne var ki, Jessie atlet bir kızdı ve atlet bir kadın. Beş yıl öncesine kadar böyleydi. (Şey, pekâlâ, belki bu süre on yıla daha yakındı.) Bir *endorphin* saldırısıyla karşılaştığı zaman bunu hemen tanırdı. Tabii bu koşullarda gülünçtü, öte yandan çok da hoştu.

Belki de o kadar gülünç değil, Jess. Belki de yararlıdır. Endorphin salgıları insanın kafasını berraklaştırır. Biraz egzersiz yaptıktan sonra daha iyi çalışmanın bir nedeni budur.

Jessie'nin kafası da berraklaşmıştı. Kapıldığı paniğin çoğu kaybolmuştu. Güçlü bir rüzgârın önünde uçarak kaybolan endüstri dumanları gibi. Aklı başında ve normaldi. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğine

eskiden inanmazdı. Kafanın yorulmak bilmeden uyum sağlama yeteneği ve hemen hemen böceklerinkini andıran yaşama azminin bu kanıtı biraz korkutucuydu. Bütün bunlar, diye düşündü. Ve ben daha sabah kahvemi bile içmedim.

Kahve hayali Jessie'nin dudaklarını yalamasına neden oldu. Kopkoyu, en sevdiği, ortasında mavi çiçekler bulunan fincana konmuş kahve. Onunla birlikte aklına «Bugün» programı da geldi. Eğer içindeki saat yanılmıyorsa program şimdi başlamak üzereydi. Bütün Amerika'da... çoğu kelepçelenmemiş olan... erkekler ve kadınlar mutfak masalarının başında oturuyorlardı. Meyva suyu ve kahve içiyor, çörek ve çırpılmış yumurta yiyorlardı. (Ya da kalbinizi sakinleştirirken aynı zamanda bağırsaklarınızı harekete geçirdiği iddia edilen o mısır gevreklerinden yiyorlardı.) Bryant Gumbel ve Katie Couric'in iç bayıltıcı bir biçimde Joe Gaeagiola'yla konuşmalarını izleyeceklerdi. Biraz sonra da Willard Scott'un yüz yaşına basmış birkaç kişiye mutlu günler dilemesini dinleyeceklerdi. Tabii konuklar da olacaktı. Biri 'temel oran' diye bir şeyden söz edecekti. Bir başka konuk izleyicilere sevgili Çin köpeklerinin terliklerini yemelerini nasıl engelleyebileceklerini gösterecekti. Bir diğeri son filminin reklamını yapacaktı. Hiçbiri de Batı Maine'de bir kazanın sürmekte olduğunu bilmeyecekti. Sadık izleyicilerinden sayılacak birinin bugün programı göremeyeceğini, çünkü köpeğin dişlediği, sineklerin üşüştüğü çıplak kocasından altı metre ötede bir karyolaya kelepçelenmiş olduğunu bilemeyeceklerdi.

Jessie başını sağa döndürerek Gerald'ın eğlenceler başlamadan hemen önce rafın kendi tarafına öylesine koyuverdiği bardağa baktı. Beş yıl önce o bardak herhalde orada olmazdı," diye düşündü. Gerald'ın geceleri içtiği İskoç viskisinin miktarı artarken günlük sıvı alma ihtiyacı da bununla orantılı olarak yükselmişti. Daha çok su içerdi. Ama tonlarla diyet sodası ve buzlu çayı da mideye indiriyordu. Gerald için «İçme sorunu» bir 'hüsnütabir' değil, gerçeğin kendisiydi.

Jessie sıkıntıyla, belki Gerald'ın bir içki sorunu vardı ama artık o da çözümlendi. Öyle değil mi, diye geçirdi aklından.

Tabii bardak tam bıraktığı yerdeydi. Bir gece önceki ziyaretçisi hayal değilse, susamış olmadığı anlaşılıyordu. (İyi-Eş sinirli sinirli, *saçmalama,* dedi. *Tabii hayaldi. Sen rüya gördün.)*

Jessie, o bardağı alacağım, diye düşündü. Ayrıca son derece dik-

katli davranacağım. Kaslarıma tekrar kramp girebilir. Sorusu olan var mı?

Yoktu. Bu kez bardağı ele geçirmek çocuk oyunundan farksız oldu. Çünkü ona erişmek daha kolaydı. O dengeleme numarasına gerek yoktu. Uydurma kamışını aldığı zaman ek bir ödül kazanmış olduğunu anladı. Abone kartı kurarken Jessie'nin yaptığı kıvrımlara uygun bir biçimde bükülmüştü. Gecekinden daha iyi işe yarayacak gibiydi. Suyun son yudumlarını içmek bardağı yakalamaktan da kolay oldu.

Ne var ki, birkaç yudum su, susuzluğunu büsbütün arttırmaktan fazla bir işe yaramadı. Ama buna katlanmak zorundaydı. Bardağı rafa koyduktan sonra kendi kendine güldü. Alışkanlık küçük, haşin bir hayvandı. Böyle garip koşullarda bile yine de küçük, haşin bir hayvandı. Boş bardağı yatağın yanından atarak kırmak yerine tekrar rafa koymak için kaslarına yeniden kramp girmesi tehlikesini göze almıştı. Neden? Çünkü Derli Topluluk Önemliydi. İşte o yüzden. Sally Mahout'un kızına, bol yağ bulamayan gıcırtılı tekerleğine ve hiçbir şeyi tadında bırakmayan çocuğuna öğrettiği şeylerden biri de buydu.

Jessie anılarının gözüyle eski günlerde sık sık gördüğü Sally Mahout'a baktı: Annesinin yanakları öfkesinden kızarmıştı. Dudaklarını birbirine bastırmış yumruklarını sıkarak beline dayamıştı.

Jessie usulca, «O gün olanlardan beni sorumlu tutardın, öyle değil mi?» dedi.

Kafasının bir bölümü, *haksızlık bu,* diye cevap verdi. *Hiç de adil sayılmaz, Jessie.*

Oysa adildi ve Jessie de bunu biliyordu. Aslında Sally'nin ideal bir anne sayılması için kırk fırın ekmek isterdi. Özellikle Tom'la olan evliliğinin vitesine pislik bulaşmış eski bir araba gibi zorla ilerlediği o yıllarda. Sally'nin o yıllardaki davranışları çoğu zaman paronayak, bazen de mantıksızdı. Bilinmeyen bir nedenle Will onun nutukları ve kuşkularından hemen hemen tümüyle kurtulmuştu. Buna karşılık Sally kimi kez iki kızının gözünü kötü korkutmuştu.

Ama Sally'nin o karanlık yanı kaybolmuştu artık. Jessie'ye Arizona'dan gelen mektuplar Perşembe Gecesi Tombala partileri için yaşayan ve çocuklarını yetiştirdiği yılları huzurlu ve mutlu bir dönem sayan yaşlı bir kadının yazdığı sıradan şeylerdi. Annelerinin Maddy'e bir daha sefere kullanılmış tamponlarını tuvalet kâğıdına sarmadan çöpe atarsa

onu öldüreceğini avaz avaz haykırdığını unuttuğu anlaşılıyordu. Ya da bir pazar sabahı Jessie'nin odasına dalarak kızın kafasına bir çift yüksek topuklu ayakkabıyı attığını, sonra da yine öfkeyle çıkıp gittiğini. Jessie bu olayın nedenini hiçbir zaman öğrenememişti.

Jessie bazen, annesinden pusula ve kart aldığı zaman telefonu açıp onu aramak istiyordu. Sally, «Burada her şey yolunda, hayatım,» diye yazıyordu. «Maddy'den mektup aldım. Bana hiç aksatmadan yazıyor. Hava serinleyeli beri iştahım da biraz açıldı.» Jessie telefonu açarak, «Sen *her şeyi* gerçekten unuttun mu, anne?» diye bağırmak istiyordu. «Ayakkabıları kafama atıp en sevdiğim vazoyu kırdığını? O günü unuttun mu? Ben o gün oturup ağladım, çünkü artık gerçeği bildiğini sanıyordum. Babamın sonunda kendini tutamayarak sana her şeyi itiraf ettiğini düşünüyordum. Ama o sırada güneşin tutulduğu gün üç yıl geride kalmıştı. Bizi bağırmaların ve gözyaşlarınla ne kadar sık korkuttuğunu unuttun mu?»

Bu haksız bir söz, Jessie.

Belki haksızdı ama gerçekti.

Annen o gün olanları bilseydi...

Jessie'nin aklına yine tomruğa vurulmuş o kadın geldi. Bir an belirip kaybolmuştu. Tanınamayacak kadar çabuk. Bilinçaltını etkileyen bir reklam gibi. Tomruğa vurulmuş eller. Yüzüne bir tövbekârın kefeni gibi düşen saçlar. Onu işaret ederek aşağılayan, daha çok kadınlardan oluşmuş küçük grup.

Annesi açık açık suçun Jessie'de olduğunu söylemezdi. Ama evet, suçun kızında olduğuna *inanırdı*. Hatta Jessie'nin babasını baştan çıkardığını bile düşünebilirdi. Gıcırtılı Tekerlekten Lolita'ya geçmek fazla zor olmazdı, öyle değil mi? Kocasıyla kızının arasında cinsel bir şey olduğunu öğrendiği an onları terkederdi.

Kızını suçlamak mı? Tabii suçlardı!

Bu kez edebin sesi âdet yerini bulsun diye bile itiraz etmedi. Jessie o anda bir şeyi kavradı. Babasının hemen gördüğü ama onun yaklaşık otuz yılda anlayabildiği şeyi. Tom göldeki evin oturma-yemek odasının akustik özelliklerini bildiği gibi, gerçekleri de biliyordu.

Babası Jessie'yi o gün birkaç biçimde kullanmıştı.

Jessie bu üzücü gerçeği anladığı için etrafını olumsuz duygulardan oluşan bir selin sarmasını bekledi. Ne de olsa asıl görevi Jessie'yi sev-

mek ve korumak olan adam onu aptal yerine koymuştu. Ama böyle bir sel kabarıp coşmadı. Belki bunun bir nedeni hâlâ 'endorphin'lerin etkisinde olmasıydı. Ama Jessie bunun daha çok rahatlamayla ilgili olduğunu sanıyordu. O olay ne kadar iğrenç olursa olsun sonunda bunun dışına çıkmayı başarmıştı. En çok bu sırrına o kadar uzun süre sıkıca sarılmış olmasına şaşıyordu. Bir yanı endişeli bir hayret duymaktaydı. O günden beri verdiği kararların ne kadarını, babasının kucağında oturmuş birkaç parça isli camın arkasından o koskocaman, yuvarlak bene bakarken olup bitenler, doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak etkilemişti? Ve şimdiki durumu da güneş tutulması sırasında olanların bir sonucu muydu?

Jessie, bu kadarı da çok fazla, diye düşündü. O gün balkonda olan da yine bir kazaydı. Aslında pek de ciddi sayılmayacak bir kaza. *Ciddi* bir kazanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorsan şimdiki durumuna bir bak. Bari oldu olacak, dört yaşındayken Bayan Gilette çim alanda verilen partide elime vurdu diye onu da suçlayayım. Ya da doğum kanalından kayarken aklıma gelen bir fikri geçmiş yaşamlarımda işlediğim ve kefaretlerinin ödenmesi gereken günahları. Zaten babamın bana balkonda yaptığı, yatak odasının kapısında yaptığının yanında sönük kalırdı.

Olayın bu bölümünü rüyasında görmesine gerek yoktu. Sahne orada ve gayet berraktı, istediği an her şeyi görebilirdi.

21

Jessie başını kaldırıp babasının yatak odasının kapısında durduğunu gördüğünde, ilk içgüdüsel hareketi kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmak oldu. Sonra Tom'un yüzündeki suçlu ve kederli ifadeyi farkedince kollarını indirdi. Yanaklarının yanmaya başladığını, yüzünün leke leke kızardığını hissediyordu. Aslında gösterecek göğsü yoktu (yani *hemen hemen)*. Ama yine de kendini çıplaktan daha çıplak hissediyordu. Öylesine utanmıştı ki, cildinin cızır cızır yandığına yemin edebilirdi. Ya diğerleri erken dönerlerse, diye düşünüyordu. Ya annem şimdi içeri girer ve beni böyle bluzsuz görürse?

Kızın sıkıntısı utanca, utancı da dehşete dönüştü. Ama bluzunu giyerek düğmelerini iliklerken bunların altında başka bir duygu olduğunu sezdi. Bu duygu öfkeydi ve yıllar sonra Gerald'ın, sözlerinde ciddi olduğunu bilmesine karşın farkında değilmiş gibi davrandığını anladığı zaman duyacağı o yakıcı öfkeden pek farklı değildi. Jessie öfkeliydi, çünkü utanç ve dehşet duymayı *hak* etmemişti. Yetişkin olan babasıydı, utanması gereken de *oydu.* Ama böyle değildi işte. *Hiç* değildi.

Jessie bluzunu ilikleyerek eteklerini şortunun içine soktuğu sırada öfkesi geçmişti. Ya da mağarasına geri gönderilmişti. Bu da farklıydı yine. Gözlerinin önünde hep aynı sahne vardı. Annesi erken dönüyordu. Kızın yeniden doğru dürüst giyinmiş olması önemli değildi. İkisinin de yüzlerinden kötü bir şey olduğu anlaşılıyordu. Suratlarında yazılıydı her şey. Gerçekler kadar besbelli ve onların iki katı çirkindi. Jessie bunu babasının suratında görüyor, kendi yüzünde de hissediyordu.

Tom usulca, «İyi misin, Jessie?» diye sordu. «Kendini bayılacakmış filan gibi hissetmiyorsun ya?»

«Hayır.» Jessie gülümsemeye çalıştıysa da bu kez başaramadı. Bir damla gözyaşının yanağından aktığını hissederek elinin ayasıyla suçlu suçlu çabucak sildi.

«Çok üzgünüm.» Tom'un sesi titriyordu. Jessie *onun* gözlerinin de dolmuş olduğunu farkederek dehşete kapıldı. Ah, bu olay gitgide daha da kötüleşiyordu. Daha da, daha da kötüleşiyordu. «Çok üzgünüm.» Tom birden dönüp banyoya daldı. Raftan bir havlu kaparak suratını sildi. O bunu yaparken Jessie telaşla düşünüyor, kafası hızla çalışıyordu.

«Baba?»

Tom havlunun üzerinden ona baktı. Gözlerindeki yaşlar kaybolmuştu. Jessie görmemiş olsaydı babasının gözlerinin hiç yaşarmadığına yemin bile edebilirdi.

Soru kızın gırtlağına takılıp kaldı. Ama sorulması gerekiyordu.

«Bunu... bunu anneme söylememiz gerekiyor mu?»

Tom içini çeker gibi uzun uzun, titrek titrek soluk aldı. Kız yüreği ağzında bekledi. Babası, «Bence bunu söylememiz gerekiyor,» dediği zaman da yüreğine indi. «Sen de öyle düşünmüyor musun?»

Jessie biraz da sendeleyerek odada babasına doğru gitti. Bacakları uyuşmuştu sanki. Tom'a sarıldı. «Lütfen, baba. Söyleme. *Lütfen* yap-

ma bunu. Lütfen...» Sesi boğuklaştı ve yerini hıçkırıklara bıraktı. Jessie yüzünü babasının çıplak göğsüne gömdü.

Tom az sonra kollarını ona doladı. Eskisi gibi babaca bir tavırla.

«Bunu yapmak hiç hoşuma gitmeyecek. Çünkü son zamanlarda annenle aramız gergin, yavrum. Aslında bu durumu bilseydi hiç şaşmam. Böyle bir olay durumu daha da kötüleştirebilir. Annen son zamanlarda... şey... pek de sevgi göstermiyordu bana. Bugünkü sorunun önemli bir nedeni de buydu. Bir erkeğin... belirli bazı ihtiyaçları vardır. Bunu ilerde bir gün anlayacak...»

«Ama annem olayı öğrenirse suçun bende olduğunu söyler.»

Tom: «Ah, hayır... sanmıyorum,» dedi. Ama sesinden bu olasılığı düşündüğü anlaşılıyordu... Bu, Jessie için ölüm cezası kadar korkunçtu. «Haayır... annenin öyle bir şey düşünmeyeceğinden eminim... şey... yani *hemen hemen* eminim...»

Jessie başını kaldırarak babasına baktı. Kızarmış gözlerinden yaşlar akıyordu. «*Lütfen* anneme söyleme, baba! Lütfen söyleme! Lütfen söyleme!»

Tom kızını alnından öptü. «Ama Jessie... Bunu yapmak zorundayım. İkimiz de bunu yapmaya mecburuz.»

«Neden? *Neden,* baba?»

«Çünkü...»

22

Jessie biraz kımıldanınca zincirler şıkırdadı, kelepçeler karyolanın direklerinin üzerinde takırdadı. Şimdi doğu pencerelerinden içeriye ışık doluyordu.

Jessie ifadesiz bir sesle, «Çünkü sen bunu bir sır olarak saklamazsın,» dedi. 'Çünkü ortaya çıkacaksa, durumun şimdi öğrenilmesi ikimiz için de daha iyi olur. Bir hafta, bir ay ya da bir yıl sonra öğrenilmesinden çok daha iyi olur. Hatta *on* yıl sonra öğrenilmesinden.'»

Babası onu küçük parmağında ne de güzel oynatmıştı! Önce özür dileme, sonra gözyaşları ve nihayet o el çabukluğu: Tom *kendi* sorununu *Jessie*'nin derdi haline sokuvermişti. «*Tilki kardeş, tilki kardeş, ne*

yaparsan yap, beni o çalıların arasına atma!» Jessie sonunda bu sırrı sonsuza dek saklayacağına yemin etmeye başlamıştı. İşkenceciler, maşalar ve kızgın korlarla bile onu konuşturamayacaklardı.

Jessie hatta korkunun neden olduğu sıcak gözyaşları yağmuru arasında babasına buna benzer bir söz verdiğini de hatırlıyordu. Sonunda Tom başını sallayıp durmayı bırakmış ve gözlerini kısıp dudaklarını birbirine bastırarak odada ileriye bakmıştı. Jessie bunu aynadan görmüştü. Herhalde babası da göreceğini biliyordu.

Sonunda, «Bunu hiçbir zaman kimseye açıklayamazsın,» demişti. Jessie bu sözleri duyunca çok rahatlamadığını, tersine bayılacak gibi olduğunu hatırlıyordu. Tom'un söylediklerinden çok, ses tonu önemliydi. Jessie bu ses tonunu daha önce de çok duymuştu. Annesinin, Tom'un böyle konuşmasını Jessie'nin kendisinden daha çok sağlayabilmesine kızdığını da biliyordu. Sally'yi çıldırtıyordu bu. Tom aynı ses tonuyla, «Ben fikrimi değiştirmeye başlıyorum,» diyordu. «Bunu, pek de doğru bulmamama rağmen yapıyorum. Ama yine de fikrimi değiştiriyorum. Senin tarafına geçiyorum.»

Kız, «Evet, açıklayamam,» diye doğrulamıştı. Sesi titriyor, ağlamamak için yutkunup duruyordu. «Hiç kimseye açıklamam, baba! Asla!»

Tom, «Sadece annene değil,» demişti. *«Hiç kimseye. Hiçbir zaman.* Bu küçük bir kız için büyük bir sorumluluk, Punkin. Konuşmak isteyebilirsin. Örneğin, okuldan sonra Caroline Cline ya da Tammy Hough'la ders çalışırken onlardan biri sana bir sırrını açar. Sen de o zaman anlatmak ister...»

«Onlara mı? *Asla... asla... asla!»*

Babası gerçeği kızının suratından anlamıştı. Caroline ya da Tammy'nin, babasının ona dokunduğunu bilmeleri fikri Jessie'yi dehşetle titretmişti. Tom bu konuda tatmin olduktan sonra Jessie'nin şimdi asıl derdi olduğunu tahmin ettiği konuya girmişti.

«Ya da ablana.» Tom, Jessie'yi iterek kendinden uzaklaştırmış ve başını eğerek uzun bir an onun suratına sertçe bakmıştı. «Gün gelir ablana açılmak istersin...»

«Baba, hayır. Ben hiçbir zaman...»

Tom kızı hafifçe sarsmıştı. «Sus da sözlerimi bitirmeme izin ver, Punkin. Ablanla birbirinize çok yakınsınız, bunu biliyorum. Kızların bazen genellikle açıklamak istemeyecekleri şeyleri biriyle paylaşma

arzusuna kapıldıklarını da biliyorum. Maddy'yle konuşurken böyle hissetmene rağmen yine de sırrı saklamayı başarabilir misin?»

«*Evet!*» Jessie babasını ikna etmek için duyduğu çaresizce istek yüzünden tekrar ağlamaya başlamıştı. Tabii Maddy'ye açılması ihtimali çok güçlüydü. Dünyada Jessie'nin ilerde bir gün bu sırrını açabileceği bir tek kişi varsa, o da ablası Maddy'ydi... Ama bir şey onu engellerdi. Maddy'yle Sally birbirlerine çok bağlıydılar. Jessie'yle Tom'un birbirlerine bağlı oldukları gibi. Jessie ablasına balkonda olanları açıklarsa, annesinin daha gün sona ermeden olayı öğrenmesi işten bile değildi. Jessie bu durumu anladığı için Maddy'ye açılma isteğine kolaylıkla karşı koyabileceğine inanıyordu.

Tom kuşkuyla, «Kesinlikle emin misin?» diye sormuştu.

«Evet! Kesinlikle!»

Babası yine pişmanlıkla başını sallamaya başlamış, bu da Jessie'nin yeniden dehşete kapılmasına neden olmuştu. «Bence her şeyin hemen ortaya çıkması çok daha iyi olur, Punkin. Cezamıza katlanırız. Yani sonuçta annen bizi *öldürecek* değil ya...»

Ancak Jessie, babasının Sally'den Mount Washington'da yapılacak pikniğe kızı götürmemesini istediği zaman annesinin sesinde beliren öfkeyi duymuştu... Üstelik yalnız öfke yoktu bu seste. Bunu düşünmek Jessie'nin hoşuna gitmemişti ama bu noktada gerçeği inkâr etmek onun kaldıramayacağı bir lüks sayılırdı. Annesinin sesinde kıskançlık ve neredeyse nefrete yakın bir şey de vardı. Jessie yatak odasının kapısında babasıyla durur ve onu dilini tutması için ikna etmeye çalışırken gözlerinin önünde kısa ama onu felce uğratacak kadar berrak bir sahne belirmişti. İkisi Hansel'le Gretel gibi sokağa atılmışlardı. Yürüyerek Amerika'da oradan oraya gidiyorlardı... Ve tabii geceleri birlikte yatıyorlardı.

Jessie o zaman kendini tümüyle koyvermişti. Deli gibi ağlıyor, babasına olayı açıklamaması için yalvarıyordu. Tom bu sırrı açıklamazsa sonsuza dek uslu bir kız gibi davranacaktı. Babası Jessie'nin ağlamasına uygun anın geldiğini anlayıncaya kadar izin vermişti. Sonra da ciddi ciddi, «Biliyor musun, küçük bir kız olmana rağmen çok güçlüsün, Punkin,» demişti.

Kız başını kaldırıp babasına bakmıştı. Yanakları ıslaktı ve gözlerinde yeni bir umut vardı.

Tom ağır ağır başını sallamış ve kendi yüzünü kuruladığı havluyla kızın gözyaşlarını silmeye başlamıştı. «Şimdiye kadar bir şeyi gerçekten istediğin zaman seni hiç geri çevirmedim. Bu sefer de yapamam. Senin yolunu deneyeceğiz.»

Jessie babasının kollarına atılarak yüzüne öpücükler yağdırmaya başlamıştı. Kafasının derinlerinde bir korku vardı yine de. Bu davranışı

(onu yeniden heyecanlandırabilirdi)

sorusunun tekrarlanmasına neden olabilirdi. Ama Jessie'nin minneti, ihtiyatı bir kenara itmişti... ve öyle bir sorun da çıkmamıştı.

«Teşekkür ederim! Teşekkür ederim, baba! Teşekkür ederim!»

Tom kızı omuzlarından tutarak yine hafifçe itmişti. Ama bu kez ciddi bir ifade yoktu suratında, gülümsüyordu. Ama yüzünde hâlâ hüzün vardı. Şimdi, hemen hemen otuz yıl sonra Jessie o ifadenin gösterinin bir bölümü olmadığından emindi. O hüzün gerçekti. Bu da yaptığı o korkunç şeyi iyileştireceği yerde daha da kötüleştirmişti.

«Eh, anlaştık sanırım,» demişti babası. «Ben hiçbir şey söylemeyeceğim, sen de öyle. Tamam mı?»

«Tamam!»

«Kimseye bir şey söylemeyeceğiz. Birbirimize bile. Sonsuza dek... amin! Bu odadan çıktığımız zaman o olay da hiç geçmemiş olacak, Jess. Tamam mı?»

Kız hemen kabul etmişti. Ama hiçbir şey olmamış gibi davranmadan önce babasının son bir şey söylemek istediğini anlamıştı.

«Bir kere daha söylemem gereken bir şey var. Çok üzgün olduğumu söylemeliyim, Jess. Ben çirkin ve utanç verici bir şey yaptım.»

Tom'un bunu söylerken bakışlarını kaçırdığını hâlâ hatırlıyordu Jessie. Babası onu mahsus suç, korku ve yaklaşan felaket yüzünden sinir krizi geçirmeye zorlarken, her şeyi anlatmakla tehdit ederek onun dilini bağlarken hep kıza bakmıştı. Ancak son defa böyle özür dilerken bakışları odayı ayıran çarşafların üzerindeki mumlu boyayla yapılmış desenlere kaymıştı. Bu anı, Jessie'nin kalbine hem keder, hem de gazaba benzeyen bir şeyin dolmasına neden oldu. Tom yalanlarını sıralarken onun yüzüne bakmayı başarmıştı. Son anda bakışlarını kaçırmasına ise gerçek neden olmuştu.

Jessie babasına bunu söylemesine gerek olmadığı cevabını vermek için ağzını açtığını, sonra da kapattığını hatırlıyordu. Bunun bir

nedeni söyleyeceği herhangi bir şeyin babasının fikrini değiştirmesine yol açabileceği korkusuydu. Ama daha çok, on yaşında olmasına karşın kendisinden özür dilenmesini hak ettiğini anlamasıydı.

«Sally soğuk davranıyordu. Gerçek bu. Ama tabii bir mazeret olarak geçerli değil. Bana ne olduğunu kesinlikle anlayabilmiş değilim.» Tom hafifçe gülmüştü, hâlâ kızına bakamıyordu. «Belki de buna güneş tutulması neden oldu. Eğer öyleyse, bir daha güneş tutulması göremeyeceğimiz için Tanrıya şükretmeliyiz.» Sonra kendi kendine konuşuyormuş gibi eklemişti. «Tanrım, dilimizi tuttuğumuz halde Sally daha sonra yine de öğrenirse...»

Jessie başını babasının göğsüne dayayarak, «Hiçbir zaman öğrenmeyecek, baba,» demişti. «Ben asla konuşmayacağım.» Bir an durduktan sonra, «Zaten ona ne *söyleyebilirim* ki?» diye eklemişti.

«Bu doğru.» Tom gülümsemişti. «Çünkü hiçbir şey olmadı.»

«Ben... şey değilim... Yani olamam...»

Jessie başını kaldırmıştı. Bilmesi gereken şeyi sormasına gerek kalmadan babasının söyleyeceğini umuyordu. Ama Tom sadece ona bakmış ve soru sorarmış gibi kaşlarını kaldırmıştı. Gülümsemesinin yerini beklenti ve ihtiyatlı bir ifade almıştı.

Kız, «Yani hamile olamam değil mi?» deyivermişti.

Tom irkilerek yüzünü buruşturmuştu. Sonra da güçlü bir duyguyu baskı altında tutmaya çalışırken yüz hatları gerilmişti. Jessie o sırada bunun dehşet ya da ıstırap olduğunu sanmıştı. Ama şimdi, bunca yıl sonra babasının aslında rahatlayarak çılgın gibi gülmemeye çalışmış olabileceğini düşünüyordu. Tom sonunda kendini toplamış ve kızın burnunun ucunu öpmüştü.

«Hayır, hayatım, ne münasebet! Kadınların hamile kalmalarına yol açan şey olmadı. Öyle *hiçbir şey* olmadı! Ben sadece seninle biraz güreştim, hepsi o kadar...»

«Ve bana parmak attın.» Jessie şimdi böyle söylediğini gayet iyi hatırlıyordu. «Bana parmak attın. Yaptığın bu.»

Tom gülümsemişti. «Evet. Oldukça yakın. Sen yine eskisi kadar iyisin, Punkin. Şimdi ne düşünüyorsun? Böylece konu kapanmış oluyor mu?»

Kız başını sallamıştı.

«Bir daha böyle bir şey olmayacak, Punkin. Bunu da biliyorsun değil mi?»

Jessie vine başını sallamış ama o sırada yüzündeki gülümseme kaybolur gibi olmuştu. Babasının sözlerinin onu rahatlatması gerekirdi. Biraz rahatlatmıştı da. Tom'un ellerini tutarak olanca gücüyle sıktığını anımsıyordu. «Ama beni yine de seviyorsun, değil mi, baba? Beni hâlâ seviyorsun sanırım. Öyle değil mi?»

Tom ona her zamankinden daha çok sevdiğini söylemişti.

«O halde bana sarıl. Sıkıca sarıl.»

Tom da öyle yapmıştı. Ama Jessie şimdi başka bir şeyi daha hatırlıyordu. Belden aşağısı onun vücuduna dokunmamıştı.

Jessie, ne o zaman, ne de başka sefer, diye düşündü. Tabii pek hatırlamıyorum ya, o da başka. Üniversiteden mezun olduğum zaman bile beni ihtiyar kızların yaptıkları gibi kucakladı. Poponu arkaya doğru çıkarırsın, böylece kucakladığın kimseye kasığın bile değmez. Babam bir de mezun olduğum gün ağlamıştı. Zavallı, zavallı adam. Acaba yıllar boyunca iş yaptığı kişiler onun güneşin tutulduğu günkü gibi sarsıldığını hiç gördüler mi? O kadar acı. Ve ne için? Ayağını taşa çarpmak kadar ciddi bir cinsel kaza yüzünden. Tanrım, ne hayat bu! Ne berbat bir yaşam!

Jessie kollarını ağır ağır aşağı yukarı oynatmaya başladı. Kanın elleri, bilekleri ve kolunun dirseklerinden aşağıdaki kısımlarına akmasını istiyordu. Saatin sekize geldiğini tahmin ediyordu. Bu yatağa kelepçelenali on sekiz saat olmuştu. İnanılamayacak bir şeydi ama doğruydu.

Ruth Neary'nin sesi öyle ani konuşmaya başladı ki, Jessie irkildi. Bu seste tiksinti ve merak vardı. *Hâlâ baban için mazeretler uyduruyorsun, değil mi? Bunca yıl sonra hâlâ onu temize çıkarıyor ve kendini suçluyorsun. Şimdi bile! Hayret!*

«Kes şunu. Bütün bunların şu anda başımdaki kahrolasıca dertle bir ilgisi yok.»

Amma da garipsin, Jessie!

Jessie sesini hafiçe yükselterek konuşmasını sürdürdü. «İlgisi olsa bile.. olsa bile başımdaki bu beladan kurtulmama bir yardımı dokunmayacak. Onun için kes artık.»

Sen Lolita değildin, Jessie. Tom bazı şeyler düşünmeni sağlamış olsa bile. Lolita'yla senin aranda dağlar kadar fark vardı.

Jessie cevap vermeye yanaşmadı. Ama Ruth'un da susmaya niyeti yoktu.

Eğer hâlâ sevgili yaşlı babanı, seni ağzından burnundan alevler fışkıran anne-ejderhaya karşı koruyan kusursuz ve nazik bir şövalye olarak düşünüyorsan, bu konuyu yeniden incelemen iyi olur.

«Kes sesini.» Jessie kollarını yukarı aşağı daha hızlı oynatmaya başladı. Zincirler şıngırdıyor, kelepçeler takırdıyordu. «Kes sesini. İğrençsin.»

Tom bunu planladı, Jessie. Anlamıyor musun? Birdenbire oluveren bir olay değildi. Seks açlığı çeken bir babanın bir anlık kendini kaybetmesi diye gösterilemez.

«Yalan söylüyorsun!» Jessie'nin şakaklarından iri ter damlaları akıyordu.

Öyle mi? Fekâlâ, o halde kendine şunu sor: Güneşlenme kılığını giymen kimin fikriydi? Annene istediğini yaptırmaya çalışırken senin dinlediğini... ve hayranlık duyduğunu... kim biliyordu? Bir gece önce ellerini göğsüne değdiren kimdi? Ve o gün üzerinde jimnastik şortundan başka bir şey olmayan kimdi?

Jessie birdenbire Bryant Gumbel'in şimdi odada, onunla birlikte olduğunu hayal etti. Üç parça takım elbisesi ve altın bilek zinciriyle pek şıktı. Karyolanın yanında duruyordu, beraberinde mini-kameralı biri vardı. Kamera Jessie'nin hemen hemen çıplak vücudundan yukarıya doğru çıkıyor, onun terli, lekeli suratını kadra alıyordu. Bryant Gumbel, İnanılamayacak Kelepçeli Kadınla konuşarak canlı yayın yapmaktaydı. Elinde mikrofonla ona soru sormak için eğiliyordu. «Babanın böyle bir niyeti olduğunu ne zaman farkettin, Jessie?»

Jessie kollarını oynatmayı bırakıp gözlerini yumdu. Suratında soğuk ve inatçı bir ifade vardı. Bu kadarı da fazla, diye düşünüyordu. Gerekiyorsa Ruth ve İyi-Eşin sesleriyle birlikte yaşayabilirim sanırım. Hatta arada sırada söze karışan çeşitli UFO'yla da... Ama çişten lekelenmiş bir külotla Bryant Gumbel'le canlı bir röportaj da fazla. Hayalimde bile işi bu noktada durdururum.

Başka bir ses, *bana sadece şunu söyle, Jessie,* dedi. Bu UFO değildi. Nora Callighan'ın sesiydi. *Bir tek şeyi söyle. Ondan sonra konuya kapanmış gözüyle bakarız. Hiç olmazsa şimdilik ve belki de sonsuza kadar. Tamam mı?*

Jessie sesini çıkarmadı. İhtiyatla [illegible]ekliyordu.

Dün öğleden sonra tepen attı sonunda ve tekmeyi indirdin. Tekmelediğin kimdi? Gerald mı?

Jessie, «Tabii Gerald'dı...» diye başladıysa da, kafasında son derecede berrak bir hayal belirirken sustu. Gerald'ın çeneşinden sarkan beyaz salya uzadı uzadı ve Jessie'nin göbek çukurunun hemen yukarısına düştü. Sadece birazcık tükürük. Bunca yıldan, ağızlarını açarak ihtirasla öpüşüp dillerine düello yaptırdıktan sonra hiç de önemli sayılmazdı. Bütün bunlar sırasında o ve Gerald oldukça bol tükürük değiştokuşu yapmışlardı. Ödedikleri bedel de bazen ikisinin birden grip olmasıydı.

Hayır, bu önemli değildi. Yani bir gün öncesine kadar. Gerald o zaman karısının istemesine, buna ihtiyacı olmasına rağmen onu serbest bırakmamıştı. Jessie de o tatsız, hüzünlü, madensi kokuyu duyuncaya kadar önemli saymamıştı bunu. Dark Score'daki kuyu suyuna bağladığı o kokuyu. Sıcak yaz günlerinde göl öyle kokardı... 14 Temuz 1963 günü örneğin.

Jessie salyayı görünce aklına o *'sıvı'* gelmişti.

Hayır, bu doğru değil, diye düşündü. Bu kez bu iddiayı çürütmesi için Ruth'u çağırmasına gerek kalmadı. Bunun doğru *olduğunu* kendisi de biliyordu. *Bu onun lanet olasıca sıvısı!* İşte tam tamına böyle düşünmüş ve ondan sonra düşünmeyi tümüyle bırakmıştı. En azından bir süre için. Düşünmek yerine reflekslere bağlı o karşı hareketi başlatmıştı. Bir ayağını kocasının göbeğine gömmüş, diğeriyle de testislerine vurmuştu. Tükürük değil o sıvı. Gerald'ın oyununa karşı duyulan yeni bir tiksinti değil, bir deniz canavarı gibi birdenbire yüzeye çıkan o eski pis dehşet.

Kocasının etleri koparılmış yığına benzeyen vücuduna baktı. Bir an gözleri yaşlarla yandı. Sonra bu duygu kayboldu. 'Yaşama Bölümü' gözyaşlarının hiç olmazsa şu ara kaldıramayacağı bir lüks olduğuna karar verdi. Ama yine de üzgündü. Gerald öldüğü için üzülüyordu. Evet, tabii. Ama burada, bu halde olduğu için daha çok üzülüyordu.

Bakışları Gerald'ın hemen yukarısına, havaya kaydı. Acı acı güldü.

«Şimdilik bütün söyleyebileceklerim bu kadar, Bryant. Willard ve Katie'ye selamlarımı söyle. Ha, aklıma gelmişken, gitmeden önce bir zahmet, şu kelepçeleri açar mısın? Sana minnet duyarım.»

Bryant cevap vermedi. Jessie de buna hiç şaşmadı.

23

Bu olaydan sağsalim kurtulacaksan, o zaman geçmişi hortlatmaktan vazgeçmeni önereceğim, Jess. Onun yerine gelecekte ne yapacağına karar vermelisin... Şu önümüzdeki on kadar dakikayla başla. Bu yatakta susuzluktan ölmek bence pek de hoş bir şey olmaz. Öyle değil mi?

Hayır, hiç de hoş olmazdı... Ama Jessie en kötüsünün susuzluk olmadığını düşünüyordu. Uyandığından beri çarmıha gerilmek fikri aklından çıkmamıştı. Boğulan ama fazla su aldığı için tam yüzeye çıkamayan iğrenç bir ceset gibi bir görülüp bir kayboluyordu. Üniversitede tarih dersinde bu eski işkence konusunda bir yazı okumuş ve avuçlarla ayaklara çivi çakılmasının oyunun sadece başlangıcı olduğunu öğrenerek şaşırmıştı. Dergi abonmanı ve cep hesap makineleri gibi, çarmıha gerilmekte devamlı vermeyi sürdüren bir armağandı.

Asıl zorluk kramplar ve kas spazmlarıyla başlıyordu. O ana kadar çektiği acılar, hatta onu felce uğratan ama ilk panik saldırısını da sona erdiren kramp, daha sonra olacakların yanında birer seğirme sayılabilirdi. Kolları, diyaframı ve karnına girecek olan kramplar giderek daha sıklaşıp kötüleşecekti. Saatler ilerlerken vücuduna daha da yayılacaklardı. Kan dolaşımını sağlamak için ne kadar canla başla çalışırsa çalışsın kolları ve bacakları uyuşmaya başlayacaktı. Ama bu da ıstırabına son vermeyecekti. Artık o sırada göğsünde ve karnındaki kramplar dayanılamayacak kadar acı verecekti. Jessie'nin ellerine ve ayaklarına çiviler çakılmamıştı. Spartacus'taki yenilmiş gladyatörlerden biri gibi yolun kenarındaki bir haçtan da sarkmıyor, yatakta yatıyordu. Ama bu değişiklikler olsa olsa işkencenin daha uzun sürmesine neden olabilirdi.

O halde hemen, şimdi ne yapacaksın? Şu anda fazla ıstırabın yok ve kolaylıkla düşünebiliyorsun...

Jessie bir karganınkini andıran bir sesle, «Elimden geleni yapacağım,» dedi. «Onun için neden sesini kesmiyor ve bir dakika düşünmeme izin vermiyorsun?»

Haydi, düşün bakalım.

Jessie en belirgin hal çaresiyle başlayacak, daha sonra listede aşağılara doğru inecekti... tabii böyle yapmak zorunda kalırsa. En belirgin

hal çaresi *neydi?* Ah, anahtarlar tabii. Onlar hâlâ şifonyerin üzerinde, Gerald'ın bıraktığı yerdeydi. İki anahtar... birbirinin eşi iki anahtar. Bazen sevimli sayılacak kadar klişelere düşkün olan Gerald onlardan «Birinci ve Destek» diye söz ederdi. (Jessie kocası konuşurken onun bu büyük harfleri kullandığını görür gibi olmuştu.)

Şimdi... varsayım bu ya, karyolayı odada kaydırarak şifonyere yaklaştırdım. O anahtarlardan birini alıp kullanabilir miyim? Jessie isteme yeye isteme yeye bunun bir tek değil, iki soru olduğunu anladı. Belki anahtarlardan birini dişleriyle alabilirdi. Ama sonra? Anahtarı yine de kilide sokmayı başaramazdı. Su bardağıyla yaptığı deneme ona ne kadar uzanırsa uzansın, arada bir açıklık kalacağını göstermişti.

Pekâlâ. Anahtarlardan vazgeçelim ve olasılıklar merdiveninin bir alt basamağına inelim. Bu ne olabilir?

Jessie bu konuyu hemen hemen beş dakika düşündüyse de dişe dokunur bir sonuç elde edemedi. Soruyu bir Rubik küpünün yanları gibi kafasında durmadan çeviriyor, o arada da kollarını aşağı yukarı sallıyordu. Böyle düşünürken gözleri bir ara doğu penceresinin önündeki alçak masada duran telefona kaydı. Daha önce telefonun başka bir evrende olduğuna karar vererek üzerinde durmamıştı. Ama belki de fazla aceleci davranmıştı. Ne de olsa masa, şifonyerden daha yakındı, telefon da kelepçenin anahtarından çok daha büyüktü.

Karyolayı telefon masasına yaklaştırabilirsem alıcıyı yerinden ayağımla kaldıramaz mıyım? Bunu yapabilirsem belki ayağımın başparmağıyla alttaki santral düğmesine basabilirim. Biraz çılgınca bir vodvil gösterisine benzeyecek ama...

Düğmeyi itip bekler, sonra da avaz avaz bağırmaya başlarım.

Evet. Yarım saat sonra Norway'den büyük mavi Medcu kamyoneti ya da üzerinde Castle İlçesi Kurtarma Ekibi yazılı büyük turuncu taşıt gelir ve beni kurtarıp güvende olacağım bir yere götürür. Aslında delice bir fikir. Ama abone kartını bir kamışa dönüştürmek de delice bir fikirdi. Delice ya da değil, başarılı olabilir. Herhalde karyolayı odanın tâ öbür tarafına, şifonyere doğru itmekten, sonra da anahtarlardan birini kelepçenin kilidine sokmaya çalışmaktan daha akla yakın... Ancak bu planın da sorunlu bir yanı vardı. Karyolayı sağa doğru götürmenin yolunu bulması gerekiyordu. Bu da zor bir işti. Karyolanın, maun başı ve ayaku-

cuyla en aşağı yüz elli kilo geldiğinden emindi. Üstelik öyle abartılmış bir tahmin de değildi.

Ama hiç olmazsa deneyebilirsin, bebek. Bakarsın, büyük bir sürprizle karşılaşırsın. Yerler İşçi Bayramından sonra cilalandı, hatırlıyor musun? Kaburgaları sayılan başıboş bir köpek kocanı sürükleyebildiğine göre, belki sen de bu karyolayı kımıldatabilirsin. Denemekle kaybedeceğin bir şey yok, öyle değil mi?

Bu önemli bir noktaydı.

Jessie ayaklarını yatağın soluna doğru götürürken, sırt ve omuzlarını sabırla sağa doğru kaydırdı. Böylece erişebileceği en uzak noktaya ulaşınca sol kalçasının üzerinde döndü. Ayakları yandan aşağıya kaydı... ve birdenbire bacaklarıyla gövdesi sola doğru ağır ağır gitmek yerine hızla kaymaya başladı. Sanki bir çığ başlıyordu. Vücudu en iyi koşullarda bile olmaması gereken biçimlerde gerilirken korkunç bir kramp sol yanında zikzaklar çizdi. Sanki biri vücudunu sıcak bir şişle, şiddetle ama çabucak kazımaya kalkışmıştı.

Sağ kelepçelerin arasındaki zincir hızla gerildi. Jessie bir an sağ kol ve omzunun zonklaması yüzünden sol yanından gelen felaket haberlerini unuttu. Sanki biri sağ kolunu kıvırıp koparmaya çalışıyordu. Şimdi bir hindi budunun neler hissettiğini biliyorum, dedi kendi kendine.

Jessie'nin sol ayağı yere çarptı. Sağ ayağı yedi buçuk santim yukardaydı. Vücudu anormal bir biçimde sola doğru bükülmüştü. Sağ kolu ise geriye doğruydu. Birine el sallarken kolu böyle donuvermişti sanki.

Jessie birdenbire bu vaziyette öleceğine inandı. Sol yanıyla sağ kolu acı içinde orada yatmak zorunda kalacak; gücü tükenen kalbi gerilen ve çarpılan vücudunun her tarafına kan pompalama savaşını kaybederken gövdesi ağır ağır uyuşacaktı. Yine paniğe yakalanan Jessie uluyarak yardım istedi. O civarda karnı bir avukatla dolu, yoluk tüylü başıboş bir köpekten başka hiç kimse olmadığını unutmuştu. Telaşla sağ elini sallayarak karyolanın direğini yakalamaya çalıştı. Ama biraz fazla uzağa kaymıştı. Koyu renk maun gerdiği parmaklarının ucundan bir santim kadar ötedeydi.

«Yardım edin! Lütfen! İmdat! İmdat!»

Ona cevap veren olmadı. Sakin, güneşli yatak odasında duyulan sesler sadece Jessie'yle ilgiliydi. Boğuk çığlıklar, hırıltılı soluklar, gümbürdeyen kalp. Orada kendisinden başka kimse yoktu. Yatağa çıkmayı başaramazsa kasap çengeline asılmış bir kadın gibi ölecekti. Ayrıca henüz durumun kötüye gitmesi de sona ermemişti. Kabaetleri hâlâ yatağın kenarına doğru kayıyor, bu yüzden kolu devamlı olarak geriye doğru çekiliyordu. Kolun yaptığı açı giderek daha da genişlemekteydi.

Jessie düşünmeden ya da plan yapmadan çıplak sol tabanını yere bastırarak olanca gücüyle geriye doğru gitmeye çalıştı. (Belki de can acısının kamçıladığı insan vücudu bazen kendince bir şeyler düşünebiliyordu.) Acı verecek biçimde çarpılmış olan vücudunun bulabileceği en son destek noktası buydu. Manevra başarılı oldu. Gövdesinin aşağı kısmı geriye doğru büküldü, sağ elini hapseden kelepçeler arasındaki zincir gevşedi. Jessie boğulmak üzereyken cansimidini yakalayan birinin panikle karışık heyecanıyla karyolanın direğini kavradı. Kendini hızla geriye çekmek için ondan yararlandı. Sırtının ve iki başlı kaslarının feryatlarına aldırmadı. Ayaklarını tekrar yukarıya çekince telaşla yatağın kenarından uzaklaştı. Sanki bebek köpekbalıklarıyla dolu bir yüzme havuzuna girmiş ve durumu zamanında farkederek ayak parmaklarını kurtarabilmişti.

Sonunda daha önce olduğu gibi, karyolanın başucundaki yatay tahtalara dayanarak oturdu. Kollarını iki yana doğru uzatmış, sırtını pamuklu kılıfı bumburuşuk olmuş, terden ıslanmış yastığa dayamıştı. Başını maun tahtalara gevşekçe yasladı. Hızlı hızlı soluyor, çıplak göğüsleri kaybetmemesi gereken terlerden parlıyordu. Gözlerini yumarak bitkince güldü.

Ah, oldukça heyecanlıydı değil mi, Jessie? Bence kalbin 1985'ten beri bu kadar hızla ve şiddetle çarpmadı. Noel partisinde Tommy Delguidace'la öpüştüğün zaman öyle olmuştu. Az kalsın onunla yatacaktın da. Denemekle bir şey kaybedilmiş olmaz. O zaman böyle düşünmedin miydi? Eh, işte şimdi neyin ne olduğunu biliyorsun.

Evet. Bir şey daha biliyordu.

Ya? Neymiş o bakalım, kızım?

Jessie, «O kahrolasıca telefona erişmenin imkânsız olduğunu biliyorum,» dedi.

Evet, gerçekten de! Biraz önce sol tabanını yere bastığı zaman poposunu donduran müthiş bir panik yüzünden bütün gücünü kullanmıştı. Ama karyola biraz olsun kımıldamamıştı bile. Şimdi düşünme fırsatı bulmuştu ve karyola yerinden oynamadığı için memnundu. Yatak sağa doğru gitseydi, kendisi hâlâ yandan sarkıyor olacaktı. Karyolayı telefon masasına kadar itmeyi başarsaydı da...

Jessie yarı ağlar, yarı güler gibi, «Kahretsin,» dedi. «O zaman da ters taraftan sarkıyor olacaktım. Tanrım! Biri beni vursun!»

UFO seslerinden biri, *durum hiç de hoş değil,* dedi. Jessie bu sesi duymasaydı daha memnun olacaktı. *Hatta Jessie Burlingame Programının yayından kaldırıldığı şimdi bildirildi sanırım.*

Jessie boğuk bir sesle, «Başka bir şeyi seç,» dedi. «Bu hoşuma gitmedi.»

Başka seçenek yok ki. Zaten başlangıçta da fazla yoktu. Bütün ihtimalleri araştırdın.

Jessie gözlerini tekrar yumdu ve bu kâbus başlayalı beri ikinci kez Central Caddesindeki eski Falmouth İlkokulunun arasındaki oyun yerini gördü. Ama bu kez kafasını dolduran tahtereval'ide dengede duran iki küçük kızın hayali değildi. Onun yerine küçük bir oğlan çocuğunu görüyordu. Kardeşi Will'i. Kardeşi barfikste 'kedinin derisini yüzüyordu.'

Jessie gözlerini açıp gövdesini iyice gevşetti. Karyolanın başucuna daha yakından bakmak için başını eğdi. 'Kedinin derisini yüzmek' bir borudan sarkmaya, sonra da bacakları kıvırarak omuzların üzerinden atmaya denirdi. Bu hareketi hızlı, küçük bir dönüşle bitiriyor ve bu sayede yine ayaküstü düşmeyi başarıyordunuz. Will bu egzersiz konusunda o kadar ustaydı ki, Jessie bazen kardeşinin ellerinin arasında perende attığını bile sanırdı.

Bu hareketi yapabildiğimi düşünelim... Bu lanet olasıca başlığın hemen tepesinde 'kedinin derisini yüzdüğümü.' Yukarıda dönüş yapar...

«Ve ayaklarımın üzerine düşerim,» diye fısıldadı.

Bu plan birkaç dakika için akla yakın ama tehlikeli gözüktü. Tabii karyolayı duvardan uzaklaştırması gerekiyordu. Atlayacak yer olmazsa kedinin derisini yüzemezdinlz. Bunu başarabileceğini sanıyordu. Karyolanın yukarısındaki raf çıkarılırsa (onu desteklerinden düşürmek kolay

olacaktı, çünkü çivilenmiş değildi) arkaya doğru yuvarlanarak çıplak ayaklarını duvara, başlığın yukarısına dayayacaktı. Karyolayı yana doğru oynatamamıştı ama ayaklarını duvara dayayabilirse...

Jessie, «Aynı ağırlık,» diye mırıldandı. «Ama on katı itme gücü. Modern fiziğin en etkileyici yanı.»

Sol elini rafa doğru uzattı. Onu eğecek ve L biçimi desteklerin üzerinden düşürecekti. Tam o sırada Gerald'ın zincirleri zalimce kısa tutulmuş, kahrolasıca polis kelepçelerine tekrar dikkatle baktı. Kocası onları karyola direklerinin daha yukarısına, örneğin birinciyle ikinci yatay tahtaların arasına takmış olsaydı Jessie tehlikeyi göze alacaktı. Herhalde bu manevra bileklerinin kırılmasına neden olacaktı. Ama artık bir çift kırık bileğin kaçabilmek için uygun bir bedel olduğunu düşünecek noktaya gelmişti... Sonuçta bilekleri iyileşirlerdi, öyle değil mi? Ne var ki, kelepçeler birinci ve ikinci tahtanın arasına takılmamıştı. İkinci ve üçüncü tahtaların arasında, yani biraz fazla aşağıdaydılar. Karyolanın başucunun yukarısında kedinin derisini yüzmeye kalkışmak bileklerinin kırılmasından daha da kötü şeylere neden olacaktı. Aşağıya doğru inerken vücudunun ağırlığı omuzlarını sakatlamakla kalmayacak, kollarının da yerlerinden çıkmasına yol açacaktı.

Bu lanet olasıca karyolayı kırık bir çift bilek ve çıkmış iki kolla yerinden oynatmayı bir dene! Bu sana eğlenceli gelmiyor mu?

Jessie boğuk boğuk, «Hayır,» dedi. «Pek de gelmiyor.»

Şimdi açık açık konuşalım, Jess. Buraya kapanıp kaldın. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa benden «çaresizliğin sesi» diye söz edebilirsin. Ya da bir süre daha çıldırmanı engelleyecekse. Tanrı da biliyor ya, ben gerçeğin sesiyim. Bu durumda gerçek de şu: Buradan kurtulamayacaksın!

Jessie başını hızla yana çevirdi. Artık kendi kendine gerçeğin sesi olduğunu ilan eden cızırtıyı dinlemek istemiyordu. Ama onu susturmakta ancak diğerleri kadar başarılı olabildi.

Bileklerindekiler gerçek kelepçeler. Sevimli küçük esir bilezikleri değil. Hani şu içlerinde yastıkçıklar olan kelepçeleri kastediyorum. Onlarda gizli kaçma kolları da var. Biri kendini fazla kaptırdığı ve ileri gittiği zaman kullanılan kollar. Sen gerçekten kelepçelisin. Ayrıca Esrarlı Doğudan gelme bir fakir de değilsin. Gövdeni eğip bükmen

imkânsız. Harry Houdini ya da David Copperfield gibi kilitli yerlerden kaçma ustası olmadığını da biliyoruz. Ben sana sadece olayı nasıl gördüğümü anlatıyorum. Tamam mı? Gördüğüm kadarıyla işin bitik.

Jessie güneş tutulduğu gün babası yatak odasından çıktıktan sonra olanları anımsadı. Kendini yatağına atarak kalbi kırılacakmış ya da eriyecekmiş veya bütün bütün duracakmış gibi oluncaya kadar ağlamış, ağlamıştı. Şimdi dudakları titrerken o günkü haline çok benziyordu. Yorgun, şaşkın, korku içinde ve kaybolmuş. Özellikle sonuncusu.

Jessie ağlamaya başladı. Ama ilk birkaç damla yaştan sonra gözleri daha fazla sıvı salgılamayacaktı. Anlaşılan daha sıkı önlemler alınmaya başlamıştı. Jessie yine de gözyaşları akmadan ağladı. Hıçkırıkları boğazına zımpara kâğıdı doldurulmuş gibi kupkuruydu.

24

New York kentinde «Bugün»ün devamlı sanatçıları programı sona erdirmişlerdi. Ekranda ertesi gün gözükecekler yer artık. NBC'nin Güney ve Batı Maine'e yayın yapan yardımcı istasyonlarında onların yerini önce yerel bir sohbet programı aldı. (İriyarı anaç tavırlı, basma önlüklü bir kadın fasulyenin Crock tenceresinde nasıl ağır ağır pişirilebileceğini gösterdi.) Sonra bir yarışma programı başladı. Ünlüler espriler yaptılar. Yarışmacılarsa arabalar, tekneler, parlak kırmızı Dirt Devil elektrikli süpürgelerini kazandıkları zaman orgazma erişiyorlarmış gibi gürültülü çığlıklar attılar. Burlingame'lerin nefis manzaralı Kashwakamak Gölünün kıyısındaki evlerinde yeni dul kelepçeleriyle rahatsızca uyukladı. Sonra yine rüya görmeye başladı. Rüyayı gören kadının uykusunun pek hafif oluşu yüzünden karabasan daha canlı ve inandırıcıydı nedense.

Jessie rüyasında yine karanlıkta yatıyordu. Bir erkek... ya da erkeğe benzeyen bir şey... yine ilerde, odanın köşesinde duruyordu. Bu adam Jessie'nin babası değildi. Kocası da değildi. Bir yabancı... belirli bir yabancıydı. En paranoyak, en marazi hayallerimize musallat olan, en derin korkularımızın kaynağı yabancı. Tatlı, pratik bir kadın olan ve uygun önerilerde bulunan Nora Callighan'ın hiç hesaba katmadığı bir

yaratığın suratını taşıyan bu kara varlık bir kozmik jokerdi.

Uzun beyaz suratlı yabancı, «Ama beni *gerçekten* tanıyorsun,» derken eğilerek çantasının sapını tutuyordu. Jessie sapın bir çene kemiği ve çantanın da insan derisinden yapılmış olduğunu farkediyor ama buna şaşmıyordu. Yabancı çantayı alıyor, kilidi çevirip çantayı açıyordu. Jessie yine kemikleri ve mücevherleri görüyordu. O yaratık elini o karmakarışık yığının içine sokarak ağır ağır daireler çiziyor ve iğrenç şıkırtılar, tıkırtılar, takırtılar ve şakırtılar duyuluyordu.

Jessie, «Hayır, tanımıyorum,» diye cevap veriyordu. «Seni tanımıyorum! Tanımıyorum! Tanımıyorum! Tanımıyorum!»

«Ben Ölümüm tabii ve bu gece tekrar geleceğim. Ama bu gece köşede beklemekten daha fazla bir şeyler yapacağım sanırım. Bu gece üzerine atılacağım. Tıpkı... böyle!»

O şey öne doğru sıçrayarak ellerini uzatıyordu. O sırada çantayı da elinden atıyordu. (Kemikler, yüzükler, gerdanlıklar yerde yatan ve parçalanmış koluyla koridor kapısını işaret eden Gerald'a doğru saçılıyordu.) Jessie yabancının parmaklarının çok uzun, pis tırnaklarla sona erdiğini görüyordu. Yaratığınkiler el değil birer pençeydiler zaten. Sonra Jessie inleyip sarsılarak uyandı. Ellerini bir şeyi uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi sallarken kelepçelerin zincirleri şıkırdadı. Boğuk ve tekdüze bir sesle aynı kelimeyi fısıldayıp duruyordu. «Hayır!»

Bu bir rüyaydı. Sus artık, Jessie. Sadece bir rüyaydı.

Jessie ellerini ağır ağır indirerek yine kelepçelerden gevşekçe sarkmalarına izin verdi. Tabii rüyaydı. Bir gece önce gördüğü kötü kâbusun bir başka biçimi. Ama çok gerçekmiş gibiydi. Tanrım, evet! Düşünülecek olursa bu kâbus aslında kroket partisiyle ilgili olandan da kötüydü. Hatta güneş tutulması sırasında babasıyla arasında geçen o olayı anımsamasına neden olan kâbustan da. Aslında bu sabah uzun süre bu rüyaları düşünmüş ama en korkunç olanının üzerinde durmamış olması çok garipti. Uyuklayarak rüya görünceye kadar o acayip uzun kollu, çantası iğrenç hatıralarla dolu yaratığı pek aklına getirmemişti.

Derken aklına bir şarkının bir bölümü geldi. «İkinci Psikadelik Çağ»dan kalma bir şarkı. «Bazıları beni 'Uzay kovboyu' diye çağırıyor... Evet... Bazıları benden 'Aşk gangsteri' diye söz ediyor...»

Jessie titredi. Uzay Kovboyu. Nedense bu ad çok uygundu. Bir yabancı. Hiçbir şeyle ilgisi olmayan biri. Bir joker. Bir...

Jessie, «Bir yabancı,» diye fısıldadı. Yaratık sırıtmaya başladığı zaman yanaklarının nasıl kırıştığını, ağzının derinliklerindeki altın dişlerinin ışıltısını anımsadı. Sonra o sarkık, büzük dudaklar, pis renkli alın ve bıçağa benzeyen burun geldi gözlerinin önüne. Ve tabii o bavul. Trene yetişmek için koşan bir seyyar satıcının bacağına çarpan bir çantaya benzeyen o bavul...

Sus artık, Jessie. Kendi kendini korkutmaktan vazgeç! Başında yeterince dert yok mu? Bir de umacılar için mi endişeleneceksin?

Evet, Jessie'nin derdi başından aşkındı gerçekten. Ama rüyayı düşünmeye başlayalı kendine engel olamadığının farkındaydı. Daha da kötüsü kâbusu düşündükçe ona pek de rüya değilmiş gibi gelmeye başlıyordu.

Ya o sırada uyanıkdıysam, diye düşündü. Böyle olabileceği aklına gelir gelmez bir yanının başından beri buna inandığını farkederek dehşete kapıldı. Bu yanı diğer taraflarının ona yetişmelerini beklemişti.

Hayır, ah, hayır, sadece bir rüyaydı, hepsi o kadar...

Ama ya rüya değildiyse? Ya değildiyse?

Beyaz suratlı yabancı başını salladı. «Ölüm. Senin gördüğün ölümdü. Bu gece geri döneceğim, Jessie. Yarın gece yüzüklerin de diğer güzel şeylerinle birlikte çantamda olacak... Hatıralarımın arasında.»

Jessie üşütmüş gibi şiddetle titrediğini farketti. İrileşmiş gözlerle çaresizce o boş köşeye bakıyordu.

Uzay kovboyu... Aşk gangsteri'nin durduğu yere.

Sabah güneşi köşeyi iyice aydınlatıyordu. Ama gece birbirine karışmış gölgelerle kapkaranlık olacaktı. Jessie'nin tüyleri diken diken olmaya başlıyordu. O kaçınılmaz gerçeği yine anımsadı: Büyük olasılıkla burada ölecekti.

Biri eninde sonunda seni bulacak, Jessie. Ama bulması bir hayli zaman alabilir. Önce herkes ikinizin çılgınca bir kaçamak yaptığınızı sanacak. Neden olmasın? Sen ve Gerald evliliğinizin ikinci on yılında pek mutluymuşsunuz gibi gözükmüyor muydunuz? Sadece ikiniz Gerald'ın ancak seni karyolaya kelepçelendiği zaman aşk yapabildiğini biliyordunuz.

Jessie, «Kes sesini,» diye homurdandı. «Hepiniz susun.»

Ama er geç herkes merak etmeye başlayacak ve sizi arayacaklar. Herhalde araştırmaları Gerald'ın iş arkadaşları başlatacak. Sen de aynı

fikirde değil misin? Portland'da 'arkadaşlarım' dediğin bir iki kadın var. Ama onların yaşamına girmelerine izin vermiyorsun. Öyle değil mi? Aslında birer tanıdık onlar. Birlikte çay içilecek ve katalog değiştokuşu yapılacak hanımlar. Bir hafta ya da on gün ortalarda gözükmediğin takdirde hiçbiri fazla endişelenmeyecek. Oysa Geraldın randevuları vardır. Cuma günü öğleyin ortaya çıkmayınca hapishanedeki arkadaşları telefon etmeye ve sorular sormaya başlayacaklar. Evet, her şey böyle başlayacak sanırım. Ama bence cesetleri bekçi bulacak. Sen de aynı fikirde değil misin? Bekçi Bill dolabın rafındaki yedek battaniyeyle üzerini örterken başını çevirecek, bundan eminim, Jessie. Parmaklarının kelepçelerden nasıl uzandıklarını görmek istemeyecek. Kalem kadar sert ve mum kadar beyaz parmaklar. Senin donmuş ağzına ve çoktan kuruyarak kabuk kabuk dudaklarına yapışmış olan köpüklere bakmaktan kaçınacak. En çok da gözlerindeki dehşet ifadesine bakmak istemeyecek. O yüzden üzerini örterken gözlerini kaçıracak.

Jessie başını ağır ağır iki yana salladı. Umutsuzca bir karşı çıkma ifadeslydi.

Bill polisi arayacak. Onlar da forensik timi ve ilçe adli tabibiyle çıkagelecekler. Hepsi de karyolanın etrafında durup sigara içecekler. (O korkunç beyaz trençkotunu giymiş olan Doug Rowe ve film teknisyenleri dışarıda bekleyecek tabii.) Adli tabip battaniyeyi çekince hepsi yüzlerini buruşturacaklar. Evet, içlerinde kalbi en çok nasırlaşmış olanlar bile yüzlerini biraz buruşturacaklar bence. Hatta bazıları odadan bile çıkacak. Arkadaşları daha sonra onlarla bu yüzden alay edecekler. İçerde kalanlarsa birbirlerine bakarak başlarını sallayacak, yatakta yatan insanın çok acı çekerek öldüğünü söyleyecekler. «Bunu anlamak için ona bakmak yeterli,» diyecekler. Kuşkusuz, olayın tüm ayrıntılarını bilemeyecekler. Örneğin, gözlerinin neden camlaştığını, ağzının bir çığlık atarken donduğunu. Buna sonunda gördüğün şeyin neden olduğunu anlamayacaklar. Karanlıktan çıkarken gördüğün şeyin. İlk çocukluk aşkın babandı, Jessie. Ama son âşığın insan derisinden yapılmış çantasıyla o uzun beyaz suratlı yabancı olacak.

Jessie, «Ah, lütfen,» diye inledi. «Susamaz mısın sen? Artık sesler duymak istemiyorum. Lütfen! *Sesler* sussun!»

Ama bu ses susmuyordu. Hatta Jessie'nin konuştuğunun farkında bile değilmiş gibi davranıyordu. Devam ediyor, ediyor, ediyordu. Beyin

sapının dibinde bir yerden doğrudan doğruya kafasına fısıldıyordu. Onu dinlemek çamurlanmış bir ipek parçasını yüzüne sürmelerine benziyordu.

Seni Augusta'ya götürecekler. Eyalet adli tabibi bağırsaklarının sayısını kaydetmek için karnını yaracak. Kimsenin tanık olmadığı ya da kuşkulu ölümlerde âdettir bu. Senin ölümün her iki sınıfa da girecek. Adam son yemeğinden kalan şeylere bir göz atacak... Gorham'da Amato'dan aldığınız salamlı peynirli sandviçin kalıntılarına. Sonra mikroskopunun altında incelemek için beyninden bir parça kesecek. Sonunda bunun bir kazanın yol açtığı ölüm vakası olduğuna karar verecek. «O hanımla bey genellikle zararsız sayılan bir oyun oynuyorlarmış,» diyecek. «Yalnız o bey kritik bir anda kalp krizi geçirmek gibi bir kabalık etmiş. Ve kadın da orada kalmış... Şey, en iyisi bu konuyu hiç açmamak. Hatta gerekmedikçe düşünmemek. Sadece şu kadarını söyleyeyim: O hanım korkunç bir biçimde ölmüş. Bunu anlamak için ona bakmak yeterli.» İşte olay böyle sonuçlanacak, Jess. Belki biri alyansının kaybolmuş olduğunu farkedecek. Ama onu da uzun süre aramayacaklar. Tabii eğer ararlarsa. Adli tabip kemiklerinden birinin yerinde olmadığını farketmeyecek. Önemsiz bir kemiği... sağ ayağındaki üçüncü parmak kemiğinin, diyelim. Ama biz bunu bileceğiz, öyle değil mi, Jessie. Hatta şimdiden biliyoruz bunu. Kemikleri onun aldığını bileceğiz. Kozmik yabancının, uzay kovboyunun. Biz...

Jessie kafasını karyolanın başucuna öyle şiddetle vurdu ki, gözlerinin önünde iri beyaz balıklardan oluşan bir sürü belirdi. Çok canı yanmıştı. Ama kafasındaki ses ceryanı kesilmiş bir radyo gibi sustu. Bu da can acısına değerdi.

«İşte,» dedi Jessie. «Eğer tekrar başlarsan ben de yine *aynı* şeyi yaparım. Şaka etmiyorum. Böyle şeyleri dinlemekten bıktım...»

Bu seferki kendi sesiydi. Boş odada çekinmeden yüksek sesle konuşmuştu. Sonra onun sesi de cereyanı kesilmiş bir radyo gibi sustu. Gözlerinin önündeki benekler kaybolurken, sabah güneşinin Gerald'ın uzanmış elinin kırk beş santim ötesinde yerde duran bir şeyi ışıldattığını farketti. Küçük, beyaz bir cisimdi. Ortasında altın bir iplik kavis çiziyor ve beyaz şeyin Yin-Yang sembolüne benzemesine neden oluyordu. Jessie önce onun bir yüzük olduğunu sandıysa da yüzük olamayacak kadar küçüktü. Hayır, bir yüzük değil, inci bir küpeydi. Ziyaret-

çi çantasındaki eşyaları karıştırarak ona gösteriş yaparken bu küpe yere düşmüştü.

Jessie, «Hayır,» diye fısıldadı. «Hayır. Olamaz.»

Ama işte küpe oradaydı. Sabah güneşinde ışıldıyordu. Onu işaret etmek istiyormuş gibi elini uzatmış olan ölü kadar da gerçekti. Işıltılı, ince bir altın şeridin ikiye böldüğü inci bir küpe.

Benim küpelerimden biri... Herhalde mücevher kutumdan düştü. Yazdan beri yerde duruyor ama ben ancak şimdi farkettim.

Jessie'nin bir çift inci küpesi vardı, onlar da altınlı değildi. Zaten küpeler şimdi Portland'daydı.

Skip'ten adamlar İşçi Bayramından sonra yeri cilalamaya gelmişlerdi. Onlardan biri küpeyi yerden alıp ya şifonyerin üzerine koyardı ya da cebine atardı.

Ancak... bir şey daha vardı.

Hayır, yok. Hiçbir şey yok. Sakın bir şey söylemeye kalkışma!

Bu, yetim kalmış küpenin hemen ötesindeydi.

Varsa bile, ona bakacak değilim.

Ancak bakmaması da olanaksızdı. Gözleri kendiliğinden küpenin ötesine kaydı...ve koridora açılan kapının hemen önünde yere dikildi. Orada kurumuş bir kan damlası vardı. Ama dikkatini çeken kan değildi. Sonuçta o Gerald'ın kanıydı. Onun için de olağanüstü bir şey sayılmazdı. Jessie'yi endişelendiren onun yanındaki ayak iziydi.

Orada bir iz varsa... herhalde çok öncesinden kalmadır!

Jessie buna inanmayı çok istiyor, ama orada daha önce ayak izi olmadığını biliyordu. Bir gün önce yerde değil ayak izi, en ufak bir toz bile yoktu. Bu izi kendisi de, Gerald'da bırakmamıştı. Kurumuş çamurdan bir ayakkabı iziydi. Koruya girerek güneye, Motton'a doğru inmeden önce bir buçuk kilometre kadar gölün kıyısından dolaşan, otlar bürümüş yolun çamuru olmalıydı.

Bir gece önce yatak odasında Jessie'nin yanında biri vardı gerçekten.

Bu düşünce, haddinden fazla baskı altında kalan kafasına acımasızca yerleşirken Jessie avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Dışarıda, arka verandada başıboş köpek yaralanmış, çizilmiş burnunu bir an pençelerinden kaldırdı. Sağlam kulağını dikti. Sonra ilgisi söndü ve başını tekrar indirdi. Bu sesleri çıkaran dişi-köpek-efendi öyle tehlikeli biri

değildi. Aynca gece gelen o kara şeyin kokusu da kadının üzerine çökmüştü. Bu, başıboş köpeğin çok iyi bildiği bir kokuydu. Ölüm kokusu.

Eskiden adı Prens olan hayvan gözlerini kapatarak yeniden uykuya daldı.

25

Jessie sonunda kendini biraz kontrol altına almayı başarabildi. İşin garibi, bunu Nora Callighan'ın o gülünç, küçük 'mantra'sını tekrarlayarak yaptı.

Kuru sesi boş odada çatallaşıp titreyerek, «Bir, ayaklar için,» dedi. «On küçük parmak, sevimli küçük domuzcuklar, bir sıraya dizilmişler. İki bacaklar için. Güzel ve uzun. Üç cinsel organım...»

Hatırlayabildiği dizeleri yineliyor, anımsayamadıklarını atlıyordu. Gözlerini yummuştu. Bütün mantra'yı altı kez tekrarladı. Kalp atışlarının yavaşladığının ve duyduğu dehşetin hafiflediğinin farkındaydı. Ama Nora'nın tatsız küçük dizelerinin en aşağı birinde büyük bir değişiklik yaptığının farkında bile değildi.

Altıncı tekrardan sonra gözlerini açtı ve kısa, dinlendirici bir uykudan yeni uyanmış gibi odada etrafına bakındı. Ama şifonyerin yanındaki köşeyi atladı. O küpeye bakmak istemiyordu. Hele o ayak izine hiç.

Jessie? Ses çok yumuşak ve çekingendi. İyi-Eşin sesi olmalıydı. Ama artık ne tiz ve heyecanlıydı, ne de telaşla her şeyi yadsımaya çalışıyordu. *Jessie, bir şey söyleyebilir miyim?*

Jessie yine ağzı toz doluymuş gibi hırıltılı bir sesle hemen cevap verdi. «Hayır. Bas git. Hepinizden kurtulmak istiyorum.»

Lütfen, Jessie. Lütfen beni dinle.

Gözlerini yumunca İyi-Eş-Burlingame adını verdiği kişiliğinin o parçasını görebildiğini farketti. İyi-Eş hâlâ tomruğa vuruluydu. Ama şimdi başını kaldırmıştı. Ensesini bastıran zalim tahta tomruk yüzünden kolaylıkla yapılabilecek bir hareket değildi herhalde. Yüzünü örten saçları bir an yana kaydı ve Jessie, İyi-Eş yerine genç bir kızı görünce şaşırdı.

Evet, ama o hâlâ ben, diye düşündü. Az kalsın gülüyordu. Bu, çizgi romana yakışacak bir psikoloji değilse, artık hiçbir şey bilmiyor

demekti. Biraz önce Nora'yı düşünmüştü ve onun anlatmaya meraklı olduğu şeylerden biri de insanların 'içlerindeki çocuğa özen göstermeleri' gerektiğiydi. Nora mutsuzluğun en çok görülen nedeninin içteki çocuğu besleyip geliştirmemek olduğunu iddia ediyordu.

Jessie bu sözler karşısında ciddi ciddi başını sallar ve bunun daha çok, Burçlar Yeni Çağıyla ilgili romantik saçmalıklar olduğu düşüncesini kendine saklardı. Nora'nın bin dokuz yüz altmışların sonları ve bin dokuz yüz yetmişlerin başlarından kalma, pek çok manevi sevgi-tespihlerine sarıldığını düşünmesine karşın, şimdi 'içteki çocuğu' görebiliyor ve ona çok normal geliyordu. Bu kavramın sembolik bir geçerliliği bile olabileceğini düşünmekteydi. Bu koşullarda tomruk çok uygun bir görüntü değil miydi? Tomruğa vurulmuş olan Bekleyen-İyi-Eş, Bekleyen-Ruth, Bekleyen-Jessie'ydi. Babasının Punkin diye çağırdığı küçük kızdı.

Jessie, «Pekâlâ, konuş bakalım,» dedi. Gözleri hâlâ kapalıydı. Stres, açlık ve susuzluk birarada tomruğa vurulmuş kız hayalini hemen hemen gerçek yapıyorlardı. Jessie şimdi kızın başının yukarısına çivilenmiş olan parşömene «CİNSEL AYARTMA İÇİN» diye yazılmış olduğunu görüyordu. Üstelik şeker pembesi Nane Yum Yum dudak boyasıyla yazılmıştı.

Jessie'nin hayal gücünün işi bitmemişti henüz. Punkin'inkinin yanında bir tomruk daha vardı. Ona da bir kız vurulmuştu. On yedi yaşlarında, şişman kızın cildi sivilce içindeydi. Mahkûmların gerisinde bir kasaba alanı belirdi. Jessie az sonra birkaç ineğin otladıklarını gördü. İlerdeki tepeden tekdüze çan sesi geliyordu. Çanı çalan kişi bu işi bütün gün sürdürmek niyetindeydi... Ya da sonsuza kadar.

Jessie, galiba çıldırmak üzereyim, diye düşündü. Belki de çok geçmeden çıldırmayı onu mutlu eden şeylerden biri bile sayacaktı. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırarak dikkatini tekrar tomruktaki kıza verdi. Bu Jessie Mahout güneş tutulması sırasında cinsel tacize maruz kalan kızdan daha büyüktü. Ama fazla büyük değildi; belki on ikisindeydi, en çok da on dördünde. O yaşta, *herhangi* bir suç yüzünden kasaba alanında tomruğa vurulmaması gerekirdi. Ama cinsel ayartma? Cinsel *ayartma,* Tanrı aşkına! Bu ne biçim kötü bir şakaydı? İnsanlar nasıl böyle zalim olabiliyorlardı? İnatla bu kadar kör?

«Bana ne söylemek istiyorsun, Punkin?»

Tomruktaki kız, «Sadece bunun gerçek olduğunu,» dedi. Can acısından rengi solmuştu. Ama gözleri berrak, endişeli ve ciddiydi. «Bu gerçek. Öyle olduğunu sen de biliyorsun. O bu gece geri gelecek. Bence bu sefer sadece bakmaktan öte bir şeyler de yapacak. Güneş batmadan o kelepçelerden kurtulmalısın, Jessie. O dönmeden bu evden çıkıp uzaklaşmalısın.»

Jessie yine ağlamak istedi ama gözyaşları kurumuştu artık. Sadece içlerine kum kaçmış gibi gözleri yanıyordu.

Jessie, «Kurtulamıyorum!» diye bağırdı. «Her şeyi denedim. Yalnız başıma kurtulmam imkânsız!»

Tomruğa vurulmuş kız, «Bir şeyi unutuyorsun,» dedi. «Önemli olup olmadığını bilmiyorum. Ama olabilir.»

«Nedir o?»

Kız ellerini sokulmuş olduğu deliklerde çevirdi. Temiz pembe avuçları gözüktü. «Gerald iki tür olduğunu söyledi, hatırlıyor musun? M-17 ve F-23. Galiba dün bunu neredeyse hatırlıyordun. Gerald F-23'lerden istedi ama onlardan fazla yapılmıyor, bulunması zor. Gerald da bu yüzden iki çift M-17'yle yetinmek zorunda kaldı. Kelepçeleri eve getirdiği gün bütün bunları sana anlattı.»

Jessie gözlerini açarak sağ bileğini saran bileziğe baktı. Evet, Gerald gerçekten ona bütün bunları anlatmıştı. Hatta iki tutamla kafayı bulmuş olan bir kokainman gibi saçmalayıp durmuştu. Bürosundan öğleye doğru telefon ederek evin boş olup olmadığını öğrenmek istemişti. Hizmetçinin izin günlerini hatırlayamazdı hiç. Jessie evde kendisinden başkası olmadığını söylediği zaman ondan şöyle rahat bir şeyler giymesini isteyip, «Şöyle iç gıcıklayıcı bir şey...» diye tanımlamıştı. Telefonda konuşurken neredeyse sigortalarından biri atacakmış gibiydi. Jessie onun seksle ilgili biraz değişik şeyler düşündüğünden kuşkulanmıştı. Ama ona göre bunun bir sakıncası yoktu. İkisi de kırka yaklaşıyorlardı. Gerald bazı şeyleri biraz denemek istiyorsa, onun bu arzusunu yerine getirmeye razıydı.

Kocası rekor sayılacak bir çabuklukla eve gelmişti. (Jessie onun 295 numaralı dört buçuk kilometrelik kestirme yolu gerisinde dumanları tüten durumda bırakmış olduğunu düşünmüştü.) O günle ilgili olarak en çok kocasının nasıl heyecanla yatak odasında dolaştığını hatırlıyordu. Yanakları kızarmış, gözleri ışıl ışıldı. Gerald'ı düşünürken Jessie'nin

aklına ilk gelen şey seks değildi. (Çağnşım yapması istenirse herhalde aklına ilk *güven* sözcüğü gelirdi.) Ama o gün bu iki şey birbiriyle hemen hemen yer değiştirebilirdi. Gerald'ın aklının fikrinin sadece sekste olduğu kesindi. Jessie kocasının genellikle bir avukata yakışacak kadar nazik olan cinsel organının, ince çizgili zarif pantolonunu çıkarmakta fazla ağır davranırsa, fermuarlı kısmını yırtacağına inanıyordu.

Gerald pantolonuyla külotunu çıkardıktan sonra biraz yavaşlamıştı. Yukarıya birlikte getirdiği Adidas lastik ayakkabıları kutusunu bir törendeymiş gibi açmıştı. Kutudaki iki çift kelepçeyi almış ve karısının onları incelemesi için havaya kaldırmıştı. Boynunda damarı atıyordu; neredeyse bir arıkuşunun kanat çırpışları kadar hızlıydı bu titreşme hareketi. Jessie bunu da hatırlıyordu. Herhalde o sırada bile kalbi zorlanıyordu.

Hemen oracıkta ölseydin, bana büyük bir iyilik yapmış olurdun, Gerald.

Yaşamının önemli bir bölümünü paylaştığı adam hakkında böyle kötü bir şey düşündüğü için dehşet duymak istedi. Ama ancak kendine karşı hemen hemen klinik bir tiksinti duydu. Gerald'ın o günkü halini... kızarmış yanaklarını, ışıldayan gözlerini... tekrar düşündüğü zaman parmakları büküldü ve elleri sert, küçük yumruklara dönüştü.

Şimdi kocasına, neden yakamı bırakmadın, diye sordu. Niçin bu konuda ukalaca davranman gerekti? *Zorbaca* davranman?

Boşver. Şimdi Gerald'ı değil, kelepçeleri düşün. İki çift Kreig Güvenlik Kelepçesi. Boy: M-17. M aslında Male'in başharfi. Yani 'Erkek' sözcüğünün. 17 ise kilitlerin üzerindeki çentiklerin sayısı.

Jessie'nin karnıyla göğsüne müthiş bir sıcaklık yayıldı. Kendi kendine, onu hissetme, dedi. Ama hissetmen şartsa o zaman hazırsızlıkmış gibi davran.

Ancak bu imkânsızdı. Jessie'nin hissettiği umuttu... ona karşı konamazdı. En fazla yapabileceği umudu gerçekle dengelemek, kendine kelepçelerden ilk kurtulma çabalarının başarısızlıkla sonuçlandığını hatırlatmaktı. Ancak bütün o can acısı ve başarısızlığı hatırlama çabalarına rağmen, kurtulmaya ne kadar yaklaştığını düşünebiliyordu şimdi. Kahretsin, çok yaklaşmıştı... O sırada bir altı milimin daha kurtuluşu sağlayabileceğine karar vermişti. Hele on iki milimin sorunu kesinlikle çözeceğine inanmıştı. Evet, başparmaklarının altlarındaki kemikli çıkıntılar

sorundu... Ama üst dudağından pek de geniş olmayan bir aralığı kapatamadığı için bu yatakta ölecek miydi? Ne münasebet!

Jessie bu düşünceleri bir yana bırakıp Gerald'ın kelepçeleri eve getirdiği günü düşünmek için tüm gücüyle çabaladı. Kocası onları eline geçen en şahane pırlanta gerdanlığı gösteren bir mücevhercinin sözsüz hayranlığıyla havaya kaldırmıştı. Aslına bakarsanız, Jessie de biraz etkilenmişti kelepçelerden. Onların ne kadar parlak olduklarını anımsıyordu. Pencereden giren ışık mavimsi çelik bileziklerin çeşitli kalınlıkta bileğe uydurulmalarını sağlayan kilitlerin çentikli kavislerinden pırıldayarak yansımıştı.

Jessie kocasının kelepçeleri nereden aldığını öğrenmek istemişti. Onu suçlamıyordu, sadece merak etmişti. Ama Gerald ona sadece mahkeme binasındaki uyanıklardan birinin ona yardım ettiğini söylemişti. Bu lafları ederken karısına göz kırpar gibi yapmıştı. Cumberland ilçesi mahkeme binasının koridorlarıyla bekleme odalarından sürüyle bu kurnaz adamlardan geçiyormuş ve kendisi de onların hepsini tanıyormuşçasına. Yani Gerald o gün öğleden sonra eline iki çift kelepçe değil de, birkaç Scud füzesi geçmiş gibi davranmıştı.

Jessie o sırada yatağa uzanmıştı. Üzerinde beyaz dantelden kısa bir gecelik vardı. Onlara uyan ipek çoraplar da giymişti. Bu kılığın biraz iç gıcıklayıcı olduğu kesindi. Yattığı yerden Gerald'ı alay, merak ve heyecanla seyrediyordu... Ama o gün alay baskın çıkmıştı, öyle değil mi? Evet. Her zaman Bay Sakin rolü oynamak için büyük çaba harcayan Gerald'ın odada kızgın bir at gibi dolaşması ona gerçekten çok komik gelmişti. Adamın saçları iyice kabarıp bukle bukle olmuş, Jessie'nin küçük erkek kardeşinin 'tavuklar' diye tanımladığı biçime girmişti. Gerald'ın ayaklarında hâlâ siyah naylon çorapları, şu 'Başarı için giyinin' reklamlarında gösterilenlerden vardı. Jessie güldüğünün anlaşılmaması için yanaklarının içlerini ısırmıştı. Hem de bayağı şiddetle.

Bay Sakin o gün öğleden sonra iflas etmiş bir kuruluşun eşyalarını satan bir açık arttırmacıdan daha da hızlı hızlı konuşuyordu. Sonra satış konuşmasının tam ortasında birdenbire duraklamış, yüzünde hayret dolu komik bir ifade belirmişti.

Jessie, «Gerald, ne oldu?» diye sormuştu.

«Şimdi bir şeyi farkettim... Ama bunu *düşünmek* isteyip istemediği-

ni bilmiyorum. Deminden beri gevezelik edip duruyorum. Kolaylıkla gördüğün gibi o şeyimle birlikte ağzımdan köpükler saçıyorum. Sana bir kez olsun bu...»

Jessie o zaman gülümsemişti. Bunun bir nedeni, eşarplardan bıkmış olması ve bunu kocasına nasıl açıklayacağını bilememesiydi. Ama önemli neden, Gerald'ı seks konusunda yeniden heyecanlı görmenin hoşuna gitmesiydi. Evet, belki 'uzun beyaz sırıkla derin denize dalmadan' önce karını kelepçelemek fikri yüzünden heyecanlanmak biraz garipti. Ne olmuş yani? Bu iş ikisinin arasında kalmayacak mıydı? Ayrıca bir tür şakaydı bu. Çocuklar için sakıncalı olduğunu belirten X işareti konmuş bir komik opera. Gilbert ve Sullivan'ın «Esaret Operası». «Ben Kralın Deniz Kuvvetlerinden, kelepçelenmiş bir ha-ni-mım.» Ayrıca bundan daha anormal meraklar da vardı. Yolun karşı tarafında oturan Frieda Soames bir keresinde (yemekten önce iki kokteyl, sofrada da yarım şişe şarap içtikten sonra) eski kocasının talk pudrası eklilip bebek gibi kundaklanmaktan hoşlandığını itiraf etmişti.

Jessie'nin yanaklarının içlerini kemirmesinin ikinci sefer bir yaran olmamış, gülmeye başlamıştı. Gerald başını hafifçe sağa eğerek ona bakmıştı. Dudaklarının sol tarafını yukarıya doğru bükerek gülümsüyordu. Bu, Jessle'nin son on yedi yılda çok iyi öğrendiği bir ifadeydi, Gerald'ın kızmaya hazırlandığını gösteriyordu ya da Jessle'yle birlikte güleceğini. Genellikle hangisini yapacağını önceden kestirmek mümkün değildi.

Gerald, «Paylaşmak ister misin?» diye sormuştu.

Jessle hemen cevap vermemişti. Onun yerine gülmekten vazgeçmiş ve Gerald'a *Erkekçe Maceralar* dergisinin kapağını süsleyen en zalim Nazi tanrıçasına yakışacağını umduğu bir ifadeyle bakmıştı. Yeterince buz gibi azametli bir tavır takındığına kanaat getirdikten sonra kollarını kaldırmış ve düşünmeden dört kelime söylemişti. Gerald da yatağa doğru atılmıştı. Heyecandan başının döndüğü belliydl.

«Buraya gel, gldi köpek!»

Gerald hiç vakit kaybetmeden kelepçeleri beceriksizce Jessie'nin bileklerine geçirmiş, sonra karyolanın direklerine takmıştı. Portland'da büyük yatak odasındaki karyolanın başucunda yatay tahtalar yoktu. Gerald orada kalp krizi geçirseydi, Jessie kelepçeleri direklerin tepesinden çıkarıverecekti. Gerald kesik kesik soluyarak kelepçeleri takarken

bir dizini karısının belinin aşağısına hoşa gidecek biçimde sürmüştü. O arada konuşup duruyor, Jessle'ye M ve F'den, kilit mekanizmalarından söz ediyordu. Aslında F'lerden istemişti. (F, 'Female', yani 'Dişi'nin başharfiydi.) Çünkü kadın kelepçelerinde erkeklerdeki on yedi çentiğe karşılık otuz iki çentik vardı. Fazla çentik sayısı dişilerin daha çok sıkıştırılabileceği anlamına geliyordu. Ama onlardan bulmak zordu. Gerald'ın mahkeme binasındaki arkadaşı ona çok uygun fiyatla iki çift erkek kelepçesi bulacağını söylediği zaman fırsatı kaçırmak istememişti.

«Bazı kadınlar ellerini erkek kelepçelerinden çıkarabiliyorlar,» demişti. «Ama senin kemiklerin oldukça kalın. Ayrıca beklemek de istemedim. Şimdi... bakalım...»

Gerald çelik bileziği Jessle'nin sağ bileğine takıp önce kilidi hızla çevirmiş ama sona yaklaşırken yavaşlamıştı. Her çentik şıkırdayarak geçerken ona canını yakıp yakmadığını sormuştu. Jessie'nin bileği gerçekten de bilezikte iyice aşağıya kaymıştı. Gerald daha sonra bunun olmaması gerektiğini açıklamıştı. Ancak kelepçe Jessle'nin elinin üzerinde ve başparmağının kökünde takılıp kalınca suratındaki o komik endişe ifadesi kaybolmuştu.

Gerald, «Evet, bence çok işe yarayacak,» demişti. Jessie bunu çok iyi hatırlıyordu. Hele Gerald'ın ondan sonra söylediklerini daha da iyi. «Bunlarla pek çok eğleneceğiz.»

O günün anısı hâlâ kafasında olanca canlılığıyla yaşayan Jessie, tekrar aşağıya doğru baskı yapmaya başladı. Ellerini bileziklerden geçirebilmek için küçültmeye çalışıyordu. Bu kez can acısı daha çabuk başladı. Elleri değil, omuz ve kollarının fazla zorlanmış olan kasları ağrıyordu. Gözlerini sıkıca yumarak aşagıya doğru daha da bastırdı. Can acısını hissetmemeye çalışıyordu.

Şimdi elleri de o öfke korosuna katılmışlardı. Kaslarının kaldırma gücünün en son sınırına gelip bilezikler ellerinin üzerindeki ince et tabakasına batmaya başlayınca onlar da çığlıklar atmaya başladılar. Jessie, ard bağ, diye düşündü. Başını yana eğmiş, dudakları kupkuru bir acı gülümseyişle iyice gerilmişti. Ard bağ, ard bağ, kahrolasıca ard bağ!

Hiç... Bilezikler kımıldamadı bile. Jessle bu işe bağlardan başka şeylerin de karıştığından kuşkulanmaya başladı. Burada *kemikler* de vardı. Başparmakların alt eklemlerinden başlayarak ellerinin dış yanla-

rından inen küçük berbat kemikler. İşte o küçük berbat kemikler herhalde Jessie'nin ölmesine neden olacaklardı.

Jessie can acısı ve düşkınklığıyla son kez bir çığlık attı, sonra ellerini gevşetti. Omuzları ve kollarının yukarı kısımları bitkinlikten titriyordu. Kelepçeler F-32 değil de M-17 oldukları için bileziklerin kaydırılıp çıkarılabileceği düşüncesi bir işe yaramamıştı. Düşkırıklığı hemen hemen fiziksel acıdan daha kötüydü. Zehirli ısırganlar gibi yakıyordu insanı.

Jessie boş odaya, «Kahretsin!» diye haykırdı. «Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!»

Gölün kıyısında bir yerde bıçkı çalışmaya başladı. Sesten anlaşıldığı kadarıyla daha uzaklardaydı bugün. Bu ses Jessie'yi daha da kızdırdı. Kırmızı siyah kareli flanel gömleğiyle kentli bir züppe bıçkısıyla gürültü ediyor ve günün sonunda tatlı sevgilisiyle yatağa girmeyi düşlüyordu... Belki de düşlediği bir futbol maçıydı... Ya da marina barında içeceği buz gibi biralar. Jessie flanel gömlekli budalayı iyice görebiliyordu. Tomruktaki genç kızı görebildiği gibi. Eğer düşünceler insanı öldürebilseydi, adamın kafası o anda makatından fırlayarak patlardı.

Jessie, «Haksızlık bu!» diye bağırdı. «Bu sadece büyük bir ha...»

Boğazına bir tür kuru bir kramp girince sustu. Korkuyordu. Kurtulmasını engelleyen o sert kemik parçalarını hissetmişti. Ah, Tanrım, evet! Ama özgürlüğe yaklaşmıştı yine de. Acı duygularının kaynağı da buydu işte. Can acısı ya da göremediği gürültülü bıçkısıyla oduncu değil. İyice yaklaştığını bilmek onu çıldırtıyordu. Ama yine de yeterince yaklaşamamıştı. Dişini sıkarak can acısına katlanabilirdi. Ama artık bunun en ufak bir yararı olacağını sanmıyordu. O son altı, on iki milime erişemeyecekti. Sanki bilezikler alay edecekti onunla. Çekmeyi sürdürürse sadece ödeme neden olacak ve bilekleri şişecekti. Bu da durumunu iyileştireceği yerde, daha da kötüleştirecekti.

Jessie fısıltıyla, azarlar gibi, «Bana aptal olduğumu söylemeye cüret etmeyin,» dedi. «Sakın buna *cüret* etmeyin. Bunu duymak istemiyorum.»

Genç kızın sesi de hafifleyerek fısıltıya dönüştü. *Onlardan kurtulmanın bir yolunu bulmalısın. Çünkü o adam... o şey... bu gece gerçekten gelecek. Bu gece. Güneş battıktan sonra.*

Jessie karganınkine benzeyen bir sesle, «Buna inanmıyorum,»

dedi. «O adamın gerçek olduğuna inanmıyorum. O ayak izi de, küpe de bana vız geliyor. Onların hiçbirine inanmıyorum.»

Evet, inanıyorsun.

«Hayır, inanmıyorum.»

Evet, inanıyorsun.

Jessie başını yana doğru sarkıttı. Saçları neredeyse yatağa değecekti. Dudakları aşağılanmışcasına titriyordu.

Evet, inanıyordu.

26

Jessie iyice artan susuzluğu ve zonklayan kollarına rağmen yine uyuklamaya başladı. Aslında uyumanın tehlikeli olduğunu biliyordu. O sütede gücü gittikçe azalacaktı. Ama aslında önemli miydi? Tüm ihtimalleri denemişti. Ne çare ki, hâlâ Amerika'nın Kelepçeli Sevgilisiydi. Ayrıca o güzel kendinden geçivermeyi bütün kalbiyle istiyor, hatta özlemini çekiyordu. Uyuşturucu bağımlısı olan birinin zehirini istemesi gibi bir şeydi bu. Sonra tam dalıp gideceği sırada hem basit, hem de onu sarsacak kadar belirgin bir fikir kaymaya başlayan karmakarışık kafasını bir işaret fişeği gibi aydınlattı.

Yüz kremi. Karyolanın yukarısındaki rafta duran krem kavanozu.

Hemen umutlanma, Jessie. Böylesi çok kötü bir hata olur. Belki de kavanoz rafı eğdiğin zaman yere yuvarlandı ya da alamayacağın bir yere kaydı. Bir kar topunun cehennemde dayanma umudu ne kadarsa, senin onu ele geçirmen olasılığı da o kadar. Onun için hemen umutlanma.

Ama işin kötüsü, umutlanmamak Jessie'nin elinde değildi. Çünkü yüz kremi hâlâ orada ve alabileceği bir yerdeyse bir elini bileziğin içinden kaydırmasını sağlayabilirdi. Bir kelepçeyi çıkarabilirse yataktan kalkardı. Yataktan kalkabilirse de kurtulurdu.

Postayla örnek olarak gönderilen plastik kavanozlardandı, Jessie. Herhalde kayıp yere düştü.

Ama kaymamıştı işte. Başını sola doğru, boynunu kırmadan müm-

kün olan en son noktaya kadar çevirdiği zaman görüş alanının son sınırındaki koyu mavi lekeyi farketti.

Felaket tellallığı yapan, nefret dolu yanı, *aslında orada değil,* diye fısıldadı. *Sen kavanozun orada olduğunu sanıyorsun. Bu anlaşılır bir şey. Ama krem orada değil. Sadece bir halüsinasyon, Jessie. Sen kafanın önemli bir bölümünün görmeni istediği şeyi görüyorsun. Görmeni emrettiği şeyi. Ama ben görmüyorum. Çünkü ben gerçekçiyim.*

Jessie can acısına rağmen sola doğru birazcık daha dönerek tekrar bakınca o mavi leke kaybolacağı yerde bir an daha belirginleşti. Evet, örnek olarak gönderilen kavanozdu. Jessie'nin tarafında bir okuma lambası vardı. Rafı eğdiği zaman lamba yere yuvarlanmıştı. Çünkü kaidesi tahtaya takılmıştı. Temmuzun ortasından beri rafta duran *Atlar Vadisi*'nin karton kapaklı bir kopyası lambanın kaidesine doğru kaymıştı. Nivea kremi dolu kavanoz da kitaba doğru. Jessie hayatını bir okuma lambasıyla Ayla, Oda, Uba ve Thonolan gibi adları olan bir grup hayali mağara insanının kurtarması ihtimali olduğunu anladı. Bu 'şaşırtıcı'dan da ötede bir şeydi. Gerçeküstüydü.

Felaket tellalı, *krem orada olsa bile ona erişemeyeceksin,* dedi. Ama Jessie onu pek duymadı bile. Önemli olan şuydu: Kavanoza *erişebileceğini* sanıyordu. Bundan hemen hemen emindi.

Sol elini kelepçenin içinde döndürdü ve ağır ağır rafa uzandı. Büyük bir dikkatle hareket ediyordu. Şimdi bir hata yapmak olmazdı. Nivea kremini rafta erişilemeyecek bir yere kaydırmaması ya da onu geriye, duvara doğru itmemesi gerekiyordu. Belki de şimdi rafla duvar arasında bir açıklık vardı. Numune boyu küçük bir kavanozun kolaylıkla düşebileceği kadar bir açıklık olabilirdi. Eğer öyleyse Jessie de aklını kaçıracağından emindi. Evet. Kavanozun aşağıya düştüğünü, fare pislikleri ve toz yumakları arasına yuvarlandığını duyacak... işte o zaman kafası sadece... şey... iyice kayacaktı. Onun için dikkatli olması gerekiyordu. Dikkatli davranırsa her şey yine de yoluna girebilirdi. Çünkü...

Çünkü belki bir Tanrı var, diye düşündü. O benim burada, bu yatakta, ayağı kapana kısılmış bir hayvan gibi ölmemi istemiyor. Durup düşündüğün zaman bunun mantıklı olduğunu anlıyorsun. Köpek Gerald'ı yemeye başladığı zaman o kremi raftan aldım. Sonra onun köpeğe gelse bile zarar veremeyecek kadar küçük ve hafif olduğunu gördüm. O koşullarda dünyada en normal şey rafta daha ağır bir cisim

aramaya başlamadan kremi yere atmak olurdu. Aklım karışmış ve ödüm patlamıştı. Ama öyle yapmadım. Onun yerine kremi tekrar rafa koydum. Neden ben ya da başka biri böyle mantıksızca bir şey yapsın? Tanrı yüzünden, işte neden bu. Aklıma gelen tek cevap bu. Duruma uyan tek cevap. Tanrı o krem kavanozunu saklattı, çünkü ona ihtiyacım olacağını biliyordu.

Kelepçeli elini usulca tahtaya sürerken fısıltıyı andıran bir ses çıktı. İyice açtığı parmaklarını bir radar çanağına dönüştürmeye çalışıyordu. Bir hata olmamalıydı. Tanrı, kader ya da şans soruları bir yana, bu onun eline geçen en iyi ve sonuncu fırsattı. Jessle'nin parmakları kavanozun düzgün, kavisli yüzeyine dokunurken aklına bir blues'un bazı sözleri geldi. Toz fırtınalarının estiği kurak bölgeye özgü küçük bir şarkıydı. Herhalde Woody Guthrie bestelemişti. Şarkıyı ilk kez eski günlerde, üniversitedeyken Tom Rush'tan dinlemişti.

Cennete gitmek istiyorsan
İzin ver de sana bunu nasıl yapacağını anlatayım.
Ayaklarını biraz koyun içyağıyla
Yağlamalısın.
Böylece şeytanın ellerinden kayar
Ve Vaat Edilen Ülkeye süzülürsün.
Endişelenme.
Yağlı git.

Jessle parmaklarıyla kavanozu usulca kavradı. Dikkatle, adeta okşarcasına kavanozu usul usul kendine doğru çekti. Artık kasa hırsızlarının nitrogliserin kullanırken neler hissettiklerini anlıyordu. *Endişelenme,* diye düşündü. *Yağlı git.* Bu dünyada bütün tarih boyunca bundan daha doğru bir söz söylenmiş miydi?

Jessle, Elizabeth Taylor'un «Kızgın Damdaki Kedi» filminde yaptığı gibi azametle, «Hiliç sanmıyorum, hayatım,» dedi. Kendi sesini duymadı. Hatta konuştuğunun farkında bile değildi.

Daha şimdiden rahatlığın o kutsal, huzur verici etkisini duyuyordu. İlk içeceği soğuk, taze su da boğazına gömülmüş paslı jiletlerin üzerinden geçerken aynı şeyi hissedecekti. Şeytanın ellerinden kayacak ve Vaat Edilen Ülkeye süzülecekti. Bundan hiç kuşkusu yoktu. Tabii *dikkatle* süzülmesi şartıyla. Onu denemişlerdi. Jessie ateşten geçerek güçlen-

mişti. Su verilmiş çelik gibiydi. Şimdi de ödülünü alacaktı. Bundan kuşkulanmakla budalalık etmişti.

İyi-Eş kaygılı bir sesle, *bence böyle düşünmekten vazgeçsen iyi olur,* dedi. *Bu yüzden dikkatin dağılabilir. Bana çok az dikkatsiz insan Şeytanın ellerinden kayıp kurtuluyormuş gibi geliyor.*

Herhalde doğruydu. Ama Jessie'nin de dikkatsizlik etmeye hiç *niyeti* yoktu. Son yirmi bir saati cehennemde geçirmişti. Çok şeyin şimdiki manevraya bağlı olduğunu kimse ondan daha iyi bilmiyordu. Hiç kimse *bilemezdi.* Asla.

Jessie şarkı söyler gibi, «Dikkatli olacağım,» dedi. «Her adımı ayrı düşüneceğim. Böyle yapacağıma söz veriyorum. Ondan sonra da ben... ben...»

O ne?

Ah, yağlı gidecekti tabii. Sadece kelepçelerden çıkıncaya kadar değil, bu andan itibaren. Jessie birdenbire yine Tanrıyla konuştuğunu farketti. Bu kez bunu rahatlıkla, akıcı bir ifadeyle yapıyordu hem de.

Tanrıya, «Sana bir konuda söz vermek istiyorum,» dedi. «Süzülmeyi sürdüreceğime yemin ediyorum. Bu işe kafamın içinde büyük bir bahar temizliği yaparak başlayacağım. Kırılmış her şeyi, oyun çağını çoktan geride bıraktığım bütün o oyuncakları, yani bir işe yaramayan, sadece yer kaplayan ve yangın tehlikesini arttıran eşyaları atacağım. Nora Callighan'ı arayarak ondan yardım etmeyi isteyip istemediğini soracağım. Belki Carol Symonds'u da ararım... Tabii bu günlerde adı Carol Rittenhouse. Eski arkadaşlar arasında Ruth Neary'nin nerede olduğunu bilen biri varsa, o da Carol'dur. Beni duy, Tanrım! Bilmiyorum bazıları Vaat Edilen Ülkeye gidebiliyorlar mı? Ama yağlı kalmaya ve elimden geldiğince çabalamaya yemin ediyorum.»

Jessie (duasına takdir dolu bir cevap almış gibi) bu işin tamı tamına nasıl yapılması gerektiğini anladı. İşin en zor kısmı kavanozun kapağını açmak olacaktı. Bunun için büyük bir dikkat ve sabırla davranması gerekiyordu. Ama kavanozun küçük olması işe yarayacaktı. Kavanozun dibini sol avucuna dayayacak, tepesini parmaklarıyla kavrayacak, açmak için de başparmağını kullanacaktı. Kapak gevşekse işi kolaylaşırdı tabii. Ama ne olursa olsun kapağı açabileceğinden emindi.

Ah, tabii haklısın, kızım, diye düşündü. O kapağı açacağım.

Kapak dönmeye başlarken en tehlikeli an gelmiş olacaktı. Gafil avlanır da hızlı açarsa kavanoz elinden fırlayabilirdi. Çatlak sesle hafif bir kahkaha atmayı başardı. Boş odaya, «Yağma yok,» dedi. «Nerede o bolluk, yaaavruuum?»

Jessie kavanozu kaldırarak gözlerini ısrarla ona dikti. Yarı saydam mavi plastiğin içini görmek zordu. Ama kavanoz en aşağı yarısına kadar doluymuş gibi gözüküyordu. Kapağı açtıktan sonra kavanozu elinde tersine çevirecek ve kremin avucuna akmasını bekleyecekti. Olabildiğince fazla krem akıttıktan sonra elini döndürerek dikeylemesine tutacaktı. Böylece krem bileğine doğru akacak, çoğu etiyle kelepçenin arasına birikecekti. Sonra elini öne arkaya döndürerek kremin yayılmasını sağlayacaktı. Zaten hayati noktanın neresi olduğunu biliyordu. Başparmağının hemen aşağısındaki yerdi. Elinden geldiği kadar yağlandıktan sonra son bir kez elini çekecekti. Düzgünce, güçle. Can acısını duymamaya çalışacak ve eli kelepçeden dışarı kayıncaya kadar çekecekti. Böylece sonunda kurtulmuş olacaktı. Ulu Tanrım, sonunda kurtulacaktı. Sonunda kurtulacaktı. Bu işi başarabilirdi. Bunu biliyordu.

Jessie, «Ama dikkatle...» diye mırıldanarak kavanozu avucuna koydu, baş ve diğer parmaklarının uçlarını aralıklı olarak kapağın etrafına dayadı. Ve...

Titrek ve boğuk bir sesle, «*Gevşek!*» diye bağırdı. «Ah, Tanrım, gerçekten gevşek!»

Buna inanamıyordu. İçinde bir yerde gömülü olan felaket tellalı inanmaya yanaşmıyordu. Ama doğruydu. Parmak uçlarını kapağın çevresine dayadığı zaman onun yivli yuvasında hafifçe sallandığını hissediyordu.

«Dikkatli ol, ah, çok dikkatli ol. Bu işi kafanın içinde gördüğün gibi yap.»

Evet. Ama Jessie şimdi kafasının içinde başka bir şeyi görüyordu. Gördüğü kendisiydi. Portland'daki evde yazı masasının başında oturuyordu. Arkasında en güzel siyah elbisesi vardı. Boyu modaya uygun biçimde kısaydı. Giysiyi geçen bahar rejim yaptığı ve dört buçuk kilo verdiği için kendine bir armağan olarak almıştı. Saçları yeni yıkanmış, nefis bitkisel şampuan kokuyordu: sade bir altın klipsle tutturmuştu. Yazı masasının üzerini kemerli pencerelerden süzülen, öğleden sonra saatlerine özgü dost güneş ışınları aydınlatıyordu. Amerika Nivea Şirke-

tine ya da bu yüz kremini kim yapıyorsa onlara bir mektup yazacaktı. «Sayın Baylar,» diye yazıyordu. «Ürününüzün bir insanın hayatını kurtardığını size bildirmek istedim...»

Jessie başparmağını kavanozun kapağına bastırınca dönmeye başladı. Hiç sıkışmıyor, her şey plana uygun gelişiyordu. Bir rüya gibi, diye düşündü. Sana şükürler olsun, Tanrım. Şükürler olsun. Çok çok çok şükür...

Jessie gözucuyla bir hareketi farketti ve ilk aklına gelen birinin onu bulduğu ve artık kurtulduğu düşüncesi olmadı. Hayır, uzay kovboyunun kaçamadan onu yakalamaya geldiğini sandı. Hayretle tiz bir çığlık attı. Kavanoza dikili gözleri kaydı. Parmakları farkına varmadan kavanozu sıkıca kavradı.

Gelen köpekti. Öğleye yakın bu saatlerde bir şeyler atıştırmak için dönmüştü. Şimdi kapıda durmuş, içeri girmeden önce yatak odasını kontrol ediyordu. Jessie bunu anladığı an, küçük mavi kavanozu fazla sıktığını farkettl. Şimdi parmaklannın arasından kayıyordu. Kabuğu yeni soyulmuş bir üzümü sıktığınız zaman olduğu gibi.

«Hayır!»

Jessie kavanozu sıkıca tutmaya çalıştı... neredeyse başarıyordu da. Ama sonra kavanoz elinden düştü. Kalçasına çarparak yataktan fırladı. Tahta zemine çarparken hafif, aptalca bir takırtı duyuldu. Jessie' nin üç dakika önce hayal ettiği ve kendisini çıldırtacağına inandığı sesti bu. Ama bu ses onu delirtmedi. Şimdi daha yeni, daha derin bir dehşeti keşfetmişti: Başına gelen onca şeye rağmen çıldırmaktan henüz çok uzaktı. Artık onun için bu son kaçış kapısı da kapanmıştı. İlerde onu ne tür dehşetler bekliyorsa onlarla aklı başında bir insan olarak karşılaşmak zorundaydı.

Jessie adı eskiden Prens olan köpeğe, «Şu ara gelmen şart mıydı, lanet olasıca?» diye sordu. Hırıltılı, öldürücü sesindeki bir şey köpeğin duraklamasına ve ona, haykırış ve tehditlerinin sağlamadığı bir ihtiyatla bakmasına neden oldu. «Lanet olsun, neden şimdi? Neden şimdi?»

Başıboş hayvan, dişi-köpek-efendinin sesinde beliren o sertliğe karşın zararsız olabileceğini düşündü. Ama et deposuna doğru koşarken yine de gözlerini ihtiyatla kadına dikti. Güvende olmak daha iyiydi. Köpek bu basit dersi öğreninceye kadar çok acı çekmişti. Artık bu

onun kolay kolay unutacağı bir ders değildi. Güvende olmak daha iyiydi.

Köpek çaresizlik dolu parlak gözleriyle Jessie'ye son bir defa baktı. Sonra Gerald'ın aşk aletlerinden birini yakaladı ve büyük bir kısmını kopardı. Bunu görmek kötü bir şeydi. Ama Jessie için bu en kötüsü değildi. En kötüsü başıboş hayvan dişini ete geçirerek çektiği zaman beslendikleri ve yuvalandıkları yerlerden havalanan sineklerdi. Sineklerin uykulu vızıltıları Jessie'nin yaşamaya bağlı, hayati bir parçasını mahvetti. Hem umut, hem de cesaretle ilgili bir yeriydi bu.

Köpek bir müzikal filmdeki dansçı gibi çevik bir hareketle geriledi. Sağlam kulağını dikmişti, etler ağzından sarkıyordu. Sonra dönüp koşarak hızla odadan çıktı. O daha gözden kaybolmadan sinekler yeniden yerleşme operasyonuna başlamışlardı bile. Jessie başını maun tahtalara dayayarak gözlerini kapattı ve yeniden dua etmeye başladı. Bu kez kurtulmak için dua etmiyordu. Şimdi Tanrının güneş batmadan ve o beyaz suratlı yabancı geri dönmeden ruhunu çabucak ve merhametle alması için yakarıyordu.

27

Ondan sonraki dört saat Jessie Burlingame için yaşamının en korkunç süresi oldu. Kramplar gitgide daha sıklaştı ve sancı da arttı. Ancak saat on birle üç arasındaki süreyi o kadar korkunç hale sokan kasların ağrıması değildi. Kafasının inatla, berraklığa sıkıca sarılması, karanlıklara dalmaya yanaşmayışıydı. Jessie ortaokuldayken Poe'nun «Dedikoducu Kalp» hikâyesini okumuştu. Ancak hikâyenin ilk cümlelerindeki gerçek dehşeti ancak şimdi kavramıştı. «Sinirli? Doğru, çok sinirliyim. Daha önce de öyleydim. Ama neden çıldırdım dersiniz?»

Çıldırmak onu rahatlatacaktı. Ama çıldıramıyordu işte. Uyuyamıyordu da. Ölüm ikisini de yenebilirdi. Jessie sadece bu yatakta yatabiliyor ve donuk, zeytin yeşili bir gerçekler dünyasında yaşıyordu. Zaman zaman kasları kramp yaparken bu dünyayı çiğ renkli acı patlamaları aydınlatıyordu. Kramplar önemliydi. Aklının o korkunç, iç sıkıcı normalli-

ği de. Ama başka pek az şeyin önemi var gibiydi. Bu odanın dışındaki dünyanın Jessie için gerçekten pek anlamı kalmamıştı. Hatta artık bu odanın dışında bir dünya *olduğuna* da hiç inanmaz olmuştu. Bir zamanlar o dünyayı dolduran bütün insanlar varoluşçu bir Merkez Rol Dağıtma bürosuna geri dönmüşlerdi. Bütün dekorlar toplanıp kaldırılmıştı. Ruth'un o çok sevdiği Üniversite Tiyatro Derneğinin sahneye koyduğu oyunların birinden sonra olduğu gibi.

Zaman, Jessie'nin bilincinin hiç de zarif olmayan bir biçimde yalpalayarak bir buz kırıcı gibi ilerlediği soğuk bir denizdi. Sesler hayaletler gibi belirip kayboluyor, birçoğu kafasının içinde konuşuyordu. Nora Calligham bir süre Jessie'yle banyodan konuştu. Bir başka sefer de Jessie annesiyle bir konuşma yaptı. Sally'nin koridorda beklediği anlaşılıyordu. Annesi oraya Jessie'ye, «Daha derli toplu olsaydın şimdi başın böyle belaya girmezdi,» demeye gelmişti. «Eğer bir köşede bulup yüzüne çevirdiğim her gömlek için bir onluk alsaydım, Cleveland Gaz Şirketi benim olurdu.» Bu Sally'nin sık sık tekrarlamaktan hoşlandığı bir sözdü. Jessie şimdi bir şeyin farkına varmıştı. Hiçbiri de Sally'ye Cleveland Gaz Şirketini neden istediğini sormamıştı.

Jessie bitkince egzersiz yapmayı sürdürdü. Ayaklarını pedal çevirir gibi oynatıyor, kollarını kelepçelerin ve azalan gücünün izin verdiği kadar indirip kaldırıyordu. Bunu fırsat çıkarsa vücudunu kaçışa hazırlamak için yapmıyordu artık. Çünkü hem kalbi, hem de kafası artık ona hiçbir seçenek kalmadığını söylüyordu. Son çare o krem kavanozuydu. Şimdi sadece hareket krampları biraz hafifletir gibi olduğu için egzersiz yapıyordu.

Hareket etmesine rağmen elleriyle ayaklarına soğukluğun yayıldığını hissediyordu. Soğuk önce cildinin üzerine ince bir buz tabakası gibi yerleşiyor, sonra da içerilere sızıyordu. Bu, Jessie'nin bu sabah uyandığı zaman farkettiği uyuşukluğa hiç benzemiyordu. Yeniyetme bir kızken krosa meraklıydı. Bir gün öğleden sonra uzun uzun kayak yaptığında bazı yerleri donmuştu. Bir elinin üzerinde ve getrlerinin iyice kapatmadığı baldırında kötü görünüşlü gri benekler belirmişti. Bu ölü yerler ocaktan yayılan kavurucu sıcaklığı bile hissetmemişlerdi. Jessie bu uyuşukluğun sonunda krampları yeneceğini düşünüyordu. Sonunda belki de ölümü rahat olabilecek, tıpkı bir kar yığınının içinde uykuya dalmaya benzeyecekti. Ama her şey çok yavaş ilerliyordu.

Zaman geçiyordu. Ama zaman değildi, bu. Uyumayan duyularından garip bir biçimde berrak olan kafasına akan, hiç değişmeyen, amansız bir bilgi seliydi. Burada sadece yatak odası, dışarıdaki manzara (şu son birkaç sahne dekorunu da bu küçük berbat oyunla ilgilenen prodüksiyon amiri toplatacaktı), Gerald'ı mevsim sonu kuluçka makinesine dönüştüren sinekler ve güneş boyalı sonbahar semasında yol alırken yerde ağır ağır kayan gölgeler vardı. Zaman zaman bir kramp Jessie'nin koltukaltlarına bir buz şişi gibi saplanıyordu. Ya da sağ tarafına sanki kalın, çelik bir çivi çakılıyordu. Öğleden sonrası saatleri hiç sonları gelmeyecekmiş gibi ilerlerken, artık açlığın neden olduğu sancılardan kurtulan Jessie'nin karnına, diyaframının fazla gerilmiş kirişlerine ilk kramplar girmeye başladı. Bu sonuncular en kötüsüydü. Göğsündeki kaslardan oluşan örtüyü dondurup akciğerlerini kilitlediler. Her kramp girişinde yuvalarından uğramış acı dolu gözlerle tavandaki ışıltılı suyun yansımalarına bakıyordu. Kramp hafifleyinceye kadar soluk almayı sürdürmeye çalışırken bu çabaları yüzünden kolları ve bacakları titriyordu. Bu tıpkı insanın gırtlağına kadar soğuk ve ıslak çimentoya gömülmesine benziyordu.

Jessie'nin açlığı geçmişti ama susuzluğu... hayır. O sonsuz gün etrafında dönenirken, basit bir susuzluğun (başka hiçbir şeyin değil, sadece bunun) giderek artan acı, hatta yaklaşan ölümünün bile yapamadığı bir şeyi başaracağını anladı. Bu susuzluk onu çıldırtabilirdi. Artık sadece ağzıyla, boğazıyla ilgili bir sorun değildi. Vücudunun her yanı «Su» diye haykırıyordu. Göz küreleri bile susamıştı. Tepe camının solunda, tavanda dans eden dalgaların yansımaları usulca inlemesine neden oldu.

Bu çok gerçek tehlikeler ona yaklaşırken Jessie'nin uzay kovboyu yüzünden duyduğu dehşetin azalması ya da tümüyle sona ermesi gerekirdi. Ama saatler geçerken beyaz suratlı yabancıyı gitgide daha az değil, daha çok düşünmeye başladığını farketti. Adamın siluetini durmadan görüyordu. Azalan bilincini sınırlayan küçük ışık dairesinin hemen dışında duruyordu. Önce yalnızca sıska denecek kadar ince siluetini görebiliyordu, ama çöküк ağzının dudaklarını büken pis gülümseyişini giderek daha iyi seçmeye başlıyordu. Kulaklarında eski tip çantasını karıştırırken çıkan sesler, kemikler ve mücevherlerin mırıltıları yankılanıyordu.

Jessie'yi almaya gelecekti. Karanlık bastığı zaman çıkagelecekti. Ölü kovboy, yabancı, aşk hortlağı.

Sen onu gördün, Jessie. Ölümdü o. Ve sen onu gördün. Issız yerlerde ölen insanların çoğu zaman gördükleri gibi. O, ölülerin çarpılmış suratlarına mührünü basıyor. Olayı ölülerin yuvalarından uğramış gözlerinde okuyorsun. O ihtiyar kovboy Ölüm. Bu akşam güneş battığı zaman seni almak için dönecek.

Saat üçten hemen sonra bütün gün pek esmeyen rüzgâr şiddetlenmeye başladı. Arka kapı yine huzursuzca çerçeveye çarpıyordu şimdi. Ondan kısa bir süre sonra bıçkı sustu. Jessie rüzgârın sürdüğü dalgacıkların kıyıdaki kayalara çarptıklarını duydu. Gerdanlı dalgıç ötmüyordu. Belki de artık güneye uçma zamanının geldiğine karar vermişti. Ya da hiç olmazsa gölün, bağırıp çağıran hanımın sesini duymayacağı bir yerine gitmeye.

Şimdi sadece ben varım. Hiç olmazsa diğeri buraya gelinceye kadar, diye düşünen Jessie, artık kara ziyaretçisinin sadece bir hayal olduğuna kendini inandırmak için bir çaba göstermiyordu. Bunun için her şey fazla ilerlemişti artık.

Yeni bir kramp acı veren uzun dişlerini sol koltukaltına batırdı. Jessie yüzünü buruştururken çatlak dudakları gerildi. Bu acı kalbinizi bir barbekü çatalının dişleriyle dürtmelerine benziyordu. Sonra göğüslerinin hemen altındaki kaslar büzüldü. Güneş ağındaki sinir kümeleri kuru dallar gibi tutuştular. Bu yeni bir sancıydı. Müthişti. O ana dek çektiklerinden de ötede bir şeydi. Jessie yeşil taze bir dal gibi geriye doğru büküldü. Gövdesi yana doğru çarpıldı. Dizleri bükülüp açıldı. Birbirine yapışmış saçları küme küme havalandılar. Bağırmaya çalıştıysa da başaramadı. Bir an sonunun geldiğini düşündü. Son bir kasılma. Granit bir çıkıntıya yerleştirilmiş altı dinamit lokumu kadar güçlü bir sarsıntı. Ve «Güle güle, Jessie.»

Ama bu kriz de geçti.

Vücudu ağır ağır gevşedi. Kesik kesik soluyordu. Başını tavana doğru çevirmişti. Hiç olmazsa o an için tavanda dans eden yansımalar yüzünden acı çekmedi. Bütün dikkatini göğüslerinin arasıyla hemen altındaki alev alev yanan sinir kümelerine vermişti. Sancı gerçekten kesilecek miydi, yoksa yeniden şiddetlenecek miydi, bunu anlayabilmek için bekliyordu. Sancı hafifledi... Ama istemeye istemeye. Yakında

geri döneceğini vaat edermiş gibi. Gözlerini yumarak uyuyabilmek için dua etti. O uzun ve sıkıcı ölmek işinden kısa bir süre için bile kurtulmayı şu ara memnunlukla karşılayacaktı.

Uykusu gelmedi. Onun yerine, Punkin, tomruğa vurulmuş o kız geldi. O artık kuşlar kadar özgürdü. Cinsel ayartma olsun olmasın. Yaşadığı hangi Püriten kasabasıysa alanda çıplak ayaklarla ilerliyordu. Şahane denecek kadar yalnızdı. Yanından geçen bir delikanlının göz kırparak ya da gülümseyerek dikkatini çekmemesi için gözlerini namusluca yere dikip yürümesine gerek yoktu. Çimler koyu yeşil kadife gibiydi. Uzakta, tepede bir koyun sürüsü otluyordu. (Jessie, dünyanın en büyük kasaba alanı olmalı, diye düşündü.) Daha önce de duyduğu çanın tatsız, tekdüze sesi kararan gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Punkin mavi flanelden bir gecelik giymişti, önünde büyük, sarı bir ünlem işareti vardı. Pek de Püritence bir kılık sayılmazsa da, yeteri kadar namuslu bir giysiydi. Kızı boynundan ayaklarına kadar iyice örtüyordu. Jessie o giysiyi çok iyi tanıyor, onu tekrar gördüğü için seviniyordu. Onla on iki yaş arasında bu gülünç şeyi yirmi dört «Yatıya Gelin» partisine giymişti. Sonunda onu bez sepetine atması için ısrar etmişlerdi.

Punkin'in, boyun tomruğu başını öne eğdiği için suratını örten saçları şimdi kopkoyu bir gece mavisi kurdeleyle arkada bağlanmıştı. Kız güzeldi ve pek de mutluydu. Böyle olması Jessie'yi hiç şaşırtmadı. Sonuçta *onu* saran bağlarından kurtulmuştu. Özgürdü artık. Jessie bu yüzden kıskançlık duymadı. Ama Punkin'e sadece özgürlüğünün zevkini çıkarmakla kalmamasını. daha fazlasını yapmasını söylemek istedi. Bu bir ihtiyaçtı. Punkin özgürlüğünün üzerine titremeli, onu korumalıydı ve kullanmalıydı.

Anlaşılan yine de uyudum. Uyumuş olmalıyım. Çünkü bu bir rüya olmalı.

Bir kramp daha. Güneş sinir ağını alev alev yakan, sağ kalçasındaki kasları dondurarak sağ ayağının gülünç bir biçimde havada sallanmasına neden olan kramp kadar şiddetli değildi. Gözlerini açtı ve yatak odasını gördü. Işınlar yine uzayıp eğrilmişti. Fransızlann «L'heure bleu» dedikleri saat değildi pek. Ama o da hızla yaklaşıyordu. Jessle kapının vurduğunu duydu. Burnuna kendi ter, idrar ve ekşi soluğunun kokusu geldi. Her şey eskisi gibiydi. Tamı tamına. Zaman ilerlemiş ama öne

doğru bir sıçrama da yapmamıştı. Oysa insan istememesine karşın daldığı bir uykudan uyanınca çoğu zaman ona böyle gelirdi. Kollarının biraz daha soğumuş olduğunu düşünüyordu. Ama eskisinden ne daha fazla uyuşuktular, ne de daha az. Uyumamış, rüya da görmemişti... Ama bir şey *yapmıştı.*

Jessie, bunu yeniden yapabilirim, diye düşünerek gözlerini kapattı. Kapar kapamaz da kendini o olmayacak kadar büyük kasaba alanında buldu. Küçük göğüslerinin arasında san bir ünlem işareti olan kız ona tatlı tatlı, ciddi ciddi bakıyordu.

«Denemediğin bir tek şey var, Jessie.»

Jessie ona, «Bu doğru değil,» dedi. «Ben her şeyi denedim, bana inan. Sana bir şey söyleyeyim mi? Köpek beni korkuttuğu için o lanet olasıca krem kavanozunu düşürmeseydim, elimi sol kelepçeden kaydırarak çıkarabilirdim. Köpeğin o sırada içeri girmesi şanssızlıktı. Ya da kötü 'karma'. Ne olursa olsun, kötü bir şey.»

Punkin ağır ağır yaklaşırken otlar çıplak ayaklarının altında fısıldaştılar.

«Sol kelepçe değil, Jessie. Sen aslında sağ kelepçeden kurtulabilirsin. Tabii uzak bir ihtimal, bunu ben de kabul ediyorum. Ama yine de olanaksız değil. Bence şimdi asıl soru şu: Sen yaşamayı gerçekten *istiyor* musun?»

«Yaşamayı tabii istiyorum!»

Punkin daha da yaklaştı. O gözler... mavi olmaya çalışan ama başaramayan duman rengi o gözler sanki Jessie'nin cildinin altına, ta kalbinin içine bakıyorlardı.

«İstiyor musun? Acaba?»

«Sen deli misin, nesin? O şey geldiği sırada burada, karyolaya kelepçeli durumda olmak istediğimi mi...»

Bunca yıl sonra hâlâ mavi olmaya çalışan ve bunu pek de başaramayan gözleri ağır ağır tekrar açıldı. Jessie odada etrafına dehşet dolu bir ciddilikle baktı. Kocasını gördü. Gerald şimdi vücudu olmayacak bir biçimde bükülmüş, öfkeyle tavana bakıyordu.

Jessie boş odaya, «Hava kararduğı ve o umacı geri döndüğü zaman bu karyolaya kelepçelenmiş olmak istemiyorum,» diye açıkladı.

«Gözlerini kapat, Jessie.»

Gözlerini yumunca Punkin'i eski flanel geceliğiyle yine karşısında

buldu. Ona sakin sakin bakıyordu. Jessie şimdi diğer kızı da görebiliyordu. Sivilceli ve şişman olanı. Şişman kızın Punkin kadar şanslı olmadığı anlaşılıyordu. O kaçamamıştı. Tabii bazı durumlarda ölüm de bir kaçış sayılırdı. Jessie de bu varsayımı kabule çoktan hazırdı. Şişman kız ya boğulup ölmüş ya da bir tür kriz geçirmişti. Yüzü yazın gökyüzünde beliren yağmur bulutları gibi morumsu siyahtı. Bir gözü yuvasından uğramış, diğeri ise sıkılmış bir üzüm tanesi gibi patlamıştı. Kızın can çekişirken arka arkaya ısırdığı kanlı dili dışarı sarkmıştı.

Jessie titreyerek tekrar Punkin'e döndü.

«Sonumun öyle olmasını istemiyorum. Belki pek çok hatalı yanım var ama sonumun öyle gelmesini istemiyorum. Sen *nasıl* kurtuldun?»

Punkin hemen, «Kayarak,» diye cevap verdi. «Şeytanın ellerinden kaydım ve Vaat Edilen Ülkeye süzüldüm.»

Jessie o bitkinliği arasında ani bir öfke duydu.

«Söylediklerimin bir kelimesini bile duymadın mı? O lanet olasıca krem kavanozunu düşürdüm! Köpek içeri girip beni şaşırttı. Ben de kavanozu elimden *düşürdüm.* Ben nasıl...»

«Ben ayrıca güneşin tutulmasını da hatırladım. İşte asıl ben böyle kurtuldum. Güneşin tutulmasını anımsadım. O sırada balkonda olanları da. Senin de onları hatırlaman gerekiyor. Kurtulmak için tek şansın bu sanırım. Artık kaçamazsın, Jessie. Dönmen ve gerçeğin karşısına dikilmen gerekiyor.»

Yine o mu? Jessie müthiş bir yorgunluk ve düşkırıklığı hissetti. Bir iki dakika için umut geri gelmişti. Ama burada Jessie için hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Punkin'e, «Anlamıyorsun,» dedi. «Bu yoldan daha önce de geçtik. Yolun tâ aşağılarına kadar indik. Evet, babamın o sırada bana yaptıklarının şimdi başıma gelenlerle bir ilişkisi olabilir. Herhalde bu mümkün. Ama neden o acıyı yeniden çekeyim? Tanrı bana işkence etmekten vazgeçip perdeleri kapatmaya karar verinceye kadar zaten çok ıstırap çekeceğim.»

Ona cevap veren olmadı. Bir zamanlar kendisi olan o mavi gecelikli küçük kız gitmişti. Şimdi Jessie'nin kapalı gözkapaklarının gerisinde sadece karanlık vardı. Film sona erdiği zaman kararan sinema ekranına benziyordu. Onun için gözlerini tekrar açtı. Öleceği odada etrafına uzun uzun baktı. Banyonun kapısından çerçeveli batik kelebeğe, şifon-

yerden kocasının uyuşuk sonbahar sineklerinden oluşan iğrenç bir halının altında yatan cesedine.

«Bırak bunu, Jess. Güneş tutulmasına dön.»

Jessle'nin gözleri irileşti. Bu ses gerçek gibiydi. Banyodan, koridordan ya da kafasının içinden gelmeyen gerçek bir ses. Sanki havanın kendisinden sızıyordu.

«Punkin?» Jessle'nin sesi artık iyice kısılıp çatallaşmıştı. Biraz daha doğrulamak istedi. Ama karnına yine kramp gireceğini anlayınca tekrar karyolanın başucuna yaslandı. Sancısının geçmesini bekliyordu. «Punkin, sen misin? Sen misin, hayatım?»

Bir an bir şey duyduğunu sandı. O sesin başka bir şey söylediğini düşündü. Ama öyleyse bile sözleri seçemedi. Sonra ses tümüyle kesildi.

«Güneş tutulmasına dön, Jessie.»

«Bu bir işe yaramaz ki,» diye homurdandı Jessle. «Neden o eski, korkunç olayın ayrıntılarını yeni baştan yaşamam gerekiyor?»

Jessle aslında bu sorunun yanıtının çok belli olduğunu düşündü. Bir ya da yirmi sardalye istemeniz önemli değildi. Sardalye kutusunu yine de açıp bakmanız, o korkunç balık yağı kokusunu duymanız gerekirdi. Ayrıca çok eski bir olayı hatırlamak Jessie'yi öldürecek değildi. Onu karyolaya sıkıca bağlayan kelepçeler öldürebilirdi ama acı vermesine karşın bu anılar değil. Artık yakınıp inlemeyi bir tarafa bırakıp şu işi halletmeliydi. Punkin'in bulması gerektiğini söylediği şeyi yakalamanın zamanı gelmişti.

Jessie gözlerini sıkıca yumarak gerilere döndü.

28

«Artık ışıklı camdan bakabilir miyim, baba?»

«Hemen olmaz, Punkin. Ama biraz sonra.»

Dünya artık güneş bir buluta daldığı zamankine hiç benzemiyor. Şimdi, bu öğleden sonra saatlerinde birdenbire alacakaranlık başlamış gibi. Jessie ihtiyar baykuşun koruda öttüğünü duyuyor. WNCH radyo

istasyonunda Debbie Reynolds'un sesi hafifliyor. Bu arada konuşan disk jokeyin sesinin yerini de çok geçmeden Marvin Gaye alacak.

Babası Jessie'ye, «Göle bak,» diyor. Kız onun dediğini yapıyor ve garip bir alacakaranlığın donuk bir dünyaya yayıldığını görüyor. Bu dünyadaki tüm parlak renkler kaybolmuş, yerlerini ışıltısız yumuşak pastel-ler almış. Jessie ürperiyor ve sahnenin ürkütücü olduğunu söylüyor. Babası olayın zevkini çıkarmayacak kadar korkmamasını öneriyor. Yıllar sonra Jessie bu sözleri, iki anlamlı olup olmadıklarını anlamak için dikkatle inceleyecek. Belki de fazla dikkatle yapacak bunu. Ve şimdi...

«Baba? Babacığım? O gitti. Ben...»

«Evet. Şimdi olur. Ama ben durmanı söylediğim zaman beni dinleyeceksin. Tartışma yok. Anlaşıldı mı?»

Tom kıza üst üste konmuş üç ıslı cam veriyor. Ama önce ona bir tutacak uzatıyor, çünkü o vizörü eski bahçıvan kulübesinin penceresindeki camları keserek yapmış. Elmas traş kullanma konusunda ustalığına da hemen hiç güvenemiyor. Jessie hem rüya, hem de anı olan bu olayda tutacağa bakarken kafası perende atan bir akrobat çevikliğiyle daha da gerilere sıçrıyor. Ve babasının, «Annenin eve gelip...» dediğini duyuyor.

29

«... seni birkaç parmağını yerine dikmeleri için...»

Jessie boş odaya bu sözleri söylerken gözleri birdenbire açıldı. İlk gördüğü şey boş bardak oldu. Gerald'ın su bardağı... hâlâ rafta duruyordu. Orada, bileğini karyolanın direğine bağlayan bileziğin yakınında. Sol değil sağ bileğini.

«... seni acil servise götürdüğümü açıklayan bir pusula bulmasını istemem.»

Jessie artık o acı veren eski anının amacını biliyordu. Punkin'in başından beri ona neyi söylemek istediğini anlamıştı. Bu, eski bir kulübe penceresinin ufalanan macunlarının arasından dikkatle çıkarılıp kesilen altı camla ilgiliydi. Nivea kremi dolu kavanozu elinden düşürmüştü. Ama yine de başvurabileceği en aşağı bir yağlama kaynağı vardı. Öyle

değil mi? Vaat Edilen Ülkeye süzülmek için bir başka yol daha. Kan vardı, kan! Pıhtılaşıncaya kadar kan hemen hemen yağ kadar kaygan olurdu.

Canın çok yanacak, Jessie.

Evet, tabii, canı çok yanacaktı. Ama bileklerde vücudun diğer hayati kontrol noktalarının çoğuna göre daha az sinir olduğunu bir yerde okumuş ya da duymuştu. O yüzden bilekleri, özellikle sıcak su dolu bir küvetin içinde kesmek, İmparatorluk Romasındaki orijinal toga-partilerinden beri en tercih edilen intihar yöntemi sayılmıştı. Zaten Jessie de şimdiden yarı uyuşmuş haldeydi.

Karganınkini andıran bir sesle, «Beni kelepçelemesine izin verdiğim için zaten yan uyuşuk sayılmalıyım,» dedi.

Fazla derinden kesersen o eski Romalılar gibi kan kaybından ölürsün.

Evet, tabii ölürdü. Ama bileklerini kesmezse de su kaybı ya da krizler yüzünden ölünceye kadar burada yatacaktı... Ya da bu gece çantası kemik dolu dostu çıkagelinceye kadar.

Jessie, «Pekâlâ,» dedi. Kalbi çok şiddetle çarpıyordu. Saatlerden beri ilk kez iyice uyanmıştı. Zaman, bir çarpma ve sarsılmayla yeniden akmaya başladı. Manevra yerinden ana hatta çıkan bir yük treni gibi. «Tamam. İkna oldum.»

Bir ses telaşla, *dinle,* dedi. Jessie hayretle bunun hem Ruth, hem de İyi-Eşin sesi olduğunu anladı. İkisi birleşmişlerdi. Hiç olmazsa şu ara. *Dikkatle dinle, Jess.*

Jessie boş odaya, «Dinliyorum,» dedi. Aynı zamanda bardağa bakıyordu da. Üç ya da dört yıl önce Sears'teki bir satıştan aldığı on iki bardaklık takımdandı. Bugüne kadar altı ya da sekizi kırılmıştı. Biraz sonra bir tanesi daha kırılacaktı. Jessie yutkunarak yüzünü buruşturdu. Boğazına takılıp kalan pazene sarılı bir taşın altından yutkunmaya çalışmaya benziyordu. «Bana inanın, çok dikkatle dinliyorum.»

İyi. Çünkü bu işe bir defa başlarsan bir daha duramazsın. Her şeyin çok çabuk olması gerekiyor. Vücudun susuz kaldı bile. Ama şunu da unutma: Sürüyle aksilik olsa da...»

Jessie cümleyi tamamladı. «... yine de her şey yolunda sayılır.» Evet, bu doğruydu. Durum, kendi korkunç çerçevesi içinde zarif sayıla-

cak bir biçimde sadeleşmişti. Tabii Jessie kan kaybından ölmek istemiyordu. Kim isterdi? Ama susuzluk ve gitgide yoğunlaşan kramplar yüzünden ölmekten daha iyiydi. *Ondan* da iyiydi. *O şeyden.* Halisünasyondan. *O şey* neydiyse.

Kuru diliyle kupkuru dudaklarını yaladı ve sağa sola uçuşan, karmakarışık düşüncelerini toplayıp bir düzene sokmaya çalıştı. Şimdi karyolanın yanında yerde yatan ve bir işe yaramayan krem kavanozunu ele geçirmeye hazırlanmadan önce yaptığı gibi. Düşünmenin gitgide daha zorlaştığının farkına vardı. Kesik kesik sesler işitiyor, o blues'un.

(Yağlı git)

bazı dizeleri kulağına çarpıyordu. Gerald da yattığı yerden onunla konuşuyormuş gibiydi. *O şey geri gelecek, Jessie. Yapacağın hiçbir şey onu engelleyemeyecek. O sana iyi bir ders verecek, benim azametli güzelim.*

Jessie bakışlarını ölüye doğru kaydırdı ve hemen sonra telaşla yine su bardağına baktı, Gerald suratının köpeğin parçalamadığı kısmıyla sanki ona vahşice sırıtıyordu.

Jessie bir hayli uğraştıktan sonra düşünceleri birbirini izlemeye başladı. On dakika düşünüp atacağı adımları tekrar tekrar inceledi. Aslında tekrar tekrar incelenecek fazla bir şey yoktu. Jessie'nin programı intihar etmek denecek kadar tehlikeli ama karmaşık değildi. Yine de her hareketi hayalinde birkaç kez prova etti. Yaşamak için eline geçen bu son şansı kaybetmesine neden olabilecek önemsiz bir hatayı arıyordu. Ama öyle bir şey bulamadı. Sonunda geride bir tek önemli sorun kaldı. Bu işin çok çabuk yapılması gerekiyordu. Kan pıhtılaşmaya başlamadan. Bu girişim ancak iki biçimde sonuçlanabilirdi. Çabucak kurtulmak ya da bayılıp ölmekle.

Bütün programı bir defa daha baştan sona kadar gözden geçirdi. O gerekli çirkin olayı gözardı etmiyor, tersine iyice inceliyordu. Ördüğü bir atkıda atlama ya da kaçmış ilmekler olup olmadığını araştırır gibi gözden geçirmekteydi. O sırada güneş batıya doğru kayıyordu. Köpek arka verandada ayağa kalktı. Dişlediği parlak, kıkırdak düğümünü yerde bıraktı. Ağır ağır koruya doğru gitti. Burnuna yine o kara koku gelmişti. Karnı doymuş olan hayvan için bu kadarcığı bile fazlaydı.

30

Saat on iki-on iki-on iki diye çakıyordu. Saat ne olursa olsun vakit gelmişti artık.

Başlamadan önce bir şey daha söyleyeceğim. O önemli an için bütün cesaretini topladın. Ama odak noktasını gözden kaçırma. İşe o lanet olasıca bardağı yere düşürerek başlarsan o zaman gerçekten mahvolursun.

Jesie tiz bir sesle, «İçeri gireyim deme, köpek!» diye seslendi. Hayvanın birkaç dakika önce bahçe yolunun başlangıcının hemen gerisindeki koruya kaçtığından haberi yoktu. Jessie bir dakika daha durdu. Bir dua daha etmeyi düşünüyordu. Ama sonra gerektiği kadar dua ettiğine karar verdi. Şimdi o seslerine... ve kendine güvenecekti.

Sağ eliyle bardağa uzandı. Eskisi gibi dikkatle ve çekine çekine hareket etmiyordu. Bir yanı, herhalde Ruth Neary'den hoşlanan ve ona hayranlık duyan yanı son işin dikkat ve ihtiyatla bir ilişkisi olmadığını anlamıştı. Olay çekici indirmekle, şiddetle indirmekle ilgiliydi.

Jessie, «Ben şimdi Samuray Lady olmalıyım,» diyerek gülümsedi.

Daha önce ele geçirmek için çok çabaladığı bardağı parmaklarıyla kavradı. Ona bir an merakla baktı. Bir bahçıvanın fasulyeleri ya da bezelyeleri arasında yetişen beklenmedik bir türe bakması gibiydi. Sonra bardağı sıkıca tuttu. Gözlerini uçan cam parçacıklarından korumak için iyice kıstı. Sonra bardağı lop yumurtanın kabuğunu kırmaya çalışıyormuş gibi hızla rafa vurdu. Bardağın çıkardığı ses gülünç denecek kadar tanıdık ve *normaldi.* Beş yaşında plastik Cici Ördek fincanını bir yana bıraktığından beri geçen yıllarda kırılan yüzlerce bardağın çıkardığı sesten farksızdı. Bulaşık yıkarken avucundan kayan ya da elini veya dirseğini çarptığı için yere düşen bardakların çıkardıkları aynı 'şırrakkk' sesiydi. Jessie'nin hayatını kurtarmak için onu tehlikeye atmak gibi eşsiz bir işe başladığını gösteren özel bir titreşimi yoktu.

Jessie bir tek cam parçasının alnının aşağısına, kaşının hemen yukarısına çarptığını hissetti. Ondan başka hiçbir parça yüzüne gelmedi. Bir başka parça, çıkardığı sese bakılırsa irice bir parça raftan döne döne yere düşüp kırıldı. Jessie'nin birbirine bastırdığı dudakları ince, gergin bir çizgiye dönüşmüştü. En önemli acı kaynağının canlanmasını

bekliyordu. Yani parmaklarının acımasını. Bardağı kırdığı sırada parmakları onu sıkıca kavramışlardı. Ama Jessie acı duymuyordu. Sadece hafif bir baskı ve daha da hafif bir yanma hissediyordu. Son birkaç saat içinde onu sarsıp adeta parçalayan krampların yanında pek önemsizdi bunlar.

Bardak bana zarar vermeyecek şekilde kırılmış olmalı. Neden olmasın?

Jessie sonra elini kaldırınca bardağın ona zarar vermeyecek şekilde kırılmamış olduğunu anladı. Başparmağında kandan koyu kırmızı kabarcıklar beliriyordu. Diğer dört parmağından üçünün ucunda da. Sadece serçe parmağı kesilmekten kurtulmuştu. Baş, işaret ve üçüncü parmaklarının ucundan acayip kirpi dikenleri gibi ince cam parçaları uzanıyordu. Kol ve bacaklarının gitgide daha fazla uyuşmaları yüzünden kesikleri pek hissetmemişti. Belki de parmaklarını kesen cam kırıklarının kenarlarının çok keskin olması da buna yardım etmişti. Sonuçta parmak uçları yarılmıştı işte. Jessie bakarken iri kan damlaları yatağın pembe kapitone örtüsüne düşmeye başladı. Örtüyü daha koyu bir renge boyuyorlardı.

İki parmağının ucundan iğne yastığındaki iğneler gibi uzanan ince cam parçalarına bakarken midesi kalktı, az kalsın kusacaktı. Oysa midesinde hiçbir şey yoktu.

UFO seslerinden biri onu, *ne de Samuray Lady'mişsin ya,* diye aşağıladı.

«Ama bunlar benim parmaklarım! Görmüyor musun? Onlar benim parmaklarım!»

Jessie paniğin canlanarak çırpındığını hissederek onu zorlukla baskı altına aldı. Dikkatini su bardağının hâlâ elinde tuttuğu parçasına verdi. Bardağın yukarı kısmından kavisli bir parçaydı. Bardağın dörtte biri kadar olan bu parçanın bir yanında düzgün iki kavis vardı. İkisi birleşerek hemen hemen düzgün ve sivri bir uç oluşturuyordu. Galiba şans Jessie'ye yardım ediyordu... belki. Tabii cesareti kırılmazsa... Jessie'ye göre bu kavisli camdan diş, peri masallarına yakışacak garip bir silahtı. Küçücük bir pala. Bir mantarın altında savaşmaya giden minicik cengâver bir perinin taşıyacağı bir şey.

Punkin, *kafan başka konulara dalmaya başladı, hayatım,* dedi. *Şu ara bunu yapacak durumda mısın?*

Tabii bunun cevabı, «Hayır,»dı.

Jessie su bardağının dörtte birini rafa koydu. Onu ellerini, kollarını fazla kıvırıp bükmesine gerek kalmadan erişebilmek için tahtanın üzerine dikkatle yerleştirdi. Cam parçası düzgün ve kavisli karnının üzerinde yatıyor, pala biçimi dişi yandan uzanıyordu. Yansıyan güneş ışınları sivri ucunda kızgın, küçücük bir kıvılcım gibi parlıyordu. Jessie bunun programın ikinci aşamasında çok işe yarayacağını düşündü. Tabii fazla bastırmaması şartıyla. Yoksa cam parçası ya raftan düşer ya da kazara kılıca benzeyen o uzantı kopardı.

Punkin, *sadece dikkatli ol,* dedi. *Dikkatli davranırsan bastırmana gerek kalmaz, Jessie. Sadece...*

Ama bu düşüncenin gerisi

(Rozbif kestiğini düşün.)

pek de iyi bir etki yapacak gibi değildi. Jessie düşünce iyice açığa çıkmadan onun önünü kesti. Sağ kolunu kaldırıp kelepçenin zinciri hemen hemen gerilinceye kadar elini uzattı. Şimdi bileği tam o ışıltılı cam çengelin yukarısındaydı. Rafa saçılmış olan diğer cam parçalarını eliyle süpürüp atmayı çok istiyordu. Onların orada bir mayın tarlası gibi beklediklerini seziyor ama istediğini yapmaya cesaret edemiyordu. Özellikle Nivea kremi kavanozu olayından sonra. Bıçağa benzeyen cam parçasını kazara kırar ya da raftan yere düşürürse işe yarayacak bir şey bulabilmek için raftakileri karıştırmak zorunda kalacaktı. Bu tür önlemler Jessie'ye gerçeküstü şeylermiş gibi geliyorsa da, bir an bile kendi kendine onların gereksiz olduğunu söylemiyordu. Bu felaketten kurtulacaksa, o zaman şimdikinden daha fazla kan kaybetmesi gerekecekti.

Kafanda gördüğün gibi yap, Jessie, hepsi bu kadar... Ve korkup vazgeçme.

Jessie ağzına tozlar dolmuş gibi o hışırtılı sesiyle, «Korkup vazgeçmek yok,» diye onayladı. Parmaklarını açtı, sonra bileğini salladı. Parmaklarına batan cam kırıklarının düşeceğini umuyordu. Öyle de oldu

ama başparmağının tırnağı altındaki yumuşak ete saplamış olan ince kıymık gibi camdan kurtulamadı. Onu orada bırakmaya ve programı uygulamayı sürdürmeye karar verdi.

Sinirli bir ses, *yapmayı düşündüğün şey tam anlamıyla çılgınlık,* dedi. UFO değildi bu. Jessie'nin çok iyi tanıdığı bir sesti. Annesinin sesi. *Tabii fazla şaşmadım. Abartılı bir Jessie Mahout tepkisi. Buna kaç kez tanık oldum ben. Belki bin kere. Bir düşün, Jessie! Neden bileğini kesecek ve fazla kan kaybından öleceksin? Nasıl olsa biri gelip seni kurtarır. Bundan başka türlüsü düşünülemez bile. İnsanın kendi yazlık evinde ölmesi? Kelepçelenmiş halde can vermesi? Çok gülünç bu. Bana inan. Onun için her zamanki gibi sızlanmayı bırak, Jessie. Bu tarafını yen. Hiç olmazsa bu sefer. O camla kendini kesme. Sakın bunu yapayım deme!*

Evet, bu gerçekten annesiydi. Taklit öylesine ustacaydı ki, insanı ürkütüyordu. Öfke kılığına girmiş, sevgi ve sağduyuyu dinlediğinizi sanmanızı istiyordu. Annesinin sevmeyi hiç başaramadığı söylenemezdi. Ama Jessie asıl Sally Mahout'un bir gün öfkeyle odasına girerek kafasına yüksek topuklu ayakkabıları atan kadın olduğuna inanıyordu. Annesi ne o gün, ne de daha sonra öyle davranmasının nedenini açıklamıştı.

Ayrıca bu sesin söylediği her şey yalandı. Korku dolu yalanlar.

Jessie, «Hayır,» dedi. «Sana *inanmayacağım.* Hiç kimse gelmeyecek... Belki de dün geceki adam dışında. Cesaretimi kaybedip vazgeçmeyeceğim.»

Bu sözlerden sonra sağ bileğini bıçağa benzeyen ışıltılı cama doğru indirdi.

31

Jessie'nin ne yaptığını görmesi önemliydi. Çünkü bileğini kanlı şeritlere dönüştürür de hafif bir baskı ve sıcaklıktan başka bir şey hissetmeyebilirdi. Görmenin bir sorun olmayacağını anlayınca çok rahatladı. Bardağı rafta, çok uygun bir yerde kırmıştı. (Kafasının bir yanı sevinçle,

sonunda bir şey rastgitti, diye alay etti.) Onun için hemen hemen her şeyi görebiliyordu.

Elini geriye doğru bükerek bileğinin içini, elfalına bakanlann 'Kader Bilezikleri' diye tanımladıkları çizgilerin olduğu kısmını kavisli, kırık camın üzerine doğru indirdi. Sivri uç önce derisinde bir gamze oluşturdu, sonra da onu delerken büyülenmiş gibi seyretti. Bastırmaya devam etti ve cam bileğine dalmayı sürdürdü. Gamze kanla dolduktan sonra gözden kayboldu.

Tek tepkisi düşkırıklığı oldu. Cam çengel umduğu ve yan korktuğu gibi kanlar fışkıran bir yara açmamıştı. Sonra keskin yanı, cildine en yakın olan damarların oluşturduğu mavi yığını yardı. Kan daha hızlı akmaya başladıysa da, Jessie'nin beklediği gibi şiddetle fışkırmıyor, kalp atışına uyarak hızlanıp yavaşlamıyordu. Ama düzenli ve bolca akıyordu. Hemen hemen sonuna kadar açılmış bir musluktan akan su gibi. Sonra daha büyük bir şey yarıldı ve ince dere, denize akan coşkun bir çaya dönüştü. Kan rafa yayılarak kolunun dirsekten aşağı kısmına döküldü. Artık gerilemesi için çok geçti. Başı beladaydı. Şöyle ya da böyle, başı beladaydı.

Annesinin sesi, *hiç olmazsa geri çekil,* diye bağırdı. *Durumunu daha da kötüleştirme! Yeteri kadar yaptın. Haydi, çek elini artık!*

Bu çekici bir fikirdi ama Jessie o ana kadar yaptıklarının yeterli sayılmaktan çok uzak olduğunu düşünüyordu. Genellikle doktorların yanmış kurbanları için kullandıkları «eldiven çıkarma» terimini bilmiyordu. Ama şimdi bu tüyler ürpertici operasyona başladığından, elini kaydırıp kelepçeden kurtulmak için sadece kana güvenemeyeceğini anlıyordu. Kan yeterli olmayabilirdi.

Bileğini ağır ağır, dikkatle çevirerek elinin alt kısmının gergin derisini yardı. Şimdi avucunda acayip bir karıncalanma başlamıştı. Sanki başlangıçta yarı ölçü olan küçük ama hayati bir sinir yumağını kesmişti. Sağ elinin dördüncü ve beşinci parmakları öldürülmüşler gibi öne doğru düştüler. Baş, işaret ve orta parmakları deli gibi öne arkaya sallanmaya başladılar. Neyse ki, Jessie'nin etleri uyuşmuştu ama kendi kendine verdiği zararın bu işaretlerinde sözle anlatılamayacak kadar dehşet

uyandıran bir şeyler buldu. Küçücük cesetlere benzeyen o sarkmış iki parmak nedense o ana kadar akıttığı kanlardan çok daha kötüydü.

Sonra, yeni bir kramp bir fırtına cephesi gibi vücudunun yanına yayılırken hem bu dehşeti, hem de yaralı elindeki baskı ve sıcaklığı unuttu. Sanki bir şey acımasızca gövdesini oyuyor, vücudunu çarpıtarak oturduğu yerden kaldırmaya çalışıyordu. Jessie dehşetle karışık bir öfkeyle karşı koymaya, savaşmaya başladı. Şimdi vaziyetini *değiştiremezdi.* Yoksa o uydurma kesici aletini yere düşürürdü.

Sıktığı dişlerinin arasında, «Hayır,» diye homurdandı. «Yağma yok. Hayır, aşağılık köpek. Çık git.»

Olduğu yerde kaskatı duruyor, nazik cam bıçağa daha fazla baskı yapmamaya çalışıyordu. Camın kırılmasını ve işi daha uygunsuz bir şeyle tamamlamayı istemiyordu. Ama kramp gövdesinin yanından şu anda yapmaya çalıştığı gibi sağ koluna doğru yayılmayı başarırsa...

Jessie, «Hayır,» diye inledi. «Defol git. Beni duyuyor musun? Defolup git!»

Bekledi. Aslında bekleyecek durumda olmadığını bilmesine rağmen bekledi. Ama başka bir şey yapamayacağını da biliyordu. Bekliyor ve canı demek olan kanlarının karyolanın başucundaki tahtaların altından pıtırdayarak yere akmasını dinliyordu. Rafta da kanlar küçük derecikler oluşturmuştu. O dereciklerden bazılarının içinde küçücük cam parçaları ışıldıyordu. Jessie kendini kanlı korku filmlerindeki bir kurban gibi hissetmeye başlamıştı.

Ruth ona, *daha fazla bekleyemezsin, Jessie,* diye bağırdı. *Zamanın hiç kalmadı!*

Jessie, «Kalmayan şansım,» dedi. «Zaten başından beri hiçbir zaman fazla şansım olmadı.»

Aynı anda krampın biraz hafiflediği gibi olduğunu hissetti... ya da hafiflediğine kendini inandırdı. Elini kelepçenin içinde çevirdi. Kramp yeniden saldırıya geçerken can acısıyla haykırdı. Sancı kızgın pençelerini bu kez karnına geçirdi. Orayı yeniden tutuşturmaya çalışıyordu. Ancak Jessie hareketini sürdürdü. Şimdi sivri cam bileğinin üst kısmına batıyordu. Bileğinin daha yumuşak olan iç kısmı yukarıya doğru dönmüştü.

'Kader Bilezikleri'ni aşan derin yara, kara-kırmızı ağzını açtığı zaman Jessie büyülenmiş gibi baktı. Yara sanki ona gülüyordu. Camı elinin üstüne olabildiğince derine batırdı. Hâlâ karnı ve göğsünün alt kısmındaki krampla savaşıyordu. Sonra elini hızla kendine doğru çekti. Kan damlacıkları alnına, yanaklarına ve burun köküne sıçradılar. Bu ilkel ameliyatı yaptığı kırık cam parçası döne döne yere düştü. Ve peri palası orada parçalandı. Jessle onu düşünmedi bile. Cam görevini tamamlamıştı. Şimdi atılması gereken bir adım daha vardı. Bakalım kelepçe onu kıskançlıkla orada tutmayı sürdürecek miydi? Yoksa etle kan bir komplo kurarak elini bırakmasını sağlayabilecekler miydi?

Yan tarafına giren kramp onu son bir defa çimdikledikten sonra hafiflemeye başladı. Jessie acının sona ermesiyle, ilkel cam bisturisini kaybedişi kadar ilgilendi. Dikkatini bir noktada yoğunlaştırmıştı. Öyle ki, kafası tıpkı üzerine çam reçinesi sürülmüş bir meşale gibi yanıyordu. Bütün bunların odak noktası olan sağ elini havaya kaldırarak akşam güneşinin altın ışıklarında inceledi. Parmakları kalın bir kan tabakasıyla kaplanmıştı. Kolunun dirseğine kadar olan kısmına parlak kırmızı lateks boyadan bol bol sürülmüştü sanki. Kelepçe sellerin arasında gözüken kavisli bir cisimdi sadece. Jessie durumun bundan daha iyi olamayacağına karar verip kolunu büktü, sonra da aşağıya doğru çekti. Daha önce de iki kez yaptığı gibi. Kelepçe kaydı... biraz daha kaydı... Sonra yukarı doğru zıpladı. Onu yine başparmağının altındaki kemiğin o inatçı çıkıntısı durdurmuştu.

Jessie, «Hayır!» diye bir çığlık atarak elini daha da hızlı çekiştirdi. «Böyle ölmeyi reddediyorum! Beni duyuyor musun? BÖYLE ÖLMEYİ REDDEDİYORUM!»

Kelepçe etine iyice battı. Jessie bir an onun bir milimetre daha oynamayacağını düşündü ve midesi bulanmaya başladı. Artık kelepçenin bir daha ancak sigaranın ucunu dişleyen bir polis kilidi açarak cesedini kaldırdığı zaman oynayacağından emindi. Kelepçeyi oynatamıyordu. Yeryüzünde hiçbir güç onu oynatamazdı. Cennetin prensleri de, cehennemin hükümdarları da onu oynatmak istemeyeceklerdi.

Sonra bileğinin üzerinde bir şeyler oldu. Sanki orası ısınmış ya da

o noktaya yıldırım düşmüştü. Kelepçe hafifçe yukarı doğru çıktı. Durdu, sonra tekrar oynadı. Aynı anda elektrik çarpmasını andıran kızgın karıncalanma yayılmaya başladı... ve çabucak şiddetli bir yanmaya dönüşerek önce bir bilezik gibi elini kavradı. Sonra sanki kırmızı aç karıncalardan oluşan bir müfreze etlerini ısırmaya başladı.

Kelepçe oynuyordu. Çünkü üzerine dayandığı deri hareket ediyordu. Bir halı çekilince üzerindeki ağır cismin de birlikte kayması gibi. Jessie'nin bileğinde açtığı çentikli, biçimsiz, daire biçimi yara genişledi. Islak kirişleri açıklıktan çekerek uzattı ve kırmızı bir bilezik oluşturdu. Elinin üzerinde derisi kelepçenin önünde buruşup toplanmaya başladı. Jessie ayaklarını pedal çevirir gibi oynattığı zaman karyolanın dibine ittiği yatak örtüsünün de böyle toplandığını düşündü.

Kendi kendine, elimin derisini yüzüyorum, dedi. Ah, sevgili Tanrım, elimin derisini portakal gibi soyuyorum.

Birdenbire çileden çıkarak kelepçeye, «Bırak artık!» diye haykırdı. O anda kelepçe onun için canlı bir şey olmuştu. Kuduz bir sansar ya da emici yılan balığı gibi sürüyle dişi olan yapışkan, iğrenç bir yaratıktı. «Ah, beni hiç bırakmayacak mısın?»

Kelepçe daha önceki kurtulma çabaları sırasında olduğundan daha fazla kaymıştı. Ama yine de elini bırakmıyordu, sıkıca sarılmıştı. İnatla son altı milimetreyi de inmeye razı olmuyordu. (Belki de bu mesafe artık üç milimetreye inmişti.) Kanla yağlanmış olan lekeli, çelik halka şimdi yarı derisi soyulmuş bir elin üzerinde yatıyordu. Elinin üzeri kızarıp derisi soyulmuş bir hindi buduna benziyordu. Devamlı aşağıya doğru baskı yapması bileğinin içindeki yaranın daha da genişlemesine neden olmuş, böylece ortaya kan pıhtısı dolu bir uçurum çıkmıştı. Jessie kendini kurtarmak için böyle son defa çabalarken elini koparıp koparmayacağını düşündü. Şimdi hafif hafif kaymakta olan... ya da Jessie'nin öyle sandığı... kelepçe tekrar durdu. Ve bu kez hiç kımıldamamacasına.

Punkin bir çığlık attı. *Tabii durdu, Jessie! Ona bir bak. İyice çarpılmış. Eğer tekrar düzeltebilirsen...*

Jessie kolunu bir piston gibi öne doğru uzatarak kelepçe zincirinin

tekrar bileğini kavramasına izin verdi. Sonra kolunu, kramp yapmaya fırsat vermeden tekrar aşağıya doğru çekti. Gücünün son kalıntılarını da kullandı. Bilezik bileğiyle elinin ortasının arasındaki çıplak eti yararken etrafını acıdan oluşan kızıl bir sis sardı. Kalkan derilerin hepsi orada gevşekçe toplanmış, serçe parmağının dibinden başparmağının köküne doğru çapraz bir çizgi oluşturuyordu. Bu gevşek deri yığını bir an kelepçeyi engelledi. Sonra çok hafif bir şıpırtıyla çeliğin altında yuvarlandı. Böylece geride son kemik çıkıntısı kaldı. Ama bu da ilerlemeyi durdurmak için yeterliydi. Jessie daha da şiddetle çekti. Ve hiçbir şey olmadı.

«İşte bu kadar,» dedi Jessie. «Herkes yüzme havuzundan çıksın bakalım!»

Sonra tam sancıyan kolunu gevşeteceği sırada kelepçe onu çok uzun süre engelleyen küçük çıkıntının üzerinden kaydı. Parmaklarının ucundan uçarcasına çıktı ve karyolanın direğine çarparak takırdadı. Bütün bunlar o kadar çabuk oldu ki, Jessie önce olayı kavrayamadı. Eli artık normal olarak insanlara sağlanan o araç gereçlere benzemiyordu. Ama yine de *onun* eliydi ve kurtulmuştu.

Kurtulmuştu!

Jessie önce kanlı, boş kelepçeye, sonra da kendi yaralı eline baktı. Yüzünde yavaş yavaş durumu kavradığını açıklayan bir ifade belirdi. Fabrikada uçarak bir makinenin içine giren ve diğer uçtan dışarı atılan bir kuşa benziyor, diye düşündü. Ama artık kelepçeli değil! Hayır, gerçekten değil!

Jessie çatallaşmış sesiyle, «Buna inanamıyorum,» dedi. «Kahretsin. İnanamıyorum.»

Bırak şimdi bunu, Jessie. Acele etmen gerekiyor.

Dalıverdiği uykudan sarsılarak uyandırılan biri gibi irkildi. Acele etmek mi? Evet, tabii ya. Ne kadar kan kaybettiğini bilmiyordu. Islanmış yatağa ve karyolanın başucundaki tahtalardan akarak yere damlayan dereciklere bakılırsa yarım litre akla yakındı. Daha fazla kan kaybederse bayılacağını biliyordu. Baygınlıktan ölüme yapacağı yolculuk da kısa olacaktı. Dar bir nehrin bir kıyısından diğerine araba vapuruyla çabucak yapılan bir yolculuk.

Böyle olmayacak, diye düşündü. Bu korkunç [illegible]enceye yerde baygın yatarken ölüp gitmek için katlanmadım. Belgeleri görmedim ama sözleşmemde böyle bir şey yazılı olduğunu sanmıyorum.

Tamam ama bacakların...

Jessie'ye bunun hatırlatılmasına hiç gerek yoktu. Yirmi dört saatten beri ayakta durmamıştı. Uyuşmamaları için çabalayıp durmuştu ama bacaklarına fazla güvenmesi hata olurdu. Hiç olmazsa başlangıçta. Kramp girebilirdi, dizleri bükülebilirdi, her ikisi de birden olabilirdi. Ama insan bir şeyi önceden öğrenirse hazırlıklı olurdu... ya da öyle söylerlerdi. Tabii Jessie yaşamı boyunca böyle çok nasihat dinlemişti. (Bu nasihatler her yerde hazır nazır olan ve 'onlar' diye bilinen esrarlı gruba yüklenmişti.) Jessie'nin *Reader's Digest*'te okuduklan onu biraz önce yaptığı şeye hazırlamamıştı. Ama yine de elinden geldiği kadar dikkatli davranacaktı. Ancak Jessie'ye bu bakımdan rahatça manevra yapabilecek kadar yeri olmayacakmış gibi geliyordu.

Sola doğru döndü. Sağ kolu arkasından eski bir arabanın paslı egzos borusu ya da bir uçurtmanın kuyruğu gibi sürükleniyordu. Kolunun tümüyle canlı olan tek yeri elinin üstüydü. Orada ortaya çıkmış olan kirişler alev alev yanıyorlardı. Sancı kötüydü. Sağ kolunun bütün vücuduyla ilgisini kesmek istemesiyse daha da kötü. Ama bütün bunlar coşarak birbirine karışan umut ve zafer duygusu arasında hemen hemen kayboluyordu. Jessie yatakta bileğindeki kelepçe tarafından durdurulmadan dönebildiği için adeta ilahi bir sevinç duydu. Vücuduna bir kramp daha girdi. Karnının alt kısmına biri sanki müthiş bir yumruk indirdi. Ama Jessie buna aldırmadı. O duyguyu sevinç diye mi tanımlamıştı? Ah, bu sözcük çok hafif kalıyordu. Bu vecddl. Tam bir vecd...

Jessie! Yatağın kenarı! Tanrım, dur!

Bu, yatağın kenarına değil, Kolomb'dan önce yapılmış olan o eski tip haritalarda gösterilen dünyanın sınırına benziyordu. Bunun ötesinde ejderhalar ve canavarlar var, diye düşündü. Kırılmış bir bilek de cabası! Dur, Jess!

Ama vücudu bu emre aldırmadı. Kramplara rağmen yuvarlanmayı sürdürdü. Jessie karyolanın kenarına karınüstü gelmeden, sonra da

aşağıya düşmeden önce sol elini kelepçenin içinde döndürmeyi başardı. Ayak parmakları bütün vücudunu sarsan bir şiddetle zemine çarptı. Ama Jessie'nin çığlığının tek nedeni can acısı değildi. Sonunda ayakları zemindeydi şimdi. *Gerçekten yerdeydi.*

Yataktan beceriksizce kaçmasını sona erdirdiğinde sol kolu hâlâ bağlı olduğu direğe doğru kaskatı uzanıyordu. Sağ kolu ise geçici olarak göğsüyle yatağın kenarı arasına sıkışmıştı. Jessie sıcak kanın cildine fışkırarak göğüslerinden aşağıya aktığını hissediyordu.

Yüzünü bir yana doğru çevirince, felce uğratacak kadar şiddetli bir kramp ensesinden kabaetlerinin arasına kadar sırtını pençelediği için bu yeni ve acı verici durumda beklemek zorunda kaldı. Göğüslerinin ve yaralı elinin dayandığı çarşaf kanla iyice ıslanmaya başlıyordu.

Jessie, ayağa kalkmalıyım, diye düşündü. Hemen ayağa kalkmalıyım. Yoksa burada kan kaybından öleceğim.

Sırtındaki kramp geçince sonunda ayakları yere sıkıca basmayı başardı. Bacakları korktuğu kadar güçsüz değildi. Hatta onlara verilen görevi yerine getirmeye pek hevesliydiler. Jessie kendini yukarıya doğru itti, sol bileğindeki pranga daha sonraki yatay tahtaya gelinceye kadar yukarıya kaydı. Birdenbire kendini hiçbir zaman olamayacağından kuşkulandığı bir durumda buldu. İki ayağının üzerinde, hapishanesi olan karyolanın yanında duruyordu... Hemen hemen tabutu olabilecek o yatağın yanında.

Müthiş bir minnet duygusu onu sarmaya çalıştıysa da, Jessie paniği uzaklaştırdığı gibi onu da kesinlikle uzaklaştırdı. İleride minnet için zaman olabilirdi. Ama şu anda hatırlaması gereken şeyler vardı. Bu lanet olasıca karyoladan hâlâ kurtulamamıştı, kurtulma süresi de çok kısıtlıydı. Evet, doğru, henüz hafif bir baygınlık bile hissetmiyor, başı dönmüyordu. Ama bunun hiç de önemli olmadığını seziyordu. Kendinden geçecekse herhalde birdenbire olacak, etraf kararıverecekti.

Ama ayakta durmak... sadece bu, yalnız bu... şimdiye dek hiç böylesine harika gelmiş miydi ona? Sözle anlatılamayacak kadar harika?

Çatlak sesiyle, «Hayır,» dedi. «Sanmıyorum.»

Sağ kolunu göğsüne götürüp bileğinin içindeki yarayı sol göğsü-

nün üst kavisine sıkıca bastırdı. Yan dönerek kabaetlerini duvara dayadı. Şimdi karyolanın sol tarafında hemen hemen «Rahat» vaziyetinde bekleyen bir asker gibi duruyordu. Derin derin soluk aldı, sonra sağ koluyla derisi soyulmuş zavallı sağ elinden tekrar çalışmaya başlamalarını istedi.

Kolu çaturdayarak havaya kalktı. Eski ve bakımsız makineli bir oyuncağın kolu gibi. Jessie'nin dördüncü ve beşinci parmakları hâlâ onun emriyle harekete geçmeyi reddediyorlardı. Ama baş, işaret ve üçüncü parmaklarıyla rafı tutmayı ve desteklerinin üzerinden yuvarlamayı başardı. Tahta Jessie'nin onca saat yattığı yatağa düştü. Yatağın üzerinde hâlâ silueti vardı. Pembe kaptoneye batmış, terli, çökmüş bir şekil. Bunun belden yukarısının yarısı kanla çizilmişti. Jessie o şekle bakarken midesi bulandı, öfkelendi ve korktu... aklı bir an gidip geldi.

Bakışlarını tahtanın durduğu yataktan titreyen sağ eline kaydırdı. Elini ağzına götürüp başparmağının tırnağının altından uzanan cam kırığını dişleriyle yakaladı. Cam kayarak yukarı, üst köpek dişiyle kesicinin arasına girip pembe, yumuşak dişetini yardı. Jessie anî, şiddetli bir acı duydu, sonra kanlar ağzına aktı. Tatlı-tuzlu bir tadı vardı; dokusu, Jessie'nin çocukken grip olduğu zaman içmek zorunda kaldığı vişne tadındaki şurup kadar koyuydu. Bu yeni yaraya hiç aldırmadı. Son birkaç dakika içinde ondan çok daha kötüsünü kabullenmişti. Sadece camı dişleriyle yeniden sıkıca tuttu ve başparmağından çekip çıkardı. Cam parçasını ağız dolusu sıcak kanla birlikte yatağa tükürdü.

«Tamam,» diye mırıldanarak kıvrılıp bükülmeye başladı. Vücudunu duvarla karyolanın başucu arasına sokmaya çalışıyor, o arada hışırtılı hışırtılı soluyordu.

Karyola duvardan umduğundan çok daha kolay uzaklaştı. Ama Jessie bir tek şeyden hiç şüphe etmemişti. İtmeyi başarırsa karyolayı yerinden *oynatabileceğinden.* Şimdi itebiliyor ve nefret ettiği karyolayı cilalı zeminde kaydırıyordu artık. Onu ancak sol taraftan itebildiği için ilerlerken karyolanın ayağı yana doğru gitti. Ama bunu hesaba katmıştı, onun için endişelenmiyordu, hatta kabataslak planının bir parçası haline sokmuştu. Jessie şimdi, şansın döndüğü zaman, diye düşünüyor-

du. Tâ sonuna kadar dönüyor. Belki üst dişetini parçaladın, Jess. Ama bir tek cam kırığının üzerine bile basmadın. Onun için bu karyolayı itmeyi sürdür, tatlım ve sana lütfedilen şeyleri saymaya başla...

Ayağı bir şeye çarpmıştı. Başını eğip bakınca Gerald'ın etli sağ omzunu tekmelemiş olduğunu anladı. Kan damlaları adamın göğsüne ve suratına pıtırdayarak damlıyorlardı. Bir damla ölünün camlaşmış gözlerinden birine geldi. Jessie ona acımıyordu. Ondan nefret de etmiyordu. Gerald'a sevgi de duymuyordu. Yıllar boyunca ilgilendiği duygular yaşama içgüdüsü yanında çok yüzeyde kaldığı için kendine karşı bir tür dehşet ve tiksinti hissediyordu. Bütün pembe diziler, sohbet şovları ve dinleyicilerin telefon ettikleri radyo programlarının candamarı olan ve 'uygar hisler' denen bu duygular fos çıkmıştı. Yaşama içgüdüsüyse (en azından Jessie açısından) bir buldozer bıçağı kadar zalimce ısrarlı ve eziciydi. Ama gerçek buydu. Ve TV söyleşi ünlüleri Arsenio ya da Oprah'ın kendilerini böyle bir durumda bulurlarsa onun yaptıklarının aynısını yapacaklarından emindi.

Jessie, «Yolumdan çekil, Gerald,» diyerek adamı tekmeledi. (Bu hareket yüzünden içinde müthiş bir memnunluk kabarıp coşarken bunu hemen inkâr etti.) Gerald kımıldamaya yanaşmadı. Çürümesinin bir parçası olan kimyasal değişiklikler sanki onu yere yapıştırmıştı. Sadece sinekler iyice şişmiş olan karnından vızıldayarak, telaşlı bulutlar gibi yükseldiler. Hepsi o kadar.

Jessie, «Canın cehenneme o halde,» diyerek karyolayı tekrar itmeye başladı. Sağ ayağıyla Gerald'ın üzerinden atlamayı başardıysa da solu karnına indi. Bu baskı Gerald'ın gırtlağından korkunç, vızıltıyı andıran bir sesin yükselmesine neden oldu. Ağzından da kısa bir an pis kokulu bir gaz fışkırdı. «Özür dile, Gerald,» diye homurdanan Jessie arkasına bakmadan ilerledi. Şimdi hedefi şifonyerdi. Üzerinde anahtarların durduğu şifonyer.

Gerald'ı geride bırakır bırakmaz, tedirgin olan sinekler tekrar ölünün üzerinde bir battaniye oluşturarak günlük işlerini sürdürdüler. Ne de olsa işleri çok, zamanları azdı.

32

Jessie'nin en büyük korkusu, karyolanın ayağının banyonun kapısına ya da odanın dipteki köşesine sıkışıp kalmasıydı. O zaman büyük bir arabayı dar bir yere park etmeye çalışan bir kadın sürücü gibi geri geri giderek manevra yapmak zorunda kalacaktı. Ama odada karyolayı iterek ilerlerken yatağın sağa doğru yaptığı kavis hemen hemen kusursuzdu. Sadece yan yolda bir tek düzeltme yapmak zorunda kaldı. Ayakucunun şifonyere çarpmaması için baş tarafı biraz daha sola doğru çekti. Bunu yaparken, yani başını eğerek arkasını çıkarmış ve iki kolunu da karyolanın direğine sıkıca sarmış durumdayken ilk baş dönmesi başladı. Jessle direğe dayanarak bütün ağırlığını ona verdi. Bu haliyle, ancak sevgilisiyle yanak yanağa dans ediyormuş gibi yaparak ayakta durabilen çok sarhoş ve yorgun bir kadına benziyordu. Bunu baş dönmesi değil, 'kafa uçması' diye tanımlamalılar, diyordu kendi kendine. En güçlü duygu kayıplarla ilgiliydi. Yalnız düşünme yeteneği ve iradesi kaybolmamıştı. Duyu bildirilmesi işlemi de durmuştu. Jessie şaşkın bir an, zamanın onu bir vuruşta tümüyle bambaşka bir yere fırlattığına inandı. Burası ne Dark Score'du, ne de Kashwakamak. Ev, bir iç gölün değil, okyanusun kıyısındaydı. Artık burnuna istiridye ve bozuk paraların değil, deniz tuzunun kokusu geliyordu. Yine güneşin tutulduğu gündü. Aynı olan bir tek buydu. Başka bir erkekten kaçmak için birbirine girmiş böğürtlenlerin arasına dalmıştı. Çok daha fazla şeyler yapmak isteyen başka bir babadan kaçmaya çalışmıştı. Şimdi o adam kuyunun dibindeydi.

Déjà vu, Jessie'nin etrafını yabancı sular gibi sardı.

Ah, Tanrım, diye düşündü. Nedir bu? Ama ona cevap veren olmadı. Sadece o şaşırtıcı hayali gördü yine. Güneşin tutulduğu gün kılığını değiştirmek için çarşaflarla ikiye ayrılmış yatak odasına döndüğünden beri düşünmediği o görüntü gözlerinin önündeydi: Arkasında ev entarisi olan sıska, koyu renk saçlarını topuz yapmış bir kadın. Yanında bir gölcük oluşturan beyaz bir kumaş.

Jessie, yavaş, dedi kendi kendine. Parçalanmış sağ eliyle karyolanın direğini tutuyor ve dizlerinin bükülmemesi için çaresizce savaşıyordu. Sıkı dur, Jessie. Sadece dayan. Boşver o kadına. Kokulara da aldırma, karanlığa da. Sıkı dur. Karanlık da kaybolacak.

Jessie de *öyle* yaptı. Ve *öyle* de oldu. Önce gömleğinin yanında diz çökerek eski tahtalardaki kıymık kıymık delikten bakan sıska kadının hayali kayboldu. Sonra da karanlıklar dağılmaya başladı. Yatak odası aydınlanarak ağır ağır bir sonbahar gününün akşam saat beşe özgü renklerine büründü. Jessie göl tarafındaki pencerelerden eğrilemesine giren ışıkta toz taneciklerinin dans ettiklerini gördü. Kendi gölge-bacaklarının yerde uzandıklarını da. Onlar dizlerde kınlıyor, böylece gölgesinin geri kalanı duvara tırmanabiliyordu. Karanlık geriledi ama kulaklarında tatlı, tiz bir vızıltı bırakarak. Jessie başını eğerek ayaklarına bakınca onların da kanlara bulanmış olduğunu gördü. Kanların içinde yürüyor, kanlı izler bırakıyordu.

Zamanın tükeniyor, Jessie.

Bunu biliyordu.

Göğsünü tekrar karyolanın başucuna dayadı. Bu kez yatağı itmek daha zor oldu ama sonunda onu da başardı. İki dakika sonra odanın diğer tarafından o kadar uzun süre, umutsuzca baktığı şifonyerin yanında duruyordu. Dudaklarının kenarında hafif, alaycı bir gülümseme titreşti. Tüm yaşamını Kona'nın kara kumlarını hayal ederek geçiren ve sonunda kendini orada bulduğu zaman buna inanamayan bir kadına benziyorum, diye düşündü. Bu da yine başka bir rüyaya benziyor. Yalnız çoğundan biraz daha gerçek gibi. Çünkü bu rüyada burnun kaşınıyor.

Jessie'nin burnunun kaşındığı yoktu aslında. Ama başını eğmiş, şifonyerin üzerinde duran Gerald'ın kravatındaki buruşuk yılana bakıyordu. Boyunbağın düğümü hâlâ yerindeydi. Bu sonuncusu en gerçeğe benzeyen rüyalarda bile ender görülen türde bir ayrıntıydı. Kırmızı kravatın yanında küçük, yuvarlak uçlu iki anahtar vardı. Birbirinin eşi oldukları kesindi. Kelepçelerin anahtarlarıydı.

Jessie sağ elini kaldırarak dikkatle inceledi. Dördüncü ve beşinci

parmakları hâlâ gevşekçe sarkıyorlardı. Kısa bir an elinin sinirlerine ne dereceye kadar zarar verdiğini düşündü. Sonra bu düşünceyi kafasından attı. Belki daha sonra önemli olacaktı. Odada bu çetin yolculuğu yaparken kafasından kovduğu şeylerin bazıları da öyle. Ama şimdiki halde sağ elinin sinirlerinin gördüğü zarar onun için Omaha'da domuz eti fiyatları kadar önemliydi ancak. Önemli olan baş, işaret ve orta parmaklarının hâlâ emirleri almasıydı. Yaşam boyu komşuları olan parmaklan kaybettikleri için şok geçirdiklerini göstermek istercesine biraz titriyorlardı.

Jessie onlarla konuşmaya başladı. «Şimdi kendinize gelin. Daha sonra isterseniz deli gibi titreyebilirsiniz. Ama şu anda bana yardım etmelisiniz. Bu *şart!*» Çünkü oraya kadar geldikten sonra anahtarları düşürmek olacak iş değildi. Parmaklarına sertçe baktı. Titremeleri tümüyle durmadıysa da Jessie bakarken sarsılmaları iyice hafifledi, belli belirsiz titremelere dönüştü.

«Tamam,» dedi usulca. «Bunun yeterli olup olmadığını bilmiyorum ama öğreneceğiz.»

Hiç olmazsa anahtarlar eşti. Yani Jessie'nin iki şansı vardı. Gerald'ın anahtarların ikisini birden getirmiş olmasını hiç de garip bulmuyordu. Çünkü kocası son derece düzenli biriydi. Çoğu zaman, «Beklenmedik olayları hesaba katarak plan yapmak, 'iyi' ile 'olağanüstü' arasındaki farkı belirtir,» derdi. Bu kez hesaba katmadığı ihtimaller kalp krizi ve ona neden olan tekmeydi. Tabii sonuçta Gerald ne iyiydi, ne olağanüstü. Sadece ölüydü o.

Jessie, «Köpek maması,» diye mırıldandı. Yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi. «Gerald, kazananlardandı ama şimdi sadece köpek maması. Öyle değil mi, Ruth? Öyle değil mi, Punkin?»

Cayır cayır yanan sağ elinin baş ve işaret parmaklarını bir cımbız gibi kullanarak küçük çelik anahtarlardan birini aldı. (Madene dokunurken ona yine bütün bunlar bir rüyaymış gibi geldi.) Anahtarı havaya kaldırarak baktı. Sonra sol bileğini saran kelepçeye bir göz attı. Kilit küçük bir daireydi. Kilidi açmak için anahtarın içi boş ucunu daireye sokuyordunuz. Anahtar bir çıtırtıyla yerine oturunca da çeviriyordunuz.

Jessie anahtarı kilide doğru indirdi. Ama anahtarı daireye sokamadan baş dönmesi yeniden başladı. Ya da 'kafa uçması'. Jessie olduğu yerde sallandı ve elleri yine titremeye başladı.

Öfkeyle, «Durun bakalım!» diye bağırarak anahtarı çaresizce kilide sokmaya çalıştı. «Yeter...»

Anahtar daire biçimi kilide giremedi. Onun yerine deliğin yanındaki sert çeliğe çarptı ve kandan kayganlaşmış parmaklarının arasında döndü. Jessie onu bir saniye daha tutabildi, sonra anahtar elinden fırladı. Yani «yağlandı» denilebilirdi. Ve yere düştü. Şimdi geride sadece bir anahtar kalmıştı. Onu da kaybederse...

Punkin, *kaybetmeyeceksin,* dedi. *Kaybetmeyeceğine yemin ederim. Sadece cesaretini yitirmeden bu işi yap.*

Jessie sağ kolunun kaslarını bir kez gerdi. Sonra parmaklarını yüzüne doğru kaldırarak dikkatle baktı. Parmaklarının titremesi yine hafifliyordu. Onu memnun edecek kadar değil ama artık beklemesi imkânsızdı. Beklerse kendinden geçmekten korkuyordu.

Titreyen eliyle anahtarı almaya çalışırken az kalsın şifonyerin kenarından düşürecekti. Parmaklarındaki uyuşukluktu bunun nedeni. Bir türlü geçmeyen o lanet olasıca uyuşukluk. Derin bir soluk alarak nefesini tuttu. Yumruğunu sıktı. Canının acımasına ve yeniden kan akmasına aldırmadı. Sonra ciğerlerindeki havayı uzun, ıslık gibi bir göğüs geçirmeyle dışarı verdi. Kendini biraz daha iyi hissediyordu şimdi. Bu sefer anahtarı hemen almaya kalkışmadı. Onun yerine işaret parmağını anahtarın küçük başına bastırarak şifonyerin kenarına doğru çekti. Anahtarın ucu kenardan çıkıncaya kadar da durmadı.

İyi-Eş, *Jessie, onu düşürürsen...* diye inledi. *Tanrım, onu da düşürürsen...*

Jessie, «Kes sesini, İyi-Eş,» diyerek başparmağını anahtarın ucuna bastırdı. Böylece diğer parmağıyla bir kıskaç oluşturdu. Bu kez de başarısızlığa uğrarsa neler olacağını düşünmemeye çalışarak anahtarı kaldırdı ve kelepçeye yaklaştırdı. Kötü birkaç saniye anahtarın titreyen ucunu kilitle aynı hizaya getiremedi... Daha da kötüsü kilit bir an ikileşti. Sonra da dört tane oldu. Jessie gözlerini sıkıca yumarak derin bir soluk

aldı tekrar. Sonra da gözlerini açtı. Şimdi karşısında yine bir tek kilit vardı. Gözleri ona başka oyunlar yapamadan anahtarı kilide hızla soktu.

Soluk soluğa, «Tamam...» diye fısıldadı. «Şimdi bakalım.»

Anahtarı saatin dönüş yönünde çevirdi. Ama hiçbir şey olmadı. Panik boğazına yapışmak üzereydi... Birden aklına bekçi Bili Dunn'ın evleri dolaşmak için bindiği eski püskü kamyonet geldi. Arka tamponuna o esprili yazılardan biri yapıştırılmıştı. «SOL GEVŞEK. SAĞ SIKIDIR.» Bu cümlenin yukarısında da iri bir vida resmi vardı.

Jessie, «Sol gevşektir,» diye mırıldanarak anahtarı saatin aksi yönünde çevirmeye çalıştı. Bir an kelepçenin hızla açılmış olduğunu kavrayamadı. Duyduğu gürültülü şıkırtıya kırılan anahtarın neden olduğunu sandı. Öyle bir çığlık attı ki, kesilmiş dişetinden şifonyerin üzerine kanlar fışkırdı. Kan damlalarından bazıları Gerald'ın kravatına düştü. Kırmızı üstüne kırmızı. Sonra çentikli kilidin açık olduğunu görünce işi başarmış olduğunu anladı. Gerçekten başardığını.

Bilek kısmındaki hafif şişlik dışında hiçbir zarar görmemiş olan elini açık kelepçeden çıkardı. Kelepçe diğeri gibi karyolanın başına doğru düştü. Jessie sonra yüzünde hayret ve derin bir huşuyla iki elini de ağır ağır suratına doğru kaldırdı. Önce sol eline baktı, sonra sağa. Sonra yine sola. Sağın kanlar içinde olmasına aldırmıyordu. Onu ilgilendiren kan değildi. O anda gerçekten kurtulmuş olduğuna iyice inanmak istiyordu. Bundan kesinlikle emin olmalıydı.

Belki otuz saniye bir o eline baktı, bir bu eline. Gözlerini ping-pong maçı seyreden biri gibi kaydırıyordu. Sonra derin bir soluk alarak başını arkaya attı ve kulak zarını delecek kadar tiz bir sesle haykırdı. Etrafını karanlık tekrar dalga dalga sarmaya başlıyordu. İri, düzgün ve kötüydü bu dalgalar. Kafasında gökgürültüsü gibi yankılar yapıyorlardı. Ama onlara aldırmadan çığlıklar atmayı sürdürdü. Ona hiçbir seçeneği yokmuş, haykırmazsa ölecekmiş gibi geliyordu. Çığlıklarındaki çılgınlık izleri farkedilmeyecek gibi değildi. Ama yine de tam bir zafer ve başarı haykırışlarıydı. İki yüz metre ötede, bahçe yolunun başlangıcının gerisindeki koruda eskiden adı Prens olan köpek başını pençelerinden kaldırdı ve endişeyle eve doğru baktı.

Jessie gözlerini ellerinden alamıyordu. Çığlıklarına da engel olamıyormuş gibiydi. Şu anda hissettiklerini hiçbir zaman duymamıştı. Benliğinin derinliklerinde bir yanı, seks bunun yarısı kadar hoş olsaydı, diye düşünüyordu. İnsanlar sokak köşelerinde bile sevişirlerdi. Kendilerini tutamazlardı.

Sonra nefesi kesildi ve arkaya doğru sallandı. Karyolanın başucuna tutunmaya çalıştı. Ama bir saniye gecikmişti. Dengesini kaybederek yatak odasının zeminine yığıldı. Yere düşerken bir yanının yuvarlanmadan önce zincirlerin onu durdurmalarını beklediğini farketti. Düşünülecek olursa komik bir şeydi bu.

Yere düşerken bileğinin içindeki açık yarayı çarptı. Can acısı sağ kolunu tutuşturup alev alev yaktı. Bu kez haykırdığında sesinde sadece acı vardı. Bayılmak üzere olduğunu farkedince çığlıklarını hemen kesti. Gözlerini açarak kocasının parçalanmış suratına baktı. Gerald da ona sonsuz, donmuş bir hayret ifadesiyle bakıyordu. «Benim başıma böyle bir şey gelmemesi gerekiyordu. Ben kapıda adı yazılı olan bir avukatım.» Sonra üst dudağında ön ayaklarını temizlemekte olan sinek Gerald'ın burun deliklerinin birinden girerek gözden kayboldu. Jessie başını o kadar hızlı çevirdi ki, kafasını yere çarptı, gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu. Gözlerini tekrar açtığı zaman yukarıya, karyolanın kan damlaları ve dereciklerıyle süslü başucuna bakıyordu. Az önce gerçekten tâ orada, yukarılarda mı duruyordum gerçekten? Orada durduğundan oldukça emindi ama buna inanmak da zordu. Buradan bakıldığı zaman lanet olasıca karyola hemen hemen Chrysler Binası kadar yüksek duruyordu.

Haydi, davran, Jess. Konuşan Punkin'di. İnsanın sinirine dokunan telaşlı sesiyle bağırıyordu. O küçük tatlı yüzüne rağmen karar verdiği zaman bir cadıya dönüşüyordu.

Jessie gözlerinin kapanıvermelerine engel olmayarak, «Hayır, cadıya değil,» dedi. Dudaklarının kenarında dalgın, hafif bir gülümseme uçuştu. «Gıcırdayan bir tekerleğe.»

Kahretsin! Davran haydi!

«Yapamam. Önce biraz dinlenmem gerekiyor.»

Hemen harekete geçmezsen, sonsuza dek dinlenebilirsin. Haydi, kaldır şu şişko poponu!

Bu söz Jessle'yl etkiledi. «Benim popom hiç de şişman değil, ukala,» diye söylenerek ayağa kalkmak için davrandı. İki defa denedikten sonra ayağa kalkmanın, hiç olmazsa şu ara, kötü bir fikir olduğuna karar verdi. (İkinci sefer onu diyaframına giren felç edici bir kramp engelledi.) Tuvalete gitmesi gerekiyordu ve şimdi karyolanın ayakucu banyo kapısının önünde yollara dikilen barikatlar gibi duruyordu.

Karyolanın altına girerek yarı kayarcasına, yarı yüzercesine ilerledi. Arada sırada birkaç toz yumağını üfleyerek yolunun üzerinden uzaklaştırıyordu. Onlar da çölde yuvarlanan küçük gri dikenler gibi uçuşuyorlardı. Nedense bu toz yumakları Jessie'nin aklına hayalindeki o kadını getirdi. Böğürtlenlerin arasına diz çökmüş olan ve gömleği yanında beyaz bir yığın gibi duran o kadını. Loş banyoya girerken burnuna yeni bir koku geldi. Suyun yosunlu gibi kokusu. Küvetin musluklarından, duş başlığından ve lavabonun musluklarından sular damlıyordu. Kapının arkasındaki sepete atılmış olan ıslak bir havlunun yakında küfleneceğini belli eden kokusunu bile alabiliyordu. Su, su, su! Her yerde su vardı ve Jessie hepsini içebilirdi! Boğazı boynunun içinde kuruluktan büzülerek haykırdı sanki. Aslında suya dokunduğunu da farketti. Lavabonun altındaki borudan sızan sular küçük bir gölcük oluşturmuştu. Tamirciye boruyu onarmasını kaç defa söylemişlerdi ama yapmamıştı. Jessie inleyerek gölcüğe doğru süründü. Başını eğerek yerdeki muşambayı yalamaya başladı. Suyun tadı tarif edilecek gibi değildi, dudakları ve diinin üzerinde ipek gibi kayışı tatlı şehvet rüyalarından da öte bir şeydi.

Tek sorun yeterince su olmamasıydı. O ıslak, büyüleyici *yeşil* koku bütün etrafını sarmıştı. Ama lavabonun altındaki gölcük kaybolmuştu. Jessle'nin susuzluğu lse giderilmemiş, büsbütün canlanmıştı. O koku, gölgeli kaynaklar ve eski, gizli kuyuların kokusu, Punkin'in sesinin bile yapamadığı bir şeyi başardı. Jessie'nin ayağa kalkmasını sağladı.

Ayağa kalkabilmek için lavabonun kenarından yararlandı. Bir an aynadan kendisine bakan sekiz yüz yaşındaki kadını gördü. Sonra musluğu çevirdi. Taze su... dünyanın bütün suyu musluktan fışkırdı. Jessie

yine bir zafer çığlığı atmayı denediyse de, bu kez gırtlağından sadece hışırtılı bir fısıltı yükseldi. Lavabonun üzerine eğildi, ağzı bir balığınki gibi açılıp kapanıyordu. Suyun aynı zamanda tatsız, madensi bir kokusu da vardı. Güneş tutulmasından beri yıllar boyunca aklından hiç çıkmayan o koku. Ama şimdi her şey yolundaydı. Çünkü korku ve utanç değil, yaşam kokusuydu bu. Açık ağzını muslukta akan suyun altına sokarken kokuyu içine çekti, sonra da öksürerek, sevinçle soluyarak verdi. Suyu içti içti. Şiddetli ama sancısız bir kramp hepsini kusmasına neden oluncaya kadar içti. Su midesine yaptığı kısa gezintiden dönerken hâlâ soğuktu. Pembe damlalar hallnde aynaya sıçradı. Jessie inleyerek birkaç kez soluk aldı ve yeniden denedi.

İkinci sefer su midesinde kaldı.

33

Su Jessle'yi harika bir biçimde kendine getirdi. Sonunda musluğu kapatıp aynaya tekrar baktığı zaman kendini hemen hemen bir insan gibi hissediyordu. Bitkindi, acı çekiyordu, ayaklarının üzerinde sendeliyordu... ama yaşıyordu ve bilinci yerindeydi. Hızla akan musluktan içtiği o ilk birkaç yudum soğuk su kadar onu derinden mutlu edecek başka hiçbir şeyle karşılaşamayacağını düşünüyordu. Bütün eski deneyimleri arasında sadece ilk eriştiği orgazm bu anla biraz rekabet edebilirdi. İki olayda da fiziksel varlığının hücre ve dokuları kısa bir an onu tümüyle yönetmişti. Bilinçli düşünce silinmiş ve sonuç tam bir vecd olmuştu. (Ama bilincin kendisi ortadan kalkmamıştı.) Bunu hiçbir zaman unutmayacağım, diye düşündü. Oysa daha şimdiden unuttuğunu biliyordu. Sinirler ateşi keser kesmez ilk orgazmın o olağanüstü sarsıcı tatlılığını da unuttuğu gibi. Sanki vücut anıları aşağı görüyordu... ya da onların sorumluluğunu kabul etmiyordu.

Şimdi bırak bunları, Jessie. Acele etmen gerekiyor. Yaralı bileğinden kanlar fışkırmıyordu artık. Ama kanın hafifçe damla damla sızdığı

da söylenemezdi. Banyodaki aynadan yatağı görüyordu. Yatak kanlan iyice içmişti, karyolanın başucu da çizgi çizgi kan içindeydi. Bir yerde insanların çok kan kaybetmelerine karşın eskisi gibi davranmayı sürdürdüklerini okumuştu. Ama kötüleşmeye başladıklan zaman da her şey çabucak sona eriyordu.

Jessie ilaç dolabını açarak flaster kutusuna baktı ve karganın ötüşünü andıran kaba ve çirkin bir sesle kahkaha attı. Sonra gözleri parfümler, kolonyalar ve traş losyonlannın arkasına yan gizlenmiş olan tamponlarla dolu küçük kutuya ilişti. Kutuyu çekip çıkarmaya çalışırken birkaç şişeyi devirdi. Etrafa birbirine karışan parfümlerin insanı öğürtecek kokulan yayıldı. Tamponlardan birinin üzerindeki kâğıdı çıkarıp kalın beyaz bir bilezik gibi bileğine sardı. Tamponun üzerinde hemen gelinclik gibi kan lekeleri belirdi.

Jessie, bir avukatın kansında bu kadar kan olabileceği kimin aklına gelirdi, dedi ve yine karganın ötüşünü andıran çirkin bir kahkaha attı. İlaç dolabının üst rafında yuvarlak bir flaster kutusu duruyordu. Jessie onu sol eliyle aldı. Sağ eli kanamak ve korkunç sancımaktan başka bir şey yapacak halde değildi. O eline karşı yine de derin bir sevgi duyuyordu. Neden olmasın? Sağ eline ihtiyacı olduğu, başka hiçbir şey bulamadığı zaman o geride kalan tek anahtan yakalamış, kilide sokarak çevirmişti. Ah, hayır. Sayın Bayan sağa karşı bir düşmanlığı yoktu.

Punkin, *o sendin, Jessie,* dedi. *Yani... biz hepimiz seniz. Bunu biliyorsun, değil mi?*

Evet. Çok iyi biliyordu hem de.

Flasterin kapağını iterek ruloyu sağ eliyle beceriksizce tuttu. Flasterin ucunu sol başparmağıyla kaldırdı. Sonra ruloyu tekrar sol eline geçirdi. Flasterin ucunu o uydurma sargının üzerine bastırdı ve ruloyu sağ bileğinin etrafında birkaç defa dolaştırdı. Artık ıslanmış olan tamponu bileğinin içindeki kesiğe mümkün olduğu kadar sıkıca bastırmaya çalıştı. Flasteri dişiyle kopardı. Sonra da sağ dirseğinin hemen altına kenarları üst üste binen yapışkan flasterden beyaz bir bilezik oluşturdu. Bu uydurma sıkı sargının kanı ne dereceye kadar durdurabileceğini bilmiyordu. Ama bir zaran olacağını da sanmıyordu.

Flasterin ucunu ikinci defa kopardı. İyice küçülmüş olan ruloyu koyarken ilaç dolabının orta rafında duran yeşil aspirin şişesini gördü. Üstelik kapağı çocukların açmalarını engellemek için kullanılan türden değildi. Tanrıya şükürler olsun! Şişeyi sol eliyle indirip beyaz plastik kapağı dişleriyle çıkardı. Aspirin tabletlerinin kokusu keskin, acı ve hafifçe sirke gibiydi.

İyi-Eş-Burlingame sinirli sinirli, *bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,* dedi. *Aspirin kanı sulandırır ve pıhtılaşmayı yavaşlatır.*

Herhalde doğruydu. Ama sol elinin üzerinde ortaya çıkmış olan sinirleri birer yangın düdüğüymüş gibi haykırıyorlardı. Seslerini biraz olsun kısmak için bir şey yapmazsa çok geçmeden yerde yuvarlanmaya başlayacak, tavandaki yansımalara bakarak uluyacaktı. Şişeyl sarsarak ağzına iki tablet attı. Durakladı. İki aspirin daha aldı. Musluğu tekrar açarak hapları yuttu, sonra da suçlu suçlu bileğindeki uydurma sargılara baktı. Kan kat kat kâğıttan sızıyordu. Çok geçmeden tamponu çıkarıp kanı, sıcak kırmızı bir suymuş gibi sıkabilecekti. Korkunç bir görüntüydü bu... aklına gelir gelmez de kafasından kovamaz oldu.

İyi-Eş üzüntüyle, *durumu daha kötüleştirdiysen...* diye başladı.

Ruth'un sesi ona cevap verdi. *Ah, yakamı bırak artık.* Ciddi bir tavırla konuşuyordu ama sesi merhametsiz değildi. *Eğer şimdi kan kaybından ölürsem bunun nedeninin dört aspirin olduğunu mu düşüneceğim? O karyoladan kalkabilmek için sağ elimi hemen hemen bütün derisini yüzdükten sonra? Bu gerçeküstü bir laf!*

Evet ya. Şimdi *her şey* gerçeküstü gözüküyordu. Ama aslında bu doğru sözcük değildi. Doğru sözcük...

Jessie alçak ve düşünceli bir sesle, «Hiper-gerçek,» dedi.

Evet, tamam. Her şey böyleydi işte. Kesinlikle. Döndü. Şimdi banyonun kapısına doğru bakıyordu. Sonra korkuyla inledi. Kafasının dengeyi kontrol eden bölümü ona *hâlâ* dönmekte olduğunu bildirdi. Bir an yanları üst üste binmiş bir dizi Jessie'nin bir filmin kareleri gibi dönüşünün kavisini belgelediklerini sandı. Batı penceresinden eğrilemesine süzülen altın ışınların dokulara dönüştüğünü gördüğü zaman korkusu daha da arttı. Onlar şimdi parlak sarı yılan derisi şeritlerine benziyorlar-

dı. İçlerinde dönüşen toz zerrecikleri pırlanta tozlarının süslediği ince dallar halini almışlardı. Jessie kalbinin hızlı hızlı çarptığını duyuyor, birbirine karışan kan ve kuyu suyu kokusunu alıyordu. Bu tıpkı eski bir bakır boruyu koklamaya benziyordu.

«Kendimden geçmeye hazırlanıyorum...»

Hayır, Jess, öyle bir şey yok. Kendinden geçmek senin için kaldırmayacağın bir lüks sayılır.

Doğruydu herhalde. Ama yine de bayılacağından emindi. Bu konuda yapabileceği bir şey de yoktu.

Pekâlâ var. Sen bunun ne olduğunu biliyorsun.

Jessie başını eğerek derisi soyulmuş eline baktı. Sonra da onu havaya kaldırdı. Aslında sağ kolunun kaslarını gevşetmekten başka bir şey *yapmasına* gerek yoktu. Gerisini yerçekimi halledecekti. Musluğun kenarına çarpan derisi soyulmuş elinin acısı, Jessie'yi kendini birdenbire bulduğu bu korkunç, çok aydınlık yerden kurtarmaya yetmezse, başka hiçbir şey bunu başaramazdı. Elini kana bulanmış sol göğsünün yanında uzun bir an tuttu. Bu işi yapmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Sonunda elini tekrar yanına bıraktı. Yapamayacaktı... yapamayacaktı işte. Artık bu kadarı da fazlaydı. Bu kadar acı.

O halde bayılmadan hemen harekete geç.

Jessie, «Onu da yapamam,» diye cevap verdi. Hissettiği yorgunluktan da öte bir şeydi. Şimdi bütün istediği orada durmak ve pırlanta tozlarının batı penceresinden giren güneş ışıklarında ağır ağır dönmelerini seyretmekti. Ve belki o yosun tadındaki koyu yeşil sudan biraz daha içmekti.

Çok uzaklardan geliyormuş gibi bir izlenim bırakan korku dolu bir sesle, «Ah,» dedi. «Ah, Tanrım...»

O banyodan çıkman gerekiyor, Jessie. Şimdilik sadece bunu düşünerek endişelen. Bence bu sefer yatağın üzerinden sürünerek geçmen daha iyi olur. Karyolanın altından geçmeyi bu kez başarabileceğini sanmıyorum.

«Ama... ama yatakta cam kırıkları var. Ya bir yerimi kesersem?»

Bu sözler Ruth Neary'nin tekrar ortaya çıkmasına neden oldu. Çok öfkeliydi.

Zaten sağ elinin derilerinin çoğunu yüzdün. Birkaç kesiğin daha durumu değiştireceğini mi sanıyorsun? Ya bu banyoda bileğinde aybaşı tamponuyla aptal aptal sıntarak ölürsen ne olacak, kızım? Eh, işte sana «Ya...» diye başlayan bir cümle daha! Haydi, davran, bakalım.

Jessie'nin dikkatle attığı iki adım kapiya erişmesini sağladı. Orada bir an durdu. Yalpalıyor, güneşin gözkamaştırıcı ışıkları yüzünden kirpiklerini kırpıştırıyordu. Bütün öğleden sonra saatlerini sinemada geçirmiş biri gibi. Ondan sonraki adımla karyolaya yaklaştı. Kalçaları kanlı yatağa sürününce sol dizini dikkatle kaldırdı. Dengesini kaybetmemek için karyolanın ayakucundaki direklerden birini yakalayıp yatağa çıktı. Onu sarsan korku ve tiksintiye karşı hazırlıklı değildi. Kendi tabutunda uyumayı ne kadar düşünemezse, bu yatakta bir daha yatmayı da öyle düşünemezdi. Yatağa diz çökmek bile ciyak ciyak bağırmak istemesine neden oluyordu.

Yatakla derin ve anlamlı bir ilişkiye girişmen şart değil, Jessie. Sadece o lanet olasıca şeyi aşmaya bak.

Nasılsa bunu başardı. Yatağın ayakucundan geçerek rafa çarpmaktan ve kırık su bardağının parçalarına basmaktan kurtuldu. Gözleri yatağın başucundaki direklerden sarkan kelepçelere iliştikçe, nefret ve üzüntüyle hafifçe bağırıyordu. Kelepçelerden biri açıktı. Diğer kapalı çelik bilezikse kanlar içindeydi. *Onun* kanları. Kelepçeler Jessle'ye cansız gibi gözükmüyordu. Canlıydı onlar. Ve hâlâ açtılar.

Yatağın öbür tarafına erişince ayakucundaki direği sağlam eliyle kavradı. Hastanede nekahat devresini geçiren bir hastanın dikkatiyle dizlerinin üzerinde döndü. Sonra karınüstü yatarak ayaklarını yere doğru indirdi. Kötü bir an tekrar kalkacak gücü olmadığını düşündü. Orada kendinden geçerek yataktan aşağıya kayıncaya kadar öyle yatacağını düşündü. Sonra derin bir soluk alarak itmek için sol elinden yararlandı. Bir dakika sonra ayaktaydı. Eskisinden daha da çok yalpalıyordu artık. Hafta sonu eğlencesinin pazar sabahı bölümüne başlayan sarhoş bir denizciye benziyordu. Ama, Tanrım, ayaktaydı işte! Kafasının içi tekrar kararadı. Sanki beyninden dev yelkenli kara bir korsan kalyonu geçiyordu... ya da güneş tutuluyordu.

Etrafını göremeden öne arkaya sallanarak, «Tanrım,» diye yalvardı. «Lütfen. Lütfen kendimden geçmeyeyim. Lütfen, Tanrım. Tamam mı? Lütfen...»

Sonunda gündüzün ışığı yine ortalığı aydınlatmaya başladı. Jessie odada ağır ağır telefon masasına doğru gitti. Dengesinin bozulmaması için sol kolunu birkaç santim öne uzatmıştı. Alıcıyı kaldırıp kulağına götürdü. Hiçbir ses duymadı; telefon çalışmıyordu, hat kesilmişti. Böyle olması nedense Jessie'yi şaşırtmadı. Sadece ortaya bir sorunun çıkmasına neden oldu. Gerald bazen buraya geldikleri zaman yaptığı gibi telefonu fişten çıkarmış mıydı? Yoksa gece ziyaretçisi dışarıda bir yerde telefon hatlarını kesmiş miydi?

Jessie karga gibi sesiyle, «Bu Gerald'ın işi olamaz,» dedi. «Onu görürdüm.»

Ama sonra bunun şart olmadığını anladı. Eve gelir gelmez doğruca banyoya gitmişti. Gerald o sırada fişi çıkarmış olabilirdi. Jessie telefonun iskemlenin arkasındaki bağlantı kutusuna uzanan yassı beyaz kordonu yakalayıp çekti. Ona kordon biraz uzamış gibi geldi. Ama sonra hiçbir şey olmadı. Belki de o ilk hafif hareket de hayal ürünüydü. Artık duyularına hiç güvenemeyeceğini biliyordu. Belki fiş iskemlenin üzerindeydi ve ona takılmıştı ama...

İyi-Eş, *hayır,* dedi. *Fişi kendine çekemiyorsun. Çünkü hâlâ prizde... Gerald fişi hiç çıkarmadı. Telefonun çalışmamasının nedenine gelince... Dün gece burada, yanında olan o yaratık hatları kesti.*

Ruth atıldı. *Onu dinleme! Avaz avaz bağırarak konuşuyor ama aslında kendi gölgesinden bile korkuyor. Fiş iskemlenin arka bacaklarından birine takıldı bence. Öyle olup olmadığını öğrenmek kolay, değil mi?*

Tabii kolaydı. Jessie'nin bütün yapması gereken iskemleyi çekip arkasına bakmak, fiş çıkarılmışsa tekrar prize sokmaktı.

İyi-Eş, *ya bütün bunları yaptıktan sonra telefon yine de çalışmazsa,* diye sordu. *O zaman işin içinde başka bir iş olduğunu anlarsın. Öyle değil mi?*

Ruth, *telaşlanmayı bırak,* dedi. *Yardıma ihtiyacın var... Hem de çok çabuk.*

Doğruydu. Ama iskemleyi çekme fikri Jessie'nin kalbini yorgun bir sıkıntıyla dolduruyordu. Herhalde bu işi başarabilirdi. İskemle büyüktü ama ağırlığı karyolanın beşte biri kadar bile değildi. Jessle *onu* odada bir taraftan diğerine itmişti. Ama bu *düşüncenin* kendince bir ağırlığı vardı. İskemleyi çekmek sadece bir başlangıç olacaktı. Sonra dizüstü çökmek zorunda kalacaktı... Bağlama kutusunu bulmak için sürünerek iskemlenin arkasındaki loş ve tozlu köşeye girmesi gerekecekti...

Ruth, *Tanrım,* diye bağırdı. *Kızım!* Telaşlanmış gibiydi. *Senin hiçbir seçeneğin yok kil Sonunda hiç olmazsa bir noktada anlaştığımızı sanmıştım. Yardıma ihtiyacın olduğu konusunda. Ve bu yardıma çok...*

Jessle birdenbire kapıyı Ruth'un suratına kapatarak sesini kesti. Kapıyı şiddetle vurdu hem de. İskemleyi iteceğine üzerine eğildi. Jüp külotunu alarak dikkatle giydi. Sargılı bileğinden kanlar hemen önüne damladı. Ama onlan pek farketmedi bile. Öfkeli ve şaşkın seslere aldırmamaya çalışmakla meşguldü. Bir yandan da, bütün bu acayip insanlan kafama kim soktu, diye düşünüyordu. Tıpkı bir sabah uyandığında evinin bir gece içinde bir pansiyon ya da otele dönüştürüldüğünü öğrenmeye benziyordu. Bütün sesler dehşetle Jessie'nin düşündüğü şeyi yapabileceğine inanmadıklannı açıklıyorlardı. Ancak Jessie birdenbire bütün bunlann kendisine vız geldiğini anladı. Bu onun hayatıydı. *Onun.*

Bluzunu alarak kafasını içine soktu. Şoklar geçiren ve karmakarışık kafası için, bir gün önce havanın bu basit, kolsuz giysiyi giyeceği kadar sıcak olması, Tanrının varlığını kesinlikle kanıtlayan bir delildi. Jessie derileri soyulmuş sağ elini uzun bir kolun içinden kaydırmaya dayanabileceğini hiç sanmıyordu.

Neyse, boşver, diye düşündü. Bütün bunlar delice şeyler. Bunu bana söylemeleri için birtakım hayali seslere de ihtiyacım yok. Arabaya binip buradan gitmeyi düşünüyorum. Oysa bütün yapmam gereken iskemleyi biraz çekerek fişi tekrar prize sokmak. Herhalde neden kan kaybı. O yüzden geçici olarak çıldırdım. Tanrım, o iskemle yirmi kilo bile değil herhalde... Bu işi yaptım mı hemen kurtulurum!

Evet, ama aslında sorun iskemle değildi. Kurtarma servisinden

adamlann onu kocasının kemirilmiş, çıplak cesediyle aynı odada bulmaları fikri de olmadığı gibi. Telefon çalışsaydı bile yine de Mercedes'e binip gitmeye hazırlanacaktı. Bunu seziyordu. Polisi, ambulansı, hatta Deering Lisesi Bandosunu çağırmış olsaydı bile. Çünkü önemli olan telefon değildi. Hiç değildi hem de. Önemli olan... şey...

Önemli olan buradan hemen defolup gitmem, dedi içinden ve birdenbire titredi. Çıplak kollarının tüyleri diken diken oldu. Çünkü o şey geri gelecek.

Tam hedef! Sorun Gerald değildi, iskemle de. Kurtarma servisinden görevlilerin oraya gelip durumu gördükleri zaman neler düşünecekleri de. Hatta bunun telefonla da ilgisi yoktu. Sorun uzay kovboyuydu. Eski dostu Bay Felaket. İşte o yüzden dış dünyayla iletişim kurmaya çalışmak yerine giyiniyor ve kanlarını biraz daha etrafa sıçratıyordu. Yabancı yakında bir yerdeydi. Bundan emindi. Sadece karanlığın basmasını bekliyordu. Alacakaranlık da yakındı artık. İskemleyi iterek duvardan uzaklaştırmaya çalışır ya da onun arkasındaki toz ve örümcek ağlarının arasında dolaşırsa o şey içi kemik dolu çantasıyla geldiği zaman Jessie hâlâ burada olabilirdi. Yapayalnız hem de. Daha da kötüsü hâlâ yaşıyor olabilirdi.

Ayrıca ziyaretçisi telefon hatlarını *kesmişti.* Bunu bilmesi imkânsızdı... Ama kalbi yine de biliyordu bunu. İskemleyi çekerek fişi tekrar prize soksaydı, bütün bu işlerle uğraşsaydı bile telefonla yine de konuşamayacaktı. Bu telefon ölüydü. Mutfaktaki de, ön antredeki de.

Jessie o seslere, hem neden bu kadar telaşlanıyorsunuz, dedi. Ben sadece arabayla anayola kadar gitmeyi planlıyorum, hepsi o kadar. Bir su bardağıyla ayaküstü ameliyat yapmanın ve yarım litre kan kaybederek iki kişilik bir karyolayı odada itmenin yanında bu çocuk oyunu sayılır. Mercedes iyi bir araba. Bahçe yolu da dümdüz çıkıyor. 117 numaralı karayoluna saatte on beş kilometre hızla gideceğim. Karayoluna eriştiğim zaman kendimi Dakin'in Dükkânına gidemeyecek kadar bitkin hissedersem, arabayı çaprazlamasına park edeceğim. Farları yakacak ve birinin geldiğini görünce kornaya basacağım. Bu planımın başarılı olmaması için hiçbir neden yok. Yol, iki yöne doğru da iki

buçuk kilometre kadar dümdüz uzanıyor. Arabanın en önemli yanı kilitleri. Bindikten sonra kilitleyebileceğim kapılarım olacak. Ve *o şey* arabaya giremeyecek.

Ruth onu küçümsemeye çalıştı. *O şey!* Ama Jessie'ye sesinde korku varmış gibi geldi. Evet, Ruth bile korkuyordu.

«Evet, öyle,» diye cevap verdi Jessie. «Bana her zaman kafamı bir kenara itip daha çok kalbimin gösterdiği yolu izlemem gerektiğini söyleyen sen değil miydin? Tabii sendin ya! Ve şimdi kalbimin ne dediğini biliyor musun, Ruth? Tek şansımın Mercedes olduğunu söylüyor. Eğer buna gülmek istiyorsan gül... Ama ben kararımı verdim.»

Ruth'un gülmek istemediği anlaşılıyordu. Sessizleşmişti.

«Gerald arabadan inmeden hemen önce anahtarları bana verdi. Arka kanepeye uzanıp çantasını alabilmek için. O öyle yaptı, değil mi? Ah, Tanrım, lütfen bu hatırladığım şey doğru olsun.»

Jessle elini eteğinin sol cebine soktu ve orada sadece iki kâğıt mendil buldu. Sonra sağ elini uzatarak usulca o taraftaki cebe bastırdı. Araba anahtarıyla Gerald'ın son doğumgününde verdiği yuvarlak, 'esprili' iri anahtarlığın tanıdık kabarıklığını hissederek rahatladı ve soluğunu verdi. Anahtarlığın üzerinde «SENİ SEKSİ ŞEY» yazılıydı. Jessie tüm yaşamı boyunca kendini seksilikten hiç bu kadar uzak hissetmediğine karar verdi. Şimdi kendini bir eşya gibi hissediyordu. Ama bu da önemli değildi. Bu gerçekle de yaşayabilirdi. Anahtar cebindeydi. Önemli olan buydu. Anahtar bu korkunç yerden gitmesini sağlayacak biletti.

Ayakkabıları yan yana telefon masasının altında duruyorlardı. Ama Jessie yeteri kadar giyindiğine karar vererek koridor kapısına doğru döndü. Bir hasta gibi küçücük adımlar atarak ilerledi. O arada dışarı çıkmadan önce antredeki telefonu denemeyi de kendine hatırlatıyordu. Bunun bir zararı olmazdı.

Tam karyolanın başucundan geçerken ışık yine günü terketmeye başladı. Sanki batı penceresinden eğrilemesine giren parlak güneş ışınları bir reosta devresine bağlanmıştı. Biri reostayı kısıyordu. Işıklar sönükleşirken içlerinde dönüşen pırlanta tozları da kayboldular.

Jessie, «Ah, hayır, şimdi olmasın,» diye yakardı. «Lütfen... Herhal-

de şaka yapıyorsun.» Ama ışık sönükleşmeyi sürdürdü. Jessie birdenbire yine yalpalamaya başladığını farketti. Vücudunun üst kısmı havada gitgide daha genişleyen daireler çiziyordu. Karyolanın direğine tutunmaya çalıştı, onun yerine yeni kurtulduğu kanlı kelepçeyi tuttu.

Jessie'nin kafasında saçmasapan düşünceler birbirini kovaladı: 20 Temmuz 1963. 17.42. Tam tutulma. Bir tanık bulabilir miyim?

Birbirine karışan kokular genzine doldu. Jessie öğürmek istedi ama birdenbire çok bitkinleşmişti. Sendeleyerek iki adım daha atmayı başardı, sonra yüzükoyun kanlı yatağa yuvarlandı. Gözleri açıktı, zaman zaman kırpıyordu. Ama diğer bakımlardan boğularak ölen ve dalgaların ıssız bir kumsala attıkları bir kadın gibi gevşemiş vücuduyla hiç kımıldamadan yatıyordu.

34

Jessie kendine gelirken ilk düşüncesi,

bu karanlık, öldüğüm anlamına gelir, oldu.

İkincisi de şöyleydi: ölmüş olsaydım, sağ elim önce napalmlanmış, sonra da usturalarla doğranmış gibi sancımazdı. Üçüncü düşüncesiyse dehşet vericiydi. Etraf karanlık ve gözlerim de açık... Bana öyle geliyor. O halde güneş battı... Yattığı o iki aradaki yerden çabucak fırladı. Bilincini tümüyle yitirmemişti ama şok sonrasında görülen o bitkinlikle yatıyordu. Önce güneşin batması fikrinin neden bu kadar korkutucu olduğunu hatırlayamadı. Ve sonra...

(Uzay kovboyu... aşk canavarı)

her şeyi çabucak, elektrik çarpmış gibi hızla anımsadı. Ölününki kadar beyaz olan o dar yanaklar, geniş alın, ısrarla bakan gözler...

Jessie yarı baygın yatarken rüzgâr yeniden şiddetlenmişti. Arka kapı çarpıyordu yine. Bir an sadece kapı ve rüzgârın gürültüsü duyuldu. Sonra uzun, kararsız bir uluma etrafta yankılandı. Jessie bunun o zamana kadar duyduğu seslerin en korkuncu olduğuna inandı. Herhal-

de ölmeden diri diri gömülen biri tabutundan canlı ama çıldırmış halde çıkanldığı zaman böyle bağırırdı.

Ses endişelerle dolu gecede hafifleyerek kesildi. (Evet geceydi. Bu kuşku götürmezdi.) Ama ses bir dakika sonra tekrar duyuldu. İnsanca olmayan, budalaca bir dehşet dolu, tiz bir ses. Bu ses Jessie'nin çevresini hızla, canlı bir şeymiş gibi sardı. Yatakta çaresizce titreyerek ellerini kulaklarına götürdü. Kulaklarını tıkadığı halde o korkunç feryat üçüncü kez yükselince yine de duydu.

Jessie, «Ah, yapma...» dedi. Hiç bu kadar üşümemişti. Çok soğuktu, çok soğuk, çok soğuk. «Ah, yapma... yapma.»

Uluma rüzgârlı geceye karışarak kayboldu ve hemen tekrar başlamadı. Jessie soluk alacak ve uluyanın sadece bir köpek olduğunu anlayacak kadar zaman bulabildi. Herhalde *o* köpekti bu. Kocasını kendi kişisel McDonald lokantasına çeviren hayvan. Sonra feryat yeniden başladı. Doğal dünyadan herhangi bir yaratığın böyle bir ses çıkarabileceğine inanmak olanaksızdı. İrlanda'da haykırışlarıyla evden bir ölünün çıkacağını açıklayan o doğaüstü yaratık ya da kalbine çakılan kazık yüzünden kıvranan bir vampir olmalıydı. Uluma yükselerek en tiz noktasına erişirken Jessie hayvanın neden öyle sesler çıkardığını anladı.

O şey geri gelmişti. Köpek de bunu biliyordu, nasılsa hissetmişti.

Jessie'nin bütün vücudu ürperdi. Telaşla ziyaretçisinin bir gece önce durduğunu gördüğü köşeye baktı. O yaratığın bir inci küpeyle bir ayak izi bıraktığı yere. Karanlıkta onların ikisini de görmek mümkün değildi. (Tabii orada gerçekten öyle şeyler vardıysa.) Ancak Jessie bir an yaratığın kendisini gördüğünü sandı ve bir çığlığın gırtlağına doğru yükseldiğini hissetti. Gözlerini sıkı sıkı yumdu, sonra tekrar açtı. Batı penceresinin dışında ağaçların rüzgârın sürüklediği gölgelerinden başka bir şey göremedi. O tarafta, çamların kıvrılıp bükülen siluetlerinin gerisinde ufukta gitgide hafifleyen altın bir şerit vardı.

Saat yedi olabilir. Ama batan güneşin son ışıklarını görebiliyorum. Öyleyse o kadar geç değil. Bu da benim sadece bir saat... en fazla bir buçuk saat kendimden geçtiğimi gösterir. Belki de buradan çıkıp gitmekte henüz geç kalmadım. Belki de...

Köpek bu sefer *çığlıklar* atmaya başladı. Jessie'nin içinden de hay-

vana çığlıklarla karşılık vermek geldi. Karyolanın ayakucundaki direklerden birini kavradı... ve birdenbire yataktan ne zaman kalktığını hatırlamadığını farketti. Köpek onu böylesine sarsmıştı.

Kendine hakim ol, kızım. Derin bir nefes al ve kendine hakim ol.

Jessie de *gerçekten* derin bir soluk aldı. Havayla birlikte içini çektiği koku ona tanıdık geldi. Bunca yıl onu etkileyen tatsız madensi kokuya benziyordu. Jessie için seks, su ve baba anlamına gelen koku. Ama duyduğunun *tam tamına* böyle olduğu da söylenemezdi. Ona başka bir koku ya da kokular karışmış gibiydi. Eski sarmısak... asırlık soğan... kir... belki yıkanmamış ayaklar. Koku Jessie'nin yıllardan oluşan bir kuyuya yuvarlanmasına neden oldu. Kalbine çocukların hissettikleri sözlerle anlatılamayan, o çaresiz dehşet doldu. Çocuklar yatağına giren yüzü de, adı da olmayan bir yaratığın... bir şeyin bir ayaklarını uzatmalarını ya da ellerini sarkıtmalarını sabırla beklediğini sezdikleri zaman böyle korkarlardı...

Rüzgâr uğuldadı. Kapı çarptı. Daha yakında bir yerde bir tahta usulca gıcırdadı. Gürültü etmemeye çalışan biri üzerine basınca tahtalar böyle gıcırdardı.

Jessie'nin kafası, *o geri döndü,* diye fısıldadı. Şimdi bütün sesler konuşuyorlardı. Birbirlerine karışmış, bir örgü oluşturmuşlardı. *Köpek onun kokusunu alıyor işte. Senin aldığın koku da o. Tahtanın gıcırdamasına da o neden oldu. Dün gece burada olan o şey seni almaya geldi.*

«Ah, Tanrım,» diye inledi. «Yalvarırım. Hayır. Ah hayır, Tanrım, hayır. Ah, Tanrım, hayır. Ah, sevgili Tanrım, bu doğru olmasın.»

Jessie hareket etmeye çalıştıysa da, ayakları donarak yere yapışmış, sol eli de karyolanın direğine çivilenmişti sanki. Korkusu onun hareket etmesini engelliyordu. Yaklaşan farlar yolun ortasında yakalanan bir geyik ya da tavşanı dondurduğu gibi. Jessie de orada duracak, o şey yanına gelinceye, onu *almaya* gelinceye kadar usulca inleyecek ve dua etmeye çalışacaktı. O uzay kovboyu ve aşk hasatçısı, kapı kapı dolaşıp ölüm satan, çantası Fuller fırçaları ya da Amway yerine kemikler ve yüzüklerle dolu olan o yaratık.

Köpeğin çığlığa benzeyen uluması yine yükseldi. Jessie'nin *kafası-*

nın içinde yankılandı. Bu sesin onu çıldırtacağına kesinlikle inandı.

Ben rüya görüyorum, diye düşündü. O yüzden ayağa kalktığımı hatırlamıyorum. Rüyalar kafanın *Reader's Digest*'in Kısaltılmış Kitaplarının karşıtıdır. İnsan rüya görürken öyle önemsiz şeyleri hiçbir zaman hatırlamaz. Evet, ben bayıldım... *bu* gerçekten oldu. Ama derinlere dalıp komaya gireceğim yerde yukarıya çıktım ve normal bir uykuya daldım. Galiba bu kanamanın durduğu anlamına geliyor. Çünkü kan kaybından ölmek üzere olan insanlar son nefeslerini verirken kâbuslar görmezler. Ben şimdi uyuyorum, hepsi o kadar. Uyuyorum ve kâbusların en korkuncunu görüyorum.

İnsanı rahatlatan harika bir düşünceydi. Tek bir kötü yanı vardı. Doğru değildi. Şifonyerin yanında duvarda dans eden ağaç gölgeleri gerçekti. Eve yayılan acayip koku da öyle. Jessie uyanıktı ve oradan kaçması gerekiyordu.

«Kımıldayamıyorum...» diye inledi.

Ruth ona sertçe, *pekâlâ kımıldayabilirsin,* dedi. *O lanet olasıca kelepçelerden sadece korkudan ölmek için kurtulmadın, kızım. Haydi, davran artık, sana bunu nasıl yapacağını söylememe gerek yok, değil mi?*

Jessie, «Hayır,» diye fısıldadı ve sağ elinin üzerini hafifçe karyolanın direğine vurdu. Anında müthiş bir acı duydu. Onu yakalamış olan panik kıskacı camdanmış gibi paramparça oldu. Köpek yine kanı donduracak gibi uluduğunda Jessie onu hayal meyal duydu. Eli daha yakındı ve köpekten daha da ısrarla uluyordu.

Şimdi ne yapman gerektiğini yine biliyorsun değil mi, kızım?

Evet... oradan bir hırsız gibi çabucak kaçmanın zamanı gelmişti. Bir an aklına Gerald'ın tüfeği geldi. Ama sonra bu fikri bir kenara itti. Tüfeğin nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Hatta bu evde olup olmadığını bile bilmiyordu.

Titreyen bacaklarıyla odada ağır ağır ve dikkatle ilerledi. Dengesini kaybetmemek için yine sol elini öne doğru uzatmıştı. Yatak odasının kapısının dışında koridora sanki dönen bir atlıkarıncanın gölgesi düşüyordu. Sağda misafir yatak odasının kapısıyla solda Gerald'ın çalışmak

için kullandığı diğer küçük odanın kapısı açıktı. Daha aşağıda solda mutfak ve oturma odasına açılan kemer vardı. Sağda ise iyice kapatılmamış olan arka kapı... Mercedes... ve belki de özgürlük.

Jessie, elli adım, diye düşündü. Bundan daha fazla olamaz. Hatta belki de daha az. Haydi yürü bakalım, tamam mı?

Ama önce gitmek istemedi. Son yirmi sekiz saat kadarlık sürede onun çektiklerine katlanmamış birine çok garip gelebilirdi ama yatak odası Jessie için bir tür acı sığınaktı yine de. Ama koridor... orada herhangi bir şey sinsice bekliyor olabilirdi. *Herhangi bir şey.* Sonra evin batı tarafına bir şey çarptı. Hemen pencerenin dışına. Sanki biri bir taş atmıştı. Jessie verandanın hemen yanındaki yaşlı mavi ladinin cama çarptığını anlamadan önce köpek gibi korkuyla hafifçe uludu.

Punkin hemen, *kendine gel,* diye azarladı onu. *Kendine gel ve buradan çıkıp git.*

Jessie de azimle sendeleyerek ilerledi. Sol kolu hâlâ öndeydi. İlerlerken usulca adımlarını sayıyordu. On beşinci adımda Geráld'ın çalışma odasına erişti. Aynı anda alçak, tekdüze bir hışırtı duydu. Eski bir radyatörden kaçan buharın sesine benziyordu. Bu sesi önce çalışma odasına bağlamadı. Hışırtıyı kendisinin çıkardığını sandı. Sonra on altıncı adımı atmak için sağ ayağını kaldırırken ses şiddetlendi. Bu kez sese daha dikkat edince onu kendisinin *çıkaramayacağını* anladı. Çünkü o soluğunu tutmuştu.

Çok ağır ağır başını çalışma odasına doğru çevirdi. Kocası artık bir daha orada hukuk dosyaları üzerinde çalışamayacak, ekleme Marlboro sigaraları içerek Beach Boys'un eski liste başı olmuş şarkılarını mırıldanamayacaktı. Ev, Jessie'nin etrafında oldukça dalgalı bir denizde ilerleyen eski bir gemi gibi gıcırdıyordu. Rüzgâr soğuk havayı ona çarparken çeşitli eklemleri gacırdamaya başlamıştı. Şimdi çarpan kapıdan başka vuran bir panjurun sesini de duyuyordu. Ama bu sesler başka bir yerlerden geliyorlardı. Eşlerin kelepçelenmedikleri, kocaların dinlemeyi reddetmedikleri ve gece yaratıklarının usulca sokulmadıkları başka bir dünyadan. Jessie başını çevirirken boynundaki kas ve kirişlerin eski somyaların yayları gibi gıcırdadığını duyuyordu. Gözleri kömür korları yuvalarında zonkluyorlardı.

Jessie'nin kafası, bakmak istemiyorum, diye haykırıyordu. Bakmak istemiyorum! Görmek istemiyorum!

Ama bakmamak elinde değildi. Rüzgâr uğuldar, arka kapı vurur, panjur çarpar ve köpek de tekrar ulumaya başlayarak ilikleri donduran sesini helezonlar çizdirerek ekime özgü kara gökyüzüne doğru yollarken sanki görünmeyen eller Jessie'nin başını çeviriyorlardı. Başı ölmüş kocasının çalışma odasına bakabilinceye kadar döndü. Ve, evet, işte orada Gerald'ın Eames koltuğunun yanında ve kaydırılarak açılan cam kapının önünde uzun boylu biri duruyordu. Dar beyaz suratı karanlıkta uzatılmış bir kafatasına benziyordu. Ayaklarının arasındaki hatıralarla dolu çantası dörtköşemsi kara bir gölge gibiydi.

Jessie haykırmak için derin bir soluk aldı. Ama ağzından sadece düdüğü bozulmuş bir çaydanlığınkine benzeyen bir ses çıktı. *«Huhhhhh aaaahhhhhhhh»*

Sadece bu. Başka hiçbir ses çıkmadı.

O başka dünyada bir yerde sıcak idrar bacaklarından aşağıya akıyordu. Rekorların kırıldığı bugünde ikinci kez altını ıslatmıştı. Rüzgâr yine o öteki dünyada uğulduyor, evi kemikleri üzerinde sarsıyordu. Mavi ladin dalını tekrar batı duvarına vurdu. Gerald'ın çalışma odası dans eden gölgelerden oluşan bir koy gibiydi. Jessie'nin neyi gördüğünü kavraması yine zorlaşmıştı... Hatta gerçekten bir şey görüp görmediğini anlamadı.

Köpek dehşet dolu tiz bir sesle uludu. Jessie, ah, dedi içinden. Onu sen de görüyorsun. Bu kesin. Dışarıdaki köpek gibi onun kokusunu iyice alamıyorsun. Ama o yaratığı görüyorsun.

Ziyaretçisi onun bu konudaki son kuşkularını da gidermek istiyormuş gibi başını öne doğru uzattı. Bir merak parodisiydi bu. Jessie onu bir an açıkça ama neyse ki kısaca gördü. Bu surat, insan hatlarını kopya etmeye çalışan ama pek başarılı olmayan bir yabancı yaratığın yüzüydü. Bir kere fazla dardı. Jessie'nin o zamana dek gördüğü suratların hepsinden dar hatta. Burnu ancak tereyağ bıçağı kalınlığındaydı. Geniş alnı acayip bir bahçe soğanı gibi şiş ve yumruydu. Gözleri ince ters V harflerine benzeyen kaşlarının altında sadece kara birer daireydi.

Etli, karaciğer rengi dudaklan hem sarkıyor, hem de eriyormuş gibiydiler.

Jessie dehşetten oluşan bir kürenin içinde bazen varolabilen ve bir ampulün ışıklı teline benzeyen o parlak, dar, kafa berraklığıyla, hayır, erimiyor, diye düşündü. Erimiyor. Bu yaratık gülümsüyor. Bana gülümsemeye çalışıyor.

Sonra yaratık çantasını almak için eğilince Tanrıya şükür, o dar ve gelişmemiş suratı yine görünmez oldu. Jessie sendeleyerek bir adım geriledi. Bağırmaya çalıştı ama yine sadece fısıldayabildi. Hafif, cam şıkırtısını andıran bir sesti bu. Saçaklann altında inleyen rüzgârın sesi daha yüksekti.

Jessle'nin ziyaretçisi doğruldu. Çantayı bir ellyle tutuyor, dlğerlyle de kilidini açıyordu. Jessle iki şeyi farketti; Istedlğl için değil, sadece kafasının algıladıkları arasında istediklerini seçme yeteneğlnl kaybetmesi yüzünden. Bunlardan ilki daha önce farkettlği kokuyla llgllydl. Bunun sarmısak, soğan, ter ya da kirle ilglsi yoktu. Çürüyen etin kokusuydu bu. İkincisiyse yaratığın kollanyla ilgiliydi. Artık o şeye daha yakındı ve daha iyi görebiliyordu. (Böyle olmamasını diliyordu ama durum böyleydi.) Yaratığın kolları onu eskisinden daha da fazla etkiledi. Bu acayip, çok uzun şeyler rüzgârın uçurduğu gölgelerin arasına bir ahtapotun kollan gibi dalgalanıyorlardı. O şey, Jessie'nin takdirini bekliyormuş gibi çantayı ona doğru uzattı. İri bir balıkçı sepetine benzeyen sandığımsı bir şeydi.

Jessie, böyle bir şeyi daha önce de gördüm, diye düşündü. Bilmiyorum eski bir televizyon programında mı, yoksa gerçek yaşamda mı, ama böyle bir şeyi gördüm. Küçük bir kızken. Onu kapısı arkada olan uzun, siyah bir arabadan çıkarmışlardı.

Jessie'nin içlnde yumuşak ve uğursuz bir UFO sesi konuşmaya başladı. *Jessie, vakti zamanında, Başkan Kennedy'nin hâlâ sağ olduğunu ve bütün küçük kızların 'Punkin' diye çağırıldığı günlerde henüz plastik ceset torbaları icat edilmemişti. Yani güneşin tutulduğu çağda diyelim. O günlerde böyle kutular çok görülürdü. Çeşitli boydaydılar. Erkekler için ekstra büyük. Altı aylık düşük çocuklar için küçük. Senin*

arkadaşın hatıralarını eski tip cenazecilerin eski tip ceset sandığında saklıyor, Jessie.

Jessie başka bir şeyin daha farkına vardı ve neden daha önce akıl edemediğine şaştı, çünkü öyle belirgindi ki... Ziyaretçisinin o kadar kötü kokmasının nedeni ölü olmasıydı. Gerald'ın çalışma odasındaki babası değildi. Ama yine de yürüyen bir ölüydü.

Hayır... Hayır... olamaz...

Ama öyleydi işte. Aynı kokuyu Gerald'da da duymuştu. Yaklaşık üç saat kadar önce Gerald'ın *içinde* duymuştu. Etinin içinde sanki sadece ölülerin yakalanabileceği egzotik bir hastalıkmış gibi kaynıyordu.

Şimdi ziyaretçisi sandığı tekrar açarak ona doğru uzatıyordu. Jessie yine kemik yığınları arasında altının ışıltısını ve pırlantaların pırıltısını gördü. Ölü adamın dar elini hasırdan yapılmış ölü sandığına sokup içindekileri karıştırmasını seyretti. Herhalde bu sandıkta vaktiyle bebeklerin ya da çok küçük çocukların ölüleri yatmıştı. Jessie kemiklerin kasvetli şıkırtı ve tıkırtılarını duydu.

Dehşetten ipnotize olmuş gibi bakmaktaydı. Aklı gidiyor, Jessie onun gittiğini hissediyordu. Neredeyse işitecekti de. Ve bu Tanrının yeşil dünyasında yapabileceği hiçbir şey de yoktu.

Evet, var! Kaçabilirsin! Kaçman gerekiyor! Hemen, şimdi kaçmalısın!

Punkin çığlıklar atıyordu... Ama çok uzaklardaydı. Jessie'nin kafasının içindeki derin, kayalık bir yarda kaybolmuştu. Orada pek *çok* yar olduğunu keşfetmeye başlıyordu Jessie. Pek çok karanlık, dönemeçli, hiç güneş ışığı görmemiş uçurum ve mağaralar da. Güneş tutulmasının o yerlerde hiçbir zaman sona ermediği söylenebilirdi. İnsan kafasının bir mezardan başka bir şey olmadığını anlamak ilginçti. Karşısındaki gibi acayip sürüngenlerin dibinde süründükleri kara bir çukurun üzerine yapılmış bir mezar. Evet, çok ilginçti...

Köpek dışarıda ulurken Jessie sonunda sesini çıkarmayı başarabildi. O da bağırıyor, köpek gibi uluyordu şimdi. Bu sesi duyan biri, bağıranın aklının çoğunu kaybetmiş olduğunu düşünürdü. Jessie bir tımar-

hanede böyle sesler çıkardığını hayal edebiliyordu. Yaşamının sonuna dek böyle sesler çıkardığını kolaylıkla hayal edebiliyordu hem de.

Jessie, hayır! Dayan! Kafana hakim ol ve kaç! Hemen buradan kaç!

Ziyaretçisi ona gülümserken dudakları kırışıp dişetleri ortaya çıkıyor, ağzının dibinde altınlar ışıldıyordu. Jessle'ye Gerald'ı hatırlatan ışıltılardı bunlar. Altın dişler. Bu yaratığın altın dişleri vardı. Bundan da...

Bundan da onun gerçek olduğu anlaşılıyor. Evet. Ama biz zaten bunu tespit ettik, öyle değil mi? Şimdi geride kalan tek soru şu: Sen ne yapacaksın? Bir fikrin var mı, Jessie? Eğer varsa hemen açıklaman iyi olur! Çünkü zaman çok çok azaldı!

Hortlak öne doğru bir adım attı. Küçük sandığı hâlâ açık tutuyordu. Sanki Jessie'nin içindekileri hayranlıkla incelemeslnl bekliyormuş gibi. Yaratığın boynunda acayip bir gerdanlık vardı. O yoğun ve pis koku gitgide artıyordu. Jessie ziyaretçinin attığı adımı dengelemek için gerilemeye çalıştı ama ayaklarını oynatamadı. Tabanlan sanki yere yapışmıştı.

Ruth, *seni öldürmek niyetinde, kızım,* dedi. Jessie bunun doğru olduğunu anladı. *Buna izin verecek misin?* Ruth'un sesinde şimdi ne öfke vardı, ne de alay. Sadece merak vardı bu seste. *Bütün olanlardan sonra ona izin mi vereceksin gerçekten?*

Köpek uludu. El, sandığı karıştırdı. Kemikler fısıldaştılar. Pırlantalar ve yakutlar sönük gece-ateşlerini pırıldattılar.

Jessie kendi yüzüklerini tuttu. Bunu neden yaptığı bir yana, ne yaptığının bile farkında değildi. Sol elinin dördüncü parmağındaki yüzüklerini sağ elinin durmadan titreyen baş ve işaret parmaklarıyla tuttu. Parmaklarını sıkarken elinin üzerindeki sancı yine uzaklarda bir yerdeydi. Evlilik yılları boyunca bu yüzükleri hemen hemen hep takmıştı. Onları son kez çıkarmaya kalktığında parmağını sabunlamak zorunda kalmıştı. Ama bu sefer öyle olmadı, yüzükler parmağından kolaylıkla kaydılar.

Kanlı sağ elini yaratığa doğru uzattı. O şey çalışma odasının kapısının hemen yanındaki kitaplığa kadar gelmişti artık. Yüzükler avucunda, bileğindeki uydurma bandajın aşağısında mistik bir sekiz sayısı oluştu-

ruyordu. Yaratık durdu. Biçimsiz etli dudaklarındaki gülümseme yeni bir ifade yüzünden silinir gibi oldu. Bu öfke ifadesi olabilirdi. Ya da sadece şaşkınlık.

Jessie sert bir homurtuyla, «İşte,» dedi. «İşte. Onları al. Onları al ve yakamı bırak.»

Yaratık daha hareket edemeden yüzükleri ağzı açık sandığa attı. Bozuk paraları New Hampshire turnikesindeki «Tam Ücret» yazılı kutulara attığı gibi. Şimdi yaratıkla Jessie'nin arasında bir buçuk metre bile yoktu. Sandığın ağzı da genişti. İki yüzük de içine düştü. Jessie nikâh ve nişan yüzükleri yabancıların kemiklerine çarparken çıkan sesi duydu.

O şeyin dudakları yine kırıştı ve dişleri gözüktü. Yaratık boğuk boğuk, hışırtılı hışırtılı, ıslığa benzeyen bir ses çıkardı. Öne doğru bir adım daha attı. Ve bir şey... Jessie'nin kafasının dibinde olanlara inanamıyormuş gibi sersem sersem yatan bir şey uyandı.

«Hayır!» diye haykıran Jessie dönüp yalpalaya yalpalaya koridorda ilerledi. Rüzgâr uğulduyor, kapı çarpıyor, panjur vuruyor ve köpek uluyordu. *O şey hemen arkasındaydı.* Evet, arkasındaydı. Hışırtılı sesini duyuyordu. Yaratık her an ona doğru uzanabilirdi. Bir ahtapotunki kadar uzun olan kolun ucunda adeta uçan, dar ve beyaz eliyle uzanabilirdi ona. Jessie çürüyen beyaz parmakların boynuna sarıldıklarını hissederdi...

Kendini arka kapıda buldu. Kapıyı açıyor ve verandaya devrilircesine çıkarken kendi sağ ayağına takılıyordu. Düşüyordu şimdi. Ama yere yuvarlanırken nasılsa solunun üzerine düşmesi için vücudunu çevirmeyi kendi kendisine hatırlatıyordu. Jessie de öyle yaptı. Ama yine de yere gözlerinin önünde yıldızların uçuşmasına neden olacak kadar şiddetle çarptı. Yuvarlanarak arkaüstü döndü. Başını kaldırıp kapıya baktı. Uzay kovboyunun dar beyaz suratının tel geçirilmiş kapıda belireceğini sanıyordu. Ama öyle olmadı. Artık o hışırtılı sesi de duymuyordu. Tabii bütün bunlar o kadar önemli değildi. O şey her an ortaya çıkar, onu yakalayarak gırtlağını parçalardı.

Jessie çırpınarak ayağa kalktı. Bir adım attı. Sonra hem şok, hem

de kan kaybı yüzünden titreyen bacakları ona ihanet ettiler. Jessie'yi tekrar yere, çöpün atıldığı telle örtülü ku'unun yanındaki tahtaların üzerine devirdiler. Jessie inleyerek yattığı yerden gökyüzüne baktı. Dörtte üç büyüklüğündeki ayın tel tel yaldızladığı bulutlar, batıdan doğuya delice bir hızla kaymaktaydı. Gölgeler yüzünder. hayali dövmeler gibi geçiyorlardı. Sonra köpek tekrar uludu. Jessie artık dışarda olduğu için sesi çok daha yakından geliyordu. Bu da ona ihtiyacı olan o birazcık ek dürtüyü sağladı. Çöp bidonunun meyilli alçak tepesine uzanıp etrafı araştırarak kulpu buldu, kendini yukarı çekmek için ondan yararlandı. Ayağa kalkınca da dünya sağa sola kaymayı durduruncaya kadar kulpu sıkıca tuttu. Sonra onu bıraktı ve ağır ağır Mercedes'e doğru gitti. Şimdi dengesini bulmak için iki kolunu birden öne uzatmıştı.

İrileşmiş gözlerle, telaşla geriye baktı ve hayretle, ev ay ışığında ne kadar da bir kuru kafaya benziyor, diye düşündü. Kapı ağzı, pencereler gözleri. Ağaçların gölgeleri de saçları...

Sonra aklına başka bir şey geldi. Herhalde komikti, çünkü rüzgârlı gecede çığlık çığlığa güldü.

Ve beyin... beyini unutma. Tabii beyin Gerald. Evin ölen ve çürüyen beyni.

Arabanın yanına gelince daha da gürültülü kahkahalar attı. Köpek de ona uluyarak karşılık verdi. Köpeğimin pireleri var, diye düşündü. Onun dizlerini ısırıyorlar. Kendi dizleri büküldü ve bahçe yoluna yığılmamak için kapının tokmağını yakaladı. Bu arada hâlâ gülüyor, hiç susmuyordu. Neden güldüğünü kendi de anlayamıyordu. Kafasının kendini savunmak için kapanan bölümleri ilerde uyanırlarsa o zaman belki anlayabilecekti. Ama bu da oradan kaçıncaya dek olamayacaktı. Tabii kaçabilirse.

Eninde sonunda bana kan verilmesi gerekecek sanırım, diye düşünmesi yine kahkahalar atmasına neden oldu. Sol elini beceriksizce sağ cebine doğru uzattı. Anahtarı almaya çalışırken burnuna yine o koku geldi ve yaratığın elinde hasır sandıkla hemen arkasında durduğunu anladı.

Jessie başını çevirdi. Dudakları hâlâ gülümseyişle titriyor, gırtlağın-

dan kahkahalar yükseliyordu. Bir an o dar yanakları ve dipsiz kuyulara benzeyen ısrarlı bakışlı gözleri gerçekten gördü. Ama onları sadece

(Güneş tutulması)

çok korktuğu için gördü. Orada *gerçekten* bir şey olduğu için değil. Arka veranda hâlâ boştu. Tel geçirilmiş kapı yüksek kara bir dikdörtgen gibiydi.

İyi-*Eş* Burlingame, *ama yine de acele etmelisin,* dedi. *Evet, fırsat varken bir hırsız gibi kaçmalısın. Sen de böyle düşünmüyor musun?*

Jessie başını salladı. «Rüzgâr gibi uçacağım.» Anahtarı cebinden çıkarırken yine güldü. Az kalsın anahtarlar parmaklarının arasından kayıyordu. Ama iri plastik anahtarlığı yakaladı. «Seni seksi şey!» diyerek deli gibi güldü. Aynı anda arka kapı çarptı ve aşk hortlağı ölü kovboy kemik tozlarından oluşan kirli beyaz bir bulutun içinde evden fırladı. Ama Jessie döndüğünde (az kalsın o iri anahtarlığa rağmen anahtarları yine de düşürecekti) orada hiçbir şey yoktu. Kapıyı rüzgâr çarpmıştı. Başka bir şey yoktu.

Şoför yerinin kapısını açıp Mercedes'in direksiyonuna doğru kaydı. Titreyen bacaklarını içeriye çekmeyi de başardı. Kapıyı çarparak kapattı. Bütün kapıları (ve tabii bagajı da) kilitleyen ana kilidin düğmesini iterken (bu dünyada Almanlar kadar becerikli insanlar yoktu doğrusu) müthiş bir rahatlık duydu. Rahatlık ve bir şey daha. Akıla benziyordu... Jessie yaşamı boyunca onun tatlı ve kusursuz dönüşüyle kıyaslanacak hiçbir şey hissetmediğini düşündü... Tabii musluktan içtiği ilk su dışında. Onun her zaman şampiyon olacağını seziyordu.

«Orada çıldırmaya ne kadar yaklaştım? Gerçekten ne kadar?»

Ruth Neary, *belki de bunu hiçbir zaman kesinlikle öğrenmek istemeyeceksin, kızım,* diye cevap verdi.

Evet, belki bu doğruydu. Jessie anahtarı sokup çevirdi. Hiçbir şey olmadı.

Son kahkahaları da kesiliverdi ama Jessie paniğe kapılmadı. Kendini hâlâ aklı başında hissediyordu. *Düşün, Jessie.* Öyle yaptı ve cevabı hemen hemen anında aldı. Mercedes'in yaşı ilerliyordu. (Jessie onların ihtiyarlamak gibi bayağı bir şey yaptıklarından hiç emin değildi.) Alman

beceriksizliği olsun olmasın, son zamanlarda sinir bozucu bazı oyunlara başlamıştı. Bunlardan biri de marş almamasıydı. Sürücünün o zaman iki kanepenin arasındaki konsoldan uzanan vites kolunu yukarı çekmesi gerekiyordu. Anahtarı çevirirken kolu çekmek için iki el gerekliydi. Jessie'nin sağ eli artık korkunç zonkluyor, onu kolu hızla kaldırmak için kullanma fikri içini titretiyordu. Sadece can acısından değil, bu hareketin bileğinin iç tarafındaki derin yarığın açılmasına neden olacağından korkuyordu.

«Tanrım, yalvarırım,» diye fısıldadı. «Şimdi burada biraz yardıma ihtiyacım var.» Anahtarı tekrar çevirdi. Ama yine bir şey olmadı. Şimdi aklına yeni bir fikir kötü huylu bir hırsız gibi girdi: Arabayı çalıştıramamasının basit bir arızayla hiçbir ilgisi yoktu. Bu da ziyaretçisinin işiydi. O yaratık telefon hatlarını kestiği gibi, Mercedes'in distribütör kapağını koparırcasına yerinden çıkarıp koruya fırlatmıştı.

Kapı çarpınca Jessie endişeyle o yana doğru baktı. Bir an karanlık kapıda yaratığın beyaz, sırıtkan suratını gördüğüne inandı. Bir iki dakika sonra dışarı çıkacak, bir taş kaparak arabanın penceresini kıracaktı. Sonra dağılmaz camın kalın parçalarından birini a'ıp...

Jessie sol elini önünden uzattı ve kolun tokmağını olabildiğince yukarıya itti. (Aslında pek de yerinden oynamışa benzemiyordu.) Sonra sağ elini beceriksizce direksiyonun alt kavisinden içeri sokarak anahtarı yakalayıp çevirdi.

Yine bir şey olmadı. Sadece onu seyreden canavarın sessiz, hışırtılı kahkahası etrafta titreşti. Jessie bu kahkahayı gayet iyi duydu. Sadece kafasının içinde olsa bile.

«Tanrım lütfen!» diye bağırdı. «Bir kere olsun şansım yardım edemez mi? Kahretsin!» Kol avucunun altında hafifçe kıpırdadı. Jessie anahtarı çalıştırma noktasına doğru çevirince motor kükreyerek canlandı. *Ja, mein Führer!* Farları yakınca bahçe yolundan bir çift parlak, turuncumsu göz ona öfkeyle baktı. Jessie haykırdı. Kalbinin damarlarını koparırcasına gırtlağına sıçrayıp onu boğmak istediğini hissetti. Tabii yoldaki köpekti. Bir bakıma Gerald'ın son müvekkili sayılabilecek o başıboş hayvan.

Eskiden adı Prens olan köpek hiç kımıldamadan durdu. Bir an farların parlak ışığı yüzünden gözleri kamaşmıştı. Jessie tam o sırada vitesi indirmiş olsaydı arabayı sürecek ve hayvanı öldürecekti. Böyle yapmak aklına gelmedi değil. Ne var ki, köpeğe duyduğu korku ve nefret kaybolmuştu. Hayvanın ne kadar sıska olduğunu görüyordu. Dulavrat otlarının kıtıklaşmış tüylerine nasıl yapıştığını da. Bu post hayvanı yaklaşan kışa karşı fazla koruyamayacak kadar inceydi. Jessie en çok köpeğin ışıklardan nasıl kaçtığını farketti. Hayvan büzülmüş, kulakları düşmüş ve arka kısmını bahçe yoluna dayayarak sanki küçülmüştü.

Jessle, bunun mümkün olmadığını sanmıyordum, diye düşündü. Ama galiba benden daha da kötü durumda olan bir canlıyla karşılaştım.

Sol elinin ayasıyla Mercedes'in kornasına vurdu. Klaksondan hafif bir ses çıktı. Komanın sesinden çok bir geğirmeyi andırıyordu. Ama köpeği harekete geçirmek için yeterli oldu. Hayvan dönüp arkasına bakmadan koşarak koruya daldı.

Sen de onun gibi yap, Jess. Hâlâ fırsat varken buradan kaçmaya bak.

İyi fikirdi. Aslında *tek* fikirdi zaten. Yine sol elini önünden uzatıp arabayı sürmek için vites kolunu indirdi. Araba taş döşeli bahçe yolundan ağır ağır çıkmaya başladı. İki yanda rüzgârın sarstığı ağaçlar gölge dansçıları gibi titreyip oynuyorlar, sonbaharın ilk döner yaprak hortumlarını gece gökyüzüne doğru yolluyorlardı. Jessie hayretle, bu işi yapıyorum, diye düşündü. Bunu gerçekten yapıyorum. Buradan kaçıyorum.

Bahçe yolundan tekerleklerin açtığı patikaya doğru çıkıyordu. Böylece koy yoluna erişecekti. O da onu 117 numaralı karayoluna ve uygarlığa götürecekti. Dikiz aynasında evin küçülüşünü seyretti. (Rüzgârlı ekim mehtabında her zamankinden daha çok beyaz dev bir kurukafaya benziyordu.) O yaratık gitmeme neden izin verdi, diye merak etti. Gerçekten kaçmama göz yumuyor mu? Gerçekten?

Jessie'nin bir yanı, Kashwakamak Gölünün kenarındaki evin büyük yatak odasından ve kelepçelerden hiçbir zaman kaçamayacak olan,

korkudan çıldırmış yanı ona kesinlikle yaratığın kaçmasına göz yummayacağına söyledi. O hasır sandıklı yaratık onunla oynuyordu. Bir kedinin yaralı bir fareyle oynadığı gibi. Daha fazla ilerleyemeden ve bahçe yolunun tepesine yetişemeden yaratık peşinden koşarak gelecekti. Resimli romanlardakilere benzeyen upuzun bacaklarıyla aradaki açıklığı kapatacaktı. Yine resimli romanlara yakışan uzun kollarıyla arka tamponu yakalayarak arabayı durduracaktı. Almanların becerikliliği iyiydi hoştu ama karşısında ölüler dünyasından gelmiş biri olduğu zaman.... eh....

Ev dikiz aynasında küçülmeyi sürdürdü... arka kapıdan da hiçbir şey çıkmadı. Jessie bahçe yolunun sonuna erişerek sağa saptı. Uzun farlarının ışığını izleyerek dar toprak patikadan koy yoluna doğru inmeye başladı. Arabayı sol eliyle sürüyordu. Her iki ya da üç ağustosta bir, yazları tatile gelenlerden oluşan bir gönüllü grubu, genellikle dedikodu ve birayla güç kazanarak koy yoluna uzanan patikanın yanlarındaki çalılıkları budar, sarkan dalları keserdi. Ama bu iki araya düşen bir yıldı ve patikada arabanın tepesine ya da gövdesine her vuruşunda Jessie biraz büzülüyordu.

Ama yine de *kaçıyordu.* Yıllar boyunca öğrendiği işaretler farların ışığında teker teker beliriyor, sonra da geride kalarak küçülüyordu. Tepesi yarılmış olan dev Kaya. «RIDEOUT'S HIDEOUT» yazılı renkleri solmuş tabela çakılı sarmaşık bürümüş kapı. Dizi dizi küçük ladinin arasında kökünden çıkarak yan yatmış, daha ufak tefek neşeli dostlarının evine taşıdıkları iriyarı bir sarhoşa benzeyen büyük ağaç. Sarhoş ladin koy yolundan sadece dört yüz elli metre kadar uzaktaydı. Oradan karayolu sadece üç kilometre ötedeydi.

Jessie, «Telaşlanmazsam bu işi başarırım,» diyerek sağ parmağıyla dikkatle radyonun açma düğmesine bastı. Arabanın içini dört yandan Bach doldurdu. Olgun, görkemli ve hepsinden önemlisi mantıklı Bach. Ah, her şey gitgide daha iyileşiyordu. Jessie biraz daha yüksek sesle, *«Endişelenme,»* dedi. *«Yağlı git.»* O son şokun, başıboş köpeğin öfkeli turuncu gözlerinin yarattığı sarsıntının etkisi de artık azalıyordu. Ama titremeye başladığının farkındaydı. «Telaşlanmazsam hiçbir sorun çıkmaz.»

Her şey yolundaydı. Belki sorunlar biraz fazla kolay çözümlenmişti. Hız ölçerin ibresi 15 kilometreye yakındı sadece. İnsanın kendi arabasında, o tanıdık yerde kapılan kilitleyerek güvende olması hemen iyileştiren harika bir ilaç gibiydi. Jessie daha şimdiden başından beri hayallerle boğuşup boğuşmadığını düşünmeye başlıyordu. Ama böyle şeyleri olağan olaylar saymaya başlamak için hiç de uygun bir zaman değildi. Evde biri olsaydı, oradan *ayrılmak* için diğer kapılardan birini kullanırdı. (Kalın bir ses, UFO'ların UFO'su, ısrarla, *o şey* dedi.) Belki şu anda Jessie'nin peşindeydi. Hatta böyle mızmızca saatte on beş kilometreyle giderse, gerçekten kararlı bir izleyici onu yakalayabilirdi.

Dikiz aynasına bir göz attı. Bu düşüncenin şok ve bitkinliğin yol açtığı bir paranoya olduğuna kendini inandırmak istiyordu. Kalbi birdenbire göğsünün içinde öldü sanki. Sol eli direksiyondan kayıp kucağına, sağın üzerine düştü. Aslında canının yanması gerekirdi. Ama hiç de acı duymadı. Kesinlikle *hiç!*

Yabancı arka kanepede oturuyordu. O korkunç, acayip uzun ellerini başının iki yanına dayamıştı. Şu üç maymundan, kötü şeyleri duymayan gibi. Kara gözleriyle kadına son derece büyük bir ilgiyle bakıyordu.

Punkin, *sen görüyorsun,* diye haykırdı. *Ben görmüyorum... BİZ görüyoruz... Bütün gördüğümüz sadece gölgeler!* Ama bu feryadı uzaktan da ötedeydi. Sanki evrenin öbür ucundan yükselmişti.

Punkin'in söylediği doğru değildi. Jessie'nin aynadan gördüğü gölgeden öte bir şeydi. Evet, arkada oturan şey gölgelere *karışmıştı.* Ama gölgelerden *oluşmuyordu.* Jessie yaratığın suratını gördü: çıkık alnını, yuvarlak siyah gözlerini, bıçak kadar ince burnunu, biçimsiz, dolgun dudaklarını.

Uzay kovboyu heyecanla, «Jessie..» diye fısıldadı. «Nora! Ruth! Vay vay vay. Punkin Pastası!»

Jessie'nin aynaya dikilerek sanki donmuş olan gözleri yaratığın öne doğru ağır ağır eğildiğini gördü. Jessie'ye bir şey söylemek istiyormuş gibi şişkin alnıyla onun sağ kulağını işaret etti. Yaratık yüzünü kınştırarak tatsız tatsız gülümserken şişkin dudakları renkleri dönmüş, çıkık dişlerinden kaydı. Ve bu noktada Jessie Burlingame'in kafasının son çöküşü başladı.

Jessie eski 78'lik bir plaktan yükselen bir şarkıcınınki kadar ince bir sesle, «Hayır!» diye bağırdı. «Hayır, lütfen! Hayır! Haksızlık bu!»

«Jessie!» Yaratığın pis kokulu nefesi et dolabındaki hava kadar soğuk ve bir hançer kadar da keskindi. «Nora! Jessie! Ruth! Jessie! Punkin! İyi-Eş! Jessie! Anne!»

Jessie yuvalanından uğramış gözleriyle yaratığın uzun, beyaz suratının, saçlarının arasında yarı kaybolmuş olduğunu gördü. O sırıtkan ağız nefis sırnnı tekrar tekrar söylerken dudakları kadının kulağını öpüyordu neredeyse. «Jessie! Nora! İyi-Eş! Punkin? Jessie! Jessie! Jessie!»

Jessie'nin gözlerinin içinde hava patlayarak beyaz bır ışık çaktı sanki. Ve ondan geride büyük, kara bir delik kaldı. Jessie bu oyuğa dalarken son anlaşılır düşüncesi, bakmamalıydım, oldu. Demek yine de gözlerimi yaktım.

Sonra bayılarak direksiyonun üzerine yığıldı. Mercedes yolun bu kısmında yandan yükselen büyük çamlardan birine çarparken kemer kilidi sıkışarak onu geri çekti. Bu çarpışma herhalde hava balonlarının dolmasına da neden olurdu... eğer Mercedes bu sistem bulunan yeni modellerden olsaydı. Çarpma motoru bozacak, hatta duraklamasına neden olacak kadar şiddetli değildi. O harika Alman becerikliliği yine bir zafer kazanmıştı. Tampon ve panjurda küçük çukurcuklar oluşmuş, burundaki süs çarpılmıştı. Ama motor memnun memnun çalışıp duruyordu.

Beş dakika kadar sonra panele gömülü bir mikro-çip motorun artık radyatörü ısıtacak kadar sıcak olduğuna karar verdi. Panelin altındaki fanlar usulca fısıldaşmaya başladı. Jessie yana dönerek sürücü tarafındaki kapıya dayanmıştı. Yanağı cama dayalı öyle yatıyordu. Bu haliyle, büyükannesinin evinin ilerdeki tepenin ardında olmasına rağmen artık bekleyemeyerek uykuya dalmış küçük bir çocuğa benziyordu. Yukarıda, dikiz aynası boş arka kanepeyi ve daha gerideki ay ışıklarının aydınlattığı yine bomboş yolu yansıtıyordu.

35

Bütün sabah kar yağmıştı. Kasvetli ama mektup yazmak için uygun bir havaydı. Bir güneş ışını Mac bilgisayarının tuşlarının üzerine düştüğü zaman Jessie hayretle başını kaldırıp baktı. Şaşırdığı için daldığı düşüncelerden uyanmıştı. Pencerenin dışındaki manzara onu büyülemekle kalmadı, kalbini uzun bir süreden beri tatmadığı ve yine uzun bir süre tatmayacağını, hatta hiç hissetmeyeceğini düşündüğü bir duyguyla doldurdu. Bu sevinçti. Jessie'nin asla açıklayamayacağı derin, karmaşık bir sevinç.

Kar dinmemişti. Ama parlak bir şubat güneşi bulutların arasından çıkmıştı. Hem on beş santim kalınlığındaki yeni kar tabakasına, hem de uçuşan tanelere pırlantaları andıran parlak bir beyazlık veriyordu. Pencereden Portland'ın bütün Eastern Promenade'i olduğu gibi gözüküyordu. Bu manzara bütün mevsimlerde ve her türlü havada Jessie'yi rahatlatır ve büyülerdi. Ama böyle bir şeyi hiç görmemişti. Kar ve güneş karışımı, Cosco Koyunun üzerindeki gri havayı birbirine kenetlenen gökkuşaklarından oluşan, masallara yakışacak bir mücevher kutusuna dönüştürmüştü.

Jessie, şu içleri karlı küçük küreler, diye düşündü. Onları salladığın zaman tipi başlar. Öyle bir kürenin içinde insanlar yaşasaydı, havayı böyle görürlerdi... Bir kahkaha attı. Bu ses kulaklarına yabancıydı. O sevincin de kalbine yabancı olduğu gibi. Nedeni anlayabilmesi için sadece bir dakika düşünmesi yeterli oldu. Geçen ekimden beri hiç gülmemişti. Kashwakamak kıyısında geçirdiği, geçireceği son saatlerdi onlar. (Ona bakılırsa başka herhangi bir göl için de aynı şey söylenebilirdi.) Bu sözlerle gerekli olanı anlatıyor ve başka bir tek şeyi bile açıklamıyordu. Jessie'nin de istediği buydu.

«O günden beri hiç gülmedin mi? Hiç? Sıfır? Emin misin?»

Hayır, Jessie kesinlikle emin değildi. Belki rüyalarında gülmüştü. Tanrı da biliyordu ya, rüyalarında yeterince ağlamıştı. Ama uyanık olduğu saatlere gelince, şu ana dek hiç gülememişti gerçekten. Son seferi çok iyi hatırlıyordu. Jüp külotunun sağ cebindeki anahtarları almak için sol elini vücudunun önünden uzatmıştı. Rüzgârlı karanlığa bir hırsız gibi

kaçacağını söylüyordu. Bildiği kadarıyla en son o zaman gülmüştü. Şu ana kadar son gülüşü o olmuştu.

«Sadece o,» diye mırıldandı. «Başka yok.» Gömlek cebinden paketini çıkarıp bir sigara yaktı. Tanrım! Bu sözler ona her şeyi nasıl da hatırlatıyordu! Ona her şeyi tüm ayrıntılarıyla çabucak anımsatma gücü olan bir şeyi daha keşfetmişti. Marvin Gaye'in o korkunç şarkısını. Bu kış hayatını oluşturan o görünüşte sonsuz doktor muayenelerinin birinden dönerken araba radyosundan duymuştu bir kere. Marvin, «Herkes biliyor...» diye inliyordu. «Özellikle siz kızlar...» Şarkıyı o yumuşak, etkileyici sesiyle söylüyordu. Jessie radyoyu hemen kapatmış ama yine de arabayı sürümeyecek kadar titremeye başlamıştı. Otomobili durdurarak sarsıntının en kötü anlarının geçmesini beklemişti. Sonunda o da olmuştu ama Jessie, terle ıslanmış yastığına «Kuzgun»dan o sözcükleri yineleyerek uyanmadığı gecelerde, «Tanık, tanık,» diye şarkı söylediğini farketmişti. Jessie'ye göre ilki de kötüydü, ikincisi de.

Sigarasından derin bir nefes çekti ve dumanı üflerken kusursuz üç halka oluşturdu ve genişleyerek yükselmelerini izledi.

İnsanlar başına gelen o felaketi soracak kadar aptal ve zevksiz oldukları zaman (Jessie sandığından çok daha fazla aptal ve zevksiz insan tanıdığını öğrenmişti) onlara olanları pek hatırlayamadığını söylüyordu. Polisle yaptığı ilk iki, üç konuşmadan sonra onlara da aynı şeyi tekrarlamaya başladı. Gerald'ın iş arkadaşlarına da öyle. Biri dışında. Bu istisna Brandon Milheron'du. Jessie ona gerçeği açıkladı. Bunun bir nedeni yardıma ihtiyacı olmasıydı. Ama Brandon'a daha çok, hepsinin içinde sadece o başından geçenleri biraz anlamış olduğu için açıldı... Brandon çektiklerini ve hâlâ çekmekte olduklarını biraz takdir ediyordu. Gereksiz merhamet göstererek Jessie'nin zamanını ziyan etmedi. Bu da Jessie'yi rahatlattı. Merhametin, felaketten sonra pek ucuz bir şey olduğunu öğrenmişti. Dünyadaki bütün merhametin azıcık bir değeri olmadığını da.

Her neyse ...Polisler ve gazete muhabirleri onun bellek kaybı iddiasını... ve hikâyenin geri kalan kısmını... olduğu gibi kabul ettiler. Önemli olan da buydu. Ama neden olmasın? Ciddi fiziksel ve ruhsal travma geçiren insanlar çoğu zaman olanlarla ilgili anıları görmüyorlardı. Polisler bunu avukatlardan daha iyi biliyorlardı. Jessie ise bunu onlardan da

daha iyi biliyordu. Geçen ekimden beri fiziksel ve ruhsal travma konusunda bir hayli bilgi sahibi olmuştu. Kitaplar ve makaleler anlatmak istemediği şeylerden söz etmemek konusunda akla yakın mazeretler bulmasına yardım ediyorlardı. Ama diğer bakımlardan fazla bir yardımları olmuyordu. Ya da Jessie henüz uygun vakaların tarihçelerine gelmemişti. Kocalarının Purina Köpek Maması halini almasını seyreden kelepçeli kadınlarla ilgili vakalara.

Jessie tekrar gülerek kendi kendini şaşırttı. Bu kez gürültülü, neşeli bir kahkaha atmıştı. *Bu* komik miydi? Anlaşılan öyleydi. Ancak başkalarına hiçbir zaman anlatamayacağınız komik şeylerdendi. Örneğin, babanızın bir keresinde güneş tutulması yüzünden fena halde heyecanlanarak, sıvısını külotunuzun arkasına püskürttüğünü açıklamazdınız. Ya da ...işte gerçekten iç bayıltıcı olanı da buydu... poponuzdaki biraz sıvının hamile kalmanıza neden olabileceğini sandığınızı da.

Her neyse... O vakaların çoğunda insan kafasının genellikle şiddetli travmaya, tehlike karşısında her tarafı kapkara bir sıvıya bulayarak görünmez hale sokan bir mürekkep balığı gibi tepki gösterdiği açıklanıyordu. *Bir şey* olduğunu biliyordunuz. Bunun parkta geçirilen neşeli bir gün gibi bir şey sayılmayacağını da. Ama hepsi bu kadardı. Başka her şey kayboluyor, mürekkep onları gözlerden saklıyordu. Başlarından geçen vakalar konusunda konuşanların çoğu aynı şeyi söylüyordu. Tecavüze uğrayan, araba kazası geçiren, evleri yanarken ölmemek için sürünerek dolaba giren kimseler. Hatta paraşütü açılmayan ve geniş, yumuşak bataklıktan bir mucize sonucu ağır yaralı ama sağ kurtarılan bir kadın bile.

Uçaktan dalışa geçen kadına, «Aşağıya doğru inmek nasıl bir şeydi?» diye sormuşlardı. «Paraşütünüz açılmadığı zaman neler hissettiniz? Açılmayacağını anladığınız an?»

Dalış meraklısı kadın da cevap vermişti. «Hatırlayamıyorum. Kontrol uzmanının sırtıma vurduğunu hatırlıyorum. Galiba uçaktan atladığımı da. Ama ondan sonra anımsadığım ilk şey bir sedyede yatıyor olmam. Bir de beni ambulansın arkasına sokan adamlardan birine durumumun ne kadar ağır olduğunu sormam. İkisinin arasında her şey belirsiz. Herhalde dua ettim. Ama bunu bile kesinlikle hatırlayamıyorum.»

Jessie, ya da belki sen her şeyi hatırladın, göklerde dalış yapan

dostum, diye düşündü. Ama bu konuda yalan söyledin. Tıpkı benim yaptığım gibi. Belki de aynı nedenlerle. Belki de okuduğum her lanet olasıca kitapta başlarından geçen olaylar anlatılan her lanet olasıca insan da yalan söylüyordu.

Belki öyleydi. Bu insanlar belki yalan söylüyorlardı, belki de söylemiyorlardı ama Jessie kelepçeyle karyolaya bağlı olarak geçirdiği saatleri *pekâlâ* anımsıyordu. Anahtarın ikinci kilitte şıkırdamasından o son dondurucu ana, dikiz aynasına bakarak *evdeki şeyin*, arka *kanepedeki şey* halini almış olduğunu gördüğü ana kadar bütün olanları anımsıyordu. Gündüzleri o anları hatırlıyor, geceleriyse korkunç rüyalarında yeniden yaşıyordu. Bu kâbuslarda su bardağı eğilmiş raftan kayarak yere düşüp kırılıyordu. Başıboş köpek yerdeki soğuk büfeden, yataktaki sıcak yemek uğruna vazgeçiyordu. Odanın köşesinde duran o iğrenç gece ziyaretçisi babasının sesiyle, «Beni seviyor musun, Punkin?» diye soruyor ve orasının ucundan kıvıl kıvıl kurtlar sperm gibi çıkıyorlardı.

Ama bir şeyi *hatırlamak* ve onu *tekrar yaşatmak* bundan *söz etmek* zorunda olduğunuz anlamına gelmiyordu. Hatta anılar terlemenize ve kâbuslar da haykırmanıza neden oldukları zaman bile. Jessie ekimden beri dört buçuk kilo vermişti. (Şey, bu gerçeği biraz çarpıtmak demekti. Aslında üç kilo kadar zayıflamıştı.) Tekrar sigara içmeye başlamıştı. (Günde bir buçuk paket. Ayrıca yatmadan önce bir puro kalınlığında marihuanalı bir sigara.) Cildi mahvolmuş, saçları birdenbire her taraftan ağarmaya başlamıştı. Bu sonuncusu halledebileceği bir şeydi. Hemen hemen beş yıldan ya da daha uzun bir süreden beri bunu yapmıyor muydu zaten? Ama o güne kadar Westbrook'taki «Ah Güzel Kadın»a telefon ederek randevu alacak enerjiyi kendinde bulamamıştı. Zaten kimin için güzelleşecekti? Yoksa birkaç bekâr barına giderek yerel yetenekleri kontrol etmeyi mi planlıyordu?

Fena fikir değildi, diye aklından geçirdi. Adamın biri bana içki ısmarlayıp ısmarlayamayacağını soracak. Ben de, «Evet,» diyeceğim. Sonra barmenin içkiyi getirmesini beklerken ona kayıtsızca, babamın sperm yerine kurtcukları püskürttüğü rüyalar gördüğümü açıklayacağım. Böyle ilginç bir biçimde konuştuğum için onun beni hemen apartmanına davet edeceğinden de eminim. Benden AIDS olmadığımı gösteren bir doktor raporu bile istemeyecek.

Kasımın ortalarında tekrar Nora Callighan'a tedavi olmaya karar verdi. O sırada polisin artık kendisini rahatsız etmeyeceğini ve olayın seks yanının gazetelere düşmeyeceğine inanmaya başlamıştı. Bu çok yavaş olmuştu, çünkü Jessie'nin en korktuğu şey gazetelerin diline düşmekti. Belki de bu olayın içinde kalarak çürürken önündeki otuz, kırk yıl boyunca etrafa zehirli gazlar yaymak istemiyordu. Nora'ya daha önce güneş tutulduğu gün başına gelenleri anlatabileceği yaşamı kim bilir ne kadar farklı olacaktı? Hatta o gece Neuworth rahibinin evindeki mutfağa o kız girmeseydi kim bilir durum ne kadar değişecekti... Belki hiç değişmeyecekti... Ama belki de çok değişecekti.

Belki de olağandışı çok değişecekti.

Nora'nın bağlı olduğu o örgüte, yani «Yeni Bugün, Yeni Yarın» grubuna telefon etti. Resepsiyondaki kız ona Nora'nın bir yıl önce lösemiden öldüğünü söylediği zaman şok geçirdi ve dili tutuldu. Nora'nın lösemisi sinsi bir türdü. Kadının lenf sisteminin arka geçitlerinde saklanmış ve artık iş işten geçtikten sonra ortaya çıkmıştı. Resepsiyondaki kız Jessie'ye, Laurel Stevenson'la tanışmak isteyip isteyeceğini sordu. Ama Jessie, Laurel'i hatırlıyordu. Uzun boylu, kara gözlü, siyah saçlı güzel bir kadındı. Arkaları bantlı, yüksek topuklu ayakkabılar giyerdi. Seksten ancak üstte olursa zevk alacakmış gibi bir hali vardı. Jessie kıza bu konuyu düşüneceğini söyledi. Böylece bu konuyu kapattı.

Nora'nın öldüğünü öğrendiğinden beri geçen üç aylık sürede iyi günleri (sadece korktuğu günler) de oldu, kötü günleri de. (Değil evden, bu odadan bile çıkamadığı ve dehşetle titrediği günler.) Ancak sadece Brandon Milheron, Jessie Mahout'un gölün kıyısında geçirdiği çetin saatlerin hemen hemen tam hikâyesini öğrendi... Ve Brandon da olayın daha delice ayrıntılarına inanmadı. Kadına anlayış gösterdi, evet. Ama inanmadı. Hiç olmazsa başlangıçta.

Brandon, Jessie'nin ona uzun beyaz suratlı yabancıdan ilk kez söz ettiği günün ertesi sabahı, «İnci küpe bulunmamış,» diye haber verdi. «Çamurlu ayak izi de. En azından yazılı raporlarda öyle bir şey yok.»

Jessie omzunu silkti ve bir şey söylemedi. Bazı şeyleri *açıklayabilirdi* ama konuşmamak ona daha güvenliymiş gibi gözüküyordu. Yazlık evden kaçtıktan sonraki haftalarda bir dosta çok ihtiyacı olmuş ve Bill de bu görevi hayranlık uyandıracak bir biçimde başarmıştı. Şimdi deli

deli konuşarak adamla arasına soğukluk girmesine neden olmak ya da onu bütün bütün uzaklaştırmak istemiyordu.

Başka bir şey daha vardı. Basit ve açık bir şey: Belki de Brandon haklıydı. Belki de ziyaretçi ay ışıklarının yarattığı bir gölge oyunuydu.

Jessie yavaş yavaş kendini böyle olduğuna inandırdı. Hiç olmazsa uyanık olduğu saatlerde. Onun uzay kovboyu bir tür Rorschach şekliydi. Kâğıt ve mürekkepten değil, rüzgârın uçuşturduğu gölgeler ve hayal gücüyle yaratılmış bir şekil. Ancak Jessie bütün bunlar yüzünden kendini suçlamıyordu. Tersine, hayal gücü olmasaydı su bardağını nasıl ele geçirebileceğini hiçbir zaman düşünemeyecekti. Bardağı yakalasa bile bir derginin abone kartını kamış gibi kullanmak aklına gelmeyecekti. Jessie, hayır, diye düşünüyordu. Hayal gücüm birkaç halüsinasyonlu kaprisi çoktan hak etti... Ama o gece yalnız olduğunu hatırlamak hâlâ önemliydi. Şuna inanıyordu: Eğer iyileşeceksem, gerçekle hayali birbirinden ayırt etmemle başlamalıyım... Brandon'a da bundan biraz söz etti. Adam gülümseyerek onu kucakladı, şakağından öperek pek çok bakımdan iyileştiğini söyledi.

Sonra bir hafta önce cuma günü Jessie'nin gözü *Press Herald*'ın ilçe haberleri bölümündeki bir yazıya ilişti. Ondan sonra bütün varsayımları değişmeye başladı.

Bu değişme, Raymond Andrew Joubert'in toplum takvimiyle ilçe polisi sütunları arasındaki boşluğu doldurmak için kullanılan hikâyesi gitgide önem kazanarak birinci sayfada başlık halini alıncaya kadar sürdü. Sonra bir gün önce... tabii Joubert'in adının ilçe bölümünde ilk kez belirmesinden bir hafta sonra...

Kapıya vuruldu. Jessie her zaman olduğu gibi içgüdüsel bir korkuyla irkildi. Ama bu duygu Jessie onu farkedinceye kadar kayboldu. Hemen hemen... ama tümüyle değil.

«Meggie?» Sen misin?»

«Evet, tabii benim, efendim.»

«İçeri gir.»

Jessie'nin aralıkta tuttuğu hizmetçi Megan Landis elinde bir tepsiyle içeri girdi. Tepside bir bardak süt vardı. (Jessie taahhütlü olarak gönderilen ilk dolgun sigorta çekini aralıkta almıştı.) Bardağın yanına pem-

beli grili küçük bir tablet konmuştu. Jessie bardağı görür görmez sağ bileği deli gibi kaşınmaya başladı. Her zaman olmuyordu ama bilinmeyen bir reaksiyon da sayılmazdı. Hiç olmazsa o seyirmeler ve o garip «derim, hatta etlerim kemiklerimden kopmaya başlıyor» diye tanımlanabilecek duygu kaybolmuştu. Noel'den önce bir süre yaşamı boyunca sıvıları sadece plastik kaplardan içeceğine de gerçekten inanmıştı.

Meggie sanki Jessie'nin kaşıntısının bir tür duyu-telepatisiyle almış gibi, «Bugün pençen nasıl?» diye sordu. Jessie bu soruyu hiç de saçma bulmadı. Bazen Meggie'nin sorularını ...ve onları sormasına neden olan sezgileri... biraz ürkütücü buluyordu. Ama gülünç, asla.

Sözü edilen el şimdi Jessie'yi şaşırtarak bilgisayardan başını kaldırmasına neden olan güneş ışığında yatıyordu. Siyah eldiven giydirilmişti. Bu eldivenin astarı sürtünmeyi engelleyen, uzay çağına yakışacak bir polimer'dendi. Jessie bu 'yanık eldiveni'nin (evet, aslında böyle bir şeydi) küçük pis savaşlardan birinde geliştirilmiş olduğunu düşünüyordu. Tabii eldiveni bu yüzden giymeyi reddetmezdi. Minnet duymuyor da değildi. Aslında derin bir minnet duyuyordu. Üçüncü deri naklinden sonra insan minnettar bir tavır takınmanın yaşamın deliliğe karşı dikilmiş güvenilir birkaç engelinden biri olduğunu öğreniyordu.

«Fena değil, Meggie.»

Meggie'nin sol kaşı kalktı. Ama 'sana inanmıyorum' noktasına gelmeden önce orada durdu. «Ya? Burada oturalı üç saat oldu. Elini bu kadar süre tuşlarda dolaştırdıysan herhalde şimdi Ave Maria'yı söylüyor, bundan eminim.»

«Ben gerçekten de burada o kadar süre...» Jessie saatine baktı ve gerçekten de öyle olduğunu gördü. Ekranın tepesindeki kopya-kontrolcusuna bir göz attı. Kahvaltıdan hemen sonra başladığı belgenin beşinci sayfasına gelmişti. Şimdiyse hemen hemen öğle yemeği vaktiydi. İşin en şaşılacak yanı, Meggie'nin kalkık kaşının iddia ettiği gibi yalan söylüyor olmamasıydı. Eli gerçekten o kadar kötü değildi. Gerekirse hapı almak için bir saat daha bekleyebilirdi.

Ama ilacı yine de sütle yuttu. Son yudumu içerken gözleri bilgisayara kaydı ve ekrandaki yazıları okudu.

Beni o gece hiç kimse bulmadı. Ertesi gün şafaktan sonra kendi başı-

ma uyandım. Motor sonunda durmuştu ama arabanın içi hâlâ sıcaktı. Kuşların koruda öttüklerini duyuyor, ağaçların arasından gölü görebiliyordum. Bir ayna kadar dümdüz suların yüzeyinden kurdele gibi buharlar yükseliyordu. Pek güzel gözüküyordu. Ama aynı zamanda ondan nefret ettim. O günden beri gölü düşünmek bile bende nefret uyandırdı. Bunu anlayabiliyor musun, Ruth? Ben anlıyorsam kahrolayım!

Elim müthiş sancıyordu. Aspirin biraz yardımcı olsa da, etkisi artık çoktan geçmişti. Ama can acısına rağmen inanılmayacak bir huzur ve rahatlık duyuyordum. Yalnız bir şey bu duyguyu kemiriyordu. Unuttuğum bir şey. Önce onun ne olduğunu anımsayamadım. Galiba beynim onun ne olduğunu hatırlamamı *istemiyordu*. Sonra birdenbire her şeyi hatırladım. O şey arabanın arka kanepesinde oturmuş ve kulağıma, bütün seslerimin adlarını fısıldamak için öne doğru eğilmişti.

Aynaya baktım ve arka kanepenin boş olduğunu gördüm. Bu beni rahatlattı biraz ama...

Yazı burada sona eriyor ve küçük ışık yarım kalmış cümlenin sonundan biraz ötede beklentiyle çakıyordu. Sanki Jessie'yi çağırıyor, onu ilerlemeye teşvik ediyordu. Birdenbire aklına Kenneth Patchen'in o nefis küçük kitabından bir şiir geldi. Kitabın adı *But Even So*'ydu *(Ama Öyle Olsa Bile)*. Şiir de şöyle bir şeydi: «Haydi, gel, çocuğum, sana zarar vermeyi planlasaydık, ormanın bu en karanlık yerinde, bu patikanın yanında böyle bekler miydik?»

Jessie, iyi bir soru, diye düşündü. Bakışlarının bilgisayarın ekranından Meggle Landis'in yüzüne kaymasına izin verdi. Bu enerjik Irlandalı kadından hoşlanıyordu. Çok hoşlanıyordu... Kahretsin, ona *çok* şey borçluydu. Ama ufak tefek hizmetçisini bilgisayarın ekranındaki sözlere bakarken yakalasaydı, Meggle daha, *Sevgili Ruth, bunca yıl sonra benden haber almak seni herhalde şaşırtıyor,* cümlesinin tümünü okuyamadan kendini cebinde işten ayrılma tazminatı, Forest Caddesinden inerken bulacaktı.

Ama Meggle ekrana değil, Eastern Prom ve onun gerisindeki Casco Koyuna, o geniş manzaraya bakıyordu. Güneş hâlâ ışıldıyor, kar da hâlâ yağıyordu, artık dinmek üzereydi.

Meggle, «Şeytan kansını dövüyor,» diye mırıldandı.

Jessie gülerek sordu. «Efendim?»

«Kar dinmeden güneş gözüktüğü zaman annem böyle söylerdi.» Meggie boş bardağı almak için elini uzatırken biraz utanmış gibiydi. «Ama ne anlama geldiğini bildiğimi söyleyemeyeceğim.»

Jessie başını salladı. Meggie Landis'in suratındaki utanç yerini Jessie'ye endişe gibi gözüken bir ifadeye bırakmıştı. Bir an hizmetçisinin tavırlarının neden değiştiğini anlayamadı. Sonra durumu kavradı. Aslında ne kadar apaçıktı ki, gözden kaçabiliyordu. Meggie, Jessie'nin gülümsediğini görmeye alışık değildi. Jessie kadına her şeyin yolunda olduğunu söylemek, onun korkularını gidermek istedi. Bu gülümsemenin iskemlesinden fırlayıp Meggie'nin gırtlağını parçalayacağı anlamına gelmediğini açıklayabilseydi keşke.

Ama onun yerine, «Benim annem de, 'Güneş her gün aynı köpeğin poposunu aydınlatmaz,' derdi. Ben de bu sözlerin ne anlama geldiğini hiçbir zaman öğrenemedim.»

Hizmetçi bu kez bilgisayara doğru baktı. Ama çabucak, aygıtı önemsemiyormuş gibi. Bakışlarıyla, «Artık oyuncaklarınızı kaldırmanın zamanı geldi, hanımım,» diyordu. Meggie sonra, «Üzerine biraz bir şeyler yemezseniz o hap uykunuzu getirir,» diye hatırlattı. «Sandviçiniz sizi bekliyor. Ocakta da çorba ısınıyor.»

Çorba ve sandviç... çocuk yiyecekleri. Okul kuzeydoğudan esen fırtına yüzünden tatil edilince bütün sabah kızakla kaydıktan sonra yediğiniz öğle yemeği. Grip hâlâ kızarmış yanaklarınızı alev alev yakarken size verilen yiyecek. Harika bir şey gibiydi ama...

«Bir şey yemeyeceğim, Meggie.»

Meggie'nin kaşları çatıldı ve dudaklarının kenarları aşağıya doğru büküldü. Jessie kadını işe aldığı ilk günlerde onun suratında bu ifadeyi sık sık görmüştü. Ağrı kesen bir hapa daha ihtiyacı olduğu ve o yüzden ağladığı günlerde. Ancak Meggie hiçbir zaman onun gözyaşları karşısında boyun eğmemişti. Jessie ufak tefek Irlandalı kadını bunun için tuttuğunu tahmin ediyordu. Daha başında Meggie'nin kolay kolay boyun eğmeyen insanlardan olduğunu anlamıştı. Aslında gerektiği zaman sertleşmeyi de biliyordu... Ama bu kez Meggie'nin istediği olmayacaktı.

«Yemek yemen şart, Jess. Korkuluktan farkın yok.» Hizmetçinin aksi bakışları bu sefer de bir kamçı gibi dolup taşan kültablasında şakladı. «Bu pisliği de bırakman gerekiyor.»

Jessie kafasının içinde Gerald'ın, «Sana onu bıraktıracağım, benim azametli güzelim,» dediğini duyar gibi olunca titredi.

«Jessie? İyi misin? Cereyan mı var?»

«Hayır. Sadece mezarımın üzerinden bir kaz geçti.» Jessie bitkince gülümsedi. «Bugün durmadan eski deyişleri tekrarlıyoruz, öyle değil mi?»

«Seni sık sık uyardılar. Kendini fazla yormaman...»

Jessie siyah eldivenli parmaklarını uzatarak Meggie'nin sol ellne usulca dokundu. «Ellm gerçekten iyileşiyor, öyle değil mi?»

«Evet. O makinede yazmak için elini üç saat ya da daha uzun bir süre kullandığına ve suratımı görür görmez haykırarak hap istemediğine göre öyle olmalı. Dr. Magliore'un umduğundan daha da hızlı iyileşiyorsun sanınm. Ama yine de...»

«Ama yine de ellm giderek iyileşiyor. Bu da iyi bir şey... öyle değil mi?»

«Tabii iyi bir şey.» Hizmetçi Jessie'ye sanki onun delirdiğini düşünüyormuş gibi baktı.

«Eh, şimdi de geri kalan yerlerimin iyileşmesine çalışıyorum. İlk adım eski bir arkadaşıma mektup yazmak. Geçen ekimde, o çetin saatlerde başıma gelen beladan kurtulursam ona yazacağıma kendi kendime söz verdim. Ama sonra yazmayı erteledikçe erteledim. İşte sonunda bunu yapmaya çalışıyorum ve durmaya da cesaret edemiyorum. Ara verirsem cesaretimi kaybedebilirim.»

«Ama hap...»

«Bu mektubu bitirecek ve kâğıdı zarfa koyacak kadar zamanım var sanırım. Yani çalışamayacak kadar uykum gelmeden önce. Ondan sonra şöyle uzun uzun kestiririm. Uyandığım zaman akşam yemeğini erkenden yerim.» Jessie, Meggle'nin sol eline yine sağ parmaklarıyla dokundu. Hem beceriksizce, hem de oldukça tatlı bir hareketti. Bir güven verme çabası. «Şöyle bol bol yemek.»

Meggie'nin kaşları hâlâ çatıktı. «Yemekleri atlamak hiç iyi değildir, Jessle. Bunu sen de biliyorsun.»

Jessie usulca, «Bazı şeyler yemeklerden daha önemlidir,» dedi. «Bunu da benim kadar biliyorsun, öyle değil mi?»

Meggie tekrar bilgisayara bir göz attı. Sonra içini çekerek başını salladı. Konuşmaya başladığında ses tonu aslında pek de inanmadığı geleneksel bir düşünce karşısında boyun eğen bir kadınınki gibiydi. «Öyledir herhalde. Bilmesem bile, patron sensin.»

Jessie başını salladı. İlk kez artık bunun ikisinin uygun bulduklan için sürdürdükleri bir hikâyenin ötesinde bir şey olduğunu anlıyordu. «Evet, galiba öyle.»

Meggie'nin kaşlan yine alnına tırmandı. «Sandviçini getirip, şuraya, masanın köşesine bıraksam?»

Jessie gülümsedi. «Tamam! Kabul!»

Bu sefer Meggie de ona gülümseyerek karşılık verdi. Kadın üç dakika sonra sandviçi getirdiği zaman Jessie yine ışıklı ekranın önünde oturuyordu. Ekrandan yansıyan ışıkta yüzü resimli romanlara yakışacak sağlıksız bir yeşillikteydi. Tuşlara ağır ağır basarken yaptığı işe dalıp gitmişti. Ufak tefek İrlandalı hizmetçi sessiz olmak için hiç çaba göstermedi. Hayatı buna bağlı olsa yine de ayaklarının ucuna basarak yürüyemeyecek tiplerdendi galiba. Ama Jessie onun odaya girdiğini de duymadı, çıktığını da. Yazı masasının üst çekmecesinden yığınla gazete küpürü almış ve onları karıştırmak için yazmayı bırakmıştı. Küpürlerin çoğunda fotoğraflar da vardı. Acayip dar suratlı, çenesi geriye doğru, alnı iyice çıkık bir adamın resimleriydi bunlar. Çukura kaçmış gözleri kapkara, yuvarlak ve ifadesizdi. Bu gözler Jessie'ye hem resimli romanlardaki kimsesiz Dondi'yi, hem de Charles Manson'u hatırlatıyordu. Adamın bıçak gibi burnunun altındaki dudakları etliydi, kalın meyva dilimlerine benziyordu.

Meggie bir an Jessie'nin omuz başında durdu. Kadının onun orada olduğunu bildiğini belirtmesini istiyordu. Sonra alçak sesle, «Hıh,» diyerek dışarı çıktı. Jessie kırk beş dakika kadar sonra sola baktı ve peynirli tostu gördü. Artık soğumuş, peynir donarak yumru yumru olmuştu. Tostu yine de beş lokmada yuttu. Sonra da çabucak tekrar bilgisayara döndü. Işıklı işaret yine önde dans etmeye başladı. Sanki onu ormanın derinliklerine doğru götürüyordu.

36

Bu beni rahatlattı. Ama sonra, belki de arkada yere çömelmiştir, diye düşündüm. O yüzden aynadan gözükmüyordu. Sonunda dönmeyi başardım. Oysa inanılmayacak kadar bitkindim. En hafif bir çarpma bile elime kızgın bir şiş sokuluyormuş gibi bir duyguya kapılmama neden oluyordu. Tabii arabanın arka tarafında kimse yoktu. Kendi kendime o yarattığı son gördüğüm zaman onun aslında sadece gölgelerden oluştuğunu söylemeye çalıştım... Onu gölgelerin ve haddinden fazla çalışan kafamın yarattığını söylemeye.

Ama buna tam anlamıyla inanamadım, Ruth. Güneş doğduğu ve evden de, kelepçelerden de kurtulduğumu ve şimdi kapıları kilitli arabamın içinde oturduğumu iyice kavradığım zaman bile. Arka kanepede değilse, o halde bagajdadır, diyordum. Bagajda değilse arka tamponun yanında yere çökmüştür. Yani bana o yaratık hâlâ benimleymiş gibi geliyordu. O günden beri de hâlâ benimle. İşte senin... senin ya da bir başkasının... anlamasını sağlamam gereken şey de bu. Bunu söylemeye ihtiyacım var. *O yaratık o günden beri hâlâ benimle.* Mantıklı kafam onu her görüşümde yaratığın gölgeler ve ay ışığından oluştuğuna karar verdiği zaman bile o hâlâ benimleydi. Belki de «O şey benimleydi» demem gerekiyor. Anlayacağın, gündüz, güneşte ziyaretçim «beyaz suratlı adam.» Güneş battığı zamansa, «beyaz suratlı şey.» Adam ya da o şey, mantığım sonunda ondan vazgeçmeyi başardı. Ama ben bunun hiç de yeterli olmadığını öğrendim. Çünkü gece evde bir tahta gıcırdadığı zaman her seferinde onun geri geldiğini anlıyorum. Bahçe yolundan tanımadığım birinin ayak sesleri yaklaşırken onun geri geldiğini biliyorum. Başladığı işi bitirmeye geliyor. O sabah uyandığım zaman Mercedes'teydi. Şimdi de hemen her gece Eastern Prom'daki evimde. Belki perdelerin arkasına saklanıyor ya da dolapta bekliyor. O hasır sandığı yine ayaklarının arasında. Gerçek canavarların kalplerine saplanacak sihirli bir kazık yoktur. Ah, Ruth, bütün bunlar beni öyle yoruyor ki.

Jessie yazmaya izmaritlerle dolup taşan tablayı boşaltacak ve yeni bir sigara yakacak kadar ara verdi. Bu işleri ağır ağır, düşünceli düşünceli yaptı. Elleri hafifçe ama farkedilecek kadar titremeye başlamıştı.

Parmaklarını yakmak istemiyordu. Sigarası yanınca dumanı derin derin içine çekip üfledi. Sigarayı tablaya bırakarak tekrar bilgisayara döndü.

Arabanın akümülatörü boşalmış olsaydı ne yapardım bilmem? Herhalde biri gelinceye kadar orada oturup beklerdim. Orada bütün gün beklemek zorunda kalsaydım bile. Ama neyse ki akü boşalmamıştı. Motor hemen çalıştı. Geri geri giderek çarptığım ağaçtan uzaklaştım. Arabayı yolun aşağısına doğru döndürmeyi başardım. İçimden sık sık dikiz aynasına bakmak geliyordu. Ama bakmaktan korkuyordum. Onu görmekten korkuyordum. Orada olduğu için değil. Anlıyor musun? Orada olmadığını biliyordum. Ama kafamın onu görmeme neden olacağından korkuyordum.

Sonunda tam koy yoluna geldiğim sırada başımı kaldırıp *baktım*. Bakmamak elimde değildi. Aynada hiçbir şey yoktu. Sadece boş olan arka kanepe gözüküyordu tabii. Bu yolculuğun ondan sonraki bölümünü biraz daha kolaylaştırdı. 117 numaralı karayoluna çıktım, sonra Dakin'in köy dükkânına gittim. Yerliler Rangeley'e ya da Motton'daki barlardan birine gidemeyecek kadar parasız oldukları zaman orada toplanırlar. Genellikle tezgâhın önünde oturur ve birbirlerine cumartesi gecesi yaptıklarıyla ilgili yalanlar uydururlar. Arabayı benzin pompalarının arkasında durdurdum ve orada öyle beş dakika kadar oturdum. Kerestecilerin, bekçilerin ve elektrik merkezinde çalışan adamların içeri girip çıkmalarını seyrettim. Onların gerçek olduklarına inanamıyordum. Ne gülünç değil mi? Onların birtakım hayaletler olduklarını düşünüp duruyordum. Çok geçmeden gözlerimin gündüz ışığına alışacağından ve onların saydam vücutlarının gerisini görebileceğimden emindim. Yine susamıştım. Her sefer biri elinde içi kahve dolu o küçük plastik kaplardan biriyle dışarı çıktığı zaman benim susuzluğum da artıyordu. Ama yine de kendimi zorlayarak arabadan inemiyordum... Yani hayaletlerin arasına karışamıyordum, diyebiliriz.

Herhalde sonunda bunu da yapacaktım. Ama ana kilidi açmaktan daha fazla bir şeyler yapacak kadar cesaretimi toplayamadan Jimmy Eggart gelip arabasını benimkinin yanında durdurdu. Jimmy, Boston'dan emekli bir hesap uzmanı. Karısı 1987 ya da 88'de öleli beri gölün kıyısında yaşıyor. Bronco'sundan inerek bana baktı. Beni tanıyınca gülümsemeye başladı. Sonra yüzünde önce endişe belirdi. Sonunda da dehşet. Merce-

des'e yaklaştı ve pencereden bakmak için eğildi. O kadar şaşırdı ki, yüzündeki kırışıklıklar düzeliverdi. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Hayretin Jimmy Eggart'ın genç görünmesine neden olduğunu.

Onun dudaklarının kıpırdadığını ve, «Jessie, iyi misin?» sözcüklerini oluşturduğunu gördüm. Kapıyı açmak istedim ama birden buna cesaret edemeyeceğimi anladım. Aklıma çılgınca bir fikir gelmişti. Uzay kovboyu dediğim şey Jimmy'nin evine de girdi. Ama Jimmy benim kadar şanslı değildi. O şey zavallıyı öldürdü ve suratını oyup çıkardı. Onu Cadılar Bayramında görülen maskelerden biri gibi yüzüne taktı. Bunun çılgınca bir fikir olduğunu *biliyordum*. Ama bilmenin fazla bir yararı olmuyordu. Çünkü bunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Kendimi o lanet olasıca kapıyı açmaya zorlayamıyordum.

O sabah ne kadar berbat halde olduğumu bilmiyorum. Bilmeyi de *istemiyorum*. Ama herhalde durumum çok kötüydü. Çünkü çok geçmeden Jimmy Eggart'ın suratındaki o hayret kayboldu. Adamcağız kaçacak kadar korkmuş ve kusacak kadar midesi kalkmış gibiydi. Ama ikisini de yapmadı. Allah ondan razı olsun! Jimmy arabanın kapısını açtı ve bana ne olduğunu sordu. Kaza mı geçirmiştim, yoksa biri bana bir zarar mı vermişti?

Adamın neden o kadar sarsıldığını anlamak için aşağıya doğru bir kez bakmam yeterli oldu. O sabah bir ara bileğimdeki yara tekrar açılmıştı. Bileğime flasterle yapıştırdığım tampon tümüyle kan içindeydi. Eteğimin önü de öyle. Dünyanın en kötü kanamasını geçirmişim gibi. Kanların içinde oturuyordum. Direksiyon kanlıydı. Panel kanlıydı. Vites kolu kanlıydı... Hatta ön cama bile kanlar sıçramıştı. Çoğu kuruyarak o korkunç koyu kahverengine dönüşmüştü. Ben bunu sütlü kahveye benzetirim. Ama kanların bazıları hâlâ ıslak ve kırmızıydı. Böyle bir şey görmedikçe bir insanın ne kadar çok kanı olduğunu kesinlikle bilemezsin, Ruth. Jimmy'nin sarsılmasına şaşmamak gerekir.

Arabadan inmeye çalıştım. Sanırım ona bunu kendi kendime başarabileceğimi göstermek istiyordum. O zaman içi rahat ederdi. Sağ elimi direksiyona çarptım ve etrafımda her şey beyazla griye dönüştü. Kendimden geçmedim. Ama sanki kafamla vücudum arasındaki son teller de kesilmişti. Öne doğru düştüğümü hissettim. Maceralarımı dişlerimin çoğunu

asfalta dökerek tamamlayacağını düşündüğümü hatırlıyorum... Üstelik geçen yıl üsttekilere kron taktırmak için bir servet harcamıştım. Sonra Jimmy beni yakaladı... Üstelik de göğüslerimden. Onun dükkâna doğru bağırdığını duyuyordum. «Hey! Hey! Biraz yardıma ihtiyacım var.» Yaşlılara özgü tiz, çığlık gibi bir sesle haykırıyordu. İçimden gülmek geldiyse de gülemeyecek kadar yorgundum. Başımın yanını adamın göğsüne dayayarak soluk almaya çalıştım. Kalbimin çok hızlı çarptığını hissediyordum. Ama sanki hiç atmıyordu... atmak için gerekli hiçbir şey yokmuş gibi. Neyse ki gün yeniden ışıklanıp renklenmeye başlamıştı. Altı kişinin ne olduğunu anlamak için dükkândan çıktıklarını gördüm. Aralarında Lonnie Dakin de vardı. Bir çörek yiyordu. Arkasında göğsünde, «Burada kasaba sarhoşu yoktur, bu işi sırayla yaparız,» yazılı pembe bir tişört vardı. Ölmeye hazırlandığın sırada insanın aklına neler geliyor? Çok garip değil mi?

Jimmy, «Bunu sana kim yaptı, Jessie?» diye sordu. Ona cevap vermeye çalıştımsa da bir türlü konuşamadım. Ne söylemeye çalıştığımı düşünürsek... belki de böylesi daha iyi oldu. Sanırım, «Babam,» demek istiyordum.

Jessie sigarasını söndürdü, sonra da en üstteki gazete fotoğrafına baktı. Acayip suratlı Raymond Andrew Joubert de ısrarla ona bakıyordu... O ilk gece yatak odasının köşesinden baktığı gibi. İkinci gece de ölmüş olan kocasının çalışma odasından da öyle bakıyordu. Bu sessiz inceleme sırasında hemen hemen beş dakika geçti. Sonra Jessie kısaca kestirip uyanan biri gibi irkildi, bir sigara yakıp tekrar mektubuna döndü. Kopya-kontrolu ona şimdi yedinci sayfada olduğunu bildiriyordu. Jessie gerinerek belkemiğinden gelen pek hafif çatırtıları dinledi. Sonra da parmaklarını tuşlarda dolaştırmaya başladı. Işık da dansını sürdürdü.

Yirmi dakika sonra kurtarma servisinin ambulansındaydım. O yirmi dakikalık sürede erkeklerin ne kadar tatlı, düşünceli ve insanı güldürecek kadar da delice davranabileceklerini keşfettim. (Lonnie Dakin bana biraz Midol içmek isteyip istemediğimi sordu.) Ambulansa binmiş, ışıklar çakarak ve siren inleyerek Northern Cumberland Hastanesine gidiyordum. Ondan bir saat sonraysa başucu kaldırılabilen bir karyolada yatıyor, kanın bir tüpten koluma akmasını seyrediyor ve ahmak bir folk şarkıcısının kadı-

nı onu terkedeli ve kamyoneti bozulalı yaşamın çok çetin olduğuyla ilgili bir şarkısını dinliyordum.

İşte böylece hikâyemin birinci bölümü sona ermiş oldu, Ruth. Buna «Küçük Nell Buzu Aşıyor» adını verebilirsin. Ya da «Kelepçelerden Nasıl Kaçtım ve Güvene Ulaştım» adını. İki bölüm daha var. Ben onları «Sonrası» ve «Gizli Nokta» diye düşünüyorum. «Sonrası» bölümünü kısa geçeceğim. Bir neden, bunun ancak deri nakli ve can acısına meraklı olanlara ilginç geleceğini düşünmem. Ama daha önemli neden, «Gizli Nokta»yı çabucak anlatmak istemem. Çünkü daha sonra yorulur ve sersemlerim de hikâyeyi anlatmaya ihtiyacım olduğu biçimde açıklayamam. Olayı senin öğrenmeyi hak ettiğin biçimde hikâye edemem. Bu şimdi aklıma geldi. Eskiden dediğimiz gibi, «Temel Gerçek ve Çıplak Gerçek.» Sonuç olarak «Gizli Nokta» olmasaydı herhalde sana bu mektubu yazmazdım.

Ama ona gelmeden önce sana Brandon Milheron'dan biraz daha söz etmek istiyorum. Onun benim için «Sonrası» bölümünün bir özeti olduğunu söylemeliyim. İyileşmemin birinci bölümünde... gerçekten çirkin olan o bölüm sırasında Brandon geldi ve beni hemen hemen evlat edindi. Ondan, «Tatlı bir adam,» diye söz etmek isterdim. Çünkü yaşamımın cehennem gibi olan bir döneminde beni destekledi. Ama aslında tatlılık Brandon'u ilgilendiren bir şey değil. O bir işi sonuna kadar götürmekle ilgileniyor. Her şeyi açık seçik görmek ve düzeni sağlamakla da. Ama bu da doğru değil. Çünkü Brandon'un bundan başka özellikleri de var. Burada anlattığımdan çok daha üstün ve iyi biri. Neyse, zaman geçiyor ve bu kadar tanıtmanın yeterli olması gerekiyor. Ancak şu kadarını söylemem yeterli olur sanırım: Brandon'un asıl görevi önemli ortaklardan biriyle ilgili çok çirkin bir hal alabilecek bir olayda muhafazakâr bir hukuk bürosunun çıkarlarını korumaktı. Ama o arada beni teselli etmek ve bana cesaret vermek için de çok çaba harcadı. Ayrıca o zarif üç parça takım elbisesini ağlayarak yakalarını ıslattığım için beni azarlamadı da. Hepsi bu kadar olsaydı herhalde Brandon'dan böyle uzun uzadıya söz etmezdim. Ama bir şey daha var. Benim için daha dün yaptığı bir şey. Bana güven, yavrum. Konuya giriyoruz.

Brandon'la Gerald kocamın yaşamının son on dört ayında birlikte çok çalıştılar. Konu buradaki büyük süper marketler zinciriyle ilgili bir

davaydı. Kazanmaları gereken neydiyse onu kazandılar. Bendeniz için daha da önemlisi, iyi anlaştılar. Bana kalırsa büroyu yöneten o bunaklar sonunda Gerald'ın adını antetli kâğıtlardan sildikleri zaman onun yerini Brandon alacak. O arada Brandon bu görev için biçilmiş kaftandı. Kendisi bunu bana hastanedeki ilk konuşmamız sırasında «Zarar kontrolu» diye tanımladı.

Brandon'un gerçekten de tatlı bir yanı var. Evet, var ya. Ve tâ başından beri bana karşı dürüst davrandı. Ama tabii başından beri kendi programı da vardı. Bu *konuda* çok deneyimli olduğumu söylediğim zaman bana inanmalısın, hayatım. Sonuçta hemen hemen yirmi yıl bir avukatla evliydim. Onların yaşamlarının ve kişiliklerinin çeşitli yanlarını birbirlerinden nasıl kesinlikle ayırdıklarını biliyorum. İşte bu sayede, fazla sinir krizi geçirmeden yaşamayı başarıyorlar sanırım. Ama bu, çoğunun nefret edilecek insanlara dönüşmelerine de neden oluyor.

Brandon hiçbir zaman nefret edilecek biri değildi. Ama önemli bir görevi vardı onun: Hukuk bürosu için kötü reklam sayılabilecek şeylere engel olmak anlamına geliyordu tabii. Bir tek şanssızlığın görevi yapan kimsenin mahvolmasına neden olabilecek işlerdendi bu. Ama Brandon sorumluluğu hemen yüklendi... Ve bana hiçbir zaman bu işi Gerald'ın anısına olan saygısı yüzünden kabul ettiğini de söylemedi. Yine onun lehinde bir puan. Brandon görevi aldı, çünkü bu iş Gerald'ın «meslekte yükselmeni sağlayan görevler» diye tanımladığı şeylerdendi. Başarılı olursan kestirmeden bir basamak çıkmanı sağlayan bir görev. Brandon da başarılı oluyor ve ben de buna seviniyorum. Bana büyük bir şefkat ve merhametle davrandı. Bu da onun adına sevinmek için yeterli bir neden sanırım. Ama başka iki neden daha var. Ona basından birinin aradığını ya da geldiğini söylediğimde hiçbir zaman sinir krizleri geçirmedi. Aslında ne düşündüğümü öğrenmek ister misin, Ruth? Sana anlattığım bu adamdan yedi yaş büyüğüm. Ve hâlâ ezilmiş, yassıltılmış, parçalanmış gibi gözüküyorum. Ama Brandon Milheron yine de bana biraz âşık oldu sanırım... Ya da bana baktığı zaman hayalinde canlandırdığı kahraman Küçük Nell'e. Brandon için bunun seksle ilgili bir şey olduğunu sanmıyorum. (Hiç olmazsa şimdilik. Şu anda kırk dokuz kiloyum ve hâlâ bir kasap dükkânının vitrininde asılı, tüyleri yolunmuş bir tavuğa benziyorum.) Bence bunun bir sakın-

cası yok. Ölünceye kadar bir tek erkekle bile yatmazsam hiç üzülmem. Ama gözlerindeki o ifadeyi görmekten hoşlanmadığımı iddia edersem, yalan söylemiş olurum. Benim de artık onun programına katılmış olduğumu açıklayan o ifadeyi. Ben, Jessie Angela Mahout Burlingame, patronlarının herhalde «Şu Esef Edilecek Burlingame Olayı» diye düşündükleri, cansız yığın değil! Bilmiyorum, Brandon'un programında hukuk bürosundan önce mi geliyorum, yoksa sonra mı? Yoksa onunla aynı düzeyde miyim? Buna aldırdığım yok. O programda olduğumu bilmek bana yetiyor. Acınacak bir....

Jessie burada duraklayarak sol elinin işaret parmağını dişlerine vurdu. Dikkatle düşünüyordu. Son yaktığı sigarasından derin bir nefes çektikten sonra yazmayı sürdürdü.

...yan etki olmadığımı anlamak.

Polisle yaptığım bütün o konuşmalar sırasında Brandon hep yanımdaydı. Küçük teypi de daima çalışıyordu. Her sorgulama sırasında orada bulunan herkese, steno ve hemşirelere bile nezaketle ama acımasızca, vakanın heyecan uyandıracağı kabul edilen ayrıntılarını basına sızdıranların karşısında New England'ın büyük ve çok tutucu bir hukuk bürosunu bulacağını hatırlatıyordu. Bu büro akla gelebilecek her türlü kötü misillemeyi yapacak durumdaydı. Brandon herhalde beni olduğu kadar onları da ikna edebildi. Çünkü işin içyüzünü bilenler hiçbir zaman gazetecilerle konuşmadılar.

Sorgulamayla ilgili en kötü anları Northern Cumberland Hastanesinde 'koruma altında'yken yaşadım. Daha çok plastik tüplerle kan, su ve elektrolitleri emiyordum. O seanslardan sonra yazılan polis raporları öyle garipti ki, gazetelere yansıdıkları zaman bayağı inanılacak bir hal alıyorlardı. Arada sırada «İnsan köpeği ısırıyor» türündeki hikâyeler gibi şeylerdi bunlar. Ama bu aslında bir «Bir köpek insanı ısırıyor» haberiydi... Ancak bu olayda köpek kadını da ısırıyordu. Sana kayıtlara nelerin geçtiğini anlatmamı ister misin? Pekâlâ. İşte:

Gerald'la o günü Batı Maine'deki yazlık evimizde geçirmeye karar verdik. Bir kısım seks ve iki kısım boğuşmaktan oluşan cinsel bir aradan sonra birlikte duş yaptık. Ben saçımı yıkarken Gerald duştan çıktı. Gazı olduğundan yakınıyordu. Herhalde bunun nedeni Portland'dan gelirken

yediğimiz dev sandviçlerdi. Gerald evde Rolaid ya da Tums olup olmadığını sordu. Ben bilmediğimi söyledim. «Varsa ya şifonyerin üstündedir ya da karyolanın yukarısındaki raftadır,» dedim. Birkaç dakika sonra saçlarımı durularken Gerald'ın bağırdığını duydum. Bu hayırsız ciddi bir kalp krizini haber veriyordu anlaşılan. Bunu boğuk bir gürültü izledi. Yere yuvarlanan bir vücudun çıkardığı ses. Duştan fırlayıp koşarak yatak odasına girdiğim zaman ayağım kaydı. Yere yığılırken kafamı şifonyere vurdum ve kendimdem geçtim.

Bay Milheron'la Bayan Burlingame'in birlikte hazırladıkları ve polisin de heyecanla desteklediği bu uyarlamaya göre, birkaç kez ayılır gibi oldum. Ama her seferinde tekrar bayıldım. Son defa ayıldığım zaman köpek Gerald'dan bıkmış beni yokluyordu. Ben yatağa çıktım. (Bizim hikâyeye göre Gerald'la ben karyolayı orada bulmuştuk. Herhalde onu yeri cilalayan adamlar o tarafa taşımışlardı. Ve biz aşk yapmak için çok sabırsızlandığımızdan karyolayı eski yerine itmek zahmetine katlanmamıştık.) Köpeği kaçırmak için ona Gerald'ın su bardağını ve öğrenci derneğinin hatırası olan kül tablasını attım. Ve tekrar bayıldım. Ondan sonraki birkaç saati baygın halde geçirdim. Kanlarım yatağa akıp duruyordu. Daha sonra yeniden kendime geldim. Arabaya bindim ve sonunda güvene kavuştum. Yani son bir baygınlıktan sonra. Yolun kenarındaki ağaca da o zaman çarptım.

Brandon'a sadece bir kez polisin bu saçmasapan hikâyeyi neden desteklediklerini sordum. «Artık soruşturmayı eyalet polisi yürütüyor, Jessie,» dedi. «Bizim yani bizim büronun eyalet polisinde pek çok dostu var. Şimdiye kadar yaptığım bütün iyiliklerin karşılığını istiyorum. Ama açıkçası çok kimseye telefon etmeme de gerek kalmadı. Bildiğin gibi polisler de insan. Karyolanın direklerinden sarkan kelepçeleri görür görmez aslında neler olduğunu tahmin etmişler. Bana inan, biri karbüratörünü patlattıktan sonra gördükleri ilk kelepçeler değil bunlar. O polislerin bir teki bile senin ve kocanın pis bir fıkraya dönüşmeni istemiyor. Aslında acayip bir kaza sayılacak bir şey yüzünden hem de.»

Önce gördüğümü sandığım adam konusunda Brandon'a bile tek kelime söylemedim. Ayak izi, inci küpe ya da başka şeyler hakkında da. Anla-

yacağın bekliyordum. İşe yarayacak bir şeyler olmasını bekliyordum sanırım.

Jessie bu son cümleye baktı. Başını salladı ve mektubu yazmayı sürdürdü.

Hayır, bu laf. Ben aslında bir polisin elinde küçük plastik kanıt torbasıyla gelmesini bekliyordum. Onu bana vererek içindeki yüzükleri tanıyıp tanımadığımı soracaktı. «Onların sizin olduğundan hemen hemen eminiz,» diyecekti. «Çünkü içlerine sizin ve kocanızın adlarının başharfleri kazınmış. Ayrıca onları kocanızın çalışma odasında, yerde bulduk.»

Bunun olmasını bekleyip durdum. Çünkü bana yüzükleri gösterdikleri zaman Küçük Nell'in Gece Yarısı Konuğu'nun onun hayalinin ürünü olduğunu kesinlikle anlayacaktım. Bekledim, bekledim ama böyle bir şey olmadı. Sonunda, elime yapılacak ilk ameliyattan önce Brandon'a bana evde yalnız değilmişim gibi geldiğini açıkladım. Hiç olmazsa bütün o sürede. «Tabii bu hayal gücümün yarattığı bir şey olabilir,» dedim. «Böyle bir ihtimal olduğu da kesin. Ama bana o sırada gerçekmiş gibi gözüktü.» Ona kaybolan yüzüklerimden söz etmedim. Ama ayak izi ve inci küpe konusunda bir hayli konuştum. Küpe konusunda saçmasapan şeyler söylediğimi de açıklamam gerekir. Bunun nedenini bildiğini sanıyorum: Brandon'a bile açıklamaktan korktuğum her şeyin simgesi gibiydi. Beni anlıyor musun? Brandon'a olaydan söz ederken durmadan, «Sonra gördüğümü sandım...» ve «Hemen hemen emin oldum...» gibi laflar ettim. Brandon'a açılmak zorundaydım. Birine olanları anlatmam şarttı. Çünkü korku beni içimden dışarıya doğru asit gibi kemiriyordu. Ama Brandon'a mümkün olan her yoldan öznel duygularla nesnel gerçekleri birbirine karıştırmadığımı göstermeye çalıştım. Hepsinden önemlisi de, Brandon'un *hâlâ* ne kadar korktuğumu anlamaması için elimden geleni yaptım. Çünkü onun çıldırdığımı sanmasını istemiyordum. Sinirlerimin biraz bozulmuş olduğunu düşünmesine aldırmayacaktım. Bu, yine pis bir sırrı saklamaktan kurtulmak için ödemeye razı olduğum bir bedeldi. Babamın güneş tutulduğu gün bana yaptıkları gibi pis bir sırrı saklamaktan kurtulmak için. Ama Brandon'un deli olduğumu düşünmesini kesinlikle hiç... hiç istemiyorum. Aklına böyle bir ihtimal olabileceğinin gelmesi bile hoşuma gitmeyecekti.

Brandon elimi tutarak okşadı. Bana böyle bir durumu anlayabileceğini söyledi. «Bu şartlar altında bunun pek hafif kaçtığını bile düşünebiliriz.» dedi. Sonra da ekledi. «Hatırlanması gereken önemli nokta şu: Bu, Gerald'la yataktaki atletik boğuşmadan sonra yaptığınız duştan daha gerçek bir şey değil. Polis evi iyice araştırdı. Orada başka biri olsaydı izlerini mutlaka bulurlardı. Üstelik evde kısa bir süre önce büyük bir yaz sonu temizliği yapıldığı için bu iş daha da kolaylaşırdı.»

«Belki de onun izlerini buldular,» diye cevap verdim. «Belki de polisin biri o küpeyi cebine attı.»

Brandon, «Evet,» dedi. «Bu dünyada eli uzun polisler de var. Bunu kabul ediyorum. Ama aptal bir polisin bile diğer teki olmayan bir küpe için meslek hayatını tehlikeye atacağına inanmak benim için zor. Evde olduğunu sandığın adamın geri dönüp o küpeyi aldığına inanmak benim için daha kolay.»

«Evet!» diye bağırdım. «Bu mümkün, öyle değil mi?»

Brandon önce, «Hayır,» der gibi başını sallayacak oldu. Ama sonra bundan vazgeçerek omzunu silkti. «Her şey mümkün. Buna soruşturmayı yapan memurların hırs ya da insanca hataları da dahil ama...» Duraklayarak sol elimi tuttu ve benim «Brandon'un babacan tavırları» diye tanımladığım ifadeyle bana baktı. «Düşüncelerinin çoğunun temelinde şu kuşku var: Polislerin evi şöyle üstünkörü aradıklarını ve hiçbir şey bulmadıklarını düşünüyorsun. Ama gerçek böyle değil. Eğer evde üçüncü biri olsaydı polisler bunu gösteren kanıtlar bulurlardı. Ve üçüncü biriyle ilgili kanıtlar bulsalardı, bunu ben de öğrenirdim.»

«Neden?» diye sordum.

«Çünkü böyle bir şey seni çok kötü bir duruma düşürebilirdi. Polisin dostça davranmayı bırakıp sana Miranda uyarısını tekrarlamalarına neden olacak kadar kötü bir duruma.»

«Neden söz ettiğini bilmiyorum...» dedim. Ama durumu anlamaya başlıyordum, Ruth. Evet, gerçekten. Gerald bir tür sigorta delisi bir adamdı. Üç ayrı şirketin görevlileri bana resmi yas dönemimi ve ondan sonra da uzun birkaç yılı rahat bir durumda geçireceğimi haber vermişlerdi.

Brandon, «John Harrelson, Augusta'da kocanın üzerinde çok dikkat-

li, çok ayrıntılı bir otopsi yaptı.» dedi. «Onun raporuna göre Gerald, adli tabiplerin 'salt kalp kirizi' dedikleri bir nedenden ölmüş. Yani buna yemekten zehirlenme, fazla güç sarfetme ya da önemli fiziksel yaralanma karışmamış.» Konuşmayı sürdüreceği belliydi. Benim «Brandon'un Öğretme Tarzı» dediğim tavrı takınmıştı. Ama suratımda gördüğü bir şey onu durdurdu. «Jessie? Ne var?»

«Bir şey yok,» diye mırıldandım.

«Hayır, var. Halin korkunç! Kramp mı girdi?»

Sonunda onu bir şeyim olmadığına ikna etmeyi başardım. Ama artık o sırada bu hemen hemen doğruydu. Herhalde ne düşündüğümü anladın, Ruth. Çünkü bu mektubun başlarında sana ondan söz ettim. Doğru olanı yapmayıp yataktan kalkmama izin vermediği için Gerald'a attığım iki tekmeden. Bir tekme karnına geldiydi, bir tekme de tam 'aile mücevherleri'ne. Şimdi, «Sevişmemiz biraz haşinceydi,» dediğim için çok şanslı olduğumu düşünüyordum. Böyle olması bereleri, çürükleri izah ediyordu. Zaten o çürüklerin çok belirgin olduğunu da sanmıyorum. Çünkü Gerald hemen o tekmelerden sonra kalp krizi geçirdi ve kalp krizi de çürüme sürecini daha başlayamadan durdurdu.

Tabii bu başka bir soruyu akla getiriyor: O kalp krizine ben Gerald'ı tekmelediğim için mi neden oldum? Baktığım tıp kitaplarının hiçbiri bu soruya kesin bir cevap vermiyor. Ama gerçekçi olalım. Herhalde kocamın ölümüne benim de katkım oldu. Ama yine de bütün suçu yüklenmek niyetinde değilim. Gerald'ın kilosu fazlaydı. Çok içiyordu. İçtiği sigaralar yüzünden baca gibi tütüyordu. Kalp krizi geçireceği kesindi. O gün değilse bile bir hafta ya da bir ay sonra. Şeytan senin için kemanını sadece belirli bir süre için çalıyor, Ruth. Ben buna inanıyorum. Eğer sen inanmıyorsan, seni bu fikri iyice saklayıp, güneş görmeyen bir yere kaldırmaya saygıyla davet ediyorum. Ben, istediğime inanma hakkını kazandığını sanıyorum. Hiç olmazsa bu olayda. *Özellikle* bu olayda.

Brandon'a, «Belki bir kapı tokmağı yutmuş gibi gözüküyorum,» dedim. «Eğer öyleyse bunun nedeni, birilerinin Gerald'ı hayat sigortasını almak için öldürdüğümü düşündükleri fikrine alışmaya çalışmam.»

Brandon tekrar başını salladı. O arada bana içtenlikle bakıyordu. «Hiç de öyle düşünmüyorlar. Harrelson, Gerald'ın kalp krizi gerirdiğini, bunu cinsel heyecanın çabuklaştırmış olabileceğini söylüyor. Eyalet polisi

de bunu kabul ediyor. Çünkü John Harrelson hemen hemen bu alandaki uzmanların en iyisi. Olsa olsa bazı kuşkucular senin Salome rolü oynayarak kocanı mahsus ölüme sürüklediğini düşünebilirler.»

«Sen de öyle mi düşünüyorsun?» diye sordum.

Böyle açık açık konuşarak onu sarsabileceğimi düşünüyordum. Bir yanım şok geçiren Brandon Milheron'un nasıl olacağını merak ediyordu. Ama umduğum gibi olmayacağını bilmeliydim. Brandon sadece gülümsedi. «Yani ben senin Gerald'ın termostatını attırma fırsatını yakalayacak kadar hayal gücün olduğunu düşünüyorum. Ama bu hayal gücünün, olay sonucu karyolaya kelepçelerle bağlı halde ölebileceğini tahmin edemeyecek kadar kısıtlı olduğuna da inanıyorum. Öyle mi? Hayır. Ne olursa olsun, Jess, ben olayın senin bana anlattığın gibi geliştiğine inanıyorum. Seninle dürüst konuşabilir miyim?»

Ona, «Benimle başka türlü konuşmanı istemem,» dedim.

«Pekâlâ. Ben Gerald'la çalıştım. Onunla iyi geçiniyorduk. Ama büroda onunla geçinemeyen çok kişi vardı. Gerald başkalarını kontrol altına almaya fazla meraklıydı. Onun için karyolaya kelepçelenmiş bir kadınla seks yapma fikrinin onu çok heyecanlandırmasına hiç şaşmadım.»

Brandon bunları söylerken ona çabucak bir göz attım. Geceydi. Sadece karyolamın başucundaki lamba yanıyordu. Brandon'un omuzlarından yukarısı gölgelerin arasında kalıyordu. Ama Genç ve Acımasız Hukukçu Brandon Milheron'un kızardığından eminim.

«Seni rahatsız ettim, özür dilerim.» Brandon ondan umulmayacak kadar beceriksizce konuşmuştu.

Neredeyse gülecektim. Bu zalimce bir şey olurdu. Ama o da sanki on sekiz yaşındaymış ve liseden yeni mezun olmuş gibi konuşmuştu. «Beni rahatsız etmiş değilsin, Brandon,» dedim.

«İyi. Böylece benimle ilgili sorunu çözümlemiş olduk. Ancak polisin görevi hiç olmazsa cinayet ihtimali üzerinde de durmaktır. Senin kocanın bizim meslekte 'cinsel kalp kirizi' bilinen şeyi geçireceğini umarak bir adım daha atmış olabileceğini düşünmek zorundalar.»

«Gerald'ın kalple ilgili bir sorunu olduğunu bilmiyordum ki,» dedim. «Sigorta şirketlerinin de bilmedikleri anlaşılıyor. Durumu bilselerdi o poliçeleri kesinlikle kabul etmezlerdi. Öyle değil mi?»

Brandon, «Sigorta şirketleri yeteri kadar para vermeye hazır olan her-

kesi sigortalarlar,» diye cevap verdi. «Gerald'ın sigortacıları onun ekleme sigara içtiğini ve bardak bardak içkiyi başına diktiğini görmediler. Sen gördün. Şimdi itirazı bir yana bırakalım. Herhalde Gerald'ın er geç kalp krizi geçireceğini biliyordun. Polisler de bunun farkındalar. O yüzden, «Ya gölün kenarındaki eve bir konuk çağırdı ve bundan kocasına söz etmediyse?» diyorlar. «Ya bu kişi kadın için en uygun ve adam için de en uygunsuz bir anda saklandığı dolaptan fırlayarak, 'Booga-Booga!' diye bağırdıysa!» Polislerin elinde böyle bir şey olduğunu gösteren kanıtlar bulunsaydı başın büyük bir belaya girerdi, Jessie. Çünkü bazı özel durumlarda birinin olanca sesiyle, 'Booga-Booga!' diye bağırması birinci derecede cinayet suçu gibi görülebilir. Hemen hemen iki gün kelepçelenmiş halde yatman ve kurtulmak için yarı derini yüzmen bir suçortağın olduğu varsayımını çürütüyor. Ama öte yandan o kelepçeler bir suçortağı fikri bazı... şey... bazı tipte polislere çok akla yakın bir şey gibi geliyor...»

Ona büyülenmiş gibi bakıyordum. Kendimi bir uçurumun kenarında folk dansı yapan bir kadın gibi hissediyordum. Brandon'un başucumdaki lambanın bir daire çizen ışık alanının dışında kalan yüzünün düz ve kavisli kısımlarına bakarken bir şey anımsadım. Polisin Gerald'ı öldürdüğümü düşünmesi birkaç kez aklıma tüyler ürpertici bir şaka gibi gelmişti. Neyse ki, polislere bu konuda şaka yapmaya kalkışmamıştım, Ruth!

Brandon, «Şimdi evde başka birinin olduğu fikrini polise açmamanın neden daha akıllıca olacağını anladın mı?» dedi.

Başımı salladım. «Evet. Uyuyan köpeği uyandırmamalı.»

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz gözlerimin önünde o sahne belirdi. O lanet olasıca sokak köpeği Gerald'ı kolunun yukarısından yakalamış yerde sürüklüyordu. Yırtılan ve hayvanın burnunun üzerinden sallanan deri parçasını görebiliyordum. Ha, aklıma gelmişken o lanet olasıca zavallı hayvanı iki gün sonra yakaladılar. Kıyıdan yedi yüz elli metre yukarıda, Laglan'ların kayıkhanesinin altına kendine bir in yapmış. Gerald'ın büyükçe bir parçasını da oraya götürmüş. Bundan da köpeğin ben onu Mercedes'in kornası ve ışıklarıyla korkutup kaçırdıktan sonra tekrar, hiç olmazsa bir defa daha eve döndüğü anlaşılıyor. Hayvanı vurdular. Boynunda bronz bir etiket vardı. Ama resmi bir etiket değildi bu. O yüzden Hayvan Kontrol Bürosu köpeğin sahibinin izini bulup onun canına okuyamadı. Buna çok üzüldüm. Etiketin üzerinde Prens yazılıydı. Prens... bunu düşü-

nebiliyor musun? Memur Teagarden bana gelerek köpeği vurduklarını haber verdiği zaman sevindim. Hayvanı yaptıkları yüzünden suçlamıyordum. Onun durumu benimkinden daha iyi sayılmazdı, Ruth. Ama onun öldürülmesine sevindim. Hâlâ da seviniyorum.

Ama bunun konumuzla ilgisi yok. Sana, Brandon'a evde bir yabancı olabileceği ihtimalinden söz ettiğim zaman yaptığım konuşmayı anlatıyordum. O, uyuyan köpeklerin uyandırılmaması gerektiği fikrini kesinlikle destekledi. Buna dayanabileceğimi tahmin ediyordum. Bundan bir tek kişiye bile söz etmek beni çok rahatlatmıştı. Ama henüz konuyu kapatmaya da hazır değildim.

Ona, «Beni ikna eden telefon oldu,» diye açıkladım. «Kelepçelerden kurtulup telefonu denediğim zaman onun Abe Lincoln kadar ölü olduğunu anladım. Bunu farkeder etmez de yanılmadığımdan emin oldum. Eve biri girmiş ve yoldan gelen telefon hatlarını bir ara kesmişti. Evden fırlayarak Mercedes'e gitmeme asıl bu neden oldu. Korkunun ne olduğunu bildiğini sanıyorsun. Ama ormanın ortasındaki bir evde, davetsiz bir misafirin geldiğini birdenbire farketmedikçe gerçek korkunun ne olduğunu anlayamazsın.»

Brandon gülümsüyordu ama korkarım bu seferki gülümsemesi pek de o kadar sevimli değildi. Suratında erkeklerin, şu kadınlar da ne kadar gülünç oluyorlar, onları yanlarında gardiyanlar olmadan sokağa bırakmamalı, diye düşündükleri zaman yüzlerinde beliren o ifade vardı. «Bir tek telefonu kontrol ettikten sonra hatların kesilmiş olduğu sonucuna vardın, değil mi? Yatak odasındaki telefonu açtığın ve ses çıkmadığını farkettiğin zaman? Öyle değil mi?»

Aslında tam tamına böyle olmamıştı. Benim de tam tamına böyle düşündüğüm söylenemezdi. Ama, «Evet,» der gibi başımı salladım. Bir nedeni, böylesinin bana daha kolay gelmesiydi. Ama asıl önemli neden, bir erkeğin suratında o belirli ifade belirdiği zaman onunla konuşmanın bir yararı olmayacağını bilmemdi. Şu, «Kadınlar!» diyen ifadeyi kastediyorum. «Onlarla yaşayamazsın, ama hiçbirini de vuramazsın!» Neden söz ettiğimi bildiğinden eminim. Tabii tümüyle değişmediysen, Ruth. O noktada bütün isteğimin konuşmanın sona ermesi olduğunu söylersem beni anlayacağını biliyorum.

Brandon, «Fiş çıkarılmıştı, hepsi o kadar,» dedi. Artık o sırada Bay

Rogers gibi konuşuyordu. «Evet, bazen yatağın altında bir canavar varmış gibi gelir insana ama aslında yoktur,» diyen Bay Rogers gibi. «Gerald fişi prizden çekmiş. Herhalde birilerinin bürodan telefon ederek yarım günlük iznini ve tabii o küçük esaret oyununu mahvetmesini istemiyordu. Kocan antredeki telefonun fişini de çekmişti. Ama mutfaktakini değil. O çalışır durumdaydı. Bütün bunları polis raporlarından öğrendim.'

Ruth, o zaman beynimde bir şimşek çaktı. Birdenbire hepsinin... göl kenarında neler olduğunu anlamaya çalışan adamların olayda nasıl davrandığım ve bazı şeyleri neden yaptığım konusunda bazı varsayımlara dayandıklarını kavradım. Çoğu benim lehime çalışmıştı. Ve tabii bu da her şeyi basitleştirmişti. Ama onların bütün bu sonuçlara benim sözlerim ya da evde buldukları kanıtlar yüzünden varmadıklarını anlamak hem öfkelenilecek, hem de biraz korkulacak bir şeydi. Onlar sadece benim bir kadın olduğumu ve dişilerin önceden tahmin edilecek belirli biçimlerde davrandıklarını düşünüyorlardı.

İşe bu açıdan baktığın zaman, üç parçalı şık takım elbiseleriyle Brandon Milheron ve kırmızı askı takan, bluclninin arkası torbalanmış yaşlı Memur Teagarden arasında hiçbir fark yok. Erkekler bizim hakkımızda hâlâ eskisi gibi düşünüyorlar. Ruth... bundan eminim. Çoğu uygun zamanda uygun sözler söylemeyi öğrenmişler. Ama annemin dediği gibi, «Bir yamyam bile Havarilerin Yeminini öğrenebilir.»

Sana bir şey daha söyleyeyim mi? Brandon Milheron bana *hayranlık* duyuyor. Gerald öldükten sonraki davranışlarımı da takdir ediyor. Evet, öyle. Bunu sık sık yüzünde beliren ifadeden anladım. Genellikle yaptığı gibi bu gece de uğrarsa yüzünde yine aynı ifadeyi göreceğim. Brandon olağanüstü davrandığımı düşünüyor. Cesur davrandığımı... Yani bir *kadın* için. Hatta benim o hayali konuğumla ilgili ilk konuşmayı yapıncaya kadar, ben de bu durumda aynı şeyi yapardım, diye düşünüyordu sanırım... Tabii bütün bu olaylar sırasında ayrıca yüksek ateşim de olması şartıyla. Bence erkeklerin çoğu, kadınların kafasının böyle çalıştığını düşünüyor: Sıtması olan hukukçular gibi. Bu da onların davranışlarının çoğunu izah ediyor, öyle değil mi?

Şimdi onların insana lütufta bulunuyorlarmış gibi davranmalarından söz ediyorum... Kadınlara karşı erkekler konusundan. Ama ayrıca çok daha önemli ve çok daha korkutucu bir şeyden de söz ettiğimi açıklamalı

nm. Doğruyu söylemek gerekirse Brandon beni anlamıyor. Bunun cinsiyetler arasındaki farklarla da hiçbir ilgisi yok. İnsan olmanın getirdiği anet bu. Hepimizin gerçekten yalnız olduğumuzun en kesin kanıtı. O evde korkunç şeyler oldu, Ruth. Onların *ne kadar* dehşet verici olduğunu ancak daha sonra öğrendim. Brandon *bunu anlayamadı*. O dehşetin beni diri diri yememesi için ona bazı şeyler anlattım. Brandon da başını salladı, gülümsedi ve anlayışlı davrandı. Bence bütün bunların bana sonunda yaran da oldu. Brandon içlerinden en iyi olanıydı ama o bile gerçeğe bağırıp sesini duyuracak kadar dahi yaklaşamadı... Dehşetin sanki durmadan büyüdüğünü ve kafamın içinde kapkara, büyük, hayaletli bir eve dönüştüğünü anlayamadı. Ve o hâlâ orada. Kapısı açık duruyor ve beni çağırıyor. İstediğim her an tekrar içeri girebileceğimi söylüyor. Geri dönmeyi *asla* istemediğim halde bazen yine de geri dönüyorum. Ben içeri girer girmez kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve kendi kendine kilitleniyor.

Neyse... Herhalde telefonla ilgili sezgilerimin yanlış olduğunu öğrenmek beni rahatlatmalıydı sanırım. Ama öyle olmadı. Çünkü kafamın bir yanı, o iskemlenin arkasına sürünerek girer ve fişi prize sokarsam telefonun o zaman bile çalışmayacağına inanıyordu... hâlâ da inanıyor. Belki mutfaktaki telefon daha sonra çalışıyordu, diyor. Ama o sırada kesinlikle bozuktu. Ya Mercedes'e binip evden kaçacaktın ya da o yaratığın ellerinde ölecektin.

Brandon başucumdaki lambanın ışığı yüzünü aydınlatıncaya kadar öne doğru eğildi ve, «Evde kimse yoktu, Jessie,» dedi. «Bu konuda yapabileceğin en iyi şey o fikri kafandan atmak olur.»

Az kalsın o zaman ona kayıp yüzüklerimden söz edecektim. Ama yorulmuştum ve sancım da şiddetlenmişti. Sonunda bu konuyu açmadım. O gittikten sonra uzun bir süre uyuyamadan öylece yattım. O gece ağrı kesici haplar bile beni uyutamadı. Ertesi gün yapılacak olan deri nakli ameliyatını düşündüm. Ama senin sanacağın kadar da çok değil. Aklım daha çok yüzüklerime takılmıştı. Bir de benden başka hiç kimsenin görmediği o ayak izine. O adamın... o yaratığın... her şeyi düzeltmek için geri gelip gelmediğini kendi kendime soruyordum. Sonunda uykuya dalmadan önce evde ayak izi de, inci küpe de olmadığına karar verdim. Biri yüzüklerimi çalışma odasında, kitaplığın yanında, yerde bulup almıştı. Kendi kendime, *herhalde şimdi Lewiston'da bir rehincinin vitrinindeler*, dedim. Belki

bu düşüncenin beni öfkelendirmesi gerekirdi. Ama öyle olmadı. O sabah Mercedes'in direksiyonunda uyandığım zamanki gibi hissettim. Kalbim inanılmayacak kadar huzur ve mutluluk doluydu. Yabancı yoktu. Hiçbir yerde yoktu. Sadece eli uzun biri vardı. Birilerinin onu görüp görmediğini anlamak için omzunun üzerinden bakıyor, sonra da hooop... yüzüklerimi cebine atıyordu. Yüzüklerin kendilerine gelince... o sırada onlara ne olduğuna aldırmıyordum. Şimdi de aldırmıyorum. Şu son birkaç ay içinde bir erkeğin o halkayı parmağına, artık yasalar onu burnuna geçirmesine izin vermediği için taktığına gitgide daha çok inandım. Ama, neyse... Sabah yerini öğleden sonraya bıraktı. Öğleden sonra saatleriyse hızla ilerliyor. Artık Raymond Andrew Joubert'ten söz etmenin zamanı geldi.

Jessie iskemlesinde arkasına yaslanarak bir sigara daha yaktı. Dilinin fazla tütünden yandığını, başının ağrıdığını ve böbreklerinin bilgisayar önündeki bu maratona itiraz ettiklerini hissediyordu. *Şiddetle* itiraz ettiklerini. Eve bir ölüm sessizliği çökmüştü. Ufak tefek Meggie Landis'in süpermarket ve temizleyiciye gittiğini gösteren bir sessizlik. Jessie, Meggie'nin onu hiç olmazsa bir defa daha bilgisayar ekranından ayırmak için çaba göstermeden evden ayrılmasına şaştı. Sonra hizmetçinin bunun boşuna olacağını anladığını tahmin etti. Herhalde Meggie, her neyse, onu içinden atmasına izin vermek daha iyi olur, diye düşünmüştü. Sonuçta bu onun için sadece bir işti. Bu son düşünce Jessie'nin kalbini hafifçe sızlattı.

Yukarıda bir tahta gıcırdadı. Jessie'nin sigarası dudaklarında iki santim ötede havada kalakaldı. İyi-Eş, *o geri döndü,* diye bir çığlık attı.

Ama dönmemişti. Jessie'nin gözleri gazete resimlerinden kendisine bakan o dapdar surata kaydı. Senin nerede olduğunu biliyorum. Köpoğlu köpek, diye düşündü. Öyle değil mi?

Gerçekten de biliyordu ama kafasının bir yanı şimdi evde dolaşanın o adam olduğunda yine de ısrar ediyordu. Hayır, o adam değil, *o şey* olduğunda. Uzay kovboyu, aşk hayaleti tekrar sahneye çıkmıştı işte. Evin boşalmasını beklemişti sadece. Jessie şimdi yazı masasının köşesindeki telefona uzanırsa onun çalışmadığını anlayacaktı. O gece gölün kenarındaki evde hiçbir telefonun çalışmadığı gibi.

Dostun Brandon istediği kadar gülebilir. Ama biz gerçeği biliyoruz. Öyle değil mi, Jessie?

Jessie birdenbire sağlam elini uzatarak alıcıyı yerinden kaparcasına alıp kulağına götürdü... ve o iç rahatlatan düdük sesini duydu. Alıcıyı yerine bıraktı. Dudaklarının kenarında garip, neşesiz bir gülümseme titreşti.

Evet, ben senin nerede olduğunu kesinlikle biliyorum, aşağılık hayvan. *İyi-Eş* ve kafamın içindeki diğer hanımlar ne dü ünürlerse düşünsünler, Punkin'le ben senin arkanda turuncu bir tulumla ilçe hapishanesinde bir hücrede oturduğunu biliyoruz. Brandon bu hücrenin eski kanadın en dibinde olduğunu söyledi. Devlet seninle eşit olan insanlardan oluşan bir jürinin karşısına çıkarmadan önce diğer mahkûmlar canına okumasınlar diye... Tabii senin gibi bir şeyin eşiti olabilirse! Henüz senden tam anlamıyla kurtulmuş sayılmayız. Ama kurtulacağız. Sana yemin ediyorum. Kurtulacağız!»

Jessie'nin bakışları tekrar bilgisayarın ekranına kaydı. Hap ve sandviçin neden olduğu o uyuma isteği kaybolmuştu. Ama kendisini lifliklerine kadar yorgun hissediyor, başladığı şeyi bitirebileceğine de hiç inanmıyordu.

«Artık Raymond Andrew Joubert'ten söz etmenin zamanı geldi,» diye yazmıştı... Ama gerçekten zamanı gelmiş miydi? Ondan söz edebilecek miydi? O kadar *yorgundu* ki. Tabii yorgundu ya. Hemen hemen bütün gün ekrandaki işaret ışığını kovalayıp durmuştu. Belki de iyice yukarı çıkıp biraz kestirmesi daha iyi olacaktı. «Geç olsun da güç olmasın,» ve buna benzer saçmalıklar. Bu bölümü bilgisayarın belleğine yerleştirir ve ertesi sabah yeniden gözden geçirip çalışmaya başlardı...

Punkin'in sesi Jessie'yi durdurdu. Artık bu sesi arada sırada duyuyordu. Ama Punkin konuşmaya başladığı zaman onu dikkatle dinliyordu.

Çalışmanı burada kesmeye karar verirsen, o zaman belgeyi dosyalama zahmetine hiç girme. Onu sadece sil gitsin. İkimizde Joubert'i ele alma cesaretini tekrar bulamayacağını biliyoruz. Bu iş insanın hakkında yazı yazdığı birini ele alması gibi bir şey değil. Onun karşısına çıkacaksın. Bazen bir konuda yazı yazmak, o şeyi kafanın derinliklerindeki odadan çıkarmak ve ekrana geçirmek için yürek ister.

Jessie, «Evet,» diye mırıldandı. «Bir metre boyunda bir kalp. Belki de daha fazla.»

Sigarasından derin bir nefes çektikten sonra yansına kadar içtiği sigarayı söndürdü. Küpürleri son bir kez karıştırdı, sonra da pencereden Eastern Prom'un yamacına baktı. Kar çoktan dinmiş, güneş ışıl ışıl parlıyordu ama uzun sürmeyecekti. Maine'de şubat günleri nankör ve cimriydi.

Jessie boş odaya, «Ne diyorsun, Punkin?» diye sordu. Çocukken yaptığı gibi azametli bir tavırla, Elizabeth Taylor gibi konuşmuştu. Annesini çileden çıkaran o sesle. «Devam edelim mi, haayaatıım.»

Ona cevap veren olmadı. Ama Jessie'nin buna ihtiyacı yoktu. Öne doğru eğilerek bilgisayarı çalıştırdı. Uzun süre duraklamadı, hatta bir sigara yakmak için bile.

37

Artık Raymond Andrew Joubert'ten söz etmenin zamanı geldi. Kolay olmayacak ama elimden geleni yapacağım. Onun için kendine bir fincan kahve daha al, hayatım. Evde konyağın varsa, kahvene biraz da ondan koymak isteyebilirsin. İşte şimdi üçüncü bölüm başlıyor.

Bütün o gazete kupürleri masada, yanımda duruyor. Ama haberler ve makaleler bilinmesi gereken her şey bir yana, benim bildiklerimi bile açıklamıyorlar. Joubert'in bütün yaptıklarını bilen biri olduğunu sanmıyorum (Joubert kendisi bile). Belki de böylesi daha iyi. Gazetelerde ima edilenler ve basına hiç yansımayanlar tam kâbuslara yakışacak şeyler. Ben de olanların hepsini bilmek *istemem*. Gazetelere düşmeyen haberlerin çoğunu bana geçen hafta garip bir biçimde sessizleşmiş ve hizaya girmiş olan Brandon sağladı. Joubert'in hikâyesiyle benimki arasındaki bağ gözardı edilmeyecek kadar belirginleştiği zaman hemen onu çağırdım.

Brandon, «Sözünü ettiğin adamın o olduğunu düşünüyorsun, değil mi?» diye sordu. «O gece eve gelen adamın?»

«Brandon,» dedim. «O olduğunu *biliyorum*.»

Brandon içini çekti ve bir dakika kadar gözleri ellerine dikili öylece oturdu. Sonra başını kaldırarak bana baktı. Bu mektubu yazdığım odadaydık. Sabahın dokuzuydu ve bu kez Brandon'un yüzünü gizleyecek gölgeler de yoktu. «Sana bir özür borcum var. Konuştuğumuz sırada sana inanmadım...»

«Biliyorum,» Elimden geldiğince anlayışlı bir tavırla konuşmaya çalışmıştım.

«Ama şimdi inanıyorum. Sevgili Tanrım! Bu işin ne kadarını bilmek istiyorsun, Jess?»

Derin bir soluk aldım. «Öğrenebileceğin her şeyi.» Brandon neden böyle davrandığımı bilmek istedi. «Bunun sadece seni ilgilendiren bir konu olduğunu ve işine burnumu sokmamamı söylersen, isteğine boyun eğmek zorunda kalırım. Ama sen benden bizim büronun artık kapandığına karar verdiği bir olayı yeniden kurcalamamı istiyorsun. Geçen sonbaharda seni desteklediğimi bilen biri, bu kış Joubert'in etrafında havayı kokladığımı farkederse...»

«Başın derde girebilir,» dedim. Bu olasılığı daha önce düşünmemiştim.

Brandon, «Evet,» diye cevap verdi. «Ama bunun için fazla endişelendiğim yok. Ben büyüdüm artık ve başımın çaresine bakabilirim ...ya ha hiç olmazsa bakabileceğimi sanıyorum. Ben daha çok senin için endişeleniyorum, Jess. Seni gazetelerin başsayfalarından çabucak ve mümkün olduğu kadar acı vermeden silmek için çok çabaladık. Bu kadar uğraşmalardan sonra kendini yine gazetelerin birinci sayfalarında bulabilirsin. Aslında bu bile en önemli nokta değil. Hatta 'biraz önemli' bile sayılamaz. Bu, İkinci Dünya Savaşından beri Kuzey New England'da ortaya çıkan en iğrenç olay. Yani bazı ayrıntılar öyle dehşet verici ki, onların adeta radyoaktif olduğunu düşünebilirsin. Sen de önemli bir neden olmadıkça etki alanına girmemelisin.» Sinirli sinirli güldü. «Kahretsin. Benim de çok önemli bir neden olmadıkça tehlike bölgesine yaklaşmamam gerekir.»

Ayağa kalkarak ona doğru gittim. Sol elimle parmaklarını kavradım. «Nedeni bir milyon yıl da yaşasam yine de anlatamam. Ama 'ne'yi açıklabileceğimi sanıyorum. Bu yeterli olur mu? Hiç olmazsa başlangıç için?»

Brandon elimi usulca kavrayarak başını, «Evet,» der gibi salladı.

«Üç şey var,» dedim. «Bir: Onun gerçek olduğunu bilmeliyim. İki: Yaptıklarının gerçek olduğunu bilmeliyim. Üç: Bir daha uyandığım zaman onu yatak odamda görmeyeceğimi bilmeliyim.»

Bu sözler bana bütün olanları hatırlattı. Ruth, ve ağlamaya başladım. O gözyaşlarının hileli ya da hesaplı bir yanı yoktu. Akıverdiler sadece. Ne yaparsam yapayım gözyaşlarına engel olamazdım.

«Lütfen bana yardım et, Brandon,» dedim. «Işığı her söndürüşümde o karanlıkta odanın dibinde, karşımda duruyor. Korkarım, projektörü onun üzerine tutmazsam sonsuza kadar da böyle sürecek. Yardım isteyebileceğim başka hiç kimse yok. Bilmem gerekiyor. Lütfen bana yardım et.»

Brandon elimi bıraktı, o gün giydiği son derece zarif hukukçu elbisesinin bir yerinden bir mendil çıkarıp yüzümü sildi. Bunu annem gibi büyük bir sevecenlikle yaptı. Dizimi sıyırdığım için hüngür hüngür ağlayarak mutfağa girdiğim zaman annem de öyle davranırdı. Ama daha küçükken. Yani ben ailenin 'gıcırdayan tekerleği'ne dönüşmeden önce.

Brandon sonunda, «Tamam,» dedi. «Elimden geldiğince bilgi toplamaya çalışacağım ve sana aktaracağım... Yani sen bana durmamı söyleyinceye, bunu isteyinceye kadar. Ama bana uçak kemerini sıkıca bağlaman gerekiyormuş gibi geliyor.»

Brandon bir hayli şey öğrendi. Şimdi ben de onları sana aktaracağım, Ruth. Ama seni mertçe uyarmalıyım: Brandon kemerin bağlanması konusunda haklıydı. Bundan sonraki birkaç sayfayı atlamak istersen sana hak veririm. Keşke ben de onları yazmadan atlayabilseydim. Ama bana bu da tedavinin bir bölümüymüş gibi geliyor. Son bölümü olduğunu umarım.

Olayın bu bölümü «Brandon'un Hikâyesi» diye adlandırabileceğim kısmı 1984 ya da 1985'te başlıyor. O günlerde Batı Maine'in göller bölgesinde mezarlara saldırılar başladı. Eyalet sınırında ve New Hampshire'da altı kadar küçük kentte benzer olaylar görülüyordu. Mezar taşlarını devirmek, tabanca boyasıyla yazılar yazmak ve özel günlerde asılan bayrakları çalmak öyle yerlerde çok görülür. Tabii 1 Kasımda, Cadılar Gecesinin ertesi günü mezarlardan patlamış balkabaklarının toplanması gerekir. Ama sözünü ettiğim olaylar, şakalar ya da basit hırsızlıklardan öte şeylerdi. Brandon geçen haftanın sonlarına doğru bana ilk haberi getirdiği zaman «Tecavüz» sözcüğünü kullandı. Bu sözcük 1988'de polis raporlarının çoğunda görülmeye başlandı.

Olaylar, onları farkeden kimselere anormal' gözüküyordu. Vakaları araştıranlara da. Ama suçlunun 'çalışma sistemi' bayağı akıllıcaydı. Dikkatle organize ediliyor ve uygulanıyordu. Biri... belki iki, üç kişi ama büyük olasılıkla bir tek kişi küçük kentlerdeki mozole ve mahzenlere giriyordu. Ev ya da dükkâna giren bir hırsızın ustalığıyla hareket ediyordu. Bu işleri yapmak için matkaplar, mandal kesecek aletler, sağlam demir testereleri, hatta belki bir vinç de getiriyordu. (Brandon son zamanlarda dört çekişli taşıtların çoğunda vinç bulunduğunu söylüyor.)

Suçlu hep mozole ve mahzenlere giriyor, tek tek mezarlara hiç dokunmuyordu. Toprak çok sert olduğu için kazılamadığı ve cesetlerin şiddetli don geçinceye kadar bekletildiği kış aylarında yapmaktaydı bu işi. Mahzene girdikten sonra tabutları açmak için matkap ve mandal kesiciyi kullanıyordu. Cesetleri sistemli bir biçimde soyuyor, gömülmeye hazırlandıkları sırada üzerlerinde olan mücevherleri alıyordu. Kerpetenle altın dişleri ya da altın dolgulu olanları söküyordu.

Bunlar iğrenç şeylerdi ama yine de anlaşılır bir yanı vardı. Ancak bu adamın başlangıç noktası hırsızlıktı. Ayrıca gözleri oyuyor, kulakları koparıyor ve ölü boğazları kesiyordu. 1989 Şubatında Chilton Remembrance Mezarlığında iki cesedin burunları olmadığı görüldü. Adamın onları bir çekiç ve keskiyle kopardığı anlaşılıyordu. Bu olayı soruşturan polis memuru Brandon'a, «Herhalde kolay oldu,» demiş. «Orası derin dondurucu gibiydi. Burunları buz parçaları gibi kırılıvermiştir.» Şimdi asıl soru şu: Bir adam donmuş iki burnu ne yapar? Onları anahtarlığına mı takar? Üzerlerine nacho peyniri serpip mikrodalga fırınına mı sokar? Ne yapar?

Saldırıya uğrayan cesetlerin hemen hiçbirinin el ve ayakları yoktu. Bazen kollarıyla bacakları da. Birkaç vakada suçlu ölülerin kafalarını ve cinsel organlarını da almıştı. Adli tıp bulguları onun kaba işler için balta ve kasap bıçağı, daha inceleri içinse bisturiler kullandığını gösteriyordu. Bu konuda fena da sayılmazdı. Chamberlain ilçesi şerif yardımcılarından biri Brandon'a, «Yetenekli bir amatör,» demiş. «Onun safrakesemle ilgilenmesini istemem. Ama kolumdaki etbenini alması için ona güvenebilirim... tabii bol bol Halcion ya da Prozac içersem.»

Suçlu birkaç olayda vücutları ve kafataslarını açıp içlerini hayvan pisliğiyle doldurmuştu. Ama polis daha çok cinsel tecavüzle karşılaşıyordu. Altın diş, mücevher ya da kol bacak çalacağı zaman kadınlarla erkekler

arasında bir ayırım yapmıyordu. Ama cinsel organları çalmak ya da ölülerle seks yapmak konusunda her zaman erkekleri tercih ediyordu.

Bu açıdan çok şanslı olduğumu düşünebiliriz.

Gölün kıyısındaki evimizden kaçtıktan sonraki bir aylık sürede kırsal kesimdeki polis merkezlerinin nasıl çalıştıkları konusunda bir hayli bilgi edinmiştim. Ama bu, geçen hafta öğrendiklerimin yanında solda sıfır kalır. En şaşılacak şeylerden biri küçük kent polislerinin sıkı ağızlı ve düşünceli insanlar olmaları. Devriye gezdiğin bölgede herkesin küçük adlarını biliyorsan ve çoğuyla akrabalığın da varsa, o zaman ağzı sıkılık soluk almak kadar doğal olur.

Benim vakayla ilgilenmeleri bu incelikli ağzı sıkılığın bir örneği. Joubert olayıyla ilgili kovuşturma da bir diğeri. Unutma, bu soruşturma yedi yıl sürdü ve sona ermeden önce işe pek çok kişi karıştı. İki eyalet polisi bölümü, dört ilçe şerifi, otuz bir şerif yardımcısı. Ve Tanrı bilir kaç yerel polis ve memur. Dosyalar kapatılmamıştı, hâlâ açıktı. 1989'da artık suçluya bir ad takmışlardı: Rudolph. Ünlü yıldız Valentino'dan alınma bir isim. Başka vakalarla ilgili olarak tanıklık yapmak için bölge mahkemesine geldikleri zaman Rudolph'tan söz ediyorlardı. Augusta ve Derry'deki yasaları uygulama seminerlerinde Rudolph'la ilgili bilgi alışverişi yapıyorlardı. Kahve molaları sırasında onu konuşuyorlardı. Polislerden biri Brandon'a, «Onu bizimle birlikte evlerimize de götürüyorduk,» demiş şu, ölülerin burnundan söz eden memur. «Bundan emin olabilirsiniz. Bizim gibiler her zaman Rudolph gibileri evlerine götürürler: Son ayrıntıları ara bahçedeki barbekü sırasında öğrenirsiniz. Çocuklarınızın Küçük Ligde beyzbol oynamalarını seyrederken başka bir bölümden olan bir arkadaşınızla onu incelersiniz. Çünkü ayrıntıları ne zaman yeni bir biçimde birleştirip ödülü kazanacağınızı bilmezsiniz.»

İşte olayın en şaşılacak yanı (Herhalde bunu çoktan tahmin ettin... yani şimdi banyoda yediklerini çıkarmıyorsan): O kadar yıl boyunca bu polisler gerçekten canlı bir canavarla karşı karşıya olduklarını biliyorlardı. Hatta bir hortlakla. Adam eyaletin batı bölümünde dolaşıp duruyordu. *Ve hikâye Joubert yakalanıncaya kadar gazetelere geçmedi!* Bir bakıma ben bunu çok garip ve biraz da ürkütücü buluyorum. Ama daha geniş anlamda harika bir şey olduğunu düşünüyorum. Büyük kentlerin çoğunda suçla

savaş pek de iyi gitmiyor sanırım. Ama burada, bu bölgede ne yapıyorlarsa hâlâ etkili oluyor.

Tabii Joubert gibi bir deli ancak yedi yılda yakalanabildiği için sistemin bir hayli geliştirilmesi gerektiğini tartışabilirsin. Ama Brandon bu noktayı benim için çabucak açıklığa kavuşturdu. Bana zanlının (evet, bu sözü gerçekten kullanıyorlar) sadece polislerin bütçe kısıtlamaları yüzünden en önemli ve acil vakalarla ilgilenmek zorunda kaldıkları çok küçük kentlerde faaliyette bulunduğunu anlattı... Yani polislerin ölülere değil, dirilere karşı işlenmiş suçlarla ilgilendikleri yerlerde. Polisler eyaletin batı yarısında en aşağı iki otomobil çalan çete ve arabaları parçalayan dört garaj olduğunu söylüyorlar. Ve bunlar sadece öğrenebildikleri. Sonra katiller, karılarını dövenler, hırsızlar, hız meraklıları ve sarhoşlar da var. En önemlisi uyuşturucu sorunu. Uyuşturucu satılıyor, alınıyor, yetiştiriliyor, insanlar bu uğurda birbirlerini yaralıyor ya da öldürüyorlar. Brandon'a göre Norway'deki polis müdürü artık 'koain' kelimesini bile kullanmıyormuş. O uyuşturucudan 'Toz pislik' diye söz ediyormuş. Raporlarında da 'Toz B.' diye yazıyormuş. Onun ne demek istediğini anladım. Bütün o 'acubeler şovu'nu hızlı sürmeye kalktığın zaman parçalanacakmış gibi olan dört yıllık bir Plymouth devriye arabasıyla durdurmaya çalışan küçük bir kent polisiysen, o zaman görevlerin de çabucak önemlerine göre ayrılıverir. Ölülerle oynamaktan hoşlanan biri de listenin başında yer almaz.

Ben bütün bunları dikkatle dinledim ve anlatılanları kabul ettim. Ama hepsini değil. «Bazıları gerçek gibi gözüküyor,» dedim. «Ama bazıları da sanki işlerine öyle geldiği için öyle davranıyorlarmış gibi geliyor bana. Yani Joubert'in yaptıkları... Bu 'ölülerle oynamaktan' daha da ileri gitmiş. Öyle değil mi? Yoksa yanılıyor muyum?»

Brandon, «Hayır, hiç yanılmıyorsun,» diye cevap verdi.

Aslında ikimiz de düşündüklerimizi açık açık söylemek istemiyorduk. Yani bu sapık yedi yıl o kentten bu kente gitmiş, ölülerle seks yapmıştı. Bence onu engellemek yerel dükkândan makyaj malzemesi çalan genç bir kızı yakalamak ya da Vaftiz Kilisesinin arkasındaki koruda kimin marihuana yetiştirdiğini anlamaktan çok daha önemliydi.

Ama onu kimse unutmamıştı. Herkes birbiriyle bilgi değiştokuşu yapıyordu. Rudolph gibi bir zanlı polisleri türlü nedenlerle endişelendirir.

Ama en önemli neden şudur: Ölülere böyle şeyler yapacak kadar kaçık olan biri canlılara da aynı şekilde saldıracak kadar sapık olabilir. Tabii Rudolph sadık baltasıyla kafanı ikiye bölmeye karar verdiği zaman pek fazla yaşayamazsın. Polisi o çalman kol ve bacaklar da kaygılandırıyordu. O sapık onları neden alıyordu? Onlarla ne yapacaktı? Brandon, Oxford ilçesi şerifinin bürosunda imzasız bir belgenin dolaştığından söz etti. «Belki de Âşık Rudolph aslında Yamyam Hannibal» diye yazıyormuş. Bu hemen ortadan kaldırılmış. Bunun marazi bir şaka olduğunu düşündükleri için değil. Böyle bir şeyi düşünmemişler. Sadece şerif olayın gazetelere sızmasından korkmuş.

Yerel polis merkezleri zaman ve memur bulabildiklerinde şu ya da bu mezarlıkta pusu kuruyorlardı. Batı Maine'de pek çok mezarlık var. Olay sonunda çözümleninceye kadar bu iş bazıları için hemen hemen bir hobiye dönüştü sanırım. Yeteri kadar zar atarsan, diye düşünüyorlardı. Er geç istediğin sayı gelir... Gerçekten de böyle oldu.

Geçen haftanın başlarında, yani yaklaşık on gün önce Castle İlçesi Şerifi Norris Ridgewick ve yardımcılarından biri arabalarını Homeland Mezarlığının yakınındaki terkedilmiş bir ambarın kapısına park ettiler. Orası, kabristanın kapısına giden ikinci yolun üzerindeydi. Gecenin ikisi olmuştu, artık nöbeti bırakmaya hazırlanıyorlardı. Tam o sırada Şerif Yardımcısı John LaPointe bir motor sesi duydu. Kamyoneti kapının önünde duruncaya kadar göremediler. Çünkü karlı bir geceydi ve yeni gelen de farlarını yakmamıştı. Şerif yardımcısı adamı kamyonetten inip mezarlığın dövme demir kapısını çubukla açmaya çalıştığını gördükleri an onu tutuklamalarını istedi. Ama şerif ona engel oldu.

Brandon bana, «Ridgewick garip görünüşlü bir adam,» dedi. «Ama bir zanlıyı yasalara uygun biçimde yakalamanın önemini biliyor. O heyecan anında bile mahkeme salonunda olabilecekleri gözden kaçırmıyor. Bu işi kendisinden önce şerif olan Alan Pangborn'dan öğrenmiş. Yani en iyi bir öğretmenden.»

Kamyonet kapıdan girdikten on dakika sonra Ridgewick'le LaPointe de onu izlediler. Onlar da farlarını söndürmüşlerdi. Karda adeta sürünürcesine gidiyorlardı. Kamyonetin bıraktığı izleri takip ettiler ve sonunda

onun nereye gittiğinden kesinlikle emin oldular. Adam tepenin yamacına açılmış olan kent mahzenine gidiyordu. Hem şerif, hem de yardımcısı Rudolph'u düşünüyor ama açık açık söylemiyorlardı. LaPointe sonradan bunun beyzbolda topu atmaya hazırlanan oyuncuya uğursuzluk getirmek gibi bir şey olacağını söyleyecekti.

Ridgewick yardımcısına devriye arabasını mahzenden geriye, tepenin ön tarafına park etmesini söyledi. Suçlunun kendini asması için ona bol ip sağlamak niyetindeydi. Sonunda Rudolph'un kendini asarak aydan buraya erişecek kadar ipi olduğu anlaşılacaktı. Ridgewick'le LaPointe sonunda harekete geçtiler. Tabancalarını çekmiş, elfenerlerini yakmışlardı. Raymond Andrew Joubert'i açılmış bir tabutun içine girerken yakaladılar. Bir elinde baltası vardı, diğerinde de cinsel organı. LaPointe, «İkisiyle de iş görmeye hazırdı,» dedi.

Joubert'i fenerlerin ışığında ilk kez gördükleri zaman ikisinin de ödü patlamış olmalı. Buna hiç şaşmıyorum. Tabii gecenin ikisinde, mezarlıktaki mahzende onun gibi bir yaratıkla karşılaşmanın nasıl bir şey olduğunu çok kişiden daha iyi anladığımı düşünerek kendime iltifat ediyorum belki de. Her şey bir yana, Joubert'te 'Akromegali' var. Bu hastalık insanın el, ayak ve suratının devamlı büyümesine neden oluyor. Buna pituerin bezinin fazla çalışması yol açıyor. Yaratığın alnının öyle şişkin, dudaklarının da fazla kalın olmasının nedeni bu. Ayrıca Joubert'in anormal denilecek kadar uzun kolları da var. Elleri dizlerinin iki yanında sallanıyor.

Bir yıl önce Castle Rock'da büyük bir yangın oldu. Kentin merkezinin önemli bir bölümü yandı. Şerif son zamanlarda çok ciddi suçlar işlemiş olanları Chamberlain ya da Norway'deki hapishaneye yolluyor. Ama o gece saat üçte Şerif Ridgewick de, Yardımcısı LaPointe da karlı yollardan geçerek böyle bir yolculuğu yapmak istemediler. Onun için Joubert'i son zamanlarda kullandıkları tamir edilmiş kulübeye götürdüler.

Brandon bana, «Saatin geç, yolların da karlı olduğunu *iddia ettiler,*» dedi. «Ama bana bundan başka nedenler de varmış gibi geliyor. Bence şerif ele geçirdiği ödülü başkalarına teslim etmeden önce onu biraz sıkıştırmak istedi. Ama Joubert hiçbir sorun çıkarmadı. Devriye arabasının arka kanepesinde oturuyordu ve bir ağustosböceği kadar gevezeydi. «Ta-

les From Crypt»teki öykülerin birinden kaçmışa benziyordu. Hem şerif, hem de yardımcısı Joubert'in o eski Turtles şarkısı «Happy Together»ı söylediğine yemin ettiler.»

Ridgeway telsizle iki geçici yardımcının onları karşılamasını istedi. Joubert'in sıkıca kilitlenmesini, yardımcılara çifteler ve bol kahve verilmesini sağladı. Sonra LaPointe'le oradan ayrılarak kamyonet için Homeland mezarlığına döndüler. Ridgewick eldivenlerini giydi ve polislerin bir vakada kullandıkları zaman 'kanıt battaniyesi' dedikleri o yeşil Hefty plastik torbalarından birinin üzerine oturdu. Taşıtı kente getirdiler. Şerif arabayı sürerken bütün pencereleri açmıştı ama söylediğine göre içerisi yine de altı günlük bir elektrik kesintisinden sonra kasap dükkânı gibi kokuyordu.

Ridgeway kamyoneti kentin garajında park lambalarının altına park ettiği zaman taşıtın arkasını ilk kez iyice gördü. İki yandaki büyük kutularda çürüyen birkaç kol duruyordu. Benim gördüğümden çok daha küçük bir hasır sandıkla hırsızlık için kullanılan aletlerle dolu bir Craftsman araç gereç çantası vardı. Ridgewick hasır sandığı açınca içinde kenevir sicimine geçirilmiş altı penis buldu. Söylediğine göre bunun ne olduğunu hemen anladı. Bir kolyeydi. Joubert sonradan mezarlıklara giderken sık sık bu gerdanlığı taktığını itiraf etti. «Son kez de taksaydım, beni yakalayamazdınız,» dedi. «O bana her zaman şans getirdi. Bol şans.» Onu yakalamalarının ne kadar uzun sürdüğünü düşünürsen ona hak verirsin sanırım, Ruth.

Ancak en kötüsü, sürücü yerinin yanındaki koltukta duran sandviçti. İki dilim Wonder ekmeğinin arasından uzanan şeyin bir insan dili olduğu kesindi. Üzerine çocukların çok sevdikleri o sarı hardaldan bol bol sürülmüştü.

Brandon, «Ridgewick kusmadan önce kendini kamyonetten dışarı atmayı başarmış,» diye açıkladı. «İyi de olmuş. Yoksa eyalet polisi kanıtların üzerine kustuğu için onun canına okurdu. Öte yandan eğer *çıkarmasaydı,* ben onun psikolojik nedenlerle işinden alınmasını isterdim.»

Joubert'i şafak söktükten hemen sonra Chamberlain'e götürdüler. Ridgewick devriye arabasında arkaya doğru dönerek telin gerisinden Joubert'e haklarını okumaya başladı. (Şerif bunu ikinci ya da üçüncü kez yapıyordu. Ridgewick'in her şey bir yana, düzenli bir adam olduğu belli.) Tam

o sırada Joubert şerifin sözünü keserek: «Babamla anama kötü bir şey yapmış olabilirim, üzgünüm,» dedi. O zamana kadar Joubert'in cüzdanındaki belgelerden onun Motton'da yaşadığını öğrenmişlerdi. Chamberlain'in hemen karşısında, nehrin diğer tarafındaki daha çok çiftçilerin yaşadığı bir kasabaydı. Joubert yeni hücresine kilitlenir kilitlenmez Ridgewick hem Chamberlain, hem de Hotton polisine adamın süyledikleriyle ilgili haber verdi.

Castle Rock'a dönerlerken LaPointe, Ridgewick'e, Joubert'in evine giden polislerin neler bulacaklarını düşündüğünü sordu. Şerif, «Bilmiyorum,» dedi. «Ama yanlarına gaz maskelerini almayı hatırladıklarını umarım.»

Neler buldukları ve vardıkları sonuçlar, ondan sonraki günlerde gazetelerde yazıldı. Tabii bilgi gitgide artıyordu. Ama eyalet polisi ve Maine başsavcılık bürosu Joubert'in parmaklıkların arkasında geçirdiği ilk gün sona ererken Kingston Yolundaki çiftlikte neler olduğu konusunda etraflı bilgi edindiler. Joubert'in babamla anam dediği insanlar ölmüşlerdi. Aslında kadın onun üvey annesiydi, adamla nikâhsız yaşıyordu. Kadınla adam öleli aylar olmuştu. Ama Joubert o 'kötü şey' sadece günler ya da saatler önce olmuş gibi konuşuyordu. İkisinin de kafaderilerini yüzmüş ve 'babasının' çoğu yerini yemişti.

Evin her tarafına vücut parçaları saçılmıştı. Havanın soğuk olmasına rağmen bazıları çürümüş ve kurtlanmıştı. Bazılarıysa dikkatle tuzlanıp saklanmıştı. Tuzlanan parçalarının çoğu erkek cinsel organlarıydı. Polis bodrum merdiveninin yanındaki rafta elli kadar Bally kavanozu buldu. İçlerinde gözler, dudaklar, parmaklar ve testisler vardı. Joubert ev konserveciliğinden iyi anlıyordu. Ayrıca ev çalınmış bir sürü eşyalarla doluydu. Çoğu yazlık kamplardan ve evlerden çalınmıştı. Joubert onlardan, «Benim şeylerim...» diye söz ediyordu. Elektrikli ev aletleri, araçlar, gereçler, bahçe malzemesi ve bir Victoria's Secret butiğini dolduracak kadar iç çamaşırı. Yaratığın onları giymekten hoşlandığı anlaşılıyordu.

Polis hâlâ Joubert'in mezarları soyduğu sırada aldığı vücut parçalarıyla başka yerlerden ele geçirdiklerini birbirinden ayırmaya çalışıyor. Onun son beş yıl içinde on iki kadar insanı öldürdüğüne inanıyorlar. Kamyoneti-

ne aldığı otostop yapan yersiz yurtsuz kimseler. Brandon bu sayının daha da yükselebileceğini söylüyor. Ama adli tıp çalışmaları çok ağır gidiyor. Joubert'in de bu konuda bir yardımı olmuyor. Konuşmak istemediğinden değil, fazla gevezelik ettiği için. Brandon'a göre şimdiye dek üç yüzden fazla cinayet işlediğini itiraf etmiş. Bunun içinde George Bush'a karşı düzenlediği suikast de var.

Joubert on beş yaşından beri çeşitli akıl hastanesine girip çıkmış. On beşindeyken kuzeniyle cinsel ilişkide bulunduğu için tutuklanmış. Sözü geçen kuzen o sırada iki yaşındaymış. Joubert'in kendisinin de cinsel saldırıya kurban olduğu belli bir şey. Babası, üvey babası ve üvey annesinin ona cinsel tacizde bulundukları anlaşılıyor. Eskiden ne derlerdi? «Birlikte oynayan aile parçalanmaz.»

Joubert'i kaba cinsel taciz suçuyla Gage Point'e yollamışlar. Orası Hancock ilçesinde yeniyetme gençler için kurulmuş hapishane, durak yeri ve akıl hastanesi gibi bir kurum. Dört yıl sonra iyileştiğini söyleyerek 1973'te onu serbest bırakmışlar. Yani on dokuz yaşındayken. Joubert 1975'in yarısını ve 1976'nın çoğunu Augusta'daki ıslahevinde geçirmiş. Buna «Joubert'in Hayvanlarla Eğlendiği» dönem r eden olmuş. Böyle şeylerle şaka etmemem gerektiğini biliyorum, Ruth. Herhalde korkunç bir insan olduğumu düşünüyorsun. Ama doğrusunu istersen başka ne yapacağımı da bilmiyorum. Bazen işi şakaya vurmazsam ağlayacağımı hissediyorum. Ağlamaya başlarsam da bir daha duramayacağımı sanıyorum. Joubert o günlerde kedileri çöp varillerine kapatıyor, sonra da 'teneke eziciler' diye bilinen iri hava fişekleriyle patlatıp paramparça ediyormuş. İşte böyle şeylerle meşgulmüş o sırada... Ve arada sırada da, herhalde biraz program dışına çıkmak istediğinde, küçük köpekleri ağaçlara çiviliyormuş.

Joubert'i 1979'da altı yaşındaki bir oğlan çocuğun ırzına geçtiği ve gözlerini kör ettiği için Juniper Hill'e yollamışlar. Bu sefer oradan bir daha çıkmamasına karar verilmiş. Ama iş siyasete ve eyaletce yönetilen kurumlara, özellikle *akıl* hastanelerine geldi mi hiçbir şeyin sonsuza dek sürmediğini söylemek haksızlık olmaz sanırım. Joubert'i 1984'te Juniper Hill'den salıvermişler. Yine 'iyileştiğine' karar vermişler. Brandon bu ikinci 'iyileşmenin' modern bilim ve psikiyatrinin mucizelerinden çok, eyaletin akıl hastalıkları bütçesindeki kısıtlamalarla ilgili olduğunu düşünüyor. Ben de öyle. Her neyse, Joubert, Motton'a, üvey annesiyle onun nikâhsız koca

sının yanına dönmüş. Eyalet de onu unutmuş... Yani Joubert'e bir şoför ehliyeti vermek dışında. Sınava girmiş ve son derece yasal bir ehliyet almış. Bence en hayret edilecek şey de bu. Ve 1984'ün sonlarında ya da 1985'in başlarında yerel mezarlıkları dolaşmak için ondan yararlanmış...

Artık işi başından aşkınmış çocuğun. Kışın bütün Batı Maine'de mozole ve mahzenlere giriyormuş, yazın da mevsimlik kamplara ve evlere. Hoşuna giden her şeyi alıyormuş. Şu «Benim şeylerim» dediklerini. Joubert'in çerçeveli resimlerden çok hoşlandığı anlaşılıyor. Kingston Yolundaki evin tavan arasında dört sandık dolusu çerçeveli fotoğraf bulduılar. Brandon onları hâlâ saydıklarını söylüyor. Toplamın yedi yüzden fazla olacağını sanıyor.

Joubert, babasıyla anasını öldürmeden önce bu çiftin olanlara ne kadar katkıda bulunduklarını söylemek imkânsız. Ama bu işlere iyice karışmışlar sanırım. Çünkü Joubert yaptıklarının hiçbirini saklamamış. Komşulara gelince... onların düşünceleri aynı. «Borçlarını ödüyor, kimseyle fazla konuşmuyorlardı. Olanlar bizi ilgilendirmezdi.» Bu iğrenç ama kusursuz bir şey sayılmaz mı? Ne dersin? *Sapıklık Psikiyatrisi Dergisi*'yle karışık New England Gotiği.

Polis bodrumda daha büyük, başka bir hasır sandık buldu. Brandon bu kanıtlarla ilgili polis fotoğraflarının kopyalarını aldı. Ama onları önce bana göstermekten çekindi. Şey... aslında bu sözler çok hafif kalıyor. Brandon sadece bu noktada bütün erkeklerin dayanamadığı o isteği duydu. Neyi kastettiğimi biliyorsun. John Wayne rolü oynama arzusu. «Haydi, küçük hanım, bütün bu ölü kızılderililerin yanlarından geçinceye kadar hep ileriye, çöle bakın. Onları arkada bıraktığımız zaman size söylerim.»

Brandon, «Joubert o gece evde olabilirdi,» dedi. «Bunu kabul etmeye hazırım, etmemem için başını kuma gömmüş lanet olasıca bir devekuşu olmam gerekir. Her şey uyuyor. Ama şu soruma cevap ver: Bu işi neden sürdürüyorsun, Jess? Bunun ne yararı olabilir ki?»

Bu soruları nasıl yanıtlayacağımı bilemedim, Ruth. Ama bildiğim bir tek şey vardı: Yapabileceğim hiçbir şey durumu olduğundan daha kötü bir hale sokamazdı. O yüzden sert bir kadın rolü oynadım. Brandon da bu küçük hanımın ölü kızılderililere bakmadan posta arabasına binmeyeceğini anladı. İşte böylece o fotoğrafları gördüm. En çok baktığım resmin

köşesinde 'Eyalet Polisi Kanıtı No. 217' yazılıydı. Resme bakmak, birinin bir yolunu bulup videoya aldığı en korkunç kâbusunu seyretmeye benziyordu. Fotoğrafta hasırdan yapılmış dörtköşe bir sandık vardı. Fotoğrafçının içindekilerin resmini çekebilmesi için kapağı açılmıştı. Sandıkta yığınla kemiğe karışmış çılgınca bir mücevher koleksiyonu görülüyordu. Bazı parçalar değerli, bazı parçalarsa gösterişli ama değersizdi. Bir kısmı yazlık evlerden çalınmış, bir kısmıyla küçük kentte soğuk hava deposunda duran cesetlerin donmuş ellerinden alınmıştı.

O fotoğrafa baktım. Bütün polis kanıt fotoğrafları gibi o da çok net ve keskin hatlıydı. Derken birdenbire göldeki eve döndüm. Ansızın oldu bu. Bir tür hatırlama değildi, anlıyor musun? Oradaydım. Karyolaya kelepçelenmiştim ve çaresiz durumdaydım. Gölgelerin sırıtan yaratığın yüzünden uçarcasına kaymalarını seyrediyordum. Ona, beni korkuttuğunu söylediğimi duyuyordum. Sonra o sandığı almak için eğiliyordu. Hummalı gibi parlayan gözlerini suratımdan hiç ayırmıyordu. O adamın... o şeyin çarpılmış, biçimsiz eliyle uzandığını ve kemiklerle mücevherleri karıştırdığını görüyor, çıkan sesi duyuyordum.

Aklımdan hiç çıkmayan ne biliyor musun? Onun babam olduğunu sanmam. O yaratığın babam olduğunu ve daha önce istediği şeyi yapmak için ölüler diyarından döndüğünü düşündüm o gece. Ona, «Haydi,» dedim. «Haydi. Ama bana daha sonra kelepçeleri açıp beni serbest bırakacağına söz vermelisin. Bana sadece bunun için yemin et.»

Aslında onun kim olduğunu bilseydim, yine aynı şeyi söylerdim sanırım. Sanmak mı? Aynı şeyi söyleyeceğimi biliyorum. Anlıyor musun? Ölü erkeklere yaptığı şeyi bana da yapmasına izin verirdim. Eğer beni bekleyen ölümden kurtulacağımı vaat etseydi. Kas krampları ve ihtilaçlarla bir köpek gibi ölmeyeceğime söz verseydi. Sadece BENİ KURTARACAĞINA söz verseydi.

Jessie bir an durdu. Hızla, şiddetle nefes alıyordu. Soluk soluğa kalmış gibiydi. Ekrandaki sözlere baktı. O inanılamayacak, ağıza alınmayacak itirafa. Bir an onları silmek için ani bir istek duydu. Ruth onları okuyunca utanacağı için değil. Evet, utanacaktı. Ama neden bu değildi. Jessie o sözcüklerle *uğraşmak* istemiyordu. Onları silmezse bunu yapmak zorunda kalacaktı. Kelimeler kendi zorunluluklarını yaratabiliyorlardı.

Senin kontrolundan çıkıncaya kadar böyle bir şey yapamıyorlar, diye düşündü. Siyah eldivenli sağ elinin işaret parmağını uzattı. Silme düğmesine dokundu... aslında onu okşadı adeta. Ama sonra elini geri çekti. Yazdıkları gerçekti, öyle değil mi?

Tutsak olduğu saatlerde sık sık kullandığı o boğuk sesle, «Evet,» diye mırıldandı. Ama hiç olmazsa şimdi konuştuğu İyi-Eş ya da kafasındaki Ruth değildi. İyice raydan çıkmadan kendini toparlamayı başarmıştı. Belki bu da bir tür gelişme sayılırdı. «Evet, gerçek tabii.»

Gerçek ve sadece gerçekti bu. Jessie buna yemin edebilirdi. Kendi de dahil, bazıları gerçeği ne kadar iğrenç bulurlarsa bulsunlar, onu silmeyecekti. Her şeyi olduğu gibi bırakacaktı. Belki mektubu göndermekten vazgeçecekti sonunda. (Bunu göndermenin, yıllarca görmediği bir kadına bu kadar acı ve delilik yüklemenin adil bir şey olup olmadığını da bilmiyordu.) Ama gerçekleri silmeyecekti. Bu da cesaretinin son kalıntıları tükenmeden ve gücünün son damlaları bitmeden mektubu çabucak tamamlaması gerektiği anlamına geliyordu.

Jessie öne doğru eğilerek tekrar yazmaya başladı.

Brandon, «Hatırlaman ve kabul etmen gereken bir şey var, Jessie,» dedi. «Kesin bir kanıt yok. Evet, yüzüklerinin kaybolduğunu biliyorum. Ama bu konuda ilk tahminin doğru olabilir. Yani belki de eli uzun biri yüzükleri aldı.»

«Ya 217 No.lu Kanıt?» diye sordum. «O hasır sandık?»

Brandon omzunu silkti. Birden durumu kavradım. Şairler bu ani anlayış yeteneklerinden 'Epiphanie'ler diye söz ederler. Brandon hasır sandığın bir rastlantı olması ihtimaline sıkıca sarılıyordu. Bu kolay değildi. Ama geri kalan her şeyi kabul etmekten daha kolaydı. Özellikle Joubert gibi bir canavarın onun tanıdığı ve hoşlandığı birinin hayatına girebileceği gerçeğini kabul etmekten. O gün Brandon Milheron'un yüzünde gördüğüm şey çok basitti. Yığınla ikinci derecede kanıta aldırmayacaktı. Sağlam kanıt olmadığı noktası üzerinde duracaktı. Her şeyin sadece benim hayalimin ürünü olduğu ve karyolaya kelepçelenmiş yatarken gördüğüm özellikle çok canlı bir halüsinasyonu izah edebilmek için Joubert vakasına sıkıca sarıldığım fikrini kafasından atmayacaktı.

Bir şeyin içyüzünü kavramam olayını bir ikincisi izledi. Burada her

şey daha berraktı. Aynı şeyi ben de yapabilirdim. Yanıldığıma inanabilirdim sonunda... Ama bunu yapmayı başarırsam bütün hayatım mahvolurdu. O sesleri tekrar duymaya başlardım. Sadece seninki, Punkin'inki ya da Nora Callighan'ınkini değil. Annemin, ablamın, kardeşimin, lisede arkadaşlık ettiğim çocukların, doktorların muayenehanelerinde on dakika kadar konuştuğum kimselerin ve Tanrı biliyor ya daha kim bilir kaç kişinin sesini. Bence çoğu o korkutucu UFO sesleri olacaktı.

Buna dayanamazdım, Ruth. Çünkü gölün kenarındaki o çetin saatlerden sonra iki ay boyunca yıllarca çabalayarak baskı altında tuttuğum pek çok şeyi hatırladım. Galiba bu anıların en önemlisi elime yapılan ilk ameliyatla ikincisi arasında yüzeye çıktı. O sırada hemen hemen devamlı ilaç veriliyordu bana. Anı şuydu: Güneşin tutulduğu günle kardeşim Will'in yıldönümü partisi (hani şu kroket oyunu sırasında bana parmak attığı parti) arasındaki yaklaşık iki yıllık sürede BÜTÜN *o sesleri hemen hemen sürekli duydum*. Belki de Will'in bana parmak atması bir tür gelişigüzel, kaba tedavi yerine geçti. Olabilir sanırım. Atalarımızın yemek pişirmeyi orman yangınlarından geride kalan şeyleri yiyerek keşfettiklerini söylemiyorlar mı? Belki o gün beklenmedik bir tedavi uygulandı. Ama bana buna o parmak atma değil de, böyle yaptığı için yumruğumu Will'in ağzına indirmem neden olmuş gibi geliyor... Bu noktada bunların hiçbiri önemli değil. Asıl önemli olan şu: Balkondaki o günden sonraki iki yılı kafamın içindeki boşluğu bir tür fısıldayan koroyla paylaştım. Söylediğim her söz ve yaptığım her hareket hakkında hüküm veren sürüyle sesle. Bazıları sevecendiler ve beni destekliyorlardı. Ama çoğu korkmuş akılları karışmış insanların sesleriydi. Kimisi Jessie'nin değersiz, aşağılık bir kız olduğunu ve başına gelen her kötü şeyi hak ettiğini düşünüyordu. Jessie'nin her iyi şey için iki misli bedel ödemesi gerektiğini de. Ben iki yıl boyunca bütün bu sesleri duydum, Ruth. Onlar kesildikleri zaman da hepsini unuttum. Yavaş yavaş değil, birdenbire.

Böyle bir şey nasıl oldu? Bunu bilmiyorum, aldırmıyorum da. Değişiklik her şeyin daha kötüleşmesine yol açsaydı, herhalde aldırırdım. Ama öyle olmadı. Her şey ölçülemeyecek kadar iyiye gitti. Güneş tutulmasıyla yıldönümü partisi arasındaki iki yılı bir tür sis içinde geçirdim. Bilinçli kafam paramparçaydı ve bu parçalar aralarında tartışıp duruyorlardı.

Geçen günkü gerçek 'epihani' de şuydu: Evi ve nazik Brandon Milheron'a boyun eğersem hemen başladığım noktaya dönecektim. Şizofreni Bulvarından geçerek Kaçıklar Yoluna doğru gidecektim. Bu kez kaba bir şok terapisi uygulayacak küçük kardeşim de yoktu. Bu sefer bu işi kendim yapmam gerekiyordu. Gerald'ın lanet olasıca kelepçelerinden de kendim kurtulmak zorunda kaldığım gibi.

Brandon beni süzüyor ve sözlerinin etkisini ölçmeye çalışıyordu. Ama bunu başaramamış olacak ki, aynı sözleri tekrarladı. Yalnız biraz değişik bir biçimde. «Şunu unutmamalısın, nasıl gözükürse gözüksün yanılıyor olabilirsin. Bence işin içyüzünü şu ya da bu biçimde kesinlikle öğrenemeyeceğim fikrini kabul etmelisin. Sonuçta bunu yapmak zorundasın.»

«Hayır, değilim.»

Brandon kaşlarını kaldırdı.

«Her şeyi kesinlikle öğrenmem için hâlâ harika bir fırsat var. Sen bana yardım edeceksin, Brandon.»

Yine pek de hoş olmayan bir tavırla gülümsemeye başlıyordu. Brandon'un repertuarında böyle bir gülümseme olduğunu bilmediğinden eminim. Şu «Kadınlarla birlikte yaşayamazsınız ama onları vuramazsınız da,» diyen gülümseme. «Ya? E, bunu nasıl yapacağım?»

«Beni Joubert'i görmeye götürerek,» dedim.

Brandon, «Ah, hayır,» diye cevap verdi. «Bu yapmayacağım... yapamayacağım tek şey, Jessie. Kesinlikle.»

Ondan sonraki tartışmayla geçen bir saati anlatarak canını sıkmayacağım, Ruth. Konuşmamız bir yerinde yozlaştı ve, «Sen çıldırmışsın, Jess!» «Yaşamımı yönetmekten vazgeç, Brandon!» gibi derin ve entelektüel sözler duyuldu. Onu basınla tehdit etmeyi düşündüm. Bunun Brandon'un boyun eğmesini sağlayacak tek şey olduğundan hemen hemen emindim. Ama sonunda bu silahı kullanmama gerek kalmadı. Bütün yapmam gereken ağlamak oldu. Bunu yazmak bir bakıma kendimi inanılmayacak kadar adi hissetmeme neden oluyor. Ama bir bakıma da olmuyor. Yani bunun da şu belirli folk dansında kızlarla erkekler arasındaki dertlerin başka bir belirtisi olduğunu anlıyorum. Anlayacağın, Brandon ben ağlayıncaya kadar ciddi olduğuma tam anlamıyla inanamadı.

Bu uzun hikâyeyi biraz olsun kısaltmaya çalışayım. Brandon telefona giderek dört ya da beş yere çabucak telefon etti. Sonra da bana gelerek Joubert'in ertesi gün Cumberland Bölge Mahkemesinde ikinci derecede bazı suçlar yüzünden yargılanacağını haber verdi. Çoğu hırsızlıktı bu suçların. Brandon, «Eğer ciddiysen ve kalın tüllü bir şapkan varsa, seni oraya götürürüm,» dedi. Hemen kabul ettim. Brandon'un suratından yaşamının en büyük hatasını yaptığını düşündüğü belliydi ama sözünden de dönmedi.

Jessie yine durakladı. Yeniden başladığı zaman artık ağır ağır yazıyordu. Ekrandan bir gün öncesine bakıyordu sanki. O sırada geceki on beş santimlik kar henüz gökyüzünde beyaz, düzgün bir tehditten ibaretti. İlerde yanıp sönen mavi ışıkları gördü ve Brandon'un mavi Beamer'ının yavaşladığını duydu.

Duruşmaya geç kaldık. Çünkü 1-295'te, yani kente giden kestirme yolda tır kamyonu devrilmişti. Brandon bir şey söylemedi ama onun mahkemeye yetişmekte çok geç kalacağımızı umduğunu biliyordum. Joubert'in ilçe hapishanesinin azami güvenlik bölümünün en dibindeki hücresine götürülmüş olması için dua ettiğini de. Ancak mahkeme binasının kapısındaki nöbetçi duruşmanın sürdüğünü ama sona ermek üzere olduğunu söyledi. Brandon girmem için kapıyı açarken bana doğru eğilerek kulağıma, «Tülü indir, Jessie,» diye fısıldadı. «Ve sakın kaldırayım deme.» Dediğini yaptım. Brandon elini belime koyarak beni içeri soktu. Mahkeme salonu...

Jessie duraklayarak pencereden kararmaya başlayan gökyüzüne baktı. Gri gözleri irileşmiş, boş boş bakıyordu.

Ve hatırlıyordu...

38

Mahkeme salonunu, Jessie'ye gençliğindeki tuhafiye mağazalarını hatırlatan uzun kordonlu cam küreler aydınlatıyor. İçeriye uykulu bir hava hakim. Kış gününün sonunda bir ilkokul sınıfında olduğu gibi. Jessie aradaki açıklıktan ilerlerken iki şeyi hissediyor. Brandon'un hâlâ beli-

nin çizdiği kavisteki eli ve yanaklarını örümcek ağları gibi gıdıklayan tül. Bu iki duygu birbirine karışıyor ve garip bir biçimde Jessie'nin kendini bir gelin gibi hissetmesine neden oluyor.

Yargıcın kürsüsünün önünde iki avukat duruyor. Yargıç öne doğru eğilmiş, onların yukarıya kaldırdıkları suratlarına bakıyor. Üçü de mırıltıyla yaptıkları teknik bir konuşmaya dalmış. Jessie'ye Charles Dickens'ın romanlarını resimleyen Boz'un çizimlerinden biri canlanmış gibi geliyor. Mübaşir solda, Amerikan bayrağının yanında duruyor. Onun yakınında mahkeme stenografı, kendisinin katılmadığı anlaşılan hukuki görüşmenin sona ermesini bekliyor. Seyircilere ayrılmış yerlerle savaşçılarınkini belirleyen ve salonu ikiye bölen parmaklığın diğer tarafındaki uzun masada sırtında parlak turuncu hapishane tulumu olan, sıska ve inanılmayacak kadar uzun boylu biri oturuyor. Yanında yine takım elbiseli biri var. Herhalde o da başka bir avukat. Turuncu tulumlu adam adliyelerde kullanılan sarı kâğıtlı bloknotun üzerine eğilmiş, anlaşılan bir şeyler yazıyor.

Jessie milyonlarca kilometre öteden Brandon'un elini beline daha da ısrarla bastırdığını farkediyor. «Bu kadar yaklaşmak yeterli,» diye mırıldanıyor, Brandon.

Jessie ondan uzaklaşıyor. Brandon yanılıyor, yeterince yakın değil burası. Jessie'nin neler düşündüğünü ya da hissettiği konusunda en ufak bir fikri bile yok. Ama bu da önemli değil. Jessie neler hissettiğini biliyor. Şu ara kafasındaki bütün sesler birleşmiş, bir tek ses halini almışlar. Jessie de bu beklenmedik ittifakın zevkini çıkarıyor. Bildiği şu: O yaratığa olabildiğince yaklaşmazsam Joubert her zaman yakınımda olacak. Her zaman dolaba saklanacak ya da gece yarısı yatağın altına. Veya pencerenin hemen önünde bekleyecek. O soluk suratını kırıştırarak sırıtacak. Ağzının derinliklerindeki altınların ışıldamasına neden olan o sırıtışıyla bekleyecek.

Jessie aradaki açıklıktan çabucak salonu bölen parmaklığa doğru gidiyor. Şapkasının incecik tülü yanaklarına endişeli, küçücük parmaklar gibi dokunuyor. Brandon'un mutsuzca yakındığını duyuyor ama bu ses en aşağı on ışık yılı öteden geliyor. Kürsünün önünde duran avukat mırıldanıyor. O daha yakın ama yine de başka bir kıtada. «... Sayın Yar-

gıç, biz bu konuda eyaletin uzlaşmaya yanaşmadığını düşünüyoruz. Ve belgeye... özellikle Castonguay-Hollis davasına baktığınız takdirde...»

Jessie daha da yaklaşıyor ve bu kez mübaşir başını kaldırıp ona bakıyor. Bir an kuşkulanıyor. Ama Jessie tülünü kaldırarak ona gülümseyince gevşiyor, gözlerinin içine bakarak başparmağıyla Joubert'i işaret ediyor ve başını hafifçe sallıyor. Jessie duygulanının yoğunluğu ve kavrama yeteneğinin iyice artmış olması yüzünden bu hareketi bir gazetenin manşeti kadar kolaylıkla okuyor. «Kaplandan uzak durun, efendim. Pençelerinin erişebileceği yere yaklaşmayın.» Adam, Brandon'un kadına yetiştiğini görünce daha da rahatlıyor. Bu genç adam kusursuz ve şefkatli bir şövalye işte. Ama mübaşir Brandon'un alçak sesle, «O tülü indir, Jessie,» diye çıkıştığını duymuyor. «Kahretsin! Yoksa bunu ben yapacağım!

Jessie tülü indirmemekle kalmıyor, ondan yana bakmıyor bile. Brandon'unkinin boş bir tehdit olduğunu biliyor. O, bu kutsallaşmış yerde bir mesele çıkaramaz. Böyle bir olaya karıştırılmamak için elinden geleni yapar. Ama Brandon'un tehditleri cidd de olsa aldırmayacak. Adamdan hoşlanıyor. Gerçekten hoşlanıyor. Ama Jessie'nin bazı şeyleri sadece bir erkek söylediği için yaptığı günler sona ermiş artık. Brandon'un ıslık gibi bir sesle kendisine bir şeyler fısıldadığının hayal meyal farkında. Yargıcın hâlâ savunma avukatı ve ilçe savcısıyla görüştüğünün de. Mübaşirin yarı komaya girdiğinin, yüzünde dalgın ve soğuk bir ifade olduğunun da. Jessie'nin mübaşiri etkisiz hale getiren o tatlı gülümseyişi suratında donmuş gibi. Ama kalbi göğsünde deli gibi çarpıyor. Şimdi parmaklığın hemen iki adım ötesinde. İki kısa adım. O zaman Joubert'in yaptığı şeyle ilgili tahmininde yanılmış olduğunu anlıyor. O yaratık yazı yazmıyor, resim yapıyor. Resimde dikleşmiş penisi bir beyzbol sopası büyüklüğünde olan bir adam var. Adam başını eğmiş, kendi kendine 'fellatio' uyguluyor. Jessie resmi gayet iyi seçebiliyor. Ama ressamın hâlâ sadece solgun yanağının bir kısmını ve oraya düşmüş olan donuk saç tutamlarını görebiliyor.

Brandon onu kolundan yakalayarak, «Jessie, bunu yapamazsın...» diye başlıyor.

Ama kadın arkasına bakmadan kolunu onun elinden kurtarıyor. Artık bütün dikkatini Joubert'e vermiş. Adamın duyabileceği bir fısıltıyla, «Hey,» diyor. «Hey, sen!»

Hiçbir şey olmuyor. Hiç olmazsa şimdilik. Jessie'ye bütün bunlar gerçek değilmiş gibi geliyor. Bütün bunları yapan o olabilir mi? Sanki kimse onun farkında değil. Hiç kimse.

«Hey! Hayvan!» Jessie'nin sesi daha yüksek şimdi, öfkeli. Ama yine de bir fısıltı hemen hemen. *«Hişşt! Hişşşşt!* Sana söylüyorum!»

Şimdi yargıç kaşlarını çatarak başını kaldırıyor. Demek ki, Jessie birilerine sesini duyurabiliyor. Brandon çaresizce inliyor ve bir eliyle Jessie'nin omzunu kavrıyor. Brandon onu aradaki açıklıktan hızla geri çekmeye kalkışırsa Jessie onun elinden kurtulmak için sertçe uzaklaşmaya hazır. O arada elbisesinin üst kısmı yırtılsa bile. Belki Brandon da bunu biliyor. Çünkü Jessie'yi sadece savunma masasının hemen gerisindeki bir banka oturtuyor. (Bütün sıralar boş. Çünkü teknik bakımdan kapalı duruşma.) Aynı anda Raymond Andrew Joubert dönüyor. Sonunda.

Kalın şiş dudaklı ağzı, bıçak gibi burnu ve çıkık alnıyla küçük gezegenlere benzeyen suratında hiç merak yok. Bütünüyle ifadesiz yüzü... Ama o surat bu! Jessie onu hemen tanıyor ve hissettiği o güçlü duygu tam anlamıyla dehşet sayılmaz. Jessie en çok rahatladığını hissediyor.

Sonra birdenbire Joubert'in suratı değişiyor. Dar yanakları sanki isilik olmuş gibi renkleniyor, o kırmızı çerçeveli gözlerinde Jessie'nin daha önce gördüğü o iğrenç pırıltı beliriyor. Bu gözler kadına dikiliyorlar şimdi. Kashwakamak Gölünün kenarındaki evde olduğu gibi. Joubert, Jessie'ye iyileşmesi imkânsız bir delinin vecdle karışık ilgisiyle bakıyor. Jessie duraklıyor, adamın gözlerindeki kendisini tanıdığını belirten ve gitgide artan o kötü ifade onu ipnotize ediyor.

Yargıç başka evrenden sert sert, «Bay Milheron?» diye soruyor. «Bay Milheron burada ne yaptığınızı bana söyler misiniz? Bu kadının kim olduğunu da?»

Raymond Andrew Joubert kaybolmuş artık. Şimdi orada oturan uzay kovboyu, aşk hayaleti. Yaratığın kapkalın dudakları yine kırışarak açılıyor ve dişleri ortaya çıkıyor. Vahşi bir hayvanın çok işe yarayan

lekeli, çirkin dişleri. Jessie altının ışıltısını görüyor. Bir mağaranın dibindeki vahşi hayvanların gözlerine benziyor... Ve ağır ağır kâbus canlanarak kımıldamaya başlıyor. Kâbus yavaş yavaş o acayip, uzun turuncu kollarını kaldırıyor.

«Bay Milheron, sizin ve davetsiz misafirinizin hemen kürsüye yaklaşmanızı istiyorum!»

Bu kamçı gibi şaklayan ses, mübaşiri uyanyor. Adam o sersemlikten hemen kurtuluyor. Stenograf etrafına bakınıyor. Jessie, Brandon'un kolunu tuttuğunu sanıyor. Belki de onun yargıcın emrine uymasını sağlamak için. Ama Jessie kesinlikle emin değil. Zaten bunun önemi de yok. Çünkü yerinden kımıldayamıyor. Sanki onu beline kadar çimentoya gömmüşler. Tabii yine güneş tutulması bu. Tam ve son güneş tutulması. Bunca yıl sonra yıldızlar yine gündüz vakti ışıldamaya başlıyorlar. Jessie'nin kafasının içinde pırıldıyorlar.

Orada oturuyor ve turuncu tulumlu sırıtkan yaratığın biçimsiz kollarını kaldırmasını seyrediyor. Joubert'in kırmızı çerçeveli, bulanık gözleri hâlâ onunkileri hapsediyor. Yaratık kollarını, uzun elleriyle kulakları arasında otuzar santim kalıncaya kadar kaldırıyor. Yaptığı taklit korkunç bir biçimde etkileyici. Turuncu tulumlu şey önce uzun parmaklı, yassı ellerini çeviriyor... sonra öne arkaya sallıyor. Sanki bileklerini bağlayan şeyleri bir o, bir de şapkasının tülünü açmış olan kadın görebiliyor... Jessie bu taklit yüzünden karyolanın direklerini görür gibi oluyor. Yaratığın sırıtırken yayılan ağzından çıkan ses bunun kaynağı olan fazla gelişmiş, kaba surata hiç uymuyor. Bu tiz, mızmızca bir ses. Deli bir çocuğun sesi.

Raymond Andrew Joubert o titrek, çocuksu sesle, «Senin bir *kimse* olduğunu sanmıyorum,» diyor. Bu ses fazla ısıtılmış mahkeme salonunun ağır havasını parlak bir bıçak gibi yarıyor. «Sen sadece ay ışıklarından oluşmuşsun!»

Sonra o şey gülmeye başlıyor. İğrenç ellerini sadece ikisinin göre bildiği kelepçelerin içinde öne arkaya oynatarak gülüyor gülüyor gülüyor.

39

Jessie sigaralarına uzanırken pakete çarpınca hepsi yerlere saçıldı. Tekrar klavye ve ekrana döndü. Sigaraları yerden almaya kalkmadı.

Çıldırmaya başladığımı hissettim, Ruth. Bunun olduğunu gerçekten hissettim. Sonra içimde bir ses duydum. Bu Punkin'in sesiydi sanırım. Bana kelepçelerden nasıl kurtulabileceğimi gösteren ve İyi-Eş işe karışmaya kalkıştığı zaman beni teşvik eden Punkin. İyi-Eş ve onun üzüntülü, sahte mantığı! Punkin, Tanrı ondan razı olsun!

Punkin bana, *onu böyle sevindireyim deme, Jessie,* diye bağırdı. *Sen gerekeni yapmadan Brandon'un seni sürükleyerek götürmesine izin verme!*

Brandon da bunu yapmaya çalışıyordu. İki eliyle omuzlarımı kavramış beni çekiştiriyordu. Sanki halat oyunundaki ipmişim gibi. Yargıç ise tokmağıyla kürsüsüne vuruyor ve mübaşir de bize doğru koşuyordu. Önemli olabilecek bir şey yapmak için sadece bir saniyem olduğunu biliyordum. Son bir saniyem. Her şeyi değiştirecek, bana hiçbir güneş tutulmasının sonsuza dek sürmeyeceğini gösterecek bir şeyler yapmalıydım. Bu nedenle...

Jessie bu nedenle öne doğru eğildi ve yaratığın suratına tükürdü.

40

Şimdi masanın önündeki koltuğunda geriye yaslandı ve ellerini gözlerine bastırarak ağlamaya başladı. Hemen hemen on dakika ağladı. Boş evde gürültülü gürültülü hıçkırıyor ve bütün vücudu sarsılıyordu. Sonra tekrar yazmaya başladı. Sık sık duruyor ve yaşları koluyla silerek gözlerindeki bulanıklıktan kurtulmaya çalışıyordu.

... bu nedenle öne doğru eğildim ve suratına tükürdüm. Ama bu öyle az bir tükürük değildi. Şöyle bolca tükürükle şap diye tükürdüm suratına. O bunu fark bile etmedi sanırım. Ama bu da önemli değil. Ben bunu onun için yapmıyordum ki, öyle değil mi?

Bu ayrıcalık yüzünden bir ceza ödemem gerekiyor. Brandon para cezasının oldukça yüklü olacağını sanıyor. Ama o sadece bir tekdirle yakasını kurtardı. Bu benim için ödemek zorunda kalacağım para cezalarından çok daha önemli. Çünkü onu ben zorladım. Sanki kolunu arkaya büktüm ve sık adımlarla yürüterek mahkeme salonuna zorla soktum.

İşte bu kadar. Hikâyenin sonu bu. Bu mektubu gerçekten postaya vereceğime inanıyorum, Ruth. Ondan sonra da önümüzdeki iki haftayı senin cevabını düşünerek endişeyle geçireceğim. Yıllar, yıllar önce sana kötü davrandım. Aslında suç tam anlamıyla bende değildi ama ben yine de özür dilemek istiyorum. Ancak son günlerde başkalarının bizi ne kadar sık ve ne kadar çok etkilediklerini öğrendim. Bu, kontrolumuz ve kendimize güvenmemizle gururlandığımız zamanlarda bile böyle. Ve sana başka bir şeyi daha söylemek istiyorum. Bu benim gerçekten inanmaya başladığım bir şey. Ben iyileşeceğim. Bugün ya da yarın veya gelecek hafta değil. Ama sonunda iyileşeceğim. Hiç olmazsa biz ölümlülere izin verildiği kadar iyi olacağım. Bunu bilmek güzel bir şey. Yaşamanın hâlâ bir seçenek olduğunu ve bazen bunun insana hoş geldiğini bilmek. Hatta bazen insanda zafer duygusu uyandırdığını anlamak.

Seni seviyorum, sevgili Ruth. Sen ve sert konuşmaların geçen ekimde hayatımın kurtulmasında önemli bir rol oynadı. Tabii senin bundan haberin yoktu. Seni pek çok seviyorum.

Eski arkadaşın,
Jessie.

PS. Lütfen bana yaz. Daha da iyisi, telefon et... lütfen?
J.

Jessie on dakika sonra mektubunu ön antredeki masaya bıraktı. Mektup, dikkatle kapatıp yapıştırdığı sarı bir zarftaydı. (Kâğıt destesi çok kalın olduğu için normal iş mektubu zarfına sığmamıştı.) Ruth'un adresini Carol Rittenhouse'dan almıştı. Daha doğrusu Carol ona *bir* adres vermişti. Jessie bunu zarfın üstüne dikkatle, aralıklı harflerle yazmıştı. Sol eliyle ancak bu kadarını başarabiliyordu. Mektubun yanına yine aralık harflerle yazılmış bir pusulayı koydu.

«Meggie, lütfen bu zarfı postaya ver. Aşağıya seslenip senden onu atmamanı istersem lütfen, 'Evet,' de... Ama zarfı yine de postaya ver.»

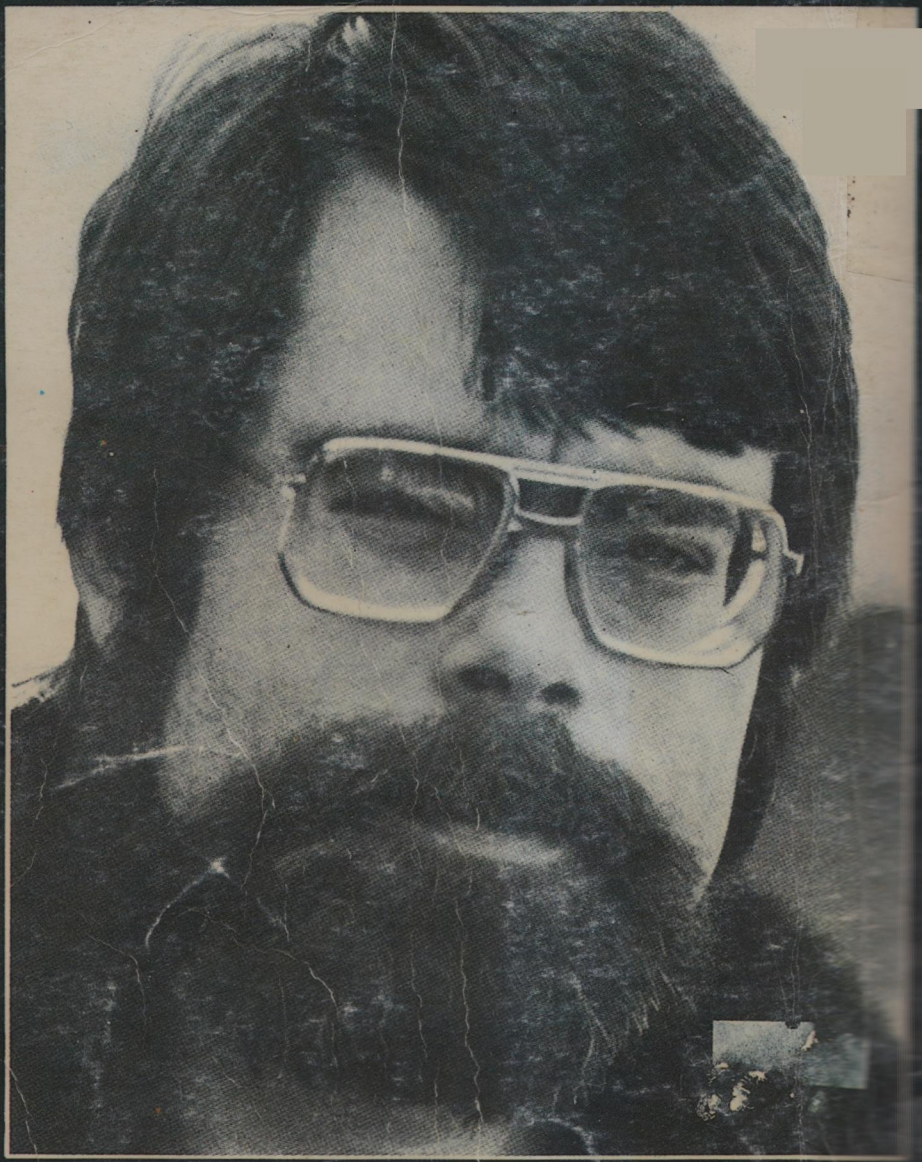
Jessie oturma odasındaki pencereye gitti. Yukarı çıkmadan önce orada bir süre durup koya baktı. Hava kararmaya başlıyordu. Uzun bir süreden beri ilk kez bu basit gerçek kalbini dehşetle doldurmadı.

Jessie boş eve, «Ah, bana vız gelir,» dedi. «Geceyi getirin bakalım.» Sonra döndü ve merdivenden ağır ağır ikinci kata çıktı.

Megan Landis bir saat kadar sonra alışverişten döndü ve on antredeki masada duran mektubu gördü. Jessie o sırada yukarıdaki misafir yatak odasında uyuyordu. Üzerine kuştüyü dolu iki yorganı çekmişti... Artık o odaya yerleşmişti. Jessie rüya görüyordu. Aylardan beri ilk kez rüyaları hiç de kötü değildi. Dudakları pek hafif bir gülümsemeyle bükülmüştü. Ağzı şimdi bir kedininkini andırıyordu. Soğuk bir şubat rüzgârı saçakların altından eser ve bacada inlerken Jessie yorganların altında daha da büzüldü... Ama yüzündeki o hafif, bilgiççe gülümseme kaybolmadı.

16 Kasım 1991
Bangor, Maine.

SON

ISBN 975-405-429-0

9 789754 054293

STEPHEN KING

HAYVAN MEZARLIĞI ve
RUHLAR DÜKKANI yazarı